

VICTORIA  
HOLT



COLECTIA DRAGOSTE SI MISTER

*Masca  
seducției*



# bestseller

*Un nou și mult așteptat roman al îndrăgitei scriitoare, "regina" suspense-ului romantic:*

*VICTORIA HOLT*



## *MASCA SEDUCȚIEI*

Nimic nu părea să anunțe, în viața incoloră și neinteresantă a micuței Suewellyn, marea aventură: fuga din Anglia, viața pe o insulă tropicală - un adevărat Paradis, descoperirea pasiunii mistuitoare și adultere dintre Anabel și doctorul Joel.

Hotărîrea ei de a-și pune masca seducției, demonstrînd că este o adevărată Mateland, o aruncă într-o viltoare de mistere amenințătoare în care iubirea, intriga și crima se contopesc...

 **editura**  
**Karat**

5686 +

114 TL

5800 lei

VICTORIA HOLT

# Masca seducției

Coperta : George Cristea  
Tehnoredactare : Dan Drăgotescu

**Mask of the Enchantress**  
**by Victoria Holt**

VICTORIA HOLT  
Masca seducției

Traducere de  
Adelina Patrichi

Editura KARAT

ISBN 973 - 96381 - 7 - 1 .

# Cuprins

Cap.1	<i>Trei dorințe în pădurea fermecată</i>	7
Cap.2	<i>Povestea lui Anabel</i>	75
Cap.3	<i>Insula</i>	193
Cap.4	<i>Dansul măștilor</i>	223
Cap.5	<i>Susannah pe insula Vulcano</i>	253
Cap.6	<i>Urișul urlător</i>	292
Cap.7	<i>Marea înșelăciune</i>	311
Cap.8	<i>Scrisori din trecut</i>	392
Cap.9	<i>Epilog</i>	466

Capitolul 1

*Trei dorințe în pădurea  
fermecată*

**S**înt prizonieră. Nu mă încălzește cu nimic să știu că am căzut în propria mea plasă. Cînd îmi amintesc ce grozăvii am făcut, mă cutremur. M-am purtat ca o păcătoasă, știu asta; ca o criminală chiar. În fiecare dimineață, cînd mă trezesc, mă năpădesc roiuri de gânduri negre și mă întreb ce noi nenorociri îmi mai rezervă ziua următoare.

Deseori mă pomenesc gîndindu-mă ce bine era dacă nu-i întilneam niciodată pe Susannah, pe Esmond sau pe ceilalți - dar mai ales pe Susannah. Ce n-aș da să nu fi avut niciodată în fața ochilor priveliștea aceea cu Castelul Mateland, cu aerul lui nobil și elegant, cu poarta masivă, cu zidurile și meterezele lui cenușii, cadrul perfect pentru o dragoste medievală. Dacă nu se



întîmpla asta, evitam, poate, tentația.

Și ce simplu părea totul la început!. Eram deznădăjduită.

- Că numa' dracu trage la tine, ar fi spus bătrîna Cougaba, prietena mea de pe insula Vulcano.

Avea dreptate. Parcă mă ademenise chiar diavolul, de nu putusem rezista tentației. Și astfel m-am pomenit aici, în castelul Mateland, o prizonieră îngrozită care caută cu disperare o cale de ieșire. Cu fiecare zi ce trece, pericolul pare să sporească.

Totul a început cu mult timp în urmă, de fapt înainte de a mă naște eu. Este povestea părinților mei; este povestea lui Susannah și este povestea mea. Aveam numai șase ani cînd am început să-nțeleg că se-ntîmplă lucruri neobișnuite în jurul meu.



Mi-am petrecut acei primi ani ai copilăriei în Crabtree Cottage, o căsuță aflată pe pajiștea localității Cherrington. Pajiștea asta era dominată de impunătoarea biserică, iar pe marginea eleșteului, aflat la mijloc, se adunau în zilele frumoase bătrîni satului, petrecîndu-și diminețile în discuții interminabile, așezați pe băncuța de lemn. Era și un pom de mai pe pajiște, unde sătenii își alegeau la 1 Mai o „Regină”, iar eu sorbeam din ochi strălucitoarele petreceri, din dosul jaluzelelor de la fereastra din salon. Asta cînd reușeam să scap de privirea de vultur a mătușii Amelia.

## Masca seducției

Mătușa Amelia și unchiul William erau foarte religioși: spuneau că arborele de mai trebuie luat de acolo, să se termine odată pentru totdeauna cu practicile astea păgâne. Din fericire noi, ceilalți, aveam o altă părere.

Și ce mult doream să fiu și eu acolo, afară, să aduc verdeață din pădure, să dansez și să mă zbengui în jurul arborelui de mai odată cu ceilalți, în veselia generală. Îmi închipuiam că nimic nu poate fi mai fascinant decât să fii aleasă „Regină”. Dar pentru asta trebuia să ai cel puțin 16 ani, iar eu nu împlinisem nici șase.

Mă obișnuisem cu ciudățenia acestui stil de viață. Și poate că aș fi continuat să-l găsesc perfect normal, dacă oamenii n-ar fi vorbit în șoaptă și nu și-ar fi dat coate în jurul meu. Într-o zi am auzit-o pe mătușa Amelia spunând:

- Nu știi dacă am făcut bine, William. Atîta m-a implorat don'șoara Anabel, că am cedat.

- Mai sînt și banii ăia la mijloc, îi aminti unchiul William.

- Dar încurajăm păcatul, să știi că asta facem.

Unchiul o asigură că nimeni nu poate susține că ei doi ar fi păcătuit cu ceva.

- Dar am încurajat o păcătoasă, insistă ea.

William replică însă că ei n-au nici o vină. Ei pur și simplu au făcut treaba pentru care au fost plătiți. Poate, cine știe, în felul ăsta vor izbăvi un suflet de chinurile iadului.

- Copiii ispășesc păcatele părinților, ținu să-i amintească mătușa Amelia.

El încuviințase din cap și se întoarse în șopron să lucreze mai departe la ieslea de Crăciun pentru biserică.

Începeam să înțeleg că unchiul William era mai puțin preocupat să fie bun decât mătușa Amelia. Din cînd în

cînd mai și zîmbea; ce-i drept, era mai degrabă o mică strîmbătură chinuită, de parcă s-ar fi rușinat să rîdă, dar uneori zîmbetul amenința să i se întindă pe chip și odată, cînd m-a prins zgîndu-mă la petrecerea din mai, a ieșit fără nici un comentariu.

E adevărat că au trecut ceva ani de la aceste întîmpieri dar, după cum îmi amintesc, am înțeles destul de curînd că sînt subiect de discuție în Charrington. Unchiul William și mătușa Amelia nu erau nici pe departe perechea potrivită să crească un copil mic.

Matty Grey, care locuia și ea pe Pajiște și nu exista zi de vară să nu stea la poartă, era, cum s-ar spune, „o figură” cunoscută în sat. Îmi plăcea să stau cu Matty la vorbă cît mai des... Ea știa asta și cînd mă apropiam de ea scotea niște șușerături răgușite, în timp ce toată grăsimea corpului ei mare se clătina - ceea ce se chema că rîde. Mă poftea să mă așez la picioarele ei. „Biata mea prichinduță”, îmi spunea, și îi cerea nepotului ei, Tom, să fie drăguț cu micuța Suewellyn.

Întotdeauna mi-a plăcut numele meu. Vine de la Susan Ellen. Cred că „W”-ul a fost pus la mijloc ca să separe „e”-urile de la Sue și Ellen. Găseam că-i un nume bun. Caracteristic. Ellen erau cu duiumul în sat, era și o Susan căreia i se spunea Sue, însă o singură Suewellyn: eu.

Tom asculta de bunică-sa. Nu-i lăsa pe alți copii să mă tachineze în legătură cu lucrurile ciudate din viața mea. Învățam la școala fostei guvernante de la conac. După ce fiica stăpînului n-a mai avut nevoie de serviciile ei, femeia și-a cumpărat o casă, nu departe de biserică, și a deschis o școală pentru copiii din sat. Aici venea și Anthony, fiul fostei ei eleve. Peste un an acesta urma

să capete un profesor particular și apoi să plece la școală. Erau copii de toate felurile și vârstele în salonul doamnei Brent, zgîrîind literele cu bețe de lemn în tăblițele de nisip și spunînd cu glas tare tabla înmulțirii. Erau douăzeci de copii, de la cinci la unsprezece ani, și din toate clasele sociale; unii aveau să-și încheie educația la unsprezece ani, alții vor pleca la școli mai înalte. Pe lângă moștenitorul de la Manor House, mai erau și fetele doctorului și cei trei copii ai unui proprietar de pămînturi, după care urmau cei de teapa lui Tom Grey. Eram singura care făceam notă separată.

Că exista un mister în jurul meu, era evident. Sosisem într-o bună zi în sat, gata venită pe lume. De obicei venirea copiilor pe lume e un eveniment pe marginea căruia se discută cu mult înainte ca noul venit să-și facă efectiv apariția. Locuiam la o pereche total nepotrivită să crească un copil. Eram întotdeauna bine îmbrăcată și uneori purtam veșminte care depășeau posibilitățile materiale ale tutorilor mei.

Și mai erau și vizitele. O dată pe lună. Venea EA.

Era frumoasă. Sosea în fața căsuței cu birja, iar eu eram trimisă în salon să o întîmpin. Știam că e o ocazie specială, pentru că salonul nu era folosit decît în situații foarte deosebite, ca de pildă vizita vicarului. Jaluzelele venețiene erau aici mereu trase, ca să nu intre cumva soarele și să strice mobila sau să decoloreze covorul. Era ceva sacru în atmosfera acestei odăi. Poate și din cauză icoanei cu Christos pe Cruce. Mai era și una cu Sfîntul Sebastian, cu puzderie de săgeți împlîntate în el și sîngele scurgîndu-i-se din răni, alături de un portret al Reginei noastre în tinerețe, cu un aer foarte sever și disprețuitor. Odaia mă tulbura și nimic nu mă putea

atrage aici, în afară de fascinația sărbătorilor de mai, când nu mă puteam abține și priveam, din dosul jaluzelelor, petrecerea din Pajiște.

Dar când EA intra acolo, încăperea era cu totul alta. Veșmintele ei erau minunate. Parcă mereu bluzele ei erau împodobite cu volane și panglici; purta fuste lungi „în cloche” și pălăriițe ornate cu pene și funde.

La venire spunea întotdeauna „Bună, Suevellyn!”, ca și cum s-ar fi intimidat puțin în prezența mea. Apoi îmi întindea mîna și eu alergam să i-o iau. După care mă ridica în brațe și mă studia atît de intens încît mă întrebam dacă am cărarea dreaptă la păr și dacă n-am uitat să mă spăl după urechi.

Ne așezam una lîngă alta pe sofa. De obicei nu puteam suferi sofaua, pentru că era din păr de cal și mă mîncea și prin ciorapi; când EA era acolo, nici nu simțeam. Îmi punea o mulțime de întrebări, toate despre mine. Ce-mi place să mănînc? Nu cumva mi-e frig iarna? Ce fac la școală? Lumea se poartă drăguț cu mine? Când i-am spus că învăț să citesc, a vrut să-i arăt și ei ce pot. Mă înconjura cu brațele și mă ținea strîns, și când trăsura venea să o ducă la gară, mă îmbrățișa, gata să izbucnească în plîns.

Pe mine mă încîntau toate astea. Pentru că, deși mai întîrzia puțin la vorbă și cu mătușa Amelia când eram trimisă afară din salon, totul părea să arate că *eu* eram motivul vizitelor sale.

După plecarea ei casa părea cu totul alta. Unchiul William părea că de data asta nu va mai putea stăvili zîmbetul acela rebel să i se întindă pe față, iar mătușa Amelia se plimba mormăind preocupată: „Nu știu ce să zic... Nu știu...”

## *Masca seducției*

Cum era de așteptat, vizitele nu treceau neobservate în sat. James, vizitiul care aducea trăsura de la gară, și șeful gării șușoteau pe la colțuri. Mult mai târziu mi-am dat seama că trăseseră propriile concluzii; n-am nici o urmă de îndoială că le-aș fi tras și eu mult mai devreme dacă n-ar fi fost nepotul lui Matty Grey care mă apăra, la cererea ei, de birfele din sat. Tom decretase că eu sînt în grija lui și cine mă va supăra va răspunde în fața lui. Țineam la Tom, deși nu prea catadicsea să-mi vorbească. Oricum, în ochii mei el era cavalerul protector în armură strălucitoare, un adevărat Lohengrin.

Nici măcar Tom nu-i putea însă opri pe copii să discute despre mine.

Într-o zi, Anthony Felton, observînd alunița pe care o aveam sub colțul drept al gurii, spuse în gura mare:

- la priviți la semnu' ăla de pe fața lu' Suewellyn! Acolo a pupat-o Dracu'.

Toți îi ascultau cu gurile căscate povestea: cum Diavolul vine noaptea și îi caută pe „ai lui”. Apoi îi sărută, iar în locul acela rămîne un semn.

- Ce prostie, am spus. O grămadă de oameni au alunițe.

- Da, da' există un fel special, zise Anthony pe un ton sumbru. Eu îl recunosc cînd îl văd. Am văzut odată o vrăjitoare care avea o aluniță exact la fel... chiar lîngă colțul gurii. Vedeți?

Toți mă priviră înspăimîntați.

- Da' nu prea seamănă cu o vrăjitoare, spuse cu timiditate Jane Motley. Și chiar că nu păream una, cu rochia aceea severă de serj și părul castaniu deschis, conștiincios pieptănat spre spate, ca să-mi dezvelească fruntea, împletit la spate în două cozi legate cu

panglicuțe bleumarin. Un păr decent și îngrijit, cum spunea adesea mătușa Amelia, cînd auzea că vreau să-l port despletit.

- Vrăjitoarele se transformă-n ce vor ele, explică Anthony.

- Știam eu că Sowellyn e altfel decît ceilalți, sări și Gill, fata fierarului.

- Și cum o fi ăsta... Diavolul? întrebă cineva.

- Nu știu, am răspuns. Nu l-am întîlnit niciodată.

- Doar n-o credeți pe asta, spuse Anthony Felton. Diavolul a și însemnat-o.

- Ești un nătărău, am replicat eu, și nimeni n-ar asculta ce spui dacă n-ai fi nepotul cui ești.

- Vrăjitoareo! a continuat el.

Tom nu era la școală în ziua respectivă. Fusese nevoit să-l ajute pe tatăl său la cules cartofii.

M-a cuprins spaima. Mă priveau toți într-un fel tare ciudat; și deodată am înțeles cît sînt de singură, de izolată de ei.

Era un sentiment interesant: bucurie, pe de o parte, că sînt diferită de turmă, și spaimă, pe de alta.

Atunci intră domnișoara Brent și șușoteala încetă. După ore, am zbughit-o din școală. Mi-era teamă de ei. Văzusem ceva în ochii lor: convingerea că într-o noapte m-a vizitat Diavolul și m-a însemnat.

Am alergat peste pajiște spre poarta lui Matty Grey care stătea, ca de obicei, în ușă. Avea o oală în față și ținea mîinile încrucișate în poală. Eram încă departe, cînd mă strigă:

- Unde naiba fugi așa... parcă-l ai pe Dracu'-n spate.

Mă trecu o sudoare rece. Am aruncat o privire în spate.

## Masca seducției

Matty izbucni în rîs.

- Îi doar așa, o vorbă. Nu-nseamnă acuma că-i Dracu' după tine. Dar pari scoasă din minți, pe cinstea mea!

M-am așezat la picioarele ei.

- Unde-i Tom? am întrebat.

- Tot la scos barabule. O recoltă bună anu' ăsta, zise ea, lingîndu-se pe buze. Cartofii ăștia le-ntrece pe toate. Fierbinți și bălăiori, arși pă din-afară, cum sînt. Nimic nu îi mai bun, Suewellyn.

- E vorba de semnul ăsta de pe fața mea, am zis.

Mă fixă cu privirea, fără să se clinească.

- Ce-i aia?! Ah, vrei să spui semnu' de frumusețe...

- Aici m-a sărutat Diavolul. Așa au spus.

- Cine?

- La școală.

- N-avea voie să spună așa ceva. Las' că-i spun io lu' Tom. Are el grijă de ei!

- Atunci de ce o am, Matty?

- Păi, te mai și naști cu d-astea. Oamenii se naște cu tot felu' de lucruri. Vara lu' mătușă-mea avea o grămadă de căpșuni pe obraz. Unii spune că mă-sa să dădea în vînt după căpșuni înainte de-o născu.

- Și mama ce-o fi făcut să mă nasc cu alunița asta pe față? „Și unde e mama mea?” am continuat în gînd. Altă ciudățenie a destinului meu, N-aveam tată. Mai erau orfani în sat, dar ei știau cine fuseseră părinții lor. Eu nu știam.

- Păi n-ai cum să știi, rătușca mea, zise Matty cu vocea ei lingușitoare. Din cînd în cînd ne pomenim cu chestii d-astea. Cunoscui o fată care se născu cu șase degete. Acuma, asta nu-i tocma' ușor d-ascuns, nu? Pă lîngă o aluniță de n-o vede nimenea... Să-ți spun io



ceva. Mie mi să pare foarte dulce, cum îi pusă. Știi că unii să-nnebunesc după soiul ăsta de lucruri. Le mai și înnegrește cu ceva să sară-n ochi. Așa că să nu te-ngrijești d'asta prea tare.

Nimeni n-a știut vreodată să mă liniștească așa cum o făcea Matty. Era așa de mulțumită cu ce-i rezervase soarta, aproape nimic de fapt, doar traiul în căsuța aia întunecată - "ceva loc sus, puțin jos, un pic în spate unde spăl și gătesc, o toaletă în fundul curții și gata" - iată cum o descria chiar ea. Casa se găsea alături de cea a băiatului ei, tatăl lui Tom. „Aproape, dar nu pă capu' lor” - obișnuia ea să spună, „ezact așa cum trebe”. Și dacă zilele erau destul de uscate ca ea să poată sta afară pe prispă și să poată vedea ce se petrece, nu-i mai trebuia nimic altceva pe lume.

Se prea poate că mătușa Amelia să nu fi privit cu ochi buni felul ăsta de a sta la poartă, luînd pulsul Pajiștii; dar Matty făcea după cheful ei, și puțini oameni pe lume se pot lăuda că sînt mulțumiți de viața lor așa cum era ea.

A doua zi, la școală, Anthony Felton se repezi la mine și îmi șopti la ureche:

- Ești o bastardă!

M-am holbat la el. Mai auzisem cuvîntul și știam că însemna ceva rău. Tocmai mă pregăteam să-i răspund, cînd apăru Tom. Anthony șterse putina în grabă.

- Tom, am șoptit eu, m-a făcut bastardă.

- Nu contează, spuse Tom și adăugă pe un ton misterios: N-a spus-o ca o înjurătură.

La vremea respectivă nu înțelegeam ce vrea să spună.

Cu două sau trei zile înainte de a șasea mea

aniversare, mătușa Amelia mă chemă în salon să-mi vorbească. Era o ocazie solemnă și așteptam cu înfrigurare să văd ce au să-mi spună.

Era prima zi din septembrie și câteva raze de soare se strecurau printre jaluzele, dovadă că acestea nu fuseseră suficient trase. Parcă văd și acum salonul: scaunele erau îmbrăcate în păr de cal, în ton cu sofaua - din fericire rar se așeza cineva pe ele, impecabile cum erau, cu spătarele acoperite de apărători foarte îngrijite. Apoi mai era în colț etajera pentru bibelouri, ale cărei ornamente erau șterse de praf de cel puțin două ori pe săptămână; dar mai cu seamă îmi amintesc tablourile sfinte și cel al tinerei regine, foarte antipatică, așa cum stătea, cu brațele încrucișate și panglica rochiei încadrându-i umerii căzuți. Nici urmă de veselie în acea odaie; tocmai din cauza asta razele rebele de soare nu făceau corp comun cu restul. Nu mă îndoiam că mătușa Amelia va lua urgent măsuri și va trage mai bine transperantul.

Dar n-a făcut-o. Evident, preocuparea și tulburarea ei erau prea mari.

- Pe trei septembrie vine don'șoara Anabel, îmi spuse.

Pe trei septembrie era aniversarea mea. Mi-am încrucișat palmele în poală și am așteptat. Știam că domnișoara Anabel vine de ziua mea. Totdeauna o făcuse.

- S-a gândit la un cadou special pentru tine.

Inima îmi bătea cu putere. Am așteptat, cu sufletul la gură, să continue.

- Dacă ești cuminte... Era clauza condițională obișnuită, așa că n-am luat-o prea mult în seamă. După

care continuă: Vei purta hainele de duminică, chiar dacă va fi joi.

Suna ca și cum să porți joi hainele de duminică ar fi un lucru de rău augur.

Avea un aer bosumflat, semn că aranjamentul nu era tocmai pe placul ei.

- Vrea să ieși cu ea de data asta.

Am încremenit, uimită. Nu-mi mai încăpeam în piele de bucurie. Îmi venea să sar în sus de pe scaunul din păr de cal.

- Trebuie să avem grijă ca totul să decurgă bine. N-aș vrea ca domnișoara Anabel să creadă că nu te-am crescut ca pe-o domnișoară.

Am explodat, spunînd că totul va fi perfect. N-o să uit nimic din ce-am învățat. O să am batista la îndemînă, în caz că voi avea nevoie de ea. N-o să fredonez cîntecele. Și o să țin minte să aștept să mi se adreseze cineva, înainte să vorbesc eu.

- Foarte bine, zise mătușa Amelia. Și am auzit-o mai tîrziu adresîndu-se unchiului William: Ce-o avea de gînd? Nu-mi place ideea deloc. Tulbură copilul.

Și veni și ziua cea mare. A șasea mea aniversare. Purtam ghetele mele negre cu bumbi, o haină albastru-închis cu o rochie din bumbac mercerizat pe dedesubt, mănuși, și ele albastru închis, și o pălărioară de pai prinsă cu elastic sub bărbie.

Trăsura o aduse pe domnișoara Anabel de la gară. Cînd plecă înapoi, eram și eu în ea.

Domnișoara Anabel era alta în ziua aceea. Mi-a trecut prin minte că poate îi e puțin teamă de mătușa Amelia. Rîdea într-una, îmi strîngea mîinile și a zis de două sau trei ori:

## Masca seducției

- Să știi că e minunat, Suewellyn.

Am urcat amîndouă în tren, urmărite de privirile curioase ale șefului gării și în curînd ne depărtam de sat, în pufăiturile trenului. Nu-mi aminteam să mai fi fost cu trenul vreodată, așa că nu știam bine ce mă extaziază mai mult: sunetul roților, ce păreau să îngîne un cîntec vesel, sau cîmpurile și pădurile care alergau pe lîngă noi; și totuși, cea mai mare plăcere mi-o făcea prezența domnișoarei Anabel, lipită de mine. Din cînd în cînd, mîna ei o strîngea pe a mea.

Aveam atîtea s-o întreb, dar trebuia să-mi țin promisiunea făcută mătușii Amelia și să mă port ca o fetiță bine crescută ce eram.

- Ce tăcută ești, Suewellyn - zise în cele din urmă domnișoara Anabel, așa că a trebuit să-i explic că nu se cade să vorbesc pînă ce nu sînt invitată să o fac.

Izbucni în rîs. Avea un rîs puțin gîlgîit, ca un clipocit de apă, care mă făcea să rîd și eu de fiecare dată.

- Uită învățăturile astea, îmi zise ea. Vreau să-mi vorbești oricînd ai chef. Să-mi spui absolut tot ce-ți trece prin cap.

Ciudat, odată ce mi se dăduse liber să vorbesc, parcă îmi înghițisem limba. I-am spus:

- Întreabă-mă și eu am să-ți răspund.

Mă cuprinse cu brațele, lipindu-mă de ea.

- Vreau să-mi spui că ești fericită. Îți plac unchiul William și mătușa Amelia, nu-i așa?

- Sînt foarte buni, i-am răspuns. Cred că mătușa Amelia e chiar mai bună decît unchiul William.

- Unchiul William nu se poartă frumos cu tine? mă întrebă ea repede.

- Oh, ba da. E chiar mai blînd, într-un fel. Da' mătușa

Amelia e așa de bună că-i e greu să mai fie și blîndă. Și nu rîde niciodată... Am tăcut brusc, pentru că domnișoara Anabel rîdea foarte des și se putea simți jignită.

Ea însă mă îmbrățișă.

- Suewellyn... ești o fetiță atît de mică, în definitiv...

- Nu-i adevărat, am zis. Sînt mai înaltă decît Clara Feen și Jane Motley. Și ele sînt mai în vîrstă decît mine.

Mă luă în brațe în așa fel încît nu-i puteam zări chipul; eram convinsă că nici nu dorea să-i-l văd.

La următoarea oprire a trenului, se ridică în grabă.

- Coborîm aici, îmi zise.

M-a luat de mînă și am coborît amîndouă. Pe peron aproape alergam. Afară ne aștepta o mică trăsură, cu o femeie așezată pe una din banchete.

- Janet! exclamă domnișoara Anabel. Știam eu c-o să vii.

- Nu-i cîstit, zise femeia, privindu-mă. Avea un chip palid, păr castaniu, pieptănat în jos în jurul feței și strîns la spate într-un coc, acoperit cu o bonetă maro legată cu fundă sub bărbie. Îmi amintea cumva de unchiul William, pentru că și ea, ca și el, se silea să nu rîdă.

- Deci ăsta-i copilul, don'șoară, spuse ea.

- Ea e Suewellyn, răspunse domnișoara Anabel.

Janet dădu din cap, îngrijorată.

- Nû știu de ce eu... începu ea.

- Janet, lasă lucrurile să curgă de la sine. Ai adus coșul?

- Întocmai cum spuserăți, don'șoară.

- Haide, Suewellyn, îmi zise domnișoara Anabel.

Urcă. Mergem la plimbare.

Janet urcă în față, apucînd frîul. Eu și domnișoara

Anabel ne-am așezat în spate. Mă ținea strâns de mână și rîdea din nou.

Docarul porni și în curînd ne-am pomenit străbătînd drumuri inundate de verdeață. Îmi doream să nu se termine niciodată. Era ca și cum pășisem într-o lume fermecată. Copacii începuseră să se împeștrîzeze în culorile toamnei, iar negura ușoară ce plutea în văzduhul ceșos sclipea de la lumina soarelui, umplînd cu misterul ei peisajul din jur.

- Nu ți-e rece, Suewellyn? mă întrebă domnișoara Anabel.

Am dat din cap că nu. Nu puteam să vorbesc. Mi-era teamă că rup astfel vraja, că mă voi trezi în patul meu obișnuit, aflînd că totul n-a fost decît un simplu vis. Încercam să țin timpul în loc, cu fiecare clipă, spunîndu-mi: ACUM. Mereu e „acum”, bineînțeles, dar eu îmi doream ca acest „acum” să dureze veșnic.

Era o plăcere de nesuportat. Fericirea mă copleșea.

Cînd docarul se opri brusc, am suspinat cu tristețe. Dar aveam să aflu că totul abia începuse.

- Aici e, spuse Janet. Și eu tot zic, don'șoară Anabel, că e prea aproape. Nu sînt eu liniștită.

- Haide, termină, Janet! Sîntem în siguranță aici. Cît e ceasul?

Janet își consultă ceasul prins de bluza ei de finet negru.

- Unșpe și zece.

Domnișoara Anabel încuviință din cap.

- la coșul, zise ea, și aranjează totul. Suewellyn și cu mine mergem la o miță plimbare. Ți-ar plăcea, nu-i așa, Suewellyn?

Am dat din cap că da. Orice îmi făcea plăcere, atîta

timp cît domnișoara Anabel era lîngă mine.

- Acum fii cu ochii-n paișpe, don'șoară, zise Janet. De te-o vedea careva...

- N-o să ne vadă nimeni, fii sigură. N-o să ne apropiem așa de tare.

- Io sper că nu.

Domnișoara Anabel m-a luat de mîină și ne-am îndepărtat împreună.

- Pare cam necăjită, am spus eu.

- E doar prevăzătoare.

- Ce-i aia?

- Adică nu-i place riscul.

Nu înțelegeam la ce se referea domnișoara Anabel, dar eram prea fericită ca să-mi mai pese.

- Haide cu mine în pădure, îmi zise ea. Vreau să-ți arăt ceva. Hai, fuga!

Așa că ne-am pomenit alergînd prin iarbă, învîrtindu-ne printre copaci.

- Să vedem dacă mă prinzi! strigă domnișoara Anabel.

Eram gata să o prind, dar ea izbucnea în rîs și-mi scăpa iar printre degete. Gîffiam și eram încă și mai fericită decît în tren sau în docar. Copacii se răreau tot mai tare. Pînă ce ne-am trezit la marginea pădurii.

- Suewellyn, îmi spuse ea cu dulceață. Uită-te acolo.

Și atunci mi-a apărut în fața ochilor. Se profila cam la un sfert de milă depărtare de noi, înălțat pe o pantă ușoară a dealului, înconjurat de un șanț pentru apă. O siluetă foarte clară, deși părea desprins dintr-o poveste.

- Cum îți place? mă întrebă ea.

- E... real?

- Sigur că da... e real. Stă acolo de foarte mult timp,

Suewellyn.

Întotdeauna am avut o memorie vizuală excepțională și am putut, după o privire sau două, să-mi amintesc un lucru în cel mai neînsemnat detaliu. Așa se face că am păstrat în memorie acea imagine a castelului Mateland. Acum l-aș descrie poate așa cum l-am cunoscut ulterior. Atunci însă, la vârsta de șase ani când l-am văzut pentru prima dată, era o zi minunată, aproape magică, și amintirea ei avea să mă urmărească ani de zile ca un fragment de vis:

Era splendid și misterios, împrejmuit de ziduri de apărare înalte, cu turnuri masive în cele patru colțuri. Pe fiecare aripă se înălța câte un turn dreptunghiular, iar meterezele erau prevăzute cu deschizături, odinioară folosite pentru apărare. Ferestrele erau lungi și înguste, săpate în zidurile de molon, iar parapetul turnurilor din spate, servind ca apărătoare ale porții principale de mai jos, erau o amintire formidabilă a vremurilor când cel ce cuteza numai să încerce o străpungere a apărării castelului era înfîmpinat cu uriașe cantități de ulei încins. De dincolo de creneluri, acei apărători din vremurile apuse își azvîrliseră asupra cotropitorilor ploile de săgeți. Sînt amănunte pe care le-am aflat mult mai tîrziu, pe lîngă multe altele. Mai tîrziu am ajuns să cunosc fiecare colțșor, consolă sau creastă de zid, împreună cu cea mai neînsemnată răsucire a scării în spirală. Și totuși acela a fost momentul fascinației totale, de parcă spiritul locului ar fi pus stăpînire pe mine. Mai tîrziu m-am amăgit cu ideea că acest spirit a fost cel ce mi-a dictat acțiunile ulterioare.

Dar în acel moment n-am putut decît să-l privesc - de lîngă domnișoara Anabel - cu ochi mari și mută de



uimire.

Am auzit-o rîzînd, după care mă întrebă în șoaptă:

- Îți place?

Să-mi placă? Părea un cuvînt atît de șters! Era cel mai minunat lucru pe care-l văzusem vreodată. E adevărat că în salonul domnișoarei Brent era un tablou înfățișînd castelul Windsor și era foarte frumos. Dar acum era altceva. Totul era foarte real. Vedeam soarele de septembrie bătînd în zidurile castelului, ca în mii de frînturi de cremene, făcîndu-le să sclipească puternic.

Aștepta să-i răspund.

- E... frumos. Și-i real.

- Mai real nici că se poate, îmi răspunse domnișoara Anabel. Stă acolo de șapte sute de ani.

- Șapte sute de ani! am repetat eu.

- E ceva timp, nu? Și gîndește-te că tu ești pe pămînt doar de șase ani. Mă bucur că-ți place.

- Locuiesc și oameni în el?

- O, da, locuiesc și oameni.

- Cavaleri... am șoptit eu. Poate chiar regine-n persoană.

- Nu chiar regine. Iar cavalerii în armură au dispărut în zilele noastre... chiar și din castele vechi de șapte sute de ani.

Deodată am zărit patru persoane - o fată și trei băieți. Înaintau călare traversînd peluza de iarbă din fața șanțului castelului. Fata călărea un ponei și mi-a atras atenția pentru că părea să aibă vîrsta mea. Băieții erau mai mari.

Domnișoara Anabel tresări, speriată. Mă trase de braț înspre tufișuri.

- E-n regulă, șopti, mai mult pentru ea. Se duc la

castel.

- Locuiesc acolo? am întrebat eu.

- Nu toți. Doar Susannah și Esmond. Malcolm și Garth sînt în vizită.

- Susannah, am repetat eu. Seamănă puțin cu numele meu.

- Da, seamănă.

Îi urmărirăm cu privirea pe călăreți pînă ce trecură podul suspendat și intrară în castel.

Apariția lor o tulburase grozav pe domnișoara Anabel. Mă luă brusc de mîină, și atunci mi-am amintit ce mă învățase mătușa Amelia: să nu vorbesc neîntrebată.

Curînd însă Anabel începu să alerge iar printre copaci. Eu încercam s-o prind și amîndouă rîdeam din nou cu poftă. Am ajuns în lumină. Janet desfăcuse coșul, așternuse un șervet pe iarbă, și tocmai așeza pe el tacîmurile.

- Să mai așteptăm puțin, zise domnișoara Anabel.

Janet încuviință cu un semn grav din cap, țuguindu-și buzele, de parcă se reținea de la niște comentarii nu prea plăcute.

Domnișoara Anabel observă și o apostrofă:

- Nu e treaba ta, Janet!

- A, păi sigur că nu, răspunse Janet, ca o curcă plouată. Știu eu prea bine. Eu fac doar ce mi se spune.

Domnișoara Anabel o tachină, îmbrîncind-o ușor.

- Ascultă! zise ea, tresărind.

Am ascultat. Se auzea un sunet de țopite.

- Asta e, zise domnișoara Anabel.

- Don'șoară, ia aminte. Poa'să nu fie, o atenționă Janet.

Călărețul apărură, în sfîrșit, în raza privirii noastre. Era

un bărbat. Anabel trase un mic țipăt de bucurie și alergă spre el.

El descălecă și își prioni calul de copac. Domnișoara Anabel, ea însăși o femeie înaltă, părea deodată plăpîndă pe lîngă el. O luă de umeri și cîteva clipe se priviră în ochi.

- Unde e? întrebă el într-un tîrziu.

Domnișoara Anabel întinse mîna după mine. Am dat fuga spre ea.

- Iat-o pe Suewellyn, anunță ea.

Am făcut o mică reveranță, așa cum fusesem învățată să fac în fața squire-ului sau a vicarului. Bărbatul mă ridică de la pămînt și mă ținu în brațe, examinîndu-mă.

- Păi, zise el, să știi că tare-i micuță.

- Are numai șase ani, nu uita, zise domnișoara Anabel. Ce-ți închipuiai că e? O amazoană? E chiar înaltă pentru vîrsta ei. Nu-i așa, Suewellyn?

Am repetat că sînt mai înaltă decît Clara Feen și Jane Motley, care erau mai în vîrstă decît mine.

- Asta-i o mare ușurare, zise el. Mă bucur că le-ai întrecut pe cele două.

- Dar nici nu le cunoști, am spus eu.

Izbucniră amîndoi în rîs.

El mă lăsă jos și mă mîngîie pe creștet. Aveam părul despletit. Domnișoara Anabel nu-l suporta în cozi.

- Și acum să mîncăm, zise ea. Janet ne așteaptă cu masa. Cu un aer foarte dezaprobat, te asigur, îi spuse ea în șoaptă.

- Cînd e vorba de asta, nu mai am nevoie de asigurări, zise el.

- Crede că-i un alt plan nebunesc de-al meu.

- Și nu e?

- Haide, doar ai vrut asta la fel de mult ca și mine.

Mîna lui încă mă mai mîngîia pe păr. În timp ce mă ciufulea îi zise:

- Asta cam așa e.

La început mi-a părut rău că el și cu Janet sînt cu noi. Vroiam ca domnișoara Anabel să fie numai a mea. Dar după un timp mi-am schimbat părerea, găsind că numai Janet e în plus. Stătea ceva mai departe de noi și ceva din expresia de pe chipul ei îmi amintea de mătușa Amelia, lucru care la rîndul lui îmi amintea neplăcuta realitate că această zi fermecată se va sfîrși și mă voi pomeni înapoi, în căsuța de pe pajiște, păstrînd numai amintiri. Între timp însă, exista „Acum” și acest Acum era splendid.

Ne-am așezat pe pămînt să mîncăm, eu între domnișoara Anabel și tînăr. O dată sau de două ori ea i-a spus pe nume. Îl chema Joel. Nu mi s-a spus cum trebuie să-i spun, ceea ce mă cam necăjea. Avea ceva care te făcea să nu-l scapi nici o clipă din priviri. Janet, mi-am dat seama, era intimidată în preajma lui. Îi vorbea altfel decît domnișoarei Anabel. Lui îi spunea „domnule”.

Bărbatul avea ochi căprui închis și părul de un castaniu ceva mai deschis decît ochii. Avea o gropiță în bărbie și dinți albi, puternici. Și mîinile îi păreau puternice. Mi-au atras în mod special privirea, și am văzut că purta un inel cu sigiliu pe degetul mic. Părea să ne soarbă din priviri, pe mine și pe domnișoara Anabel. Ea ne privea, la rîndul ei, pe mine și pe el. Janet, așezată la mică distanță, își scosese lucrul de mîna, iar sunetul andrelor părea să transmită dezaprobarea ei la fel de clar ca țuguiera buzelor.

Domnișoara Anabel mă întrebă de Crabtree Cottage,

de mătușa Amelia și unchiul William. Mă mai întrebasese și altă dată aceste lucruri și mi-am dat seama că repeta întrebările ca el să poată auzi răspunsurile. El asculta cu atenție și din cînd în cînd dădea din cap mulțumit.

Mîncarea era delicioasă. Sau poate eram eu atît de fericită încît totul mi se părea altfel decît era de obicei. Am servit pui, pîine rumenă și niște murături din care nu mai gustasem niciodată.

- Ia te uită, zise ea, Suewellyn are iadeșul. Ridică osul din farfuria mea și îmi zise: Haide Suewellyn, trage de partea ta. Dacă partea mai mare rămîne la tine, poți să-ți pui o dorință.

- Trei dorințe, zise el.

- Știi bine că numai una, Joel, replică domnișoara Anabel.

- Ba azi sînt trei, insistă el. E o zi de naștere specială. Sau ai uțat?

- Bineînțeles că-i specială.

- Așa că și dorințele pot fi speciale. Haide, războiți-vă!

- Știi ce ai de făcut, Suewellyn, îmi zise domnișoara Anabel, ridicînd osul. Îți îndoi degetul mic pe aici, eu apuc cu degetul mic de dincoace, și tragem amîndouă. Cea care rămîne cu partea mai mare își pune dorința.

- Trei dorințe, ținu să ne amintească Joel.

- Există o singură condiție, zise domnișoara Anabel. Să nu spui nimănui dorințele tale. Gata?

Am încercuit osul cu degetul mic. Se auzi o trosnitură. Osul se rupse și am început să țip de bucurie. Partea mai mare era la mine.

- A cîștigat Suewellyn! strigă domnișoara Anabel.

- Închide ochii și pune-ți trei dorințe, zise Joel.

Am stat așa, cu osul în mîină, întrebîndu-mă ce-mi

doresc mai mult și mai mult pe lume. Îmi doream ca ziua aceea să dureze veșnic, dar ar fi fost o neghiobie să-mi pun dorința asta, pentru că nimic nu o poate împlini, nici măcar un os de pui norocos. M-am concentrat. Ce-mi doream eu mai mult și mai mult era să am o mamă și un tată, și înainte să mă dezmeticesc bine, mi-am pus dorința asta. Însă nu orice mamă și orice tată, ci un tată ca Joel și o mamă ca domnișoara Anabel. Și așa s-a dus și a doua dorință. Îmi doream să nu mai fie nevoie să locuiesc la Crabtree Cottage, ci cu propriii mei părinți.

Îmi pusesem cele trei dorințe.

Am deschis ochii. Mă priveau amîndoi cu intensitate.

- Ți-ai pus dorințele? mă întrebă ea.

Am dat din cap că da și am strîns din buze. Acum era foarte important să se îplinească.

Apoi am mîncat tarte cu gem de cireșe. Erau delicioase și, cînd mi-am înfipt dinții în gustoasa tartă, m-am gîndit că nici o fericire pe lume nu se poate compara cu acest moment.

Joel mă întrebă dacă știu să călăresc. I-am spus că nu.

- Ar trebui să învețe, zise el, privind spre domnișoara Anabel.

- O să vorbesc cu mătușa Amelia.

Joel se ridică în picioare și îmi întinse o mînă.

- Vino să vezi cum îți place, îmi zise el.

L-am urmat lîngă cal. Mă ridică și mă așeză în șa.

În timp ce plimba calul printre copaci, mă gîndeam că este momentul cel mai palpitant al vieții mele. Și deodată se săltă și el în spatele meu în șa și calul porni în viteză. Am călărit prin pădure pînă ce am ieșit în

cîmpie. Calul înainta la galop mic și pentru o clipă mi-am zis: „Poate că e chiar Diavolul și a venit să mă ia cu ei”.

Dar, ciudat, nu-mi păsa. Îmi doream să mă ia cu el. Să rămîn cu el și cu domnișoara Anabel toată viața. Putea să fie Diavolul în persoană. Și ce dacă? Dacă mătușa Amelia și unchiul William erau sfinții, eu îl preferam pe Diavol. Ceva îmi spunea că domnișoara Anabel o să fie întotdeauna în apropierea lui și că dacă îl urmez pe unul, celălalt nu va fi niciodată prea departe.

Dar goana aceea minunată avu și un sfîrșit. Calul se întoarse la pas, printre copaci, în luminișul unde Janet împacheta deja resturile picnicului și punea coșul în docar.

Joel descălecă și mă coborî pe pămînt.

Nefericirea mea era fără margini. Știam că vizita în pădurea fermecată de sub castel se sfîrșise. Totul era exact ca într-un vis frumos din care depuneam eforturi uriașe să nu mă trezesc. Deși știam că va trebui s-o fac.

El mă ridică în brațe și mă sărută. Mi-am încolăcit brațele în jurul gîtului lui. Am spus:

- A fost o plimbare minunată.
- Cea mai frumoasă din viața mea, zise el.

Domnișoara Anabel ne privea cu aerul că ori va izbucni în plîns, ori în rîs. Dar - dat fiind că era totuși domnișoara Anabel - începu să rîdă.

El descălecă și ne conduse la docar. Am urcat împreună cu domnișoara Anabel. El a plecat într-o direcție, noi în alta, spre gară, unde am și coborît.

- Să nu uiți să mă aștepți la tren, Janet, zise domnișoara Anabel.

Asta îmi aminti în mod jalnic că ziua era pe sfîrșite,

că nu va trece mult și voi fi din nou în Crabtree Cottage, iar evenimentele acestei zile vor aparține trecutului. Stăteam una lângă alta în tren, ținându-ne strâns de mână, de parcă nu aveam să ne despărțim niciodată. Și ce se mai grăbea trenul! Și cât de mult îmi doream să-l opresc din drum! Roțile păreau să-și bată joc de mine, îngînînd mereu cuvintele: „Înapoi, acasă! Înapoi, acasă!”

Cînd aproape am ajuns, domnișoara Anabel mă înconjură cu brațele și mă întrebă:

- Ce dorințe ți-ai pus, Suewellyn?

- O, nu trebuie să spun, m-am tînguit eu. Dacă spun, n-or să se-implinească, și n-aș putea să suport asta!

- Înseamnă că erau niște dorințe foarte importante?

- Am dat din cap că da.

Tăcu un timp, după care spuse:

- Nu-i adevărat că nu trebuie să spui *nimănui*. Poți să spui, dar unei singure persoane. Asta dacă vrei... Și dacă-i spui la ureche, nu mai are nici un efect asupra împlinirii dorinței.

M-am descărcat. Era atât de plăcut să-mi împărtășesc cuiva secretele, și nimănui pe lume n-aș fi vrut să mă destăinuiesc mai tare ca domnișoarei Anabel.

Așa că i-am spus:

- Mi-am dorit mai întîi un tată și o mamă, apoi am cerut să fiți voi, tu și Joel, părinții mei. După aia mi-am dorit să fim toți împreună.

Păstră tăcerea mult timp, și m-am întrebat dacă nu cumva îi pare rău că i-am spus.

Am ajuns și la gară. Trăsurica ne aștepta, și deodată m-am pomenit înapoi la Crabtree Cottage. Părea o priveliște mai sumbră ca oricînd, acum că veneam din acea pădure fermecată și văzusem castelul.



Domnișoara Anabel mă sărută.

- Trebuie să mă grăbesc să prind trenul, îmi spuse ea.

Deși zîmbea, se vedea că e gata să izbucnească în plîns. După care am ascultat tropotul copitelor cailor ce-o duceau cu ei.

În camera mea au rămas două pachete de la ea. Într-unul am găsit o rochiță de mătase albastră cu panglicițe. Era cea mai frumoasă rochie pe care o văzusem vreodată și era cadoul ei pentru aniversarea mea. În celălalt pachet era o carte despre cai; am știut că e de la Joel.

Ce minunată zi de naștere avusesem! Dar partea tristă a unor astfel de ocazii este că zilele care le urmează par, prin comparație, încă și mai posomorîte și șterse.

Mătușa Amelia i-a transmis unchiului William verdictul său asupra expediției noastre:

- Dă copilul peste cap!

Cred că avea dreptate.



Săptămîni întregi îmi părea că plutesc. Nu-mi luam ochii de la rochița albastră atîrnată în șifonier. N-o purtasem deloc. Nu se cade - spunea mătușa Amelia - și ajunseseam la concluzia că nu greșește. Era, într-adevăr, prea frumoasă pentru a fi purtată. Era parcă anume făcută doar s-o privești. La școală, domnișoara

Brent îmi spunea:

- Ce-i cu tine, Suewellyn? Nu ești atentă deloc de la un timp.

Anthony Felton spunea că mă duc noaptea la sabatul vrăjitoarelor, unde-mi scot toate hainele, după care dansez la nesfârșit; apoi sărut capra arendașului Mills.

- Nu fi prost! i-am zis eu, și cred că toți și-au dat seama că fabulează. Mătușa Amelia nu mi-ar fi îngăduit niciodată să ies noaptea; să mă dezbrac de toate hainele ar fi fost indecent, iar să sărut o capră - total nesănătos.

Am citit cît mi-a fost cu puțință din cartea despre cai. Era pentru copii mai avansați decît mine, dar eu nu încetam să sper că într-o bună zi domnișoara Anabel se va întoarce și voi ajunge din nou în pădurea fermecată. Și-o să vreau să fiu pusă la punct cu toate cunoștințele despre cai, cînd voi da din nou ochii cu Joel. Atunci m-am gîndit ce proastă am fost să nu-mi pun o dorință ușor de împlinit - ca de pildă încă o zi în pădure, în loc de o mamă și un tată. Tații și mamele trebuie să fie căsătoriți, și nu semănau deloc cu Joel și domnișoara Anabel.

Mă interesau tot mai mult caii. Anthony Felton avea un ponei și l-am implorat să mă lasé să-l călăresc. La început a rîs disprețuitor, după care, gîndindu-se că, dacă încerc, o să cad cu siguranță și distracția o să fie mai mare, m-a dus pe pășunea de lîngă conac, unde am încălecat și am călărit pe cîmp. A fost un adevărat miracol că n-am fost azvîrlită deloc din șă. Mă gîndeam numai la Joel. Îmi închipuiam că mă privește și-mi doream să fiu strălucitoare în ochii lui.

Anthony, dezamăgit, nu m-a mai lăsat să-i călăresc niciodată poneiul după această întîmplare.

Venise luna noiembrie cînd domnișoara Anabel a venit iar. Era mai palidă și slăbise. Mi-a spus că a fost bolnavă, că avusese pleurezie și nu putuse să vină mai devreme.

- Numai boala m-a ținut departe de tine, îmi zise ea.
- Mergem iar în pădure? am întrebat-o.

A clătinat din cap, puțin cam tristă, mi s-a părut.

- Ți-a plăcut? mă întrebă, așteptîndu-mi cu aviditate răspunsul.

Am încuviințat din cap tăcută, strîngîndu-mi palmele una în alta. Nu puteam exprima în cuvinte extazul pe care-l simțisem atunci.

Tăcu, și eu am continuat:

- Ce castel minunat! Nu părea adevărat. Și cred că e un castel din ăla care uneori dispăre. Deși, dacă mă gîndesc bine, fetița aia și băieții au intrat acolo... Și calul! Cum am mai călărit! Am galopat amîndoi. Ce palpitant a fost!

- Ți-a plăcut mult, Suewellyn...

- Da, mai mult ca orice din viața mea.

Mai tîrziu am auzit-o vorbind cu mătușa Amelia.

- Nu, spunea mătușa Amelia, nu cred, don'șoară Anabel. Unde să-l ținem? Nu ne putem permite așa ceva. O să dea apă la moară la bîrfe, care și așa sînt cu duiumul, ascultați-mă pe mine.

- Dar ei o să-i facă bine.

- Or să fie comentarii. Și nu cred că domnul Planter va fi de acord. Totul are o limită, don'șoară Anabel. Într-un loc ca ăsta... Ajung vizitele! În asemenea cazuri nu se fac vizite.

- Știu, știu, Amelia. Dar vei fi bine recompensată...

- Nu e vorba de bani. Trebuie să păstrăm aparențele.

Într-un astfel de loc...

- Bine, atunci. Ne mai gândim noi. Dar tare mult mi-ar plăcea să călărească. Ar face-o fericită.

Suna foarte misterios. Deci domnișoara Anabel plănuia să-mi dea un ponei de Crăciun și mătușa nu vroia să audă de asta!

M-am înfuriat. Cum de nu mi-a trecut prin cap să-mi doresc un ponei? Ce înțelept ar fi fost! Și eu, ca o proastă, îmi doream imposibilul.

Domnișoara Anabel plecă, dar știam că se va întoarce cât se poate de repede, deși am auzit-o pe mătușa Amelia spunându-i să nu vină prea des. Nu se cădea.

L-am rugat pe Anthony Felton să mă mai lase o dată pe poneiul lui, dar a refuzat.

- De ce aș face-o? mă întrebă.

- Pentru că era să am și eu unul, am răspuns prompt.

- Ce vrei să spui? Cum vine aia, era să ai și tu unul?

- Era să am, am insistat.

Și deodată mi-am închipuit cum ar fi fost să călăresc prin fața conacului lui Felton pe un ponei al meu, infinit mai frumos decât al lui Anthony. Furia și frustrarea mea erau atât de mari, încât în acel moment i-am urât din tot sufletul pe Anthony și pe mătușa Amelia. Mătușii nu puteam să-i spun, dar lui Anthony puteam. Și am și făcut-o.

- Ești o vrăjitoare și o bastardă, a zis el. Cumplit lucru să fii și una și alta.

Matty Grey nu mai stătea în fața casei. Era deja prea frig.

- Vîntu' ăsta de peste Pajiște îmi suflă-n bieteale oase, zicea. Îmi face rău la crize. Avea reumatism și durerile

erau atît de groaznice iarna, cã nu putea sã facã un pas de lîngã foc. Iarã mã apucã crizele alea, o auzeau spunînd. Nu-i de joacã, sã știi. Da'-mi face ei, Tom, un foc pe cîste, și ce poa' sã fie mai plãcut decît un foc bun? Dacã mai și cîntã un ibric pe plitã... pãii, mai aproape de îngerii din Rai ca atuncea nici cã se poate.

Era deja un obicei sã trec pe la Matty în drumul de la școalã spre casã. Nu puteam sta mult, ca sã nu aflu mãtușã Amelia. N-ar fi fost de acord cu aceste vizite. Noi eram „superiori” lui Matty. Era foarte complicat totul. Deși nu eram la nivelul doctorului sau parohului, care nici ei nu erau la nivelul squire-ului, eram totuși ceva mai sus decît Matty.

Matty mã punea sã tai o felie din pîinea fãcutã în casã. „Partea de jos, rãtușca mea”, spunea ea. O înfigeam apoi în furculița pentru gustare, pe care o forjase chiar unchiul lui Tom, și o țineam acolo, în foc, pînã prindea o culoare maro-aurie.

- O ceașcã zdravãnã de ceai tare și o felie groasã de pîine prãjitã lîngã el, focu' în cãmin, vîntu' șuierînd afarã. Și tu înãuntru, departe de toate, la cãlduricã... Nu crez sã fie ceva mai bun.

Nu împãrtășeam pãrerea lui Matty. Putea sã fie o pãdure fermecatã, un șervet întins pe iarbã; puteau sã fie oase de pui pentru împlinit dorințe și doi tineri frumoși, diferiți de toți oamenii din lume. Și mai putea fi un castel fermecat, vãzut printre copaci, și un cal care sã te ducã în galop.

- La ce te-oi gîndi, tînãrã Suelwyn? m-a întrebat Matty.

- Depinde de persoanã, am spus eu. Poate cã unii vor pîine prãjitã și ceai tare. Unii poate preferã însã

## Masca seducției

picnicuri în pădure.

- Păi asta și spuneam. E vorba de visu' fiecăruia. Mie, asta-mi dorește sufletu'. Acuma s-auzim ce vrea sufletu' tău.

Nici nu m-am dumirit bine, că mă și apucasem să-i povestesc. Și ea mă asculta cu atenție.

- Și văzuși pădurea asta de care spui? Și castelu'? Te duseră acolo? Știu io cine: doamna de vine pe la tine.

- Matty, i-am zis înfierbîntată, știai că, dacă rupi un os de pui și partea mai mare rămîne ia tine, poți să-ți pui trei dorințe?

- O, da, i-o șmecherie de cînd lumea. Cînd eram un boț ca tine, mai pica și cîte o pasăre ia masă... ce mai festin! Să fi văzut dup-aia jumulitu' și umplutu' ei... da' mai ales lupta-n regulă la noi, ăia micii, să punem mîna pe iadeș.

- Și ți-ai pus vreo dorință? S-a împlinit?

Tăcu pentru cîteva clipe, după care zise:

- Da. Io zic c-am avut o viață bună. Io zic că mi-am împlinit dorințele.

- Și crezi că ale mele se vor împlini?

- Eu așa zic. O să vezi că-ntr-o zi totu' o să fie după voia ta. Tare frumușică-i doamna de vine să te vadă.

- E frumoasă, am zis. Și el...

- El? Care el, drăguța mea?

Vorbesc prea mult, m-am gîndit. Nu trebuie să spun la nimeni... nici chiar lui Matty. Mă apucă spaima că, dacă spun cuiva, o să mă pomenesc că nimic n-a fost adevărat, că a fost doar un vis.

- Ei, nu contează, am spus.

- Vezi că arzi pîinea. N-are nimic. Curăță partea arsă

în chiuvetă.

Am curățat-o și am uns pîinea cu unt. Am făcut ceaiul și l-am turnat în cești. Apoi am stat așa, cu ochii la foc, deslușind imagini în flăcări. Se vedeau luminile lucind în roșu, albastru și galben. Și se vedea bine castelul.

Deodată însă, cenușa a căzut în grătar și întreaga imagine s-a destrămat.

Știam că e vremea să plec. Mătușa Amelia îmi va simți lipsa și mă va asalta cu întrebări.



Mai era puțin pînă la Crăciun. Copiii făceau incursiuni în pădure să adune ilice și iederă pentru împodobirea școlii. Domnișoara Brent pusese o cutie poștală în holul casei ei, în care ne-am strecurat felicitările adresate prietenilor. Cu o zi înaintea Ajunului, cînd școala se va închide, domnișoara Brent va face pe poștașul, va deschide cutia, va scoate felicitările și, de la catedra ei, ne va striga pe nume, să venim să ni le ridicăm.

Eram cuprinși de o agitație plăcută. Ne-am făcut felicitările în clasă; se auzeau șușoteli și chicoteli în timp ce desenam, după care împătuream hîrtille, secretoși, scriind deasupra numele destinatarilor, și le dădeam drumul în cutie.

După amiaza urma să aibă loc și un concert. Domnișoara Brent va cînta la pian; dintre noi, cei cu voce mai bună vor fi soliști, iar alții vor recita.

Era o zi mare pentru noi. O așteptam cu nerăbdare

de săptămîni întregi.

Dar pentru mine mult mai palpitantă a fost vizita domnișoarei Anabel. Sosi cu o zi înainte de petrecerea de la școală. Adusese cu ea pachete pe care scria: „De deschis în ziua Crăciunului“. Dar pe mine prezența domnișoarei Anabel mă încînta mai mult decît orice cadou.

- La primăvară, îmi zise ea, o să mai facem un picnic. Eram fericită.

- În același loc! am strigat. Și vor fi și oase de pui?

- Da, promise ea. Și atunci îți vei putea pune mai multe dorințe.

- Dar dacă nu apuc partea mai mare din os?

- Eu cred că o s-o apuci, îmi zise zîmbind.

- Domnișoară Anabel, va fi și el... adică Joel, acolo?

- Cred că e posibil, răspunse ea. Ți-a plăcut de el, Suewellyn, nu-i așa?

Am ezitat. „A plăcea“ nu este tocmai cuvîntul potrivit cînd e vorba de ceea ce simți pentru un zeu.

Părea alarmată.

- Nu ți-e frică de el, nu?

Am continuat să tac.

- Vrei să-l mai vezi?

- Sigur că da! am strigat cu înflăcărare, și ea păru mulțumită.

Eram tristă cînd a venit trăsura s-o ducă la gară, dar nu atît de tristă ca altădată, pentru că, deși mai era mult pînă la primăvară, ea totuși va veni, și aveam înaintea mea perspectiva luminoasă a excursiei în pădure.

Unchiul William terminase de sculptat ieslea și o dusese la biserică, unde acum se odihnea în ea un model micuț al lui Cristos copil. Trei dintre elevii școlii



urmau să fie cei trei magi. Unul era băiatul vicarului -pentru că, îmi spuneam eu, e normal ca vicarul să-și dorească asta; al doilea era Anthony Felton -pentru că era nepotul squire-ului și familia lui făcuse multe donații bisericii, își ofereau grădinile și pământul ori de câte ori era o petrecere sau un târg în sat, iar dacă ploua își ofereau chiar salonul cel mare; al treilea mag era Tom, pentru că avea o voce superbă. Era o minune să auzi o voce atît de dumnezeiască la un băiat așa de șleampăt! Mă bucuram pentru Tom. Era o onoare pentru el. Iar Matty era încîntată. „Taică-su avea voce. Și bunicu-miu la fel”, spunea ea. „Asta se moștenește”.

Tom agățase o crenguță de ilice deasupra tabloului „Întoarcerea marinarului”, înveselind camera lui Matty. Studiasem „Întoarcerea marinarului” în repetate rînduri, pentru că nu te-ai fi așteptat să găsești așa ceva la Matty în casă. Tabloul avea ceva sumbru: în primul rînd, îi lipsea culoarea. Marinarul se afla în ușa unei colibe, cu o legătură pe umăr. Nevastă-sa privea în gol, de parcă avea de înfruntat un dezastru de mari proporții și nu întoarcerea acasă a unei persoane iubite. Matty îmi vorbea despre tablou cu lacrimi în ochi. Ciudat lucru, ca o persoană capabilă să ia în derîdere adevăratele încercări ale vieții, să verse lacrimi în fața celor imaginare prin care trec niște pesoane dintr-un tablou.

N-am lăsat-o pe Matty pînă nu mi-a spus povestea.

- Ei bine, spusese ea, uite cum fu. Vezi pătuțu' de colo? În el îi un micuț. Acum bebelușu' n-avea ce căta să vină pe lume, pen' că marinarul îi plecat de vreo trei ani buni... Și ea făcu bebelușu' ăsta cît el fu plecat. Bărbații nu înghite așa ceva... și ea îi supărată.

- El de ce nu-i bucuros? Normal ar fi să fie. Doar a

găsit acasă un copilăș.

- Păi copilășu' nu-i a lui și bărbații nu înghite asta...

- De ce?

- Păi, el îi cum s-ar zice gelos. A fost două tablouri, în pereche. Mămica le-a despărțit când a murit. Zicea: *Întoarcerea* îi a ta, Matty, iar *Plecarea* îi pentru Emma. Emma îi soră-mea. Îi măritată în Nord.

- Și a luat *Plecarea* cu ea?

- Așa-i. Nu că dădea vreo para pe ea. Da' io ce n-aș fi dat să le țin pe amîndouă. Deși *Plecarea* era prea tristă. Știi, marinaru' a ucis-o pînă la urmă și poliția îl umflă să-l spînzure. Asta era *Plecarea*... Ah, ce n-aș da să am și *Plecarea!*

- Matty, am întrebat eu, ce s-a întîmplat cu copilul din pătuț?

- Cineva trebe că avu grijă de el, zise ea.

- Bietul copil! După asta, n-a mai avut nici mamă, nici tată.

Matty schimbă vorba:

- Tom zicea ceva de o cutie de poștă la voi la școală. Io sper c-ai pregătit o felicitare drăguță și pentru Tom al meu. I-un băiat tare bun, Tom al nostru.

- Am făcut una minunată, am zis. Înfățișează un cal.

- Lu' Tom o să-i placă. Îi din ăia care se dă în vînt după cai. Ne gîndim să-l dăm la fieraru' Jolly. Fierarii cam are de lucru cu cail.

Întîlnirile cu Matty se sfîrșeau întotdeauna prea repede și erau întunecate mereu de faptul că știam că mătușa Amelia mă așteaptă acasă.

Crabtree Cottage îmi părea mai mohorîtă după ce veneam de la Matty. Linoleumul de pe podea era lustruit pînă la o limită periculoasă și nici o rămurică de ilice nu

afirma deasupra tablourilor înfățișându-i pe Cristos și pe Sfântul Sebastian. Planta ar fi părut total nepotrivită acolo, iar să agăți o rămurică deasupra antipaticei Regine ar fi fost de-a dreptul un act de Les-Majestate.

- Gunoaie de-astea - a comentat mătușa Amelia - cad peste tot, de ajungi să calci boabele în picioare.

Veni și ziua petrecerii. Am cîntat, iar cei mai talentați dintre noi - eu nu mă număram printre ei - au recitat sau au cîntat solo. Apoi fu deschisă cutia poștală. Tom îmi trimisese un cal frumos desenat, deasupra căruia scrisese: „Crăciun fericit. Al tău sincer, Tom Grey”. Fiecare copil din școală scrisese felicitări tuturor celorlalți, astfel că distribuirea poștei a fost de proporții. Felicitarea de la Anthony Felton era menită mai curînd să mă rănească, decît să transmită urări de bine. Desenase o vrăjitoare călare pe mătură, cu părul vilvoi, întunecat, și cu o aluniță neagră pe bărbie. „Îți urez un Crăciun vrăjit... oresc”, scria alături. Era un desen foarte prost și mă încînta grozav să observ că vrăjitoarea semăna mai mult cu domnișoara Brent decît cu mine. Mă simțeam deja răzbunată, căci și eu îi trimiseseam un desen înfățișînd un băiat grăsan (Anthony era vestit pentru lăcomia lui la masă și predispus la grăsime), ținînd în mînă o budincă mare de Crăciun. „Cu ocazia Crăciunului, îți urez să nu ajungi atît de gras încît să nu mai poți călări”, scrisesem pe felicitare; și-el știa, bineînțeles, că urarea purta în ea speranța mea că de fapt o va face.

În ajun căzură cîțiva fulgi și toată lumea spera că vom avea un Crăciun alb. Zăpada însă se topea de cum atingea pămîntul și curînd s-a transformat în ploaie.

M-am dus la slujba de la miezul nopții, însoțită de

## Masca seducției

mătușa Amelia și de unchiul William, ceea ce ar fi trebuit să-mi pară o adevărată aventură pentru că aveam ocazia să nu mă mai întorc acasă pînă noaptea tîrziu; însă nimic pe lume nu putea transforma în aventură apariția mea acolo, încadrată de cei doi păzitori încruntați, alături de care am luat loc, băjoasă, în strană.

Am moțait în timpul slujbei și am simțit o mare ușurare cînd m-am văzut înapoi, în patul meu. Și așa sosi și dimineața de Crăciun. O găseam palpitantă, deși nu mă aștepta nici un cadou în ciorap. Știam că alți copii primesc astfel darurile. Îmi închipuiam ce minunat trebuie să fie să-ți vezi ciorapii umpluți pînă la refuz cu lucruri frumoase și bunătăți, să întinzi mîna și să le scoți pe rînd. „Aiureli copilărești, spunea mătușa Amelia. Strică ciorapii. Ești prea mare pentru asemenea lucruri, Suewellyn”.

În schimb, au venit cadourile de la Anabel. Din nou haine - două rochii, dintre care una foarte frumoasă. Nu purtasem rochia albastră de la ea decît o dată, și anume cînd venise ea. Acum îmi luase una de mătase și alta de lînă, împreună cu un mașon minunat din blană de focă. Mai erau și trei cărți. Eram încîntată de cadouri și singurul meu regret rămînea că Anabel nu e lîngă mine să mi le dea chiar ea.

De la mătușa Amelia am primit un șorț, iar de la unchiul William o pereche de ciorapi. Nu era genul de cadou merit să mă entuziasmeze peste măsură.

Dimineața ne-am dus la biserică, apoi am venit acasă și am luat masa. Se servi pui, ceea ce-mi trezea amintiri plăcute, dar nimeni nu aduse vorba de oase sau dorințe neîmplinite. Urmă budinca de Crăciun. După amiază am început să citesc din cărțile primite. Ziua îmi părea

foarte lungă: tînjeam după o fugă la căsuța familiei Grey. Matty era la ei în vizită și, de peste Pajiște, răzbăteau pînă la noi sunete vesele. Mătușa Amelia le auzise și își exprima dezacordul pufnind prin casă căci, spunea ea, Crăciunul este o sărbătoare solemnă. Este sărbătoarea nașterii lui Christos. Oamenii trebuie să se comporte demn și nu ca niște păgîni.

- Eu cred că trebuie să fie fericiți că s-a născut Christos, am subliniat.

- Sper că nu-ți însușești și tu aiureli de-astea, Suelly, mi-a răspuns mătușa Amelia.

Și am auzit-o spunîndu-i unchiului că prea sînt tot felul de copii la școala aia și e păcat, a remarcat ea, că sînt primiți și de-alde Grey, să se amestece cu cei mai de soi ca ei.

Era cît pe ce să mă răstesc la ea, replicînd că cei din familia Grey sînt cei mai de soi oameni din lume, dar mi-am dat seama că nu are nici un rost să îi explic astfel de lucruri mătușii Amelia.

A venit și Boxing Day\*... Sărbătoarea se scurse, pentru noi, încă și mai liniștit decît Crăciunul. Ploua, iar vîntul de Sud-Vest bătea în rafale peste Pajiște.

O altă zi lungă. Nu puteam decît să-mi admir la nesfîrșit cadourile și să mă întreb cînd voi avea ocazia să port rochia de mătase.

De Anul Nou veni Anabei. Mătușa Amelia făcuse focul în salon - eveniment rar - și ridicase jaluzelele venețiene, căci acum nu mai putea să se plîngă că soarele îi strică mobila.

Odaia arăta însă deprimant, inundată de lumina

\* *Boxing Day* - Ziua Cadourilor, a doua zi de Crăciun (N.T.)

soarelui de iarnă care nu reușea însă să insufle nici un pic de viață tablourilor. Parcă Sfântul Sebastian era și mai chinuit, regina și mai antipatică, iar Christos rămăsese neschimbat.

Domnișoara Anabel sosi, ca de obicei, imediat după cină. Arăta splendid, în haina ei împodobită cu blană și cu mașonul din piele de focă, un fel de frate mai mare al mașonului meu.

Am îmbrățișat-o cu putere și i-am mulțumit pentru daruri.

- Într-o zi, îmi zise ea, o să ai și un ponei. Am de gând să insist.

Am stat de vorbă ca de obicei. I-am arătat cărțile mele și am discutat despre școală. Nu i-am spus nimic despre tachinările lui Anthony Felton și ale celorlalți copii, ca să nu o supăr.

Mi-am petrecut astfel toată ziua cu Anabel și, la oră obișnuită, trăsurica a venit să o ducă la gară. Părea una dintre obișnuitele ei vizite, dar mai târziu s-a dovedit a fi una specială. A fost ziua când am aflat de bărbatul de la hanul „Regele William”.

Tom își făcea de lucru pe acolo după orele de școală, cărînd bagaje în camere sau făcînd alte munci utile. „Asta așa, să aibă și el un rost, zicea Matty. Dacă nu merge cu fieraru’...”

Tom îi spusese despre bărbatul de la han, iar Matty îmi povesti mie.

- Un tărăboi pe cinste la „Regele William”, zise ea. Domnu’ ăsta era tare cu nasu’ pe sus. Luă odaia a mai bună din han. A venit cu capsă pusă, pe cinstea mea. Totu’ pen’ că nu găsi trăsura să-l ducă de la gară la han. Păi cum s-o găsească? Doar era la lucru, păi nu?

Și Matty mi-a tras, veselă, un ghiont. Păi nu veni ea de te vizită ieri? Ei, și domnu' Teribil de Important fu musai să aștepte, și asta-i ceva ce ăștia cu nasu' pe sus nu prea înghite... adică să-i faci să aștepte.

- Nu durează prea mult pînă ce trăsura face drumul de la gară la Crabtree Cottage și înapoi.

- O fi, da' domnii ăștia bogătani și cu nasu' pe sus nu vrea să aștepte nici un minutel în plus, ca să fie alții serviți. Știu asta de la Jim Fenner (era stăpînul gării, care făcea și muncă de hamal și era bun la toate). Cică sta acolo, pe peron, și turba de furie fanfaronu', în timp ce trăsurica ți-o ducea pe don'șoara aia a ta. Tot zicea, „Unde merge? Departe?”. Și bătrînu' Jim o băgase pe mîneacă, pen' că știa c-ăsta-i domn pe bune, și-i spunea: „Domnu' meu, nu durează mult. Îi de mers doar pîn' la Crabtree Cottage, cu don'șoara a tînără”. „Crabtree Cottage!”, răcnește el, „Și unde vine asta?”, „Colea pă Pajiște, domnu' meu. Lîngă biserică. O aruncătură de băț. Don'șoara poa' să ajungă pe jos în zece minute. Da' rezervă trăsurica, pesemne ca s-o aducă la vreme la gară, să prindă trenu' “. Ei, și-atuncea tipu' s-a resemnat și a zis c-așteaptă. L-a năpădit pe Jim cu-ntrebări. Pîn' la urmă îi chiar vorbăreț și cînd îi trecu năcazu', cică ca un adevărat domn ce îi, i-a dat lu' Jim cinci șilingi. Nu vede el în fiecare zi așa o baftă. Zicea că tipu' ar face bine să mai stea să-ntîrzie p-aci.

Nu mă mai săturam de vorbit cu Matty, dar trebui să o părăsesc în cele din urmă și să dau fuga acasă. Se întuneca devreme, iar eu plecasem de la școală la asfințit. Domnișoara Brent anunțase că ne va da drumul acasă la ora trei în timpul iernii, pentru ca astfel copiii care stau departe să ajungă acasă înaintea căderii

noptii. Vara terminam de obicei la patru. Acum începeam dimineața la opt, în loc de nouă cum făceam vara, și la ora aceea era încă întuneric.

Mătușa Amelia pregătise niște frunze.

- Duc astea la biserică, Suewellyn. Sînt pentru altar. Mare păcat că nu-s flori în anotimpul ăsta. Vicarul spunea că arată dezolant acum cînd florile de toamnă au murit și eu am zis atunci c-o să găsesc niște frunze. Cred că i-a plăcut ideea. Poți să vii cu mine.

Mi-am dus geanta de școală în cameră și am coborît, ascultătoare. Ajunserăm la biserică, traversînd Pajiștea.

Era o tăcere nefirească acolo. Vitraliile arătau altfel acum, că nu mai era soare și nici măcar lumina felinarelor să sclipească în ele. M-ar fi înspăimîntat să rămîn acolo singură, convinsă că Christos poate coborî de pe cruce să-mi spună ce ticăloasă sînt. Aveam impresia că imaginile din vitralii pot prinde viață. Tortura ocupa o parte importantă în ele, iar Sfîntul Sebastian, vechea mea cunoștință, era și el prezent, părăd să îi meargă tot mai rău pe pămînt. Pașii noștri răsuna sumbru pe dalele de piatră.

- Va trebui să ne grăbim, Suewellyn, spuse mătușa Amelia. În curînd se întunecă.

Urcarăm cele trei trepte de piatră spre altar.

- Așa! zise mătușa Amelia. Sînt de efect. Dar mai bine le-pun în apă. Suewellyn, ia borcanul și umple-l la fîntînă.

L-am luat și am zbughit-o din biserică. Afară mă aștepta cimitirul. Pietrele funerare aduceau cu niște bătrîni ingenuncheați, bărbați și femei, cu chipurile ascunse de glugi cenușii.

Fîntîna se afla la cîțiva yarzi de biserică. Ca să ajung



acolo trebuia să trec pe lângă cîteva din cele mai vechi pietre de mormînt. Citisem inscripțiile de pe ele de multe ori. Unii zăceau sub acele lespezi de secole întregi. Erau morminte care datau din secolul șaptesprezece. Am rupt-o la fugă printre ele spre fîntînă și am început să pompez cu putere apă ca să umplu borcanul.

Deodată, în timp ce făceam asta, am auzit zgomot de pași. Am întors capul. Se lăsase deja întunericul. M-a cuprins un fior rece de groază. Simțeam că o ființă, cineva sau ceva, mă pîndea.

M-am întors înapoi, spre fîntînă. Trebuia să apeși din răsputeri să obții apă și nu era prea ușor să îți pompa cu o mîină, cînd țineai borcanul cu alta.

Îmi tremurau mîinile. Nu fi proastă, mi-am zis. De ce să nu vină și altcineva la cimitir? O fi soția parohului în drumul spre casă sau vreun muncitor credincios, venit și el să împodobească altarul.

Borcanul se umplu și apa dădu pe afară. Am deșertat o parte din ea. Deodată, zgomotul se repetă. Mă sufocam de groază. O siluetă apăruse între lespezi. Eram convinsă că o stafie se ridicase din mormînt.

Am tras un țipăt de spaimă și am luat-o la fugă spre intrarea în biserică. Apa din borcan dădu pe dinafară și-mi stropi hainele, dar am ajuns cu bine în sanctuarul bisericii.

M-am oprit o clipă pentru a arunca o privire înapoi. Nu se mai vedea nimeni.

Mătușa Amelia își pierduse deja răbdarea, așteptînd lângă altar.

- Haide odată, mă grăbi ea.

I-am întins borcanul. Mîinile îmi erau umede și reci și tremuram din tot corpul.

## Masca seducției

- N-ai adus destulă! mă certă ea. Copil neatent ce ești, ai vărsat-o!

- E întuneric acolo, am bîguit eu, hotărîită să nu mă mai întorc în locul acela pentru nimic în lume.

- Acum asta e, o să ne descurcăm cu ce avem, replică ea în silă. Suewellyn, nu-nțeleg de ce nu ești în stare să faci un lucru ca iumea?

Aranjă frunzele, după care am părăsit amîndouă biserica. M-am ținut foarte aproape de ea cînd am trecut prin cimitir și am ieșit în Pajiște.

- Altarul merita ceva mai bun, decretă mătușa Amelia. Dar e bine și așa.



În noaptea aceea nu am putut dormi. Moșaiam și mă visam la fîntînă, în cimitirul bisericii. Vedeam cum stafia țîșnește din pămînt și vine să îngrozească oamenii. Pe mine mă îngrozise, în orice caz. Întotdeauna îmi imaginasem stafiile ca fiind niște făpturi transparente, din abur alb. Și dacă stăteam să mă gîndesc bine, atîta cît îmi îngăduia spaima să mai judec, stafia respectivă avea haine adevărate. Era bărbat, un bărbat foarte înalt, și avea o pălărie neagră, strălucitoare. Nu apucasem să observ alte detalii, în afară de privirea lui pătrunzătoare și fixă. Îndreptată, bineînțeles, spre mine.

Pînă la urmă am adormit. Somnul îmi fu atît de adînc, încît a doua zi mă trezii foarte tîrziu.

Mătușa Amelia mă cercetă cu o privire cruntă cînd

am coborât la micul dejun. Nu venise să mă trezească. Niciodată nu o făcea. Aveam obligația să mă scol singură la timp pentru a ajunge la școală. Era pur și simplu vorba de Disciplină aici, pentru care mătușa Amelia nutrea aceeași venerație ca și pentru Respectabilitate.

Astfel că am întârziat la școală, iar domnișoara Brent - care considera că a învăța necesitatea Punctualității este ceva la fel de important ca și citirea, scrierea și aritmetica - mă pedepsi să stau, după ore, să scriu „Crezul“:

Asta însemna, bineînțeles, că nu voi mai avea timp să trec pe la Matty.

Așa că la ora trei stăteam în banca mea scriind: „Cred într-unul Dumnezeu, Tatăl Atotștiutorul...” După douăzeci de minute am bătut la ușa domnișoarei Brent și i-am înmînat caietul. S-a uitat peste temă, a dat din cap și mi-a zis:

- Grăbește-te să ajungi acasă înainte să se întunece. Și altă dată să fii punctuală, Suewellyn. Așa cer manierele elegante.

- Da, domnișoară Brent, am răspuns sfioasă și am zbughit-o.

Știam că dacă o iau pe scurtătură, prin cimitir, câștig timp și voi putea trece câteva minute pe la Matty ca să-i povestesc despre fantoma din cimitir. Și dacă voi întârzia acasă, voi spune mătușii Amelia că am fost reținută la școală ca să scriu Crezul. Ar încuviința din cap încruntată, aprobînd în mod vădit măsurile domnișoarei Brent.

Dar să trec prin cimitir, după experiența zilei precedente, părea cam ciudat. Și totuși era tipic pentru

mine - și poate că asta ajută puțin la înțelegerea întâmplărilor ce au urmat - că spaima pe care o încercasem aici să confere cimitirului putere de atracție în ochii mei. Nu se întunecase de tot. Ziua fusese mult mai luminoasă decât cea dinainte, iar soarele se transformase acum într-o sferă mare roșie culcată la orizont. Mi-era teamă; palpitam de ceva între neliniște și nerăbdare, și totuși ceva mă atrăgea, aproape involuntar, în locul acela.

De cum am intrat, mi-am dat seama că am făcut o prostie. M-a cuprins spaima și o dorință îngrozitoare de a o rupe la fugă înapoi. Dar am rămas, hotărâtă să ocolesc partea veche a cimitirului și să-l străbat prin dreptul pietrelor mai deschise la culoare, cu inscripții încă neșterse de vreme.

Mă urmărea cineva. Simțeam asta. Îi auzeam clar pașii în urma mea. Am luat-o la fugă. Urmăritorul a grăbit și el pasul.

Ce neghiobie, să vin aici. Făceam pe viteaza de una singură. Doar fusesem pusă în gardă, cu o zi înainte. Fusesem înspăimântată, dar măcar o avusesem pe mătușa Amelia pe aproape. Puteam să fug oricând la ea. Și iată că mă întorsesem... de astă dată singură.

Zăream zidurile cenușii ale bisericii. Oricine ar fi fost, urmăritorul meu era, în mod sigur, mai agil decât mine. Lucru, om sau animal... mă ajunsese din urmă.

Am ajuns în fața intrării bisericii. Mi-am amintit că bisericile, se spune, sînt un sanctuar, un loc sfînt, unde spiritele rele încetează să existe.

Ezitam în ușa bisericii. Să intru, sau să fug de acolo?

Am simțit o mîină întinsă în urma mea; o clipă doar și îmi atinse umărul.

Am crezut că-mi dau sufletul.

- Ce-i cu tine, micuțo? mi se adresează făptura, cu o voce muzicală și foarte prietenoasă. N-ai de ce te teme, să știi.

M-am întors pe călcâie și l-am privit...

Era un bărbat foarte înalt; am remarcat imediat pălăria neagră pe care o purtase cu o zi în urmă. Zîmbea. Ochiul lui erau căprui închis și chipul nu aducea nici pe departe cu cel pe care te-ai fi așteptat să îl aibă o stafie. Aveam în față, fără îndoială, un simplu muritor. Își scoase pălăria și se înclină ceremonios.

- Am vrut doar să-ți vorbesc, continuă el.

- Ați fost și ieri în cimitir, îl acuzai eu.

- Da, răspuse el. Îmi plac cimitirele. Îmi place să citesc inscripțiile de pe morminte. Ție, nu?

Ba da, îmi plăcea, dar nu am zis nimic. Tremuram de frică.

- Aveai necazuri cu pompa aia înțepenită, nu? continuă. Tocmai veneam să-ți dau o mână de ajutor, să poți ține borcanul mai bine. Aveai nevoie de ajutor, nu-i așa?

- Da, am spus.

- Nu vrei să-mi arăți și mie biserica? Mă pasionează bisericile vechi.

- Trebuie să merg acasă, i-am spus. Am întârziat.

- Da, ai rămas în urmă. De ce?

- Am stat după ore... să scriu Crezul.

- „Eu cred într-unul Dumnezeu...” Și crezi, micuțo?

- Sigur că da. Toată lumea crede.

- Așa să fie? Atunci știi că Dumnezeu te va ocroti de pericolele nopții... chiar și de străinii din cimitir. Haide, vino cu mine... câteva clipe doar. Să-mi arăți biserica.

## *Masca seducției*

Cred că vă mândriți cu vitraliile astea.

- Vicarul se mândrește, da, am răspuns eu. S-a și scris despre ele. El ține tot felul de hîrtii despre asta. Le puteți vedea, dacă vreți. Vi le arată vicarul.

Mă ținea încă de mîină și mă trăgea spre ușa bisericii. Aruncă apoi o privire spre anunțurile de la poartă:

În interiorul bisericii m-am simțit mai bine. Sfințenia locului îmi reda curajul. Simțeam că aici nu se pot întîmpla lucruri îngrozitoare, nu în fața crucii de aur și a ferestrelor cu vitralii înfățișînd viața lui Iisus în minunate tonuri de roșu, albastru și auriu.

- E o biserică arătoasă, zise el.

- Da, dar eu trebuie să plec. Restul vă va arăta vicarul.

- Imediat. Mai bine o vizitez pe lumină.

- Se lasă întunericul, am zis, și eu...

- Da, trebuie să ajungi acasă pe lumină. Cum te cheamă?

- Suellyn, i-am răspuns.

- Un nume tare frumos și neobișnuit. Și mai cum?

- Suellyn Campion.

A dat din cap, în semn că numele îi place.

- Și locuiești la Crabtree Cottage?

- De unde știți?

- Te-am văzut intrînd acolo.

- M-ați urmărit.

- Am trecut pe acolo din întîmplare.

- Trebuie să plec. Mătușa Amelia o să fie furioasă.

- Locuiești cu mătușa Amelia, nu-i așa?

- Da.

- Unde sînt mămica și tătîcul?

- Chiar că trebuie să plec. Vicarul vă va spune mai multe despre biserică.

- Da. O clipă! Cine-i tînăra doamnă care te-a vizitat acum două zile?

- Știu cine sînteți, am spus eu brusc. Domnul care s-a înfuriat că nu vine trăsura.

- Ei bine, da. Mi-au spus că merge doar pînă la Crabtree Cottage. O doamnă foarte atrăgătoare. Cum o cheamă?

- Domnișoara Anabel.

- Deci, așa! Și te vizitează des?

- Da, vine des.

Brusc, mă luă de bărbie și mă privi în ochi. Eram convinsă în momentul acela că e Diavolul însuși, care îmi cercetează bărbia în căutarea aluniței. Așa că i-am spus:

- Știu ce căutați. Dați-mi drumul. Acuma plec acasă. Și pentru biserică apelați la vicar.

- Suewellyn, zise el, ce s-a întîmplat? Ce cauți? Spune-mi!

- N-are nici o legătură cu Diavolul. E ceva cu care te naști. Ca și cum te-ai alege cu o căpșună pe față, pentru că mamei tale i-au plăcut căpșunile.

- La ce te referi? Întrebă el.

- Nu înseamnă nimic, vă asigur. O mulțime de oameni se nasc așa. E doar o aluniță.

- E foarte drăguță, zise el. Chiar foarte drăguță. Și acum, Suewellyn pentru că ai fost așa de amabilă, te conduc acasă.

Am ieșit din biserică aproape alergînd. Era în continuare lîngă mine. Am pășit grăbiți prin cimitir, pînă la marginea Pajiștei.

- Uite, se vede Crabtree Cottage, spuse el. Fugi, iute! Stau aici pînă văd că ai ajuns cu bine. Noapte bună,

Suewellyn, și îți mulțumesc că ai fost atât de amabilă.

Am fugit spre casă.

Cînd mă îndreptam spre camera mea, mătușa Amelia ieșea din a ei.

- Ai întârziat, zise ea.

- Am fost reținută la școală.

A dat din cap, cu un zîmbet satisfăcut.

- A trebuit să scriu Crezul, i-am zis.

- Învățare de minte să mai zaci în pat, fu comentariul ei.

Am intrat în odaia mea. Nu puteam să-i spun de întâlnirea cu străinul. Totul era foarte straniu. Oare de ce mă urmărise? Și de ce a vrut să-i arăt biserica, pentru ca, odată ajuns înăuntru, să nu mai pară nici un pic interesat de ea? Era o treabă învăluită în mister. Bine, cel puțin, că nu dădusem frîu liber spaimei. Cutezasem să mă întorc în cimitir și descoperisem că stafia era, în definitiv, un om ca toți oamenii.

Mă întrebam dacă îl voi mai întâlni vreodată.

Nu, nu l-am mai întâlnit.

A doua zi, trecînd pe la Matty, am aflat că străinul părăsise hanul „Regele William”. Tom îi cărase bagajele la trăsură și el plecase apoi cu trenul, călătorind cu clasa întâi.

- Un adevărat domn, zise Matty. Să călătorești la a-nțlia și să stai în a mai scumpă cameră la Regele William! John Jeffers nu mai apucă el așa mușteriu. Și i-a dat lû' Tom un șiling cînd i-a dus bagaju' sus și încă un șiling la plecare. Un domn cum scrie ăia în cărți.

Am chibzuit dacă să îi spun lui Matty despre întâlnirea mea din cimitir cu acel „adevărat domn cum scrie în cărți”, dar ezitam. Nu știam cum e mai bine.



Poate că într-o zi îi voi spune, mi-am zis, dar nu acum... nu, nu acum.



Spre sfârșitul săptămînii dispăruse acea neliniște vagă care pusese stăpînire pe mine din momentul cînd l-am întîlnit pe străin în cimitir. În definitiv, fusese chiar amabil în biserică. Și avea unul din cele mai frumoase chipuri pe care le-am văzut vreodată. Îmi amintea cumva de Joel. Aducea chiar și la voce cu el și parcă zîmbea la fel. Vizitînd biserica, se gîndise probabil că eu, care sînt de-a locului, i-aș putea da informații în plus. Atîta tot.

Mi-am dat seama că nu mai trecuse pe la vicar, căci plecase chiar a doua zi după discuția noastră.

Fusese o zi rece. Domnișoara Brênt făcuse focul în clasă și chiar și așa, degetele ne erau înțepenite de frig, ceea ce nu prea ne ajuta la scris. Am fost bucuroși cînd a bătut de ora trei și am putut alerga acasă. Eu însă am trecut pe la Matty. Am găsit-o în fața unui foc puternic. Ibriul mînjit de funingine era pe plită, iar Matty se pregătea să servească ceaiul.

Mă întîmpină ca de obicei, cu rîsul ei răgușit și șuierător care făcea să îți tresalte corpul rotofei.

- Asta-i o zi din alea, zise ea. Vîntu' bate drept de la răsărit. Nu poți lăsa afară nici un cîine pe-o vreme ca asta... doar dacă e musai să-l lași.

M-am cuibărit la picioarele ei, dorindu-mi să pot întîrzia acolo pînă noaptea. Atît de plăcut nu va fi

niciodată la Crabtree Cottage. Știam că pe polița de deasupra căminului e un strat de praf, că sînt firimituri de pîine sub scaunul lui Matty, dar tihna tuturor acestor lucruri îmi va lipsi întotdeauna acasă. Mi-am amintit de dormitorul meu înghețat, de momentul cînd mă dezbrăcam în frig, după care pășeam cu atenție pe linoleumul periculos de lustruit, sărind în patul rece ca gheața unde mă apuca tremuraturul. Matty, în schimb, avea o sticlă cu apă fierbinte lîngă cămin, pe care o lua cu ea în pat.

Intrînd, Tom se întoarse spre Matty:

- Bună, mamaie.

Pe mine mă salută cu un semn al capului. Era timid cînd eram și eu de față.

- Aia de la Regele William n-are treabă cu tine? întrebă Matty.

- Păi mi-am luat o pauză înainte să începă treaba. Oricum, nu-i cine știe ce de făcut, pe-o noapte ca asta.

- Nu pică-n fiecare zi un domn fin și delicat la han.

- Bine-ar fi să pice, spuse Tom.

Și m-am pomenit că încep să le povestesc despre întîlnirea din cimitir. Nu avusesem de gînd să o fac, dar, nu știu cum, mi se păru deodată important. Tom îi cărase bagajele și primise un șiling și aș fi vrut să știe că și eu îl cunoscusem pe străin.

- Genu' care e atras de biserică și chestii de felu' ăsta, zise Tom.

Matty încuviință din cap.

- A fost unu' pe acilea mai dămunt. Căuta cică morminte. Și unde-l vedeai că șade lîngă fața lu' Sir John Ecclestone de pe mormînt, rîcîind-o și ștergînd-o cu o bucată de hîrtie. Da, mulți d-ăștia măi este pe lume!

- Cînd am stat după ore, m-am dus acasă prin cimitir. Era acolo... Aștepta.

- Aștepta? repetă Tom. Ce aștepta?

- Nu știu. A vrut să intru cu el în biserică și i-am spus că de la vicar poate afla tot ce vrea.

- Și ce-i mai place asta vicarului... Cînd începe asta cu arcadele și bolțile lui, nu-l mai poți opri.

- Ciudat, am zis eu. Părea că-l interesez mai mult eu decît biserica.

Matty îl săgetă pe Tom cu privirea.

- Tom, zise ea cu severitate, ți-am mai spus să n-o scapi din ochi pe Suellynn.

- Așa și fac, mamaie. Da' în ziua aia a ținut-o după ore, nu-i așa, Suellynn, și eu aveam de lucru la han. I-am întărit pusulele.

- Păi gata cu intratu' ăsta-n biserici cu străini dubioși, rătușca mea, zise Matty. Nici în biserică, nici altundeva.

- Nici eu n-am vrut să intru, Matty. Dar nu știu cum m-a convins.

- Și cît ai stat acolo? mă întrebă ea încordată.

- Cam cinci minute.

- Și numa' ați vorbit? Nu cumva a... adică...

Am privit-o încurcată. Matty încerca să-mi spună ceva și eu nu înțelegeam ce.

- N-are a face, continuă ea. Tu să nu uiți ce-ți spun. Și bine că luminăția sa marele ștab îi plecat. Așa că gata cu vizitatu' de biserici.

În colibă se lăsase tăcerea. Lemnele din mijlocul focului se prăbușiră brusc, aruncînd o jerbă de scînteii în vatră.

Tom luă văturaiul și îngenunche în fața căminului, ațîțind focul. Avea fața roșie.

Matty era neobișnuit de tăcută.

Nu mai puteam să stau în seara asta, dar am hotărît ca odată, cînd voi fi singură cu Matty, să o întreb de ce a necăjit-o așa de tare povestea cu străinul.

Ocazia însă nu avea să se mai ivească niciodată.



Fusese o zi blîndă și cețoasă. Se făcuse aproape întuneric imediat după ora trei, cînd veneam spre casă. Ajungînd la marginea Pajiștei am zărit trăsura trasă în față la Crabtree Cottage și m-am întrebat ce poate să însemne asta. Știam că domnișoara Anabel își anunță de obicei din timp venirea.

Așa că n-am mai trecut pe la Matty, cum plănuisem, ci am alergat într-un suflet spre casă.

Cînd am intrat eu, mătușa Amelia și unchiul William tocmai ieșeau din salon. Păreau tulburați.

- Ai venit, zise mătușa Amelia, de parcă nu era clar că am făcut-o. Stăpînindu-și parcă emoția, tăcu cîteva clipe. Apoi, cu un nod în gît, spuse: S-a întîmplat ceva.

- Domnișoara Anabel... începui eu.

- E sus, în odaia ta. Mai bine du-te la ea.

Am alergat pe scări. Camera mea era vraisște. Hainele îmi erau întinse pe pat, iar domnișoara Anabel începuse să le înghesuie într-o sacoșă.

- Suevellyn! strigă ea, cînd mă văzu. Ce bine că ai venit devreme!

Alergă spre mine și mă strînse cu putere la piept.

Apoi adăugă:

- Vii cu mine. Nu pot să-ți explic acum. Vei înțelege mai târziu. Siewellyn, sper că vrei să vii!

- Cu tine, domnișoară Anabel, cum să nu...

- Mi-era teamă... Totuși ai locuit aici atîta timp... Mă gîndeam că... nu contează de fapt... Ți-am strîns hainele. Mai e ceva de luat?

- Cărțile.

- Bine, adu-le.

- Plecăm în vacanță?

- Nu, zise ea. E pentru totdeauna. De-acum încolo vei locui cu mine și... și... Vorbim mai târziu despre asta. Deocamdată trebuie să prindem trenul.

- Unde ne ducem?

- Nu știu sigur. Oricum, undeva departe. Siewellyn, te rog, ajută-mă.

Am găsit cărțile. Domnișoara Anabel le vîri în sacoșă, împreună cu hainele.

Eram foarte tulburată. Întotdeauna sperasem în taină să trăiesc un asemenea moment. Acum, că sosise, eram prea năucită ca să mai reacționez.

Închise sacoșă și mă luă de mînă.

Ne-am oprit o clipă să mai aruncăm o ultimă privire prin camera aceea mobilată sărăcăcios, care fusese a mea de cînd mă știam. Linoleum lustruit pînă la limita posibilului, texte atîrnînd pe pereți - toate pilduitoare și ușor amenințătoare. Cel care mă impresiona cel mai tare spunea: „Doamne, și ce pînză grea țeșem, cînd exersăm pentru prima dată înșelăciunea”.

Aveam să îmi amintesc aceste cuvinte, cîțiva ani mai târziu.

Era acolo pătuțul de fier acoperit cu plapuma vătuită,

făcută de mătușa Amelia din petice - fiecare petic înconjurat de cusături în zigzag, rodul unei sîrguințe lăudabile. „Ar trebui să începi să pui de-o parte pentru o plapumă vătuită”, spusese mătușa Amelia. Acuma gata, mătușă Amelia! Las în urmă pentru totdeauna plăpumile vătuite din petice, dormitoarele înghețate și milostenia, încă și mai rece. Plec în lume cu domnișoara Anabel.

Am dat din cap.

- Regrete? mă întrebă ea îngrijorată.

- Nu, am răspuns vehement.

Rîse, cu rîsul acela al ei de care îmi aduceam aminte atît de bine, deși acum era puțin altfel, parcă mai strident, cu o ușoară notă de isterie.

- Haide, zise ea, ne așteaptă trăsura.

Mătușa Amelia și unchiul William erau încă în hol.

- Ce să zic, domnișoară Anabel... începu mătușa Amelia.

- Știu, știu... replică Anabel. Dar așa trebuie. Vă veți primi banii...

Unchiul William privea în jur, neajutorat.

- Întrebarea este, continuă mătușa Amelia, ce vor spune oamenii?

- Oamenii vorbesc despre asta de ani de zile, ripostă cu blîndețe domnișoara Anabel. Lasă-i să vorbească mai departe.

- Ușor de spus pentru cei ce nu vor mai fi aici, spuse mătușa Amelia.

- N-are a face. Vino, Suewellyn, să nu pierdem trenul. Am privit în sus, spre chipul mătușii Amelia.

- La revedere, Suewellyn, îmi zise ea, și îi tremurau buzele. Se aplecă spre mine, lipindu-și obrazul de al

meu, ceea ce, din partea ei, însemna o mare mîngîiere. Să fii fetiță cuminte... oriunde te-ai afla. Și nu uita să-ți citești Biblia și să crezi în Dumnezeu.

- Da, mătușa Amelia, am zis eu. Așa voi face.

Apoi veni rîndul unchiului William, care mi-a dat o pupătură zdravănă.

- Fii fetiță cuminte, îmi zise el, strîngîndu-mă de mîină.

Peste cîteva clipe, domnișoara Anabel mă grăbea la trăsură.



Bineînțeleș că au trecut mulți ani de atunci și nu întotdeauna îți poți aminti cu claritate evenimentele la care ai luat parte la vîrsta de nici șapte ani. Cred că imaginile devin ceva mai colorate, mai vii decît au fost în realitate. Multe detalii sînt uitate. Și totuși îmi amintesc perfect că mă cuprinsese o emoție sălbatică. N-aș fi încercat nici cel mai mic regret că părăsesc Crabtree Cottage dacă n-ar fi fost Matty și, bineînțeleș, Tom. Doamne, cît îmi doriam să mai pot sta măcar o dată lîngă focul din cămin, să îi povestesc lui Matty cum am venit acasă și am găsit-o pe domnișoara Anabel împachetîndu-mi lucrurile, în timp ce trăsura aștepta afară, să mă ducă la gară.

Îmi mai amintesc bine și trenul, alunecînd în întunericul din care răsăreau, din cînd în cînd, luminițele orașelor, și cum sunetul roților se schimbasesc. „Plec în lume... Plec în lume... Cu Anabel”, păreau ele

să îngîne acum.

Domnișoara Anabel mă strînse tare de mînă.

- Ești fericită, Suewellyn?

- O, da, i-am răspuns eu.

- Și nu-ți pare rău după mătușa Amelia și unchiul William?

- Nu, am răspuns eu. Dar îi iubeam pe Matty și pe Tom. Și-mi plăcea și unchiul William.

- Oricum, te-au îngrijit cum trebuie. Trebuie să le fiu recunoscătoare.

Tăceam. Nu înțelegeam ce vrea să spună.

- Mergem în pădure? am întrebat. Mergem iar la castel?

- Nu. Plecăm foarte departe

- La Londra? am întrebat eu. O auzisem deseori pe domnișoara Brent vorbind despre Londra, și o găseam ușor pe hartă, pentru că era marcată cu o pată mare, neagră.

- Nu, zise ea. Mult, mult mai departe. Cu vaporul. Părăsim Anglia pe mare.

Cu vaporul! Eram atât de emoționată încît am început să mă bîfîi pe banchetă, fără să vreau. Ea izbucni în rîs și mă strînse și mai tare la piept. Atunci îmi trecu prin minte că, într-o asemenea situație, mătușa Amelia mi-ar fi spus să mă potolesc odată.

Am coborît din acel tren și am așteptat pe peron venirea următorului. Domnișoara Anabel scoase din geantă cîteva batoane de ciocolată.

- Asta ca să-ți treacă tristețea, îmi zise ea rîzînd și, deși nu înțelegeam prea bine ce vrea să spună, am rîs și eu cu ea, înfigîndu-mi dinții în delicioasa ciocolată. Mătușa Amelia nu îngăduise ciocolata la Crabtree



Cottage. Anthony Felton mai aducea uneori, la școală; mușca din ea cu o plăcere afectată în fața noastră, spunându-ne cât e de bună.

Se făcuse deja noapte când am coborât din tren. Aveam multe bagaje căci, la cele ale lui Anabel, se adăugaseră ale mele. O trăsură ne duse la un hotel unde ne luarăm o cameră luxoasă și uriașă, cu pat dublu.

- Trebuie să fim în picioare foarte devreme mâine dimineață, zise domnișoara Anabel. Poți să te trezești devreme?

Am încuviințat, simțindu-mă în al nouălea cer. Ni se aduse mîncarea - supă fierbinte și jambon rece, ambele delicioase. Și în noaptea aceea am dormit împreună cu Anabel în patul cel uriaș.

- Nu-i așa că-i plăcut, Suewellyn? mă întrebă ea.

Întotdeauna visasem la un asemenea moment.

Încercam să rămîn trează, însă eram atît de fericită, dar și de istovită, încît am adormit imediat. Când m-am trezit, am descoperit că sînt singură în pat. Mi-am amintit unde mă aflu și am început să țip îngrozită, crezînd că domnișoara Anabel m-a abandonat.

Atușci am dat cu ochii de ea. Era la fereastră.

- Ce-i cu tine, Suewellyn? întrebă ea.

- Credeam c-ai plecat. Că m-ai părăsit.

- Nu, spuse ea, niciodată n-o să mai plec de lîngă tine. Vino la mine.

M-am dus la fereastră. Aveam o priveliște stranie în fața ochilor. O mulțime de clădiri și silueta unui vapor uriaș, profilîndu-se în mijlocul lor.

- Sînt docurile, îmi explică ea. Vezi vaporul? Părăsește portul în după-amiaza asta și noi vom fi la bord.

Aventura părea din ce în ce mai palpitantă. Dar nimic nu putea întrece minunăția faptului că eram alături de domnișoara Anabel.

După ce am servit micul dejun în cameră, un băiat ne coborî bagajele și luarăm o trăsură pînă la docuri. Cineva ne luă bagajul și amîndouă am urcat pe pasarelă. Strîngîndu-mi cu putere mîna în mîna ei, domnișoara Anabel mă conduse pe o scară pînă la un coridor lung, unde mă opri în dreptul unei intrări. Anabel bătui la ușă.

- Cine e? întrebă o voce.

- Am ajuns! țipă domnișoara Anabel.

Ușa se deschise și, în cadrul ei, apăru Joel.

O luă pe domnișoara Anabel în brațe și o strînse tare la piept. După aceea mă ridică și pe mine, ținîndu-mă în aer. Inima îmi bătea nebunește. Nu mă puteam gîndi la nimic altceva decît la osul de pui și dorințele din pădure.

- Mi-a fost teamă că nu vei reuși... începui eu.

- Nu aveam de gînd să ratez, răspunse ea. Și nu veneam fără Suewellyn.

- Bineînțeles că nu.

- Acum sîntem în siguranță, zise ea ușor neliniștită.

- Nu încă... Încă trei ore... să pornească vasul...

Ea încuviință din cap.

- Pînă atunci, stăm aici.

El privi în jos, spre mine.

- Ce zici de toate astea, Suewellyn? Te-am cam luat prin surprindere, nu-i așa?

Am dat din cap. Am privit cercetător camera care, aflasem eu, se numea cabină. Erau două paturi, unul deasupra celuilalt. Domnișoara Anabel deschise o ușă, arătîndu-mi o altă cămăruță.

- Aici vei dormi tu, Suewellyn.
- Asta înseamnă că o să dormim pe vas?
- O, și încă mult timp de acum încolo.

Țeram prea amețită ca să mai pot scoate un cuvânt. Și atunci domnișoara Anabel mă luă de mână și ne așezarăm pe patul de jos. Mă aflam între ei.

- Mai am să-ți spun ceva, spuse domnișoara Anabel.

*Sînt mama ta,*

Mă inundă o fericire sălbatică. Pînă la urmă aveam o mamă, și mama aceasta era domnișoara Anabel. Era cel mai minunat lucru care se putea întîmpla. Era mai minunat decît toate călătoriile din lume.

- Și mai e ceva - adăugă domnișoara Anabel, după care tăcu.

Veni rîndul lui Joel să vorbească:

- *Și eu sînt tatăl tău.*

Se lăsase o tăcere grea în cabină. Atunci domnișoara Anabel mă întrebă:

- La ce te gîndești, Suewellyn?

- Mă gîndeam că pînă la urmă oasele de pui sînt cu adevărat fermecate. Toate cele trei dorințe... s-au împlinit.



Copiii se obișnuiesc ușor cu cele mai incredibile întîmplări. Nu trecu mult și îmi părea că sînt pe vas de cînd lumea. M-am obișnuit repede cu hula și tangajul, cu clătînările bruște și căderea vasului în haurile iscate

## *Masca seducției*

între valuri, care, deși îi făceau pe ceilalți oameni să se simtă rău, asupra mea nu aveau nici un efect.

După o zi petrecută pe mare, cu Anglia pierdută departe, înapoia noastră, am remarcat o schimbare în purtarea părinților mei. Nervozitatea lor dispăruse complet. Erau fericiți. Aveam o senzație vagă că amîndoi fug de ceva. După un timp, am încetat însă să mă mai gîndesc la asta.

Părea că vom locui pe vas o veșnicie. Venise brusc vara - o vară neașteptată, sosită cînd nu era vremea ei, și pe deasupra foarte fierbinte. Navigam pe o mare liniștită și albastră și îmi treceam vremea pe punte cu Joel sau domnișoara Anabel, sau cu amîndoi, admirînd balenele, delfinii și peștii zburători pe care nu-i văzusem niciodată, decît în cartea cu poze.

Și numele meu era nou. Nu mai eram Suelwellyn Campion, ci Suelwellyn Mateland. Pot să îmi spun Suelwellyn Campion Mateland, sugerează Anabel. Așa nu îmi voi pierde numele purtat timp de șapte ani neîntrerupți.

Iar Anabel era de fapt doamna Mateland. Îmi spuse că de acum nu trebuie să îi mai spun domnișoara Anabel. Ne-am gîndit cum aș putea să-i spun. „Mama” suna cam prea formal. Rîdeam, căutînd ceva mai potrivit. În cele din urmă, ea hotărî:

- Spune-mi pur și simplu Anabel. Renunță la „domnișoară”.

Era cea mai bună soluție. Iar Joel urma să fie „tata Jo”.

Și ce fericită eram, să am o mamă și un tată. Pe Anabel o iubeam cu o dragoste de sclavă. O adoram. Iar Joel? Ei bine, pe el îl veneram. Era înalt și inspira

tuturor respect și teamă. Pînă și Anabel era sfioasă în fața lui.

Că era cel mai grozav, cel mai puternic bărbat din lume, nu încăpea nici o îndoială. Era un fel de zeu. Anabel, în schimb, nu era nicidecum o zeiță. Era cea mai minunată făptură pe care o cunoscusem vreodată și nimic nu egala dragostea mea pentru ea.

Am descoperit că Joel era doctor, pentru că, atunci cînd un pasager se îmbolnăvi, el îl ajută să se vindece.

- A salvat multe vieți, îmi zise Anabel. Odată chiar a...

Am așteptat să continue, dar nu o făcu. Iaș eu eram atît de preocupată, minunîndu-mă de frumusețea celor întîmplate, încît nu am mai descusut-o. După ce - pînă nu demult - nu avusesem nici un părinte, acum era un adevărat miracol să am doi, și încă tocmai pe ei!

Călătoria continua. Era o vreme fierbinte și doar cu un efort de memorie mai reușeam acum să îmi amintesc cum sufla vîntul de Est peste Pajiște, sau cum spărgeam iarna stratul subțire de gheață din cana pentru spălat din dormitor, pentru a folosi apa din ea.

Totul era departe, în trecut, și contururile deveneau tot mai neclare, pe măsură ce noua mea viață o eclipsa pe cealaltă.

După un timp, ajunserăm la Sydney, un oraș tulburător, plin de minunății. În timp ce vasul își croia drum spre coastă, priveam cu atenție, în dreapta și în stînga, iar tatăl meu îmi povesti cum, cu mulți ani în urmă, prizonierii erau aduși aici înainte de a fi expediați în Anglia. Țărmul aducea puțin cu coastele engleze, de fapt cu cea din Wales, și de aceea primise numele New South Wales.

- Cel mai grozav port din lume, zise tatăl meu. Așa i se spunea pe atunci. Și astăzi i se spune la fel. -

Erau prea multe lucruri noi de asimilat, pentru un copil de vîrsta mea. O familie nouă; o țară nouă. Dar tocmai pentru că eram atît de tînăra, mă obișnuisem cu surprizele fiecărei zile și mă trezeam dimineața plină de entuziasm și fericire.

Cu timpul am aflat mai multe despre Sydney. Am stat acolo trei luni. Am închiriat o casă în apropierea portului, unde am locuit în liniște și pace. Se strecurase totuși în căminul nostru un vag sentiment de neliniște, care pe mare lipsise. O afecta mai mult pe Anabel și mai puțin pe tatăl meu. Era ca și cum prea multă fericire ar fi speriat-o.

Pînă și eu tresăream de teamă.

Odată i-am spus:

- Anabel, dacă ești prea fericit, se poate să vină ceva și să-ți ia tot?

Era o ființă extrem de sensibilă. Înțelese imediat că neliniștea ei mi s-a transmis și mie.

- Nimic pe lume nu ne poate despărți, îmi zise ea într-un tîrziu.

Tatăl meu plecase pe mare și deja îmi părea că lipsește de-o veșnicie. Așteptam în fiecare zi, cu ochii ațintiți spre mare, să zărim vasul cu care urma să se întoarcă. Anabel era tot mai tristă și, deși încerca să-mi ascundă mîhnirea ei, eu înțelesesem. Trăiam ca și înainte, cînd eram toți trei, dar ea nu mai era aceeași. Nu își dezlipa ochii de întinderea mării.

Pînă ce, într-o zi, el se întoarse.

Era bucurie. O strînse în brațe cu dragoste și, continuînd să o îmbrățișeze cu o mînă, cu cealaltă mă

ridică de la pământ.

- Plecăm, spuse el. Am găsit locul. O să vă placă. Ne stabilim acolo... la mile întregi depărtare, în ocean. Acolo o să te simți în siguranță, Anabel.

- În siguranță, îngînă ea. Da... asta și vreau, un loc sigur. Unde e?

- Unde-i harta?

Am studiat-o atent. Australia seamăna cu un cerc de aluat ușor frământat. Noua Zeelandă, cu doi cîini lătrînd unul la altul. Și mai departe, în albastrul oceanului, răsăreau cîteva punctișoare negre.

Tatăl meu se opri asupra unui asemenea punctișor.

- Locul ideal, spunea el. Izolat... cu excepția cîtorva insule asemănătoare. Asta e cea mai mare. Nu se întîmplă nimic acolo. Oamenii sînt prietenoși din fire, nepăsători și veseli... Înainte erau culturi de cocos, dar au cam dispărut. Și e plin de palmieri. Eu i-am zis Insula Palmierului, dar s-a dovedit că are deja un nume: Insula Vulcano. Au nevoie de un doctor. Nu e nici unul pe insulă... nici școală... nimic. Locul ideal, unde te poți pierde de lume... Anabel, îmi place tare mult. Și ție îți va plăcea.

- Și lui Suewellyn?

- M-am gîndit și la ea. Poți să o înveți tu în primii ani, și apoi o dăm la școală, în Sydney. Există un vapor care vine din cînd în cînd să încarce copra\*. E locul ideal pentru noi, Anabel. Mi-am dat seama de cum am pus piciorul acolo.

- De ce mai avem nevoie? întrebă ea.

- De o grămadă de lucruri. Mai avem o lună la

\* copra = miezul uscat al nucii de cocos

dispoziție. Vasul trece o dată la două luni. Vreau să îl luăm pe următorul. Între timp, avem ce face.

Și am avut. Am cumpărat tot felul de obiecte: mobilă, haine, provizii.

- Tatăl meu trebuie să fie tare bogat, am spus eu.

Mătușa Amelia spunea că întotdeauna se gîndește de două ori înainte să cheltuiască pînă și un sfert de penny. „Drumurile mari încep cu cele mici”, era zicala ei favorită... Pînă și cea mai mică firimitură de pîine, zicea ea, trebuie folosită într-o budincă, iar iarna, cînd afla că am hrănit păsărelele cu pîine, era o tragedie.

Tatăl meu vorbea deseori despre insulă. Palmierii, spunea el, cresc acolo din abundență, dar mai erau și alte soiuri de copaci: arbori de pîine, portocali și lămîi.

Exista și o casă, construită - cu mult timp în urmă - de un bărbat care prosperase din comerțul cu nuci de cocos. Tatăl meu se tocmise și o cumpărase la un preț avantajos.

Toate bagajele ne-au fost duse la bordul vasului și am părăsit portul. Nu-mi amintesc ce anotimp era. Nu mai țineam cont de asta, pentru că anotimpurile nu mai semănau cu cele de acasă. Era, de fapt, mereu vară.

Nu voi uita niciodată prima întîlnire cu insula. Am remarcat din primele clipe piscul uriaș care părea să se ridice din mare, dominînd orizontul, cu mult timp înainte să zărim insula propriu-zisă.

- Localnicii i-au dat un nume ciudat insulei, spuse tatăl meu, ceva care înseamnă, în limba lor, Uriașul Urlător.

Ne aflam, toți trei, pe punte. Ne țineam de mîină, sorbind din ochi priveliștea noului nostru cămin. Și, din adîncul mării, țîșnea în fața noastră acel pisc gigant.



- De ce urlă? am întrebat eu, dornică să aflu cât mai multe.

- E recunoscut pentru urletele pe care le scoate. Uneori, cînd e prea furios, fierbe, și din gura lui țîșnesc pietre și bolovani.

- Și e chiar un uriaș? am întrebat eu. N-am mai văzut pînă acum unul adevărat.

- Ei bine, o să-l cunoști pe Uriașul Urlător, dar vei vedea că nu-i un uriaș din povești, răspunse tatăl meu. Mi-e teamă că-i doar un munte care domină insula. Localnicii i-au spus Insula Uriașului Urlător, dar călătorii au numit-o Insula Vulcano. Așa apare în hărți.

Nu ne mai săturam privind marea și în scurt timp la orizont apărură contururile pămîntului de la poalele muntelui. Se zăreau nisipuri aurii și palmieri unduitori peste tot.

- E un Paradis! exclamă Anabel.

- Noi o vom transforma într-unul! răspunse tatăl meu.

Nu am putut ajunge imediat pe insulă, ci am ancorat cam la o milă în larg. Pe țărm era o forfotă de nedescris. Bărbați cu pielea bronzată vîsleau spre larg, în ambarcațiuni subțiri și ușoare care, aveam să aflu eu mai tîrziu, se numeau canoe. Strigau, gesticulau, dar parcă cel mai adesea rîdeau.

Lucrurile noastre fură coborîte în bărci și duse la țărm. După ele, am urmat noi.

Apoi bărcile de salvare au fost urcate și vasul poîni înapoi, în larg, lăsîndu-ne în noul nostru cămin, pe insula Vulcano.

Erau aștepta de făcut, aștepta de văzut. Nu îmi venea să cred că toate se întîmplă aievea. Părea un episod dintr-o carte de aventuri.

Anabel vedea cât sînt de emoționată.

- Într-o zi vei înțelege de ce toate astea, îmi zise ea.

- Spune-mi acum, am implorat-o.

Clătină din cap.

- N-ai putea înțelege acum. Vreau să aflu cînd vei fi mai mare. Voi începe să scriu cum s-a întîmplat totul și tu îmi vei putea citi însemnările mai tîrziu, cînd vei fi destul de matură ca să înțelegi. O, Doamne, Suewellyn, cât îmi doresc să înțelegi. Sper să nu ne acuzi vreodată pentru ce-am făcut. Noi te iubim. Ești sînge din sîngele nostru și pentru că am trecut prin atîtea, te iubim parcă și mai mult.

Mă sărută, înțelegîndu-mi nedumerirea, și continuă, luîndu-mă în brațe:

- O să-ți spun totul într-o zi. De ce ești aici... de ce sîntem toți aici... cum s-a ajuns la asta. N-am avut de ales. Să nu-l învinovățești niciodată pe tatăl tău... și nici pe mine. Noi nu semănăm cu Amelia și William.

Izbucni în rîs, continuînd:

- Ei trăiesc... prudent. Un cuvînt mai potrivit nu găsesc. Noi, dimpotrivă. Nu e în firea noastră să ocolim pericolul. Și ceva îmi spune că s-ar putea să semeni cu noi.

Rîdea din nou.

- Ei bine, zise ea mai departe, așa ne-am născut. Și totuși, Suewellyn, aici ne vom stabili... și o să ne placă. Și de cîte ori ne va cuprinde dorul de casă, ne vom aminti că sîntem împreună și că numai așa putem rămîne împreună.

I-am înconjurat gîtul cu brațele. O iubeam îngrozitor de mult.

- Și n-o să ne mai despărțim niciodată, nu-i așa? am

întrebat eu, temătoare.

- Niciodată, îmi răspunse, cu hotărîre în glas. Doar moartea ne mai poate despărți acum. Dar cine se gîndește acum la moarte? Avem viața înainte. O simți, Suewellyn? Colcăie de viață locul ăsta. Ajunge să ridici o piatră și dai de ea.

Se strîmbă ușor la acest gînd:

- Nu că m-aș da în vînt după furnici și termite și așa mai departe... Dar e o dovadă a vieții... și aici va fi viața noastră... toți trei împreună. Ai răbdare, iubitoarea mea. Fii fericită. Să ne bucurăm de fiecare zi. Poți să faci asta?

Am încuviințat din cap cu putere, și ne-am îndreptat împreună, printre palmieri, spre plaja unde apele calde ale tropicelor clipeau peste nisipuri.

## Capitolul 2

### *Povestea lui Anabel*

**J**essamy a jucat un rol important în viața mea. A fost întotdeauna pe aproape. Bogată, alintată, singurul copil la niște părinți care o divinizau. N-am invidiat-o nicio dată pentru hainele ei drăguțe sau bijuterii. Bănuiesc că nu sînt invidioasă de felul meu. Este una din virtuțile mele și, cum am prea puține, merită să o menționez. Întotdeauna însă am considerat că am, oricum, mult mai multe bucurii decît Jessamy.

Eu nu locuiam, e adevărat, într-o casă luxoasă, înconjurată de servitori. Și nu aveam o grămadă de pene pe care să îi călăresc după bunul meu plac. Locuiam într-o micuță casă parohială, cu tatăl meu vădov (mama murise cînd mă adusese pe lume) și cu două servitoare, Janet și Amelia. Nici una din ele n-aș putea spune că se dădea în vînt după mine, dar cred că Janet, în felul ei, mă îndrăgea, deși nu ar fi recunoscut asta nici în ruptul capului. Erau gata oricînd să mă

apostrofeze la cea mai mică greșeală. Și totuși da, eram, cred, infinit mai fericită decât Jessamy.

Cert este că Jessamy era ceea ce s-ar numi, în termeni delicați, o fată „ștearsă”. O persoană din topor ca Janet, care nu ar spune pentru nimic în lume o minciună, oricât de necesară ar fi ea uneori pentru alinarea unor sentimente rănite, o găsea chiar urâtă.

- N-are a face, obișnuia să spună Janet. O să-i cumpere taică-său un soț potrivit. Tu, domnișoară Anabel, ești cea care trebuie să-ți găsești soțul singură.

Și Janet își țuguia buzele, parcă vrînd să spună că șansele mele să fac asta sînt, după părerea ei, că și inexistente. Draga de Janet, avea un suflet de aur, dar nimic nu o putea abate de la încrederea ei neclintită în adevăr, care devenise o adevărată obsesie.

- Mare noroc că ai scăpat să fii dusă în fața Inchiziției, Janet, i-am spus odată. Ai fi ținut morțiș să strigi și cel mai mic adevăr timpit, chiar și în fața rugului.

- Ce prostii mai vorbești, domnișoară Anabel, replică ea. N-am mai pomenit pe cineva cu o fantezie care s-o ia așa de tare razna. Ascultă-mă pe mine, o să-ți frîngi gîtul într-o zi.

Profeția ei s-a adevărit, dar asta mult mai tîrziu.

Îmi vedeam de viața în casa parohială, alături de vizitorul meu tată, de practica și cinstita Janet și de Amelia, replica perfectă a lui Janet în privința acceselor de corectitudine, în care de fapt o și întrecea.

Poate că unii se întreabă ce găseam atît de atrăgător în acea viață. Erau alîtea de făcut, alîtea lucruri interesante în jurul meu! Îl ajutam pe tata cît puteam. Odată am scris și o predică pentru el. Deja citise mai mult de jumătate, cînd și-a dat seama că nu este genul

de predică pe care enoriașii ar vrea să o audă. Era despre trăsăturile de caracter ale unei persoane bune la suflet și îmi ilustrasem ideile descriind, fără nici o intenție rea, cîteva dintre metehnele și slăbiciunile celor ce stau în strună și ascultă predică. Din fericire, tata a înlocuit-o cu una pe care o avea în sertar, care de fapt era o predică pentru sărbătoarea recoltei și, cum schimbarea s-a produs înainte ca ideile mele revoluționare să îi trezească pe credincioși din moțaiala lor obișnuită, nimeni nu a observat.

După acea întimplare mi s-a interzis să mai scriu predici. Era păcat, pentru că era o îndeletnicire plăcută.

Îmi amintesc bine duminicile. Membrii familiei Seton se așezau întotdeauna în strana lor, chiar în față, sub pupitrul de citit. Era o familie *importantă* și toți locuiau la conac. De ei depindea bunăstarea tatei. De fapt, ne erau rude. Lady Seton era mătușa mea. Ea și mama fuseseră surori. Amy Jane găsisese o „partidă” potrivită în persoana lui Sir Timothy Seton, un bărbat foarte bogat, proprietar al unor mari întinderi de pămînt. Nu căpătaseră nicî un fiu care să ducă mai departe ilustrul lor nume și își puneau toate speranțele în singura lor fiică, Jessamy. Lui Jessamy i s-a făcut întotdeauna pe plac dar, în mod straniu, lucrul acesta nu a făcut din ea un copil răsfățat. Era o făptură mai degrabă timidă și întotdeauna o dominam, cînd ne aflam între patru ochi. Bineînțeles că, în celelalte situații, cînd erau adulți de față, le demonstrem cunoscutul meu fair play, ceea ce însemna, de fapt, că o lăsam pe Jessamy să mă întreacă.

Cînd eram mici și înainte ca Jessamy să aibă o guvernantă, venea la casa parohială, unde amîndouă

primeam lecții de la ajutorul tatălui meu.

Dar să încep cu începutul. Fuseseră deci două surori: Amy Jane și Susan Ellen. Erau fete de pastor și, când au crescut, Susan Ellen, cea mai tânără dintre ele, se îndrăgosti de diaconul care venise să îl ajute pe tatăl său. El era sărac și departe de a întruni condițiile necesare căsătoriei, dar Susan Ellen nu luase niciodată în seamă aspectul practic al vieții. Acționînd împotriva sfatului tatălui său, al întregii comunități și a formidabilei sale surori, fugi cu diaconul. Erau foarte săraci, căci el nu avea slujbă. Au deschis o mică școală, unde au predat o vreme. Între timp, Amy Jane, fecioara cea isteată, îl întîlni pe înstăritul Sir Timothy Seton. Era văduv. Nu avea copii, dar dorea cu disperare să aibă. Amy Jane era o domnișoară arătoasă și înzestrată de natură. De ce nu s-ar fi luat? El avea nevoie de o stăpînă în casă și de o grămadă de vîrstare în camera copiilor. Iar Amy Jane părea perfect dotată pentru ambele sarcini.

Amy Jane se considera o soție potrivită pentru el și, ceea ce era încă și mai important, avea convingerea că el va fi soțul potrivit. Acareturi, poziție socială, siguranță - erau trei țeluri de maximă importanță pentru Amy. Și după căsătoria dezastruoasă a surorii ei, era nevoie ca familia să se restabilească.

Astfel că Amy Jane se căsătorii și, în felul ei energetic, se puse fără întîrziere pe împlinirea sarcinilor pe care și le trasase. Nu trecu mult și deja îngrijea gospodăria lui Sir Timothy cu o excepțională pricepere, spre marea bucurie a stăpînului, dar mai puțin a servitorilor, căci Amy Jane îi dădea afară fără să stea prea mult pe gînduri pe cei care, considera ea, nu își meritau casa și masa, iar cei rămași, înțelegînd că soarta lor depinde de felul cum

sînt apreciați de Amy Jane, făceau în așa fel încît să îi fie pe plac.

Nu după mult timp se găsiră și mijloace de trai pentru diacon și nechibzuita lui mireasă: aveau să locuiască în umbra Seton-ilor.

Și Amy Jane trecu la cel de-al doilea proiect, și anume acela de a umple camera copiilor de la conacul Seton.

Aici, succesul ei fu mai mic. Pierdu prima sarcină. Dumnezeu, spunea ea, scăpase de astă dată din vedere, căci se rugase pentru un băiat, punînd și întregul efort să facă același lucru. Dar rămase aproape imediat însărcinată din nou și de data aceasta duse sarcina la capăt. Poate că nu a fost pe deplin satisfăcută, dar era, cel puțin, un început.

Sir Timothy era încîntat de pruncul pîngăcios căruia trebuia să i se administreze - la sugestia sorei Abbott - o palmă zdravănă pe poponeț, ca să înceapă să respire. „Următorul va fi băiat”, stabilii chiar atunci Amy Jane, cu o voce care ar fi făcut să se cutremure Țările. Doctorul hotărî însă cu totul altfel: e în pericol viața lui Amy Jane, insistă el, dacă mai încearcă. Să fie mulțumită și cu fata. Copilul reacționa favorabil la tratament și avea să supraviețuiască. „Nu mai riscați să o faceți din nou, spuse doctorul. Nu răspund de ce se poate întîmpla”. Și cum nici Amy Jane și nici Sir Timothy nu doreau să facă față unui asemenea dezastru, s-a terminat cu copiii, iar Jessamy - după ce se agăță de viață cu forțe cam anemice un timp - începu deodată să vocifereze, cerîndu-și zgomotos hrana, dînd din picioare și scîncînd, așa cum fac toți copiii.

La cîteva luni după nașterea lui Jessamy, viața și moartea vizitară, în același timp, casa parohială. Amy

Jane era șocată. Mama mea fusese întotdeauna o mare dezamăgire pentru ea. Nu numai că făcuse o căsătorie dezastruoasă, dar chiar cînd ineputabila ei soră o ajutase să se stabilească în sfîrșit la casa ei, Sir Timothy asigurîndu-i, nu fără eforturi, o existență plăcută, se găsisse să nască și, făcînd asta, să și moară. Un bebeluș de abia născut, într-o casă parohială, cu un bărbat mai neajutorat decît neajutorajii obișnuiți, era o treabă cel puțin incomodă, dar pe o femeie de calibrul lui Amy Jane nimic nu o putea abate de la drumul ei. O găsi pe Janet și o instală în post. Din acel moment aveam să fiu îngrijită, iar Amy Jane, fiind ruda cea mai apropiată a mamei, urma, bineînțeles, să mă supravegheze.

Și o făcu, neîndoielnic, astfel că scumpa ei Jessamy deveni o parte a copilăriei și adolescenței mele. Hainele ei soseau la casa parohială și erau transformate pentru mine. Eram ceva mai înaltă și ar fi trebuit să îmi fie scurte, dar ea avea umerii mai mari și hainele se mai luau pe ei. Janet zicea că e floare la ureche să le strîmtezi puțin, iar asemenea calitate nu o puteai găsi nicăieri în magazinele obișnuite.

- Te fac mai arătoasă decît pe domnișoara Jessamy, obișnuia să spună, și o asemenea remarcă, venită din partea lui Janet cea incapabilă de minciună, era o mare măgulire.

Mă obișnuisem, deci, să port haine uzate. Îmi amintesc foarte puține veșminte care să nu fi trecut înainte pe la Jessamy. Și petrecînd cu ea atîta amar de timp, purtîndu-i hainele, am ajuns - în mod inevitabil - să fiu o parte din viața ei.

La un moment dat, mătușa Amy Jane s-a gîndit că ar fi o dovadă de rafinament să trimită fetele la școală și

s-a vorbit mult despre plecarea noastră. Eram entuziasmată de idee. Jessamy era însă înspăimîntată. Și apoi doctorul Cecil, același care sugerase că nu mai trebuie nici un mic Seton în camera copiilor de la cînac, în afară de Jessamy, a decretat că Jessamy nu este destul de puternică pentru a merge la pension. „Pieptul” sublinie el, lapidar. Așa că mi-am luat gîndul de la școală. În timp ce plămîinii lui Jessamy erau prea slabi pentru a îi îngădui să meargă, ai mei, cît erau ei de sănătoși - căci nu-mi dăduseră niciodată, mie sau doctorului Cecil, motive de îngrijorare - tot nu mă puteau ajuta să ajung la școală. Taxele ar fi căzut în sarcina lui Sir Timothy și era de neconceput ca eu să fiu trimisă pe banii lui, în timp ce propria sa fiică rămînea acasă.

Cînd aveau loc petreceri la conacul Seton, mătușa Amy Jane își făcea, imperturbabilă, datoria de a mă invita. Venea la casa parohială cu trăsura, iarna - cu o cutie cu jeric la picioare, pentru a se încălzi, vara - ținînd în mîină o umbreluță de soare. În zilele de iarnă își lua superbul manșon din blană de samur și cobora din trăsura, în timp ce vizitiul casei Seton îi ținea ușa deschisă, etalînd o venerație exagerată, după care mătușa pășea în casă. Dacă era vară, ea îi înmîna aceluiași vizitiu umbreluța de soare iar acesta, cu un aer solemn, o deschidea ținînd-o cu o mîină deasupra creștetului mătușii, în timp ce cu cealaltă o ajuta să coboare. Iar eu urmăream acest întreg ritual de la una din ferestre, oscilînd între hilaritate și teamă.

Tata o întîmpina, invariabil, cu un aer stingherit. Pornea să caute cu disperare ochelarii, cu mîinile înainte, pipăind mobila. De obicei erau pe creștetul capului, căci îi împingea prea tare pe frunte și uita de

ei, crezînd că i-a pus undeva prin cameră - se mai întîmpla uneori și așa.

Evident, scopul vizitei ei nu puteam fi decît EU, pentru că eu eram *Datoria* ei. Nu avea nici un motiv să se agite pentru un bărbat care își cîștiga existența din mila ei - sau a lui Sir Timothy, deși toate binecuvîntările coborîte asupra casei noastre de la ea ni se trăgeau, bineînțeles. Eram chemată și studiată cu atenție. Janet spunea că Lady Seton de fapt nu mă înghite, pentru că sînt mai sănătoasă decît domnișoara Jessamy și îi aduc mereu aminte de aerul bolnăvicios al fiicei sale. Nu eram sigură dacă Janet are dreptate, dar simțeam și eu că mătușa Amy Jane nu prea mă are la inimă. Preocuparea ei pentru bunăstarea mea venea din sentimentul Datoriei și nu din afecțiune, iar eu nu găseam prea atrăgătoare ideea de a face obiectul Datoriei cuiva. O idee care nu i-ar surîde, în definitiv, nimănui.

- Vineri dăm o petrecere, ne anunță ea într-o zi. Anabel trebuie să vină. Va trebui să rămînă și peste noapte, pentru că se va termina foarte tîrziu. Am lăsat în trăsură la Jennings rochia pe care o va purta. O s-o aducă el sus.

Tata, luptînd cu propria mîndrie, spuse:

- Știți, nu este deloc necesar. Sînt convins că îi puteam cumpăra și noi una.

Mătușa Amy Jane izbucni în rîs. Remacasem că rîsul ei era rareori vesel. Era mai degrabă menit să exprime dezacordul și disprețul pentru cel din fața sa.

- Asta ar fi de-a dreptul imposibil, scumpul meu James.

Acest „scumpul meu” suna în gura ei ca o vorbă de reproș. M-a lovit această constatare. Te aștepți ca rîsul

## Masca seducției

să exprime voioșia. Dezmierdările există pentru a exprima afecțiune. Ori, mătușa Amy Jane le schimbase sensul. Bănuiesc că totul pornea de la faptul că era o persoană atât de eficientă, de venerată, care nu greșea niciodată.

- Doar nu crezi că poți să cumperi, din câștigul tău, haine potrivite pentru așa o ocazie.

Și iarăși râsul acela, în timp ce ochii ei cercetau cu agerime umilul nostru salon, comparându-l probabil în minte cu frumoasa sală de primire de la conacul Seton, aparținând familiei Seton de sute de ani. Săbiile încrucișate de pe pereți și tapiseriile erau în posesia familiei de generații întregi. Se spunea că sînt goblenuri autentice.

- Nu, nu, James, las-o în seama mea. Am o datorie față de Susan Ellen. Vocea șoptită a mătușii putea fi un indiciu că vorbește despre cineva care a trecut în lumea dreptilor. Sînt încredințată - continuă ea - că asta și-ar fi dorit și ea. Niciodată n-ăr fi lăsat ca Anabel să fie crescută ca o sălbatică.

Tata deschise gura să protesteze, dar mătușa Amy Jane se întorsese deja spre mine.

- Poate o mai transformă Janet. E simplu.

Toate sarcinile altora erau simple în ochii mătușii Amy Jane. Doar cele la care se înhăma ea personal erau epuizante. Îmi aruncă o privire răutăcioasă și arogantă.

- Anabel, continuă ea, sper că vei ști să te porți cum trebuie și nu o vei supăra pe Jessamy.

- O, da, mătușă Amy Jane, voi ști și n-o voi supăra.

Am simțit o dorință irezistibilă de a chicoti, un lucru care mi-e teamă că, de la un timp, se întîmplă cam des în prezența anumitor pesoane.



Mătușa păru să simtă pericolul în aer. Îmi zise pe un ton grav, de înmormîntare:

- Și nu uita ce și-ar fi dorit mama ta de la tine.

Era cît pe ce să fac remarcă răutăcioasă că nu am de unde ști, cu siguranță, ce dorințe avea mama, pentru că - trebuie să recunosc - aveam o fire amatoare de discuții și controverse și nu puteam rezista niciodată tentației de a clarifica lucrurile. Auzisem de la unii servitori de la conac că mama nu fusese nicidecum sfînta pe care o descria mătușa Amy Jane. Mătușa părea să uite că mama fusese teribil de încăpățînată în hotărîrea ei de a se mărita cu un diacon amărît.

„Domnișoara Susan Ellen era o ființă fenomenală - spuneau servitorii. Întotdeauna se băga în cîte ceva și făcea un haz nebun. Dacă stau să mă gîndesc bine, don'șoară Anabel, ești bucățică ruptă din ea”. Și această declarație era pentru mine aproape incriminantă.

Ei bine, m-am dus la serata muzicală îmbrăcată în rochia de mătase și moară a lui Jessamy, o rochie chiar foarte frumoasă.

- Sigur că da, ești mult mai drăguță în ea decît mine, Anabel, comentase Jessamy.

Era un suflet de aur Jessamy a mea, iar ceea ce i-am făcut eu pare, din această cauză, încă și mai condamabil. I-am pricinuit de la început și pînă la sfîrșit numai neazuri. Cum a fost și în povestea cu țiganii, din care îți poți face cel mai bine o idee despre ce vreau să spun.

Nu aveam voie să mergem singure în pădure, dar - pentru că era un fruct oprit - pădurea exercita pentru mine o atracție sporită.

Jessamy nu vru să meargă. Îi plăcea să facă exact

ce i se spunea. Știa că este spre binele ei să fie ascultătoare. Pentru că, pe Dumnezeuul meu, ni se repetase asta la nesfârșit. Eu eram exact invers și - pe deasupra - una din marile mele plăceri era să dovedesc care e mai tare - puterea mea de convingere, sau dorința lui Jessamy de a nu se abate niciodată de la calea cea dreaptă.

Ciștișigam, invariabil, pentru că o băteam la cap pînă ce se dădea bătută. Astfel că pînă la urmă am convins-o să accepte escapada noastră în pădure. Știam că au tras acolo niște țigani cu corturile.

- Tragem o privire rapidă - am spus eu - și ne facem nevăzute înainte să fim observate.

Faptul că erau țigani acolo ar fi trebuit să ne facă să renunțăm la aventură. Dar eu eram hotărîtă și am tachinat-o cu atîta cruzime pe Jessamy, făcînd-o fricoasă, încît sfișii prin a fi de acord să mă urmeze.

Am dat de o căruță. Cineva aprinsese un foc deasupra căruia fierbea ceva într-o oală. Mirosea binișor. Pe scara căruței se odihnea o femeie înfășurată într-un șal roșu zdrențuit, cu zorzoane de tinichea în urechi. Era o țigancă tipică, cu o claie de păr negru și încîlcit, cu ochi negri strălucitori.

- Bună să vă fie ziua, drăguțele mele, strigă ea cînd ne văzu.

- Bună să-ți fie și matale, am răspuns eu, apucînd-o pe Jessamy de mîină, căci ceva îmi spunea că e gata să o ia la fugă.

- Nu vă sfițiți, zise femeia. Mamă, mamă, ce don'șoare elegante sîntem! Gîndesc că tre' să vă aștepte o soartă pe cinste.

- Eram subjugată de emoție la ideea de a privi în viitor.

Întotdeauna mă captivasă acest lucru. Nu aş fi putut atunci şi nu aş putea nici astăzi să rezist tentaţiei de a asculta vorbele unei ghicitoare.

- Haide, Jessamy, am spus, trăgînd-o după mine.

- Cred că ar trebui să ne întoarcem, şopti ea.

- Haide, vino, am zis, ţinînd-o bine de mîină. Nu putea să protesteze. Îi era teamă că asta ar putea să pară o jignire la adresa ţiganilor. Jessamy lua întotdeauna în considerare elementele care deosebesc buna de proasta creştere şi i se părea groaznic să fie acuzată de aceasta din urmă.

- Duduiţele vine din casa a mare, bag sama, spuse femeia.

- Numai ea, am zis eu. Eu stau în casa parohială.

- Nu mai spune, cîntări femeia spusele mele, nedezlipindu-şi ochii de la Jessamy, care purta la gît un lanţ frumos de aur cu un medalion în formă de inimă. Ei, bine, drăguţa mea, continuă ea, precis că te aşteaptă numa' lucruri bune.

- Dar pe mine? am întrebat-o eu, întinzînd palma.

Mi-o luă şi o privi cu atenţie.

- Tu o să-ţi faci singură destinul!

- Păi nu aşa facem toţi? am întrebat.

- Isteaţo, din astea-mi eşti? Aha, înţeleg! Păi aşa om face... cu puţin ajutor de la Al de Sus. Ai un viitor mare, să ştii măţaluţă. O să cunoşti un străin înalt şi brunet, şi-o să te duci peste mări şi ţări. Şi aur... da, văd aur. Să ştii, duduiţo, că mare, mare viitor te aşteaptă. Acuma las' să văd şi la don'şorica ceastalaltă.

Jessamy ezită, aşa că i-am ridicat eu mîina. Am observat cît de întunecată şi jėjoasă era cea a ţigăncii, în comparaţie cu a ei.

- Hm... Acum să știi că dai lovitura. O să iei un lord și o să dormi în cearșeafuri de mătase. Și... să fie inele de aur pe toate degetele... mai ceva ca lanțu' ăsta.

Și luînd lanțul în cealaltă mîină, îl cercetă cu atenție, continuînd:

- Așa e, te-așteaptă un viitor a-nțîia.

Se apropie un bărbat. Era și el la fel de închis la culoare ca și femeia.

- Ghicești viitoru' la don'șoare, Cora? întrebă e'.

- Mînca-le-ar mama pe ele, a zis ea cu blîndețe. Vor să știe care li-i norocu'. Asta mică vine de la conacu' ăla.

Omul dădu din cap. Nu prea îmi plăcea fața lui. Ochii îi erau șireți ca ai unui dihor; femeia, în schimb, era grasă și avea o figură liniștitoare.

- Sper că ți-a uns palma cu ceva arginți, Cora, spuse el.

Ea clătină din cap.

Ochii aceia mici de dihor prinseră a străluci.

- Asta aduce mare ghinion. Musai să ungeți palma!

- Și dacă n-o facem, ce se-nțimplă? am întreat eu, curioasă.

- Păi atuncea totu' se-mplinește, da' pe dos. Ce-i de bine, e de rău. Mare ghinion... de nu ungi palma ghicitoareii cu arginți!

- Noi n-avem arginți deloc, spuse Jessamy, cuprinsă de spaimă.

Bărbatul se juca cu lanțul ei. Smucind de el, îi desfăcu închizătoarea. Izbucni în rîs și atunci am văzut ce dinți urîți avea: erau ca niște colți negri.

Și deodată m-am gîndit ce dreptate aveau adulții: să mergi în pădure *este*, într-adevăr, extrem de periculos.

Omul ținea acum în palmă lanțul și îl privea cu atenție.

- E lanțul meu cel mai bun, se țîngui Jessamy. Mi l-a dat tati.

- Tati al tău e un bogătan. Zic că ți-o lua el altu'.

- Dar e cadou de ziua mea. Vă rog, dați-mi-l înapoi! Mama o să fie furioasă dacă-l pierd.

Bărbatul o înghionti pe femeie.

- Păi io zic că și Cora poa' să fie furioasă de nu i-l dai ei, spuse el amenințător. Vezi tu, conia, ea ți-a făcut un serviciu. Ți-a citit în palmă. Acuma, asta se plătește. Tre' să-i ungi palma cu argint... că de' nu, nenorocirea te lovește. Zii că nu-i așa, Cora! Cora știe mai bine, ea are puteri. Îi în legătură cu ăl de știe totu'! Da' și dracu', tot prietenu' ei îi. „Numa de te supără careva, Cora, ăla e”, zice el. Păi asta cu ghicitu' fără să ungi palma nu îi după reguli. Da' și aurul-i bun... merge și aurul'.

Jessamy nu se mișca, încremenită de groază. Își privea uluită lanțul aflat acum în mîinile țiganului. Am simțit pericolul în aer. Ochii lui mici ne studiau speculativ hainele, mai ales ale lui Jessamy. Știam că are și o brățară de aur. Din fericire, era ascunsă de mîneacă.

- Deodată, am înțeles că trebuie să plecăm imediat. Am apucat-o de mîină și am rupt-o la fugă ca apucată, trăgînd-o după mine. Undeva, în spate, omul pornise după noi.

Femeia strigă după el:

- Lasă-le naibii! Nu fi prost, Jem. Lasă-le! Mai bine pune caii la căruță.

Jessamy gîffia înapoia mea. M-am oprit brusc, ascultînd. Omul ascultase sfatul Corei și nu ne mai urmărea.

- S-a dus, am spus.

- Și lanțul meu la fel, zise Jessamy cu un ton de înmormîntare.

- O să le spunem că s-a repezit la noi și l-a înșfăcat.

- Dar n-a fost chiar așa, spuse Jessamy.

O, Doamne, mi-am zis eu, ce ți-e și cu fanaticii ăștia dedicați adevărului, grea viață cu ei!

- Ba l-a înșfăcat, am insistat. Doar să nu spunem cît de departe am ajuns în pădure. Zicem că a venit și l-a înșfăcat.

Jessamy avea un aer nefericit. Oricum, eu am fost cea care am relatat acasă întîmplarea, menținîndu-mă, cît am putut, în limitele adevărului, evitînd să amintesc cît de adînc pătrunseserăm în pădure și eliminînd povestea cu țiganca și ghicitul în palmă.

Toți erau îngroziți, mai mult la gîndul că fuseserăm victimele unui atac, cum zicea mătușa Amy Jane, și mai puțin din pricina pierderii lanțului. Au fost trimiși oameni în pădure dar căruța cu coviltir plecase, deși mai erau încă urme de roți și rămășițe de foc.

Mătușa Amy Jane - care dirija activitățile din sat așa cum o făcea și la conacul Seton - puse să se bată peste tot tăblițe pe care scria „Proprietate particulară. Intrarea interzisă”, iar de atunci încolo țiganii nu au mai fost primiți acolo. Mă cam tulbura gîndul că toate acestea se întîmplau numai din pricina capriciilor mele nestăpînite, dar mă consolam repetîndu-mi că nu eu sînt cea care a făcut un hoț din acel țigan. El era hoț de la început, așa că nu prea aveam motive de îngrijorare.

Mă îngrijora, în schimb, biata Jessamy. Roșea ori de cîte ori venea vorba de țigani sau de ghicitul viitorului. Miștiserăm - spunea ea - și există un înger acolo, sus, care vede și notează totul... Vom fi trase la răspundere

cînd vom ajunge în Rai.

- Mai e mult pînă atunci, o linișteam eu. Și dacă Dumnezeu e așa cum îl văd eu, n-o să-l prea placă de ticălosul ăsta de îngerăș pîrîcios al tău. Nu-i frumos să tragi cu urechea și să-ți notezi în carnețel tot ce fac oamenii:

Jessamy era permanent pregătită să vadă *Tăriile* despiciîndu-se în două pentru ca Dumnezeu să trimită spre mine o groaznică pedeapsă. Nu încetam să subliniez că, întrucît Dumnezeu a avut deja nenumărate prilejuri să o facă și nu a făcut-o încă, probabili că a hotărît deja că nu sînt, în definitiv, chiar așa de păcătoasă.

Jessamy nu știa ce să creadă. Viața ei era sfișiată între groază și îndoială. Biata Jessamy, avea atîtea lucruri și nu învățase să se bucure de ele!

Întotdeauna am nutrit un interes special pentru Amelia Lang și William Planter. Erau la casa parohială de cînd mă știam, și nu se schimbaseră deloc. Într-o zi am descoperit că era, cum se exprima Janet, „ceva” între ei. De cum am auzit acest lucru am ars de curiozitate să aflu ce anume. Discutam cu Jessamy, inventînd tot felul de povești trăznite despre ei. Mă încînta numele lui William. William Planter\* - îi spuneam eu lui Janet - e un nume drăguț pentru un grădinar. Acuma întrebarea era dacă a devenit el oare grădinar pentru că îl chema Planter, sau a fost doar o glumă a Celui de Sus? Sau poate a celui ce i-a dat primul nume? Pentru că William era al nu știi cîtelea Planter și toți fuseseră cunoscuți pentru măiestria lor în ale plantatului.

\* *Planter* = cel care plantează

Unul din deliciale mele favorite - care a devenit în curînd și al lui Jessamy, uitînd repede regulile de prea bună purtare - era să inventez nume pentru oameni de teapa lui William Planter. Bucătăreasa, spuneam eu, ar trebui să fie doamna Bakewell\* și nu Wels. Thomas, majordomul, ar fi trebuit să aibă, evident, numele de Butler\*\*. Nimeni nu părea să știe cum îl cheamă de fapt. Îi spuneau doar Thomas. Valetul ar trebui să fie Jack Foot\*\*\*. Vizitiul - George Horsemare\*\*\*\*. Cît despre Jessamy, ea ar trebui să fie Jessamy Good (Jessamy cea Bună).

Toate acestea îmi păreau teribil de amuzante.

Continua să mă intereseze acel „ceva” dintre William și Amelia. O singură dată am reușit să o fac pe Amelia să vorbească despre asta. Da, era o înțelegere între ei doi, dar William nu se pronunțase încă și - pînă o va face - lucrurile aveau să rămînă neschimbate.

Nu prea înțelegeam cum vine asta, pentru că îl auzisem pe William deseori pronunțînd cuvinte. „Doar nu e mut”, am subliniat eu. „Nu s-a pronunțat”, insistă Amelia, și doar atît am putut scoate de la ea.

Am avut un aport important la decizia lui de „a se pronunța”. Am reușit să o atrag pe Amelia într-o după amiază în grădină să culeagă trandafiri, știind că William e și el acolo, îngrijind straturile de flori. Și văzîndu-i așa, împreună, am spus:

- William, tu nu te pronunți. Trebuie numaidecît s-o

---

\* *Bakewell* = coace bine

\*\* *Butler* = majordom

\*\*\* *Foot* = picior

\*\*\*\* *Horsemare* = iapă



faci! Biata Amelia nu poate face nimic pînă ce tu nu te pronunți.

S-au privit și Amelia s-a înroșit pînă în vîrfurile urechilor, ca și William de fapt.

După care el spuse:

- Atunci înseamnă da, Amelia?

Și Amelia răspunse:

- Da, William.

I-am privit cu satisfacție, deși uitaseră de mine. William se pronunțase acum și iată-i gata logodiți.

Logodna asta a durat ani de zile, dar toată lumea a știut, din acea zi, că William și Amelia erau promiși unul altuia. Și cînd Janet îmi spuse că asta înseamnă că nimeni nu-l mai poate avea pe nici unul din ei, am replicat că nu văd cine altcineva i-ar vrea. Și i-am povestit cum l-am făcut pe William „să se pronunțe”.

- Întotdeauna te-ai băgat unde nu-ți fierbe oala, comentă ea, dar am văzut că rîdea.

Trebuia să existe întotdeauna un motiv pentru care Amelia și William nu puteau să se ia. William locuia într-o casă micuță, pe pămîntul parohiei. Era ceva mai mult decît o colibă și nu puteau locui în ea două persoane. Căsătoria s-a amînat pînă la găsirea unei locuințe potrivite.

Pe Amelia o necăjea așteptarea, dar era fericită că William „se pronunțase”. Nu încetam să-i amintesc că tartorul fusesem eu.

Au trecut anii și într-o zi de toamnă William se accidentă. Se cățăraseră pe o scară să culeagă mere de pe crăcile cele mai de sus, alunecase și căzuse. Și-a rupt piciorul și niciodată nu s-a vindecat complet. Schiopăta și apoi a devenit reumatic la piciorul bolnav.

Tata i-a vorbit atunci lui Sir Timothy.

Sir Timothy era un om binevoitor, mîndrindu-se de felul cum are grijă de lucrătorii lui; și bineînțeles că și ai noștri - prin mătușa Amy Jane - se aflau tot sub jurisdicția lui.

Era evident că trebuia făcut ceva pentru a-l ajuta pe William Planter. Sir Timothy, care părea să aibă proprietăți în tot ținutul, avea o căsuță pe Pajiștea din Cherrington. Se numea Crabtree Cottage\*, pentru că avea un măr pădureț în față.

Vremea unui William în putere trecuse. Era cazul să primească o rentă și să o ia pe Amelia de soție, căci o purtase cu vorba cam prea mult, și să se stabilească amîndoi la Crabtree Cottage, care le va aparține toată viața.

Așa că William și Amelia s-au căsătorit și au plecat, cu mare pompă, spre Crabtree Cottage.

Amelia ne trimitea o felicitare la fiecare Crăciun și atît ea, cît și William, păreau să se fi stabilit la fel de confortabil în instituția căsătoriei cît și în Crabtree Cottage.

De atunci, grădinarul de la conac lucra ocazional și la noi, iar în locul Ameliei a venit o văduvă din sat.

Noi, fetele, creșteam. Jessamy era cu cîteva luni mai mare ca mine, deși eu o consideram întotdeauna mezina.

Am împlinit șaptesprezece ani și se vorbea deja de „debutul” nostru în societate, care urma să se petreacă la vîrsta de optsprezece ani cu scopul de a ne furniza soți potriviți. Dar, înaintea mărețului eveniment, aveau

---

\* Crabtree = măr pădureț

loc acele petreceri-ambuscadă, cum le spuneam eu. Tocmai o astfel de ocazie, în aparență lipsită de orice importanță la vremea respectivă, a schimbat - îmi dau seama acum, cînd privesc peste ani - cursul vieților noastre.

Mătușa Amy Jane urma să aibă cîțiva invitați la această mică petrecere. Cu puțintel dans, spunea ea. Nu, în nici un caz un bal, ci doar o seară plăcută, un fel de repetiție, gîndeam eu, pentru marea campanie ce urma să înceapă cînd Jessamy avea să împlinească optsprezece ani.

Mi se repartizase iar o rochie la care renunțase Jessamy, transformată pentru mine. Tata protestase, spunînd să merg în oraș să cumpăr un material din care croitoreasa din sat să îmi facă o rochie. Dar eu știam prea bine că materialul cel mai arătos din Cherrington și cea mai bună croială a talentatei noastre Sally Summers nu se puteau compara nici pe departe cu o rochie de gata din garderoba lui Jessamy, care venea direct de la Londra sau Bath. Și nu numai că era ultima modă - ceea ce Sally, cu toată îndemînarea ei, n-ar fi putut realiza - dar era confecționată și din materiale mult prea fine și scumpe pentru punga noastră.

Astfel că am reușit să-l conving pe tata că sînt bucuroasă să port hainele vechi ale lui Jessamy. Rochia era frumoasă, cu un corsaj strîns în talie și partea de jos revărsîndu-se într-o mare de volane. Îi rămăsese mică lui Jessamy și, după transformare, îmi venea perfect.

Jessamy avea părul întunecat și chipul palid. Semăna cu tatăl său, de la care moștenise și nasul puternic. Și totuși avea ceva dulce, niște ochi drăgălași, negri, de

căprioară. Găseam că, dacă ar fi fost puțin mai plină de viață, ar fi fost chiar atrăgătoare. Rochia era roz și nu se potrivea de fel cu tenul ei. Eu aveam părul aproape blond, ochii de un căprui deschis și gene lungi, aurii la vîrfuri. Sprîncenele, o nuanță mai închise decît părul, erau bine conturate. Aveam pielea albă, un nas mic, ușor cîrn și buzele pline. Știam că sînt atrăgătoare pentru că întotdeauna, după ce mă priveau o dată, oamenii mă priveau din nou. Nu puteam trece drept frumoasă, dar aveam acea bună dispoziție molipsitoare pe care nu o puteam înfrîna, oricît aș fi vrut uneori. Întotdeauna găseam în viață lucruri care mă făceau să mă stric de rîs și să vreau să împărtășesc momentul cu cineva. Pentru unii oameni ca mătușa Amelia această trăsătură a mea era un defect. Ea clătina din cap cu îndoială și făcea totul să o reprime, dar alții o găseau amuzantă și atrăgătoare. Știam asta după felul în care îmi zîmbeau cînd mă priveau.

Ei bine, am ajuns deci la acea mică petrecere dansantă care avea să-mi marcheze, într-un mod fatal, viitorul.

Trăsura veni să mă ia. Un gest drăguț din partea mătușii, căci ce caraghios ar fi fost să mă vezi parcurgînd pe jos drumul de la parohie la conac, așa gătită cum eram!

Am sosit înaintea celorlalți invitați și m-am dus în camera lui Jessamy. Era într-o rochie de mătase albastră, toată numai volane și volănașe. Am simțit o strîngere de inimă căci culoarea nu i se potrivea, iar volanele nici atît. Cel mai bine arăta în costumul ei gri de călărie, cu o croială severă. Jobenul, cu o bandă de mătase cenușie, îi venea foarte bine.

Era încântată, ca de obicei, să vadă că arăt atât de bine în rochiile ei.

- Ce minunat! exclamă ea. Oare de ce toate lucrurile mele sînt mai frumoase pe tine?

- Dragă Jessamy, ți se pare! am mințit eu, căci nu eram obsedată de filozofia „adevărului cu orice preț” a lui Janet. Arăți minunat.

- Nu-i adevărat. Toate îmi rămîn mici. Oare de ce mă îngraș? Tu ești zveltă ca o nuia.

- Mă agît mai mult ca tine, Jessamy. Dumnezeu mi-e martor cîte înfulec. Dar tu ești exact cum trebuie, doar puțin plinuță. Mary Macklin spunea că bărbaților le plac femeile plinuțe, și ea se pricepe la asta.

Am chicotit, căci Mary Macklin era o doamnă ușoară din localitate, de care mătușa Amy Jane încerca să salveze comunitatea.

- Așa ți-a zis ea? întrebă Jessamy.

- Ei, nu chiar. Așa am auzit.

Chiar atunci își făcu apariția unchiul Timothy, care ne înmîină două cutiuțe albe de carton.

- Pentru fetele mele, zise el, privindu-ne cu mîndrie.

În cutiuțe am găsit orhidee. Am tras un țipăt de încîntare. Era exact lucrul care îmi lipsea pentru a da ultimul retuș eleganței mele. Iar orhideele fuseseră alese cu grijă, căci se potriveau perfect cu rochiile noastre.

Unchiul Timothy stătea așa, în fața noastră, cu aerul unui școlar fericit, și deodată m-am gîndit cît e de bun. Le dăruise Planter-ilor Căsuța Crabtree, iar mie o orhidee superbă, în ton cu rochia.

Am pus floarea pe măsuța lui Jessamy și am sărit de gîtul lui. L-am sărutat cu drag. Atunci intră mătușa.

- Ce se petrece aici? întrebă ea.

## *Masca seducției*

Mi-am retras brațele și am spus:

- Unchiul Timothy ne-a dăruit cele mai minunate orhidee din lume!

Unchiul Timothy se înroșise puțin și era gata să se scuze, când mătușa continuă:

- Se pare că te manifesti întotdeauna cu zgomot. Acum îți voi prinde floarea la rochie, Jessamy. Trebuie să știi unde se cade și unde nu se cade s-o pui.

- Păi, atunci eu plec, spuse unchiul Timothy. Mai am multe treburi.

- Mai ai, într-adevăr - replică, rece, mătușa. M-am îndreptat spre oglindă și mi-am prins orhideea de rochie cu un bold. Eram încântată de rezultat, când am zărit-o pe mătușa Amy Jane aruncându-mi niște priviri ucigătoare.

Căpitanul Lauder era printre invitați. Avea în jur de douăzeci de ani, era înalt, elegant și binecrescut. Era fiul lui Sir Geoffrey Lauder. Evident, el și familia lui erau printre cei mai importanți invitați în acea seară, căci mătușa Amy Jane se purta extrem de amabil cu ei.

Căpitanul Lauder îi fu prezentat lui Jessamy și el o invită la dans. Era un tânăr fermecător și Jessamy se simți încă de la început în largul ei, ceea ce nu era chiar ușor, căci știam că se vede mereu într-o lumină proastă. În orice caz, alături de Căpitanul Lauder înflori deodată și mi-am dat seama că Jessamy este chiar atrăgătoare. Avea doar nevoie de cineva care să o convingă de asta, pînă la a o face s-o creadă ea însăși.

Am fost de multe ori invitată la dans în acea seară. Din cînd în cînd simțeam privirea circumspectă a mătușii, așintită asupra mea. Speram că mă port cum trebuie căci îmi plăceau aceste ocazii și ar fi fost groaznic să

nu mai am voie să particip la ele. Pe moment mă distram grozav, iar după încheierea petrecerii mă amuzam recapitulînd momente din timpul ei și apoi aveam de ce rîde. I-am dăruit dansul dinaintea cinei unui soldat - un tînăr plăcut - și, îndreptîndu-mă cu el spre masă, ne-am ciocnit de Jessamy și căpitanul Lauder.

- Ți-o prezint pe verișoara mea, spuse Jessamy.

Căpitanul Lauder se întoarse spre mine. Cînd îmi ridică mîna să o sărute, ochii îi sclipeau de admirație.

- Sînteți domnișoara Anabel Champion, spuse el. Domnișoara Seton mi-a vorbit mult de dumneavoastră.

Am privit-o cu o strîmbătură și Jessamy se grăbi să adauge:

- Numai lucruri bune.

- Îți mulțumesc că le-ai ascuns pe cele rele, am replicat.

Izbucniră în rîs.

Ne-am așezat toți patru, alcătuiind un grup vesel, dar, de fiecare dată cînd ridicam privirea, oîntîlneam pe cea a căpitanului Lauder, ațintită asupra mea.

Cînd am părăsit camera unde se lua masa, mi se alătură.

- Aș fi încîntat dacă mi-ați acorda un dans, mi se adresă el.

- Păi, am zis eu, tocmai începe unul.

Am dansat cu el.

- Ești frumoasă, îmi spuse, la un moment dat.

Nu era adevărat, dar învățasem că dacă cineva are o opinie prea bună despre tine, oricît de greșită ar fi ea, cel mai bine este să nu încerci să i-o schimbi.

- Aș vrea să te fi întîlnit mai devreme, continuă el.

- Dar lipsa companiei mele nu te-a împiedicat de fel

să te simți bine în seara asta.

A râs.

- Ești fata vicarului, după câte înțeleg.

- Dumnezeule, dar Jessamy te-a bombardat cu informații!

- Te îndrăgește mult.

- Și eu pe ea. E o persoană minunată.

- Da, da, mi-am dat seama și eu. Și cu toate astea, continui să-mi doresc să o fi întâlnit mai devreme pe enigmatică domnișoară Campion.

- Ce lucruri fermecătoare spui!

- Vorbești de parcă te îndoiești de adevărul spuselor mele.

- Eu? Păi am o părere atît de bună despre mine că nici nu-mi trece prin minte să nu accept lucrurile drăguțe pe care le spui.

- E prea cald aici. Nu ai vrea să ieșim puțin?

Acum, ce-i drept, ar fi trebuit să spun NU. Dar nu am făcut-o. Mi-era într-adevăr cald și vroiam să văd pînă unde poate ajunge cu insinuările răsfățatul musafir al mătușii.

Afară strălucea o semilună perfectă, pe cerul plin de stele.

- Arăți minunat în lumina lunii, spuse el.

- E o lumină mai puțin revelatoare, am replicat eu.

Mă trăsese în umbra unui copac și mă încercuise cu brațele.

M-am retras puțin.

- Dacă mă gîndesc mai bine, cred că ar trebui să ne întoarcem în salon.

- Pentru cineva care se află lîngă tine cred că e imposibil să mai gîndească bine.



Mă cuprinse într-o îmbrățișare poficioasă din care am încercat să mă desprind. Imediat după aceea, buzele lui le acopereau pe ale mele.

Nici nu apucasem să mă dezmeticesc. Nu aveam nici un chef să mai stau acolo, în grădină, sărutată cu forța de un străin... Dar forța lui o depășea pe a mea.

Și atunci am auzit o tuse. O auzi și el, pentru că îmi dădu drumul. Cu groază, am văzut-o pe mătușa Amy Jane venind spre noi.

- Ah, spuse ea, tresărind când își dădu seama pe cine prinsese sărutându-se sub unul din copacii ei. Căpitanul Lauder, adăugă ea, și... ăă... Anabel. Copila mea, să nu răcești. Intră imediat în casă.

Eram mai mult decît încîntată să scap. În timp ce mă îndepărtam, am auzit-o continuînd pe același ton:

- Țin neapărat să vă arăt hortensiile mele, căpitane Lauder. Tot sîntem aici...

M-am dus direct în dormitorul lui Jessamy. Eram ciufulită și îmi ardeau obrazii. În mijlocul lor am zărit cîte o pată roșie. Le-am atins agitată. Știam că peste cîteva clipe nu vor mai fi acolo.

M-am aranjat puțin și m-am întors în sala de bal. Jessamy era acolo, dansînd cu un squire din împrejurimi.

A doua zi mă așteptam la o dojană usturătoare din partea mătușii Amy Jane. Îl văzuse pe căpitan sărutîndu-mă și eram convinsă că, din moment ce el era unul dintre oaspeții ei favoriți, eu aveam să fiu cea muștrată. Căpitanul Lauder era de viță prea nobilă și dintr-o familie prea bogată ca să greșească vreodată. Era o partidă, iar găsirea unui domn ideal, inclus în acea categorie minunată, era proiectul ei imediat, căruia i se dedicase cu toată ființa. De aceea, dacă el fusese găsit

acționînd într-o manieră indecentă, asta putea să însemne doar că a fost împins de altcineva.

Spre uluirea mea, însă, nu-mi adresă nici un cuvînt de reproș, deși îmi arunca, din cînd în cînd, niște priviri cel puțin bizare.

Un timp mi-am permis să cred că uitase. Dar mătușa Amy Jane nu uita niciodată nimic.

Astfel că, atunci cînd Jessamy vizită castelul Mateland, împreună cu părinții ei, n-am fost invitată și eu. Dacă nu ar fi fost incidentul, sînt sigură că aș fi fost printre invitați, pentru că deseori o acompaniam pe Jessamy în vizitele ei iar Jessamy întotdeauna cerea să vin și eu. Eram sigură că îi implorase și de data asta, dar mătușa Amy Jane era de neclintit, ca o stîncă.

Și așa se face că nu am mers și eu la castelul Mateland. Dacă m-aș fi dus, totul ar fi ieșit altfel. Știu că ar fi fost altfel și acum n-aș mai fi aici, scriindu-ți aceste lucruri, Suewellyn. Viața ta și a mea ar fi avut un curs mai blînd. Cum depind marile evenimente ale vieților noastre de un fir de păr! Viața ta și a mea ar fi putut fi cu totul altfel... Și totul din cauza unui sărut nedorit, sub un stejar!



Jessamy s-a întors de la castelul Mateland într-o stare euforică. Nu am putut scoate, un timp, nimic de la ea. După care uimitorul adevăr deveni o evidență.

Jessamy se trezise. Prinsese viață, devenise o tînără

femeie plină de farmec.

Bineînțeles că nu am stat pe gânduri și am discusut-o.

Castelul Mateland era, în ochii ei, un loc fermecat. O combinație de El Dorado, Utopia și Cîmpiile Elizee. Era locuit de zei și, ocazional, zeițe. Nimic nu avea să mai fie vreodată ca înainte pentru Jessamy, acum că pășise dincolo de porțile fermecate.

- N-o să uit niciodată prima impresie, spunea ea. Am coborît din tren și trăsura ne aștepta să ne ducă la castel. N-o să uit în viața mea cum alunecam pe alei...

- Accept faptul că ți s-au fixat în memorie pentru veșnicie. Ai mai spus asta de două ori. Treci mai departe.

- Ei bine, este exact așa cum trebuie să fie un castel. E medieval.

- Majoritatea castelelor sînt. Lasă castelul, zi cum e cu oamenii din el!

- Ah, oamenii... Închise ochii, suspinînd. E Egmont Mateland...

- Egmont! Un nume medieval, pe măsura castelului!

- Anabel, dacă ai de gînd să mă întrerupi cu glumele tale, nu-ți mai spun nimic.

Eram uluită. Semne de revoltă la docila noastră Jessamy! Da, ceva se întîmplase cu siguranță.

- Deci Egmont, am continuat eu. Ia-o de aici.

- El e tatăl.

- Tatăl cui?

- Al lui David și Joel. Iar David are un copilaș scump pe care-l cheamă Esmond. El va fi, bineînțeles, moștenitorul castelului.

- Ce interesant! am spus cu răceală, prefăcîndu-mă plictisită.

- Sigur, dacă nu vrei să asculți mai departe...
- Bineînțeles că vreau! Dar o lungești prea mult.
- Bine, atunci. Sînt doi frați, David și Joel. David e fratele mai mare și e căsătorit cu Emerald.
- Îmi plac numele.
- Iar mă întrerupi, Anabel. Dacă vrei să-ți povestesc...
- Vreau, sigur că vreau, am spus umilă.
- David administrează proprietățile, care sînt enorme. Joel e doctor...

Aha, m-am gîndit. Deci Joel este. O cunoșteam prea bine pe Jessamy ca să nu remarc schimbarea din voce la pronunțarea numelui lui. Și am mai remarcat și un tremur ușor al buzelor.

- Povestește-mi despre doctor, am spus.
- E un om atît de blînd, Anabel. Vreau să spun că face efectiv atîta bine... multor oameni.

Asta îmi cam slăbi interesul. Oamenii care fac o grămadă de bine pentru o mulțime de oameni sînt, descoperisem eu, indiferenți față de un singur individ. Iubesc omenirea, dar nu și omul. Și pe deasupra sînt atît de adînciți în actele lor de caritate încît, în rest, devin cam plicticoși. Nu mă interesa Joel decît sub prisma efectului pe care îl avusese asupra lui Jessamy.

- Cum o face? am întrebat.
- Prin munca lui, bineînțeles. Are un loc al lui, în orașel. Castelul e îrt afara orașului... de fapt, la țară. Locuiește la castel, cu ai lui. Cei din familia Mateland locuiesc acolo de secole.
- Din vremea Cuceritorului, bănuiesc.
- Iar rîzi de ei. Nu, nu chiar de atunci. Castelul a fost ridicat la o sută de ani după venirea lui în Anglia.
- Văd că ești pusă la punct cu istoria familiei. Lăudabil,

după o vizită atât de scurtă.

- Mă simt ca și cum aș fi cunoscut acest Mateland toată viața.

- Mateland - castelul sau pe unul din fascinanții lui locuitori?

- Știi la ce mă refer.

- Cred că da, Jessamy. Mai povestește-mi despre enigmaticul Joel.

- E fiul mai mic.

- Da, mi-ai zis deja asta, și că are un frate mai mare, David, cu un delicios fiu, Esmond, conceput în tovărășie cu strălucitoarea Emerald. Pe ei și pe Tataia Egmont îi am fixați în cap. Mai zi-mi de Joel.

- E înalt și frumos.

- Bineînțeles.

- Toată viața a visat să fie doctor. A cam avut de luptat cu ai lui, pentru că nu mai fusese nici un doctor în familie.

- Sigur că nu. Prea aristocrați, sînt convinsă, ca să se coboare la a avea o profesie.

- Gata cu tachinările, Anabel. Nici nu-i cunoști pe oamenii ăștia.

- Din fericire pentru mine, cunoștințele tale sînt așa de vaste că dau pe dinafară. Cam ce vîrstă are Joel?

- Nu e chiar foarte tînăr.

- Spuneai că e fratele mai mic.

- Da. David are cu vreo doi ani mai mult. Era căsătorit de zece ani cînd s-a născut Esmond. Joel a fost căsătorit, dar nu are copii. Ca toate familiile mari, și-au dorit un moștenitor.

- Și ce s-a întîmplat cu soția lui Joel?

- A murit.

- Vădov, deci?

- E cel mai interesant bărbat pe care l-am văzut vreodată.

- Bănuiam...

- Și mamei i-a plăcut mult. Tata îi cunoscuse undeva... nu mai știu unde. De-aia i-am vizitat.

- O vizită, evident, reușită.

- Ah, da, spuse Jessamy cu înflăcărare.

Foarte semnificativ, mi-am spus. Vădov. Poate că este cel mai bun.

Se pare că așa a fost, pentru că la o lună după asta urmă o altă vizită la castelul Mateland. Stabiliseră să stea câteva zile, dar Jessamy și părinții ei rămaseră acolo două săptămîni.

Cînd s-au întors, mă vizită o Jessamy radioasă.

Am ghicit veștile înainte să mi le spună ea. Joel Mateland o ceruse în căsătorie. Mătușa Amy Jane cîștigase operațiunea înainte ca aceasta să înceapă. Fără baluri pentru debutul în societate al lui Jessamy și - am realizat eu cu o strîngere de inimă - asta însemna și renunțarea la debutul meu. Puteam să iau parte, pe lîngă Jessamy, la al ei, dar nu puteam spera la unul al meu...

Am ridicat din umeri cu nepăsare.

Jessamy, cu firea ei dulce și blîndă, găsi timp să se gîndească și la mine.

- Cînd voi fi la castel o să vii să stai cu mine, îmi spuse.

Vedeam cum se țes tot felul de planuri în ochii ei limpezi. Lui Jessamy îi plăcuse întotdeauna să-și împartă norocul cu cineva. Întrucît urma să aibă cel mai bun soț din lume, avea să fie plăcerea ei să îl găsească

pe următorul „cel mai bun” pentru mine.

Am sărutat-o. I-am dorit toată fericirea din lume.

- Asta și meriți, dulcea mea Jessamy - am spus, într-unul din rarele mele momente de seriozitate.

Cei din familia Mateland nu au venit la Conacul Seton. Joel era ocupat cu munca, îmi spusese Jessamy. Dar ea și ai ei mergeau des la castel.

Nunta însă, avea să se țină la Seton. Mătușa Amy Jane se aruncă în vârtejul pregătirilor căci, iată, avea ocazia să îi pună în umbră pe toți ceilalți. Nici o cheltuială nu era prea mare. Această mult așteptată căsătorie a singurei fiice, trebuia să se bucure de toată onoarea și demnitatea ce i se cuvenea.

Într-o după amiază, curînd după anunțul logodnei, mătușa sosi la noi cu trăsura. Era la începutul lui mai - vreme nepotrivită pentru pus tăciuni la picioare, dar și pentru obișnuita umbreluță de soare. Ajutată de valet să coboare, veni direct în casă. Janet o duse în sărăcăciosul nostru salonaș unde tata îi primea de obicei pe enoriași să le asculte plîngerile.

Am fost chemată și eu.

Mătușa ședea în singurul fotoliu confortabil din încăpere. Te așteptai mereu ca arcurile lui stricate să scoată sunete metalice de protest cînd cineva se așeza și eu mă întrebam cum vor suporta greutatea, de loc neînsemnată, a mătușii. Privi în jur cu obișnuita ei expresie disprețuitoare, dar gîndul nu-i era la această odaie. Era foarte bine dispusă și căsătoria fiicei ei promitea să fie unul dintre evenimentele mărețe ale vieții ei, comparabil doar cu triumful propriei sale căsătorii cu Sir Timothy, pe care se baza averea ei imensă.

- După cum știți, anunță ea, Jessamy se mărită.

Nu m-am putut abține să nu spun încet:

- Am auzit eu ceva.

Preferă să nu ia în seamă impertinența mea și continuă:

- Vom face tot posibilul ca nunta să fie cât mai strălucitoare.

Zimbi cu îngîmfare. Asta însemna *foarte* strălucitoare, căci se baza pe punga grea a unchiului Timothy și noi știam foarte bine cine avea control asupra ei.

- Timothy și cu mine sîntem hotărîți să fie o zi pe care nici Jessamy, nici noi, să n-o putem uita. Sînt atîtea de făcut pînă la nuntă! Cum s-or descurca să-i termine rochia la timp, nu știu. Dar în legătură cu ceremonia propriu-zisă... Jessamy are o rugăminte. Vrea să-i fii domnișoară de onoare, Anabel.

- Ce drăguț din partea ei! Jessamy se gîndește întotdeauna la ceilalți.

- Jessamy a fost educată bine.

A urmat o privire severă adresată tatălui meu, care însă nu-și atinse ținta, căci el era ocupat în acel moment să-și recupereze ochelarii alunecați departe, pe creștet...

- Cert este, continuă ea, că vei fi domnișoară de onoare. Trebuie să-ți găsim haine potrivite. Aranjez eu să vină Sally Summers să-ți croiască ceva.

- Poate putem să găsim ceva... începu tata.

- Nu, James. Nu e vorba de găsit. E de făcut. Trebuie să fie la înălțimea ocaziei. Mă gîndeam la un galben pai.

Nu-mi plăcea galbenul. Nu era una din culorile care mă avantajau și ceva îmi spunea că mătușa Amy Jane l-a ales tocmai de aceea.

- Jessamy a zis să-ți aleg roz-pal sau albastru



deschis, continuă ea.

Draga de Jessamy! Știa că dintre toate culorile, acestea mi se potrivesc cel mai bine.

- Bănuiesc că în calitate de mireasă, ea va fi arbitrul de data asta, am spus.

Fără să îmi răspundă, continuă:

- Sally vine în câteva zile cu materialul. Fără întârziere. I-am spus să stea aici cât face rochia. O zi sau două. Casa o să geamă de musafiri, așa că la conac n-o să ai loc să stai. Tu o să officiezi, James, bineînțeles. Anabel poate să se alătore invitaților la biserică, apoi o să veniți la petrecerea de la conac. Mirele și mireasa vor pleca la Florența în luna de miere. Voi vă întoarceți aici după ce pleacă ei. Trimit trăsura să vă aducă înapoi.

- Doamne, mătușă Amy Jane, dar ce frumos ai organizat totul! am exclamat eu. Totul planificat, pînă la ultimul detaliu. Sînt sigură că o să decurgă ca uns.

Mă binecuvîntă cu una din rarele ei priviri aprobatoare și, după plecarea ei, m-am gîndit ce greu îmi va fi fără Jessamy, cum crezusem că va fi întotdeauna lîngă mine, și cît de mult țineam de fapt la ea.

Și totuși o voi vedea, acolo, în minunatul ei castel fermecat, și îl voi cunoaște pe acel soț care a trezit-o, ca prin miracol, din letargie.

Două zile mai tîrziu, sosea materialul pentru rochie. Era un voal subțire de mătase albastră ca cerul.

Scumpa mea Jessamy! m-am gîndit.



Era o dimineață splendidă. Iunie este, cugetam eu, lună perfectă pentru a te mărita. A doua zi era nunta lui Jessamy.

La conac trebuie să fi fost agitație mare, cu sosirea atîtor invitați.

- Geme casa de ei, declara cu mîndrie mătușa Amy Jane. Familia Mateland e prezentă în forță.

Mă oferisem să ajut la decorarea bisericii. Dimineața, devreme, fuseseră aduși din grădinile Seton-ilor trandafiri ce erau ținuți acum în vase mari cu apă la intrarea în biserică. Sally Summers era o adevărată maestră atît în aranjarea florilor, cît și în croitorie, iar neînduplecata mea mătușă, o însărcinase cu împodobirea bisericii. Biata Sally, ochii ei păreau să se înfunde tot mai mult în orbite de cît fusese de hărțuită, chinuită și istovită în ultimele două săptămîni.

- Pot să încep eu, i-am spus. Tu vino mai tîrziu și faci doar retușuri. E bine că le avem puse în vase diferite.

Sally îmi mulțumi și așa m-am pomenit - în acea dimineață de iunie, cu o zi înainte de nunta lui Jessamy - pornind spre biserică, imediat după micul dejun, ca să ajut la decorarea ei.

Era o dimineață minunată și mă simțeam plină de viață. Mîine e ziua cea mare. Cine ar fi gîndit că Jessamy se va mărita atît de curînd? Micuța Jessamy îl întîlnise pe bărbatul viselor ei și acesta locuia într-un castel! Un castel în care mai erau și David, Emerald, micuțul Esmond și bunicul Egmont. Și mirele era și doctor pe deasupra! O profesie folositoare... Gata cu suferințele misterioase, el va ști întotdeauna care e necazul, și pe cine va trata el mai cu pasiune dacă nu chiar pe soțioara sa? Ei, da, Jessamy era o prințesă romantică din povești.

N-aș fi crezut niciodată că e posibil așa ceva. De fapt, întotdeauna fusesem convinsă că, în ciuda situației mele mai umile, voi fi prima care se va mărita.

Ei bine, Soarta - sau mai bine zis mătușa Amy Jane, căci începusem să cred că e cam același lucru - hotărîse altfel. Și iată-mă ajunsă aici, în fața vaselor imense cu flori parfumate care înmiresmau aerul, pregătindu-mă să duc la bun sfîrșit sarcina pentru care nu eram calificată, doar ca să o ajut pe mult prea istovita Sally.

Am cărat gălețile în biserică și am găsit vasele în sacristie. M-am apucat de treabă. Am ales florile pe sorturi și am adus mai multă apă de la fîntînă.

Lucram de o oră, alegînd cu grijă tulpinile pline de ghimpi și aranjînd florile cum mă pricepeam mai bine.

Erau atît de frumoase! Numai cele perfecte o mulțimeau pe mătușa Amy Jane și îmi imaginam ce hărțuiți trebuie să fi fost grădinarii în preajma nunții. Am hotărît că superbii trandafiri roz, care aveau un parfum încă și mai minunat decît ceilalți, sînt potriviți pentru altar. Exista un vas special pentru asta. Era din metal și destul de greu. Am făcut greșeala să îl umplu mai întîi cu apă, să aranjez florile, și de abia apoi să îl car în sus, pe cele trei trepte spre altar. Ar fi trebuit, bineînțeles, să-l duc la altar și să-l umplu acolo. Aranjamentul, foarte reușit, mă secase de puteri. Nu aveam de gînd să-l stric. Eram sigură că nu-mi va mai reuși niciodată ceva atît de frumos, așa că l-am ridicat și am pornit cu el spre altar.

Nici acum nu știu ce s-a întîmplat, de fapt. Dacă am auzit scîrșitul ușii, m-am întors și am căzut, sau dacă m-am împiedicat înainte de a se deschide ușa. M-am întors spre ușă și atunci l-am văzut pe bărbat. Vasul îmi alunecă din mîini. Trandafirii îmi înțepau mîinile. Am făcut

un efort nebunesc, dar nereușit, de a-mi salva opera. M-am trezit întinsă, cât eram de lungă, pe trepte. Cred că durase câteva secunde. Zăceam acolo, cu salopeta pe care mi-o pusesem peste rochie udă learcă, cu florile împrăștiate în jurul meu, în timp ce vasul se rostogolea pe scări - zdrang, zdrang, zdrang - risipind, în drumul lui, trandafiri Seton unicat.

Bărbatul ajunsese lângă mine.

- Ce s-a-nîmplat? Mi-e teamă că te-am speriat, spuse, aplecîndu-se spre mine.

Am auzit deseori de acele momente dramatice cînd înfilnești oameni care au asupra ta, încă din primul moment, un efect devastator. Nu crezusem niciodată în așa ceva. Știam că trebuie să ajungi să-i cunoști pe oameni înainte de a te hotărî dacă îți plac sau nu. Întotdeauna fusesem convinsă de asta. Sentimentele puternice sînt culmea unei creșteri în intensitate. Și totuși, atunci, pe treptele altarului, ceva se înîmplase cu mine. Și asta însemna că mă apropiam vertiginos de sfîrșitul copilăriei mele fără de griji, cînd, oricît aș fi încercat să fiu serioasă și demnă, sfîrșeam prin a lua totul în glumă. Dar iată că acum era pe cale să se înîmple ceva care nu avea nimic comun ce cea veche înclinație a mea către umor.

Am remarcat că era înalt, cu părul negru și sprîncenele foarte marcate. Avea o expresie aproape impenetrabilă și totuși nu mă mai săturam să-l privesc.

Cred că am zăcut așa, privind în sus, spre el, câteva secunde bune, care mie mi-au părut foarte lungi. Îngenunchie lângă mine, să mă ajute.

- Am vărsat apa pe covor, l-am anunțat.

- Da, dar mai bine să vedem dacă n-ai pățit nimic.

Haide, sus cu tine!

M-am ridicat.

- E bine? mă întrebă.

- Mă doare puțin piciorul.

Se aplecă, atingându-mi glezna. Atingerea lui era sigură, dar delicată.

- Pune piciorul jos, îmi ceru. Acum... lasă-te cu toată greutatea pe el. Ce simți?

- E bine, am spus.

- Nu s-a rupt nici un os. Cum e cu încheieturile mîinilor? Ai căzut pe mîini, bănuiesc.

Mi-am privit mîinile. Aveam sînge pe ele.

- Doar cîteva înțepături de ghimpî, am spus, încercîndu-mi încheieturile.

Îmi zîmbi și de abia atunci mi-am amintit ce neglijentă trebuie să arăt în salopeta prea mare pentru mine, cu părul desprins din agrafe și rebel.

- Mulțumesc, am spus.

- Și cu asta ce facem? întrebă el.

Se aplecă și ridică vasul.

- N-a pățit nimic, remarcă el.

- Așa și sper. E unul din cele mai bune ale bisericii.

- Arată bine. Unde-l pun?

- Pe altar. Dar acum trebuie să-l umplu cu apă și să pun trandafirii la loc.

- În locul tău, nu l-aș mai căra, plin cu apă, pe scările alea.

- Am făcut o prostie, dar am făcut-o fără să mă gîndesc.

Căra vasul pe altar, iar eu m-am aplecat să iau căldarea cu apă. Mi-o luă din mîini și o duse pe altar. După care am înfipt florile în niște poziții care ar fi șocat-o

pe Sally Summers.

- Mîine este o nuntă aici, am spus. Încercam să aranjez florile. Nu sînt grozavă la asta, după cum vezi, dar or să mai fie retușuri pînă mîine. Bănuiesc că ai vrut să vezi biserica...

- Da, e un loc frumos și vechi.

- Normand. Sau, mă rog, o parte din ea. Tata ar fi încîntat să-ți explice. Are istoria în sînge.

Mă studia cu atenție.

- Deci ești fiica vicarului...

- Da.

- Atunci, bucuros de cunoștință. Doar că-mi pare rău că apariția mea ți-a pricinuit atîta necaz.

- Pune-o pe seama neatenției mele.

- Te simți bine acum?

- Perfect sănătoasă, mulțumesc.

- Puțin zdruncinată?

- Nu. Am căzut de zeci de ori în tinerețea mea.

Zîmbi.

- Mai ai mult de lucru cu florile?

- O groază, dar acum trebuie să plec. Croitoreasa trebuie să pice din clipă-n clipă și nu pot s-o fac să aștepte. Are atîtea pe cap, pentru că tot ea se ocupă și de aranjamentele florale. Ea trebuie să mă pregătească pentru Ziua cea Mare, dar trebuie să mai facă ceva și cu aranjamentele alea jalnice ale mele.

- Atunci, spuse el, eu nu te mai rețin.

- Mi-ar fi plăcut să-ți arăt biserica - am spus cu regret, căci eram în stadiul în care încă nu învățasem să-mi disimulez sentimentele. Eram teribil de entuziasmată, din motive de neînțeles atunci pentru mine. Pentru că, deși era atrăgător, mai văzusem și alți bărbați atrăgători

În viața mea, iar conversația noastră nu aș putea spune că excelase prin spirit. De fapt, n-aveam replică, lucru care nu mi se mai întîmplase pînă acum. Știam doar că mă tulbură și emoționează prezența lui în biserică.

- Poate altă dată, spuse el.

- Vii des pe aici?

- Astăzi e prima dată, îmi răspunse. Dar o să mai vin. Și cînd o voi face, te voi căuta ca să-ți onorezi promisiunea.

Leșirăm din biserică împreună. Se înclină în fața mea și își puse pălăria pe care și-o scosese la intrarea în biserică. Era echipat de călărie. Se îndreptă spre calul său, prionit sub poarta acoperită a cimitirului.

M-am întors acasă. Sally Summers era deja acolo, stînd ca pe ghimpi și cu ochii pe ceas.

- E-n ordine, Sally, i-am spus. Am fost la biserică. Ți-am dus apa și am pus cîteva flori în vase. Nu așa cum trebuie, bineînțeles, dar sper să-ți fie mai ușor acum.

- Mulțumesc mult, domnișoară Anabel. Acum să vedem cum ne vine rochia asta. Ieri am trecut pe la conac s-o văd pe domnișoara Jessamy. Era frumoasă ca o cadră.

Am ieșit din salopetă și din hainele vechi și mi-am pus rochia de voal albastru.

- Vai de mine, domnișoară Anabel, dar ai sînge pe mîini! țipă Sally.

- M-au zgîriat ghimpii de la flori. M-am împiedicat pe treptele altarului și am scăpat vasul, cu flori cu tot.

Sally replică, cu vocea încărcată de reproș:

- Să nu văd sînge pe rochia asta.

- Nu mai sîngerez acum, am răspuns, cu gîndul în

altă parte.

 i iată-mă astfel, splendidă în rochia de domnișoară de onoare, dorindu-mi ca străinul să mă poată vedea acum.

 mi imaginam următoarea lui vizită la biserică:

- Fiica vicarului e aici? Mi-a promis că-mi arată biserica.

După care aveam să cutreier m împreună împrejurimile, iar el avea să revină iar  i iar.



 mi imaginam cum trebuia să fie în dimineața aceea la conac, cu toată lumea agit ndu-se încoace  i încolo, sub conducerea mătușii Amy Jane care împarte ordine ca un căpitan pe propriul vas.

Iar Jessamy? Ea se va trezi devreme, asta în cazul în care a dormit vreun pic.  i vor aduce o tavă în cameră. Rochia de mireasă - bucuria inimii lui Sally Summers - va at rna în dulap. Apoi va începe ritualul împodobirii  i micuța Jessamy se va transforma într-o mireasă minunată.

Ar fi trebuit să fiu cu ea. Era o meschinărie din partea mătușii Amy Jane să mă  in  la distan . Eram doar confidenta lui Jessamy.  mi  mp rt  ise secretele copilăriei sale. Era natural acum să vrea să se sfătuiască cu mine. Iar eu a  fi vrut să  tiu mult mai multe. Eram sigură că Jessamy este complet ne tiutoare în ale datoriei conjugale. Nu eram nici eu cunoscătoare, dar



cel puțin ciulisem urechile și trăsesem cu ochiul destul ca să pun cap la cap niște informații adunate în timp.

Dimineața înainta. Tata era nervos. Avea sarcina importantă de a oficia serviciul căsătoriei.

- E doar o nuntă ca oricare alta, îl linișteam eu... Aveam să-mi amintesc aceste cuvinte mai târziu.

Era o plăcere să mă privesc în oglindă. Rochia era foarte frumoasă, mai cu seamă că rareori avusesem una croită special pentru mine. Mă simțeam importantă.

În sfârșit, veni și vremea să mergem la biserică. Stăteam acolo așteptând mireasa. Au început să sosească invitații - pe de o parte rudele miresei, pe de alta ale mirelui. Micuța noastră biserică avea să se umple de persoane foarte importante. Și iat-o în sfârșit și pe mireasă, însoțită de unchiul Timothy, arătând - da, singurul cuvânt care-mi vine pe buze e *radioasă* - în rochia ei de satin alb, cu vălul vaporos și cu flori de portocal în păr.

Privirea ei mă căută printre ceilalți. Îmi zîmbi când mă văzu pășind spre ea și spre unchiul Timothy pentru a-i urma la altar.

Mirele s-a întors cu fața să o privească și nu mai e nevoie să-ți spun, Suelwyn, cine era, cred că ai ghicit deja. Era bărbatul din biserică. Era Joel Mateland, viitorul soț al lui Jessamy.

Pe moment nu mi-am putut analiza emoțiile, dar am făcut-o mai târziu. Tot ce simțeam atunci era norul gros al disperării prăbușindu-se în capul meu. Ori de câte ori voi mai simți miros de trandafiri, îmi voi aminti momentul acela, în biserică, când el a pășit înainte pentru a i se alătura lui Jessamy. Și îmi vor răsună în cap vocile lor, rostind legămintele căsătoriei.

Și din acea clipă am știut că nimic nu mai poate fi ca înainte.

Mi-l amintesc vag cum, cu ea de braț, a părăsit altarul. Și îmi mai amintesc petrecerea de la conac. Atîția oameni, atîta splendoare, și în mijlocul lor Jessamy, frumoasă și fericită. Și peste tot, copleșitoarea mireasmă a trandafirilor.

El veni spre mine și mi se adresă:

- Ceva efecte dezastruoase?

- Ah, ale căzăturii, am bîguit eu. Mulțumesc, nu. Am și uitat.

Continua să mă privească fără nici o urmă de zîmbet. Pur și simplu mă privea.

- Rochia îți vine foarte bine, adăugă.

- Mulțumesc. Cu totul altceva decît salopeta.

- Îți venea și ea la fel de bine.

Ciudată conversație, între un mire și domnișoara de onoare.

M-am trezit spunînd:

-\*39- N-aveam idee că ești mirele.

- Am avut un avantaj necinstit. Eu știam cine ești.

- De ce nu te-ai recomandat?

Nu apucă să răspundă. Venise Jessamy.

- O, deci faceți cunoștință, spuse ea. Verișoara mea, Anabel și soțul meu, Joel.

Mi s-a părut că îi pronunță numele cu sfială.

- Da, știu, am replicat.

- Sper din tot sufletul să vă îndrăgiți unul pe altul.

- Deja o facem. Dar mai bine să nu mă pronunț și pentru Anabel.

- Ba da, poți s-o faci. E valabil și pentru mine.

Mătușa Amy Jane se năpusti asupra noastră.

- Voi doi trebuie să...

Se simțea bine în noul ei rol de soacră. Dar în loc să mă mai amuze, ca înainte, îmi provoca o adevărată repulsie.

E nedrept, m-am gândit. Sau nu e? Ar fi trebuit să mă lase să merg și eu la castel. Atunci l-aș fi întâlnit dinainte. Ce-mi trecea prin cap? Ce se întâmplase cu mine? Știam ce. Asemenea lucruri se întâmplă uneori. Ceva mă atrăgea spre el, făcându-mă să vreau să rîd și să plîng în același timp. Asemenea lucruri se întâmplă rar în viață. Iar mie mi se întâmpla prea tîrziu.



După nuntă, zilele treceau greu. Eram deprimată. Jessamy îmi lipsea mai mult decît crezusem vreodată. M-am dus în biblioteca tatălui meu și am căutat o carte despre Florența. Mă și imaginam acolo, cu el. Am încercat să mi-o închipui pe Jessamy în această situație. Nu se dăduse niciodată în vînt după lucrări de artă. Mi i-am imaginat plimbîndu-se pe malul rîului Arno, unde Dante o întâlnise pe Beatrice. Îi vedeam cumpărînd brățări groase încrustate cu pietre scumpe, pe Ponte Vecchio.

- Ce-i cu tine așa, deodată? mă întrebă Janet. Arăți ca o lună întregă de duminici ploioase.

- E din cauza căldurii, am spus, căci se făcuse deodată cald..

- E prima oară cînd te afectează așa ceva, replică

ea. Cred că ești geloasă.

O doamnă, uitasem cum știe Janet să pună degetul pe rană, rostind adevăruri dureroase fără să clipească.

- Nu vorbi prostii, am repezit-o.

A trecut și luna august. Sărbătorile de la biserică duraseră mult. Se ținuseră în grădinile conacului Seton.

- Anul trecut, spunea mătușa Amy Jane satisfăcută, Jessamy era aici să ajute.

Am încercat să mă implic în viața comunității, dar inima îmi era în altă parte. Nu că ar fi fost vreodată aici, dar măcar, în trecut, totul îmi părea comic. Acum mă plictiseam îngrozitor.

La începutul lui septembrie Jessamy se întoarce, pentru o săptămână, acasă. Știam că va veni și ardeam de nerăbdare să o văd. Mă întrebam ce voi simți când îl voi revedea pe Joel.

N-am fost invitată la conac.

- Jessamy o să vrea să stea la conac cu părinții pentru o vreme, spuse mătușa Amy Jane. Fără nimeni din afară... nici măcar rudele.

Încerca să ascundă cât de încântată e de această căsătorie.

Dar Jessamy nu ar fi fost Jessamy dacă nu ar fi folosit prima ocazie să vină să mă vadă. Apăru călare, arătând foarte drăguță în costumul ei albastru de călărie și cu o pălărie elegantă împodobită cu o pană delicată.

Nu încăpea îndoială că era fericită. Ne-am îmbrățișat.

- Ah, Jessamy, a fost îngrozitor fără tine.

Era surprinsă.

- Serios, Anabel?

- Am stat înfiptă aici, împărțind ceaiul din vasul cel mare în ceșcuțe mici, la petrecere... un penny bucata.

Dar toate pentru o cauză nobilă; în timp ce tu te plimbai în romantica Italie cu minunatul tău prinț. Ia să te văd, frumoasa mea din pădurea adormită, trezită de un sărut.

- Ce aiureli spui, Anabel... ca întotdeauna. Eram trează de-a binele, fii sigură. Și e bine c-am fost. Altfel nu l-aș fi observat pe Joel.

- Și e exact așa cum ți l-ai visat?

- O, da... la fel.

- De ce nu l-ai adus cu tine?

- Nu e aici. Are munca lui, Anabel.

- Bineînțeles. Și a fost de acord să vii?

- Chiar el a avut ideea. Mi-a spus: „Toți vor probabil să te vadă, mama ta, tatăl tău, verișoara...” Chiar a pomenit de tine, Anabel. Cred că ai făcut ceva impresie, când ai căzut pe treptele altarului. Repezită ca întotdeauna.

- Da, ca întotdeauna. Cred că arătam straniu în șorțul lui Sally, plin de apă, cu părul lațe și înconjurată de trandafiri.

- Mi-a povestit. Rîdea și spunea că te-a găsit foarte...

- Foarte cum?

- Amuzantă și... atrăgătoare.

- Văd că te-ai măritat cu un bărbat cu discernământ.

- Altfel nu mă alegea pe mine.

Da, era evident că Jessamy se schimbase. Căpătase echilibru și încredere. Probabil că el era cel ce i le insuflase. Ah, norocoasă Jessamy!

- Vreau să-mi povestești totul, am spus. Vreau să știu despre Florența, despre luna de miere, despre viața într-un castel de vis.

- Chiar te interesează, Anabel?

- Bineînțeles.

- Am de gînd să-ți fac o propunere.

- Care?

- Cînd plec, să vii cu mine.

- Oh, Jessamy! am țipat.

Lumini minunate îmi dansau în cap. Bucurie...  
Bucurie imensă și apoi avertismentul. Nu, nu trebuie  
s-o faci. Și de ce nu? Știi prea bine de ce.

- Nu vrei să vii, Anabel? mă întrebă stingherită.  
Credeam că te interesează.

- Da, dar...

- Credeam că te-ai bucura să vii. Tocmai spuneai ce  
plictiseală e aici...

- Ei bine, doar că... crezi că se cade să vin?

- Ce naiba vrei să spui?

- Proaspăt căsătoriți și un al treilea, intrusul. Doi  
înseamnă companie, trei...

Izbucni în rîs.

- Nu-i nici pe departe așa. Nu sîntem singuri, într-o  
casă a noastră. Stăm la castel, cu familia lui. Nici nu-  
văd pe Joel prea mult.

- Nu-l vezi prea mult?

- Are locul lui în oraș. Acolo muncește. Uneori rămîne  
acolo. Și uneori mă simt singură.

- Singură? Păi cum vine atunci cu David și Emerald,  
ca să nu mai zic de micuțul Esmond sau Tataia?

- Castelul e mare. Se vede că n-ai 'ocuit într-un castel,  
Anabel.

- Nu, așa e. Dar nici tu, pînă la încheierea acestei  
strălucite căsătorii.

- Nu mai vorbi așa despre asta.

- Cum așa?

- Ca și cum ai rîde de ea.

- Tu-mi știi stilul frivol, Jessamy. Nu te lua după asta. Ultimul lucru din lume ar fi să rîd de căsătoria ta. Meriți să fii fericită. Ești o persoană atît de bună.

- Prostii, spuse Jessamy.

Am sărutat-o.

- Ai devenit sentimentală, remarcă ea.

- Jessamy, am zis, vin cu tine.



Erau multe lucruri de pus la punct.

- Da, trebuie să te duci, zise tata. O să-ți facă bine. Parcă n-ai fost tu, în ultimul timp.

- Te descurci fără mine?

- Bineînțeles. Sînt atîția în sat dispuși să dea o mînă de ajutor.

Era adevărat. Ca văduv, tata avusese întotdeauna prin preajmă o gloată de doamne serioase, dornice să ajute. Niciodată nu ghicise adevăratele lor intenții; era convins că ele o fac pentru biserică. Era foarte naiv. Nu semănam cu el nici un pic.

„Vei avea nevoie de haine”, spuse Jessamy, și veni cu un teanc de rochii.

- Le-am sortat, îmi zise ea. Aveam de gînd să renunț la ele.

Janet era mulțumită și spunea că arde de nerăbdare să le atingă. Era de acord cu vizita mea la Mateland. Cred că, în felul ei nu prea demonstrativ, mă îndrăgea, și era convinsă că singura mea șansă de a-mi găsi

bărbatul potrivit era Jessamy. Visase baluri de debut pentru mine, alături de Jessamy, sigură fiind în adâncul sufletului ei că la mine vor veni primii pretendenți.

Mătușa Amy Jane nu era prea sigură că e bine ce facem.

- Mai așteaptă puțin, îi zise lui Jessamy. Las-o pe Anabel să te viziteze mai târziu.

Dar Jessamy era de neclintit de data asta și așa se face că într-o zi aurie de septembrie ne găseam una lângă alta într-un vagon de clasa întâi, în trenul care pufăia spre Mateland.

Exista o haltă care fusese special înființată pentru Mateland și o plăcuță, semnalind castelul, pe peron. Am coborât din tren. Ne aștepta o trăsură cu un om în livrea. Făcu o plecăciune și ne luă bagajele de mână. Apoi îi spuse lui Jessamy:

- Carul o să ia restul, doamnă.

Curînd, înaintam încet pe drumul spre castel.

Nu voi uita niciodată prima impresie. Și tu l-ai văzut, Suewellyn. Ți l-am arătat și ai fost la fel de impresionată ca și mine. Așa că nu voi intra în prea multe amănunte cu descrierea lui. Nu trebuie să-ți mai spun de grandoarea acelor ziduri masive de piatră, de poarta impresionantă și turnurile crenelate, sau de ferestrele înguste ca niște tăieturi.

M-a fermecat. În aer plutea o ceață aurie și simțeam că mă așteaptă acolo o dramă tulburătoare, în care voi avea un rol principal.

- Văd că te-a impresionat castelul, îmi spuse Jessamy. Ca pe toată lumea. Cînd l-am văzut prima dată, am crezut că a ieșit din cărțile de povești din care obișnuiam să citim, îți amintești?



- Da. De obicei erau despre o prințesă prizonieră în castel, care trebuia salvată.

- Și toate prințesele erau frumoase și cu părul lung, auriu. Culoarea părului tău, Anabel.

- Nu știu cum, dar parcă nu-mi vine bine rolul. Tu ești prințesa, Jessamy. Trezită din somnul de o vecie de la Seton, prin sărutul prințului Joel.

- Ce bine-mi pare c-ai venit, Anabel.

Am intrat pe poartă în curtea interioară. Rîndașii de la grajd se grăbiră să ne întâmpine și am coborît din trăsură.

- Mulțumesc, Evans, spuse Jessamy cu eleganță. Și atunci m-am gîndit ce mult îi priise viața la castel.

Suewellyn, tu nu ai văzut castelul decît din afară. Încă n-ai văzut interiorul. Crede-mă, e la fel de teribil. De cum pășești în hol, trecutul dă buzna asupra ta și te învăluie de tot. Nu mă surprinde venerația celor din familia Mateland pentru acest loc. Are o vechime de secole. L-a ridicat un strămoș de-al lor, cu mult timp în urmă, deși în secolul doisprezece era puțin mai mare decît o simplă fortăreață. De-a lungul secolelor s-au adăugat părți noi. Cred că cei ce l-au locuit iubeau fiecare piatră din el. L-au adorat și l-au ridicat în slăvi. E căminul, dar și mîndria lor. Chiar și eu am început să simt ceva din magnetismul lui, deși nu mă lega de el decît prietenia cu Jessamy care, prin căsătorie, ajunsese să facă parte din el.

Holul de intrare era grandios, cu pereți de piatră minunat sculptați, împodobiți cu arme. Puteai vedea armuri care aparținuseră cîndva diversilor membri ai familiei, aducînd cu niște gărzi care stau de strajă. Tavanul de lemn era frumos lucrat, și la un capăt se

continua cu galeria cîntăreților. Lîngă galerie începea o scară splendidă. Jessamy mă privea cu coada ochiului să vadă efectul locului asupra mea, dar pînă și eu rămăsesem fără replică de uimire.

- Te duc în camera ta, spuse ea. E lîngă a mea. Vino cu mine.

Străbăturăm holul și urcarăm scara cu pricina, ajungînd în capătul unei galerii lungi.

- E galeria tablourilor. Aici atîrnă fiecare membru al familiei, indiferent dacă-i ilustru sau dimpotrivă.

- Doar nu vrei să spui că există și din categoria „dimpotrivă” în familia Mateland?

- Cu duiumul, îmi răspunse, izbucnind în rîs.

Aș fi vrut să mai întîrziem acolo, dar Jessamy trecu în grabă.

- O să ai o groază de timp la dispoziție pentru asta, îmi spuse ea. Vino cu mine. Vreau să-ți arăt camera ta.

- Familia știa că te întorci? Știau că vin și eu?

- De mine știau. De tine nu le spuseseam nimic. Doar știi că nu erai hotărîtă la început.

- Poate n-au chef să stau și eu aici.

- Dar eu am, replică ea, îmbrățișîndu-mă cu drag.

- Ciudat mod de conviețuire pentru o familie, nu?

- Pare așa pentru că locuiesc într-un loc uriaș. Fiecare cu treaba lui. Nimeni nu se bagă în viața celuilalt. Și totul merge strună. M-am gîndit că n-o să vrei să fii izolată în castel și ți-am pregătit o cameră lîngă a mea.

- Ai dreptate. Nu mi-ar surîde să stau singură cuc. Cred că aș începe să-mi imaginez că toți morții ăia ai familiei Mateland, buni sau „dimpotrivă”, s-ar năpusti asupra mea.

- Întotdeauna ai avut fantezie. Mai tîrziu îți voi arăta

și restul - biblioteca, galeria, sală armurilor, sufrageria, salonul, tot ce e de văzut.

- Nu-i de mirare că maică-ta a găsit cadrul demn de prețioasa-i fiică.

- O, pe mama a încântat-o castelul de cum a pus ochii pe el.

- Pe lângă el, conacul Seton pare coliba unui angajat la fermă.

- Ei, haide, nici chiar așa!

- Bineînțeles că nici chiar așa. Să nu fim nedrepte cu bătrînul Seton. E un loc adorabil. Nici nu-s sigură că nu l-aș prefera unui castel. E ceva în aer aici... Parcă zidurile sînt vii.

- Gata cu închipuirile! Uite, am ajuns la camera ta.

M-am uitat în jur. Era rotundă. Avea trei ferestruici înguste, ascunse de draperii de catifea purpurie. Patul cu baldachin avea perdelele și cuvertura aurii. Exista și un alcov, în care mi se pregătise un vas de spălat și o cană cu apă. Podeaua, pavată cu dale, era acoperită de covoare persane. Mai erau și o masă, un mic birou, cîteva scaune și un dulăpior. Era o odaie plăcută.

- Sîntem în aripa de vest, în turnul din față, îmi explică Jessamy în timp ce aruncam o privire curioasă pe fereastră. Se vedeau pajiști, povîrnișuri înecate în iarbă și, în depărtare, pădurea.

- Eu... adică noi... locuim pe același culoar.

M-am hotărît deodată:

- Aș putea vedea și eu camera ta?

Nici nu teminasem bine întrebarea și îmi păru rău că am spus-o. Nu-mi doream să le văd odaia. Aș fi vrut să uit tot ce avea legătură cu ei doi.

- Sigur că poți. Vino cu mine.

Am urmat-o, coborînd cele trei trepte care dădeau în coridor. Deschise ușa larg. Era o încăpere mare și înaltă, cu un pat uriaș, încadrat de perdele de mătase foarte fină. Mai era acolo și o măsuță de toaletă, apoi scaune, două dulăpioare și un alcov asemănător cu al meu.

Mi i-am închipuit pe amîndoi aici, iar imaginea refuza să se lase alungată. Și mă durea îngrozitor.

M-am întors și am pornit spre propria mea cameră.

- Ceilalți unde au camerele? am întrebat-o.

- David și Emerald sînt în aripa estică. Ne întîlnim doar la vremea mesei.

- Și bătrînul?

- El are propriile apartamente. Le părăsește foarte rar. Anabel, trebuie să-ți spun ceva.

- Da?

- E vorba de Emerald. E invalidă. De mulți ani. Are o îngrijitoare.

- Numai invalidă nu mi-o imaginam.

- A avut un accident la călărie, cu mulți ani în urmă. E înțepenită în scaunul ei. Elisabeth e o persoană devotată.

- Elisabeth?

- Elisabeth Larkham, însoțitoarea ei. Mai degrabă o prietenă, de fapt. E văduvă. Are un băiat... Garth. E plecat la școală. Vine în vacanțe să-și vadă mama. Vezi tu, e ca și cum ar face parte din familie. O să-i vezi pe toți la masă.

- Și... soțul tău?

- Cred că va veni și el.

Se auzi o bătaie în ușă.

- Sînt bagajele tale. Vrei să te speli? Cer să-ți aducă

apă fierbinte. După asta vrei să te odihnești un pic. Masa se ia într-o sufragerie mai mică. Te duc eu acolo cînd ești gata. La început poți să te rătăcești în castel. Eu m-am pierdut o dată.

Apăru bagajul și, odată cu el, o fată în casă care îmi aducea apa fierbinte.

Mi-am scos o rochie albastră, cu corsetul strîmt și fusta amplă, una din cele transformate pentru mine, de care garderoba mea nu ducea lipsă. Era o garderobă consistentă, însă o singură rochie fusese făcută special pentru mine: cea din mătase albastră, pe care o purtasem ca domnișoară de onoare.

Îmbăiată, m-am întins puțin, meditănd la ciudățenia situației în care mă găseam și la felul în care se precipitaseră evenimentele. La aceeași vreme, cu un an în urmă, numele Mateland ne era complet necunoscut. Și iată-ne acum în sînul familiei, locuind în același castel cu ei.

Nu încetam să îmi imaginez cum va decurge următoarea mea întîlnire cu soțul lui Jessamy. Îl văzusem doar de două ori - o dată cînd am căzut în biserică și a doua oară la nuntă - și totuși aveam clare în fața ochilor toate trăsăturile chipului său, felul cum mă privea întrebător, plin de înțeles, de parcă ar fi vrut să înțeleg că aveam asupra lui același efect cu cel pe care îl avea el asupra mea.

Și tînjeam îngrozitor să-l revăd, deși ceva, în adîncul meu, mă prevenea că voi avea de suferit.

„N-ar fi trebuit să vii” - erau cuvintele care îmi răsunau în cap.

Dar cum aș fi putut, pe de altă parte, să refuz invitația lui Jessamy în noua ei-casă? Nici măcar mătușa Amy

Jane nu privea cu ochi răi această vizită.

Se auzi o bătaie în ușă.

- Ești gata? mă întrebă Jessamy. Ce bine arăți!

- O recunoști?

- Da, dar pe mine nu arată nici pe departe așa bine.

- Dar ar arăta acum. Ești foarte apetisantă. Căsnicia îți priește, Jessamy.

- Da, spuse ea simplu, cred că-mi priește.

Mă luă de braț.

- Mîine te iau să-ți arăt castelul.

- Monarhul vizitîndu-și proprietățile...

- Ah, nici gînd. Bătrînui Egmont este un adevărat stăpîn al castelului. După el vine David. Apoi Esmônd. Ei sînt monarhii absoluți. Noi sîntem periferia. Amintește-ți că Joel e fiul mai mic.

- Bănuiesc că-ți iubești bătrînul castel.

- Ajungi să-l iubești, Anabel. Poate că tu nu simți asta, nefiind o Mateland, dar sentimentul există. Generații întregi au avut de luptat pentru castelul lor în trecut... și-au dat chiar și viața.

- Nu mă îndoiesc de asta. Păi, dragă verișoară, acum ești și tu de-a lor. Dar ce mult e de mers!

- Ți-am spus că e uriaș.

- De-abia aștept să-l explorez.

- Au și colțuri macabre. De pildă temnițele subterane.

- Scumpa mea Jessamy, lipsa lor ar fi fost o dezamăgire oribilă pentru mine.

Ajunseserăm în dreptul unei uși construite sub o boltă, din dosul căreia se auzeau voci. Jessamy intră înaintea mea. Am urmat-o.

Camera nu era prea mare. Focul ardea în cămin, creînd o atmosferă plăcută și primitoare. Ne așteptau

mai multe persoane. Un bărbat se ridică să ne întâmpine.

Nu era Joel, care îmi hărțuise imaginația din momentul în care îl văzusem, dar asemănarea exista, astfel că l-am recunoscut imediat pe David, fratele mai mare, moștenitorul castelului. Era brunet și avea ochi negri, strălucitori. Îmi luă mâinile în mâinile lui și le apăsă ușor.

- Fiți binevenită la Mateland, îmi zise el. V-aș fi recunoscut oricum, domnișoară Anabel Campion. Jessamy v-a descris perfect.

- Și dumneavoastră trebuie să fiți...

- David Mateland. Și am onoarea să fiu cumnatul verișoarei dumitale.

Mă luase de braț. Avea mâinile calde și o atingere aproape ca o mîngîiere.

- Draga mea, ți-o prezint pe Anabel, verișoara lui Jessamy, spuse el, întorcîndu-se spre o femeie. Sper că putem să-ți spunem Anabel, nu? Doar faci parte din familie acum.

Deci asta era Emerald cea cu nume prețios. Nici că-mi puteam imagina o persoană mai puțin potrivită pentru a purta numele unei pietre prețioase. Avea chipul palid și părul parcă prăfuit. Ochii ei, de un albastru diluat, înfundați în orbite, mă făcură să mă întreb dacă posesoarea lor nu suferă chinuri groaznice. Picioarele erau acoperite cu o carpetă albastră de lînă pe care se odihneau niște mâini vlăguite, pline de vinișoare vineții.

Îmi zîmbi și zîmbetul îi era blînd.

- Sîntem bucuroși că ai venit la castel, zise ea. Este minunat pentru Jessamy. Elisabeth, dragă, vino s-o cunoști pe Anabel.

O femeie înaltă, destul de tînără, tocmai intrase în

odaie. Avea pînă în treizeci de ani. Era subțire, iar părul, de un negru lucios, era adunat la ceafă într-un mic coc. Avea ochi mari, albaștri și în permanență somnoroși, iar buzele, pline și roșii, nu se armonizau cu restul feței. Iar nasul, destul de subțire, îi dădea un aer răutăcios. Era însă un chip interesant.

Întinse mîna și o strînse pe a mea cu putere.

- Jessamy ne-a povestit atîtea despre tine, zise ea. Era hotărîtă să te aducă aici pentru mai mult timp.

- Întotdeauna am fost nu numai verișoare dar și prietene bune, am subliniat.

Mă cîntări din priviri și în ochii ei parcă adormiți am văzut un licăr. Părea să mă evalueze cumva.

- Unde-i Joel? Întrebă David. Vine și el?

- Știa că vii azi, răspuse Jessamy. Sînt sigură că apare și el..

- Așa sper și eu, spuse David. Nu e soț de prea mult timp, ca să înceapă deja să lipsească de acasă. Haide să bem un p\_hărel pînă vine. Mă întreb dacă domnișoara Anabel e de acord să guste din Cupa Mateland. E o băutură preparată de noi și te asigur că e deosebită, domnișoară Anabel.

- Mulțumesc, am răspuns. Am să gust.

- Să nu bei prea mult din ea, Anabel, mă avertiză Jessamy. E foarte tare.

- Nu trebuia s-o previi, zise David. Mă gîndeam cum ar fi să văd porțile reținerii deschise și pe adevărata Anabel ieșind la iveală.

- Te asigur că sînt eu însămi chiar în acest moment, l-am liniștit eu. Nu mai e nici o altă Anabel de descoperit.

Veni lîngă mine. Îi simțeam privirea ațintită asupra mea. Mă făcea să nu mă simt în largul meu.



- Așa să fie? De la bun început am simțit că avem de-a face cu o doamnă cât se poate de neobișnuită.

Elisabeth Larkham îmi aduse un pocal cu băutura casei Mateland.

- Sînt sigură că o să-ți placă. David o prepară singur. Nu lasă pe nimeni altcineva.

- Formula magică e în mîinile mele, spuse el, privindu-mă în ochi.

- Va fi interesant să încerc această băătură, am zis eu, ducînd cupa la buze.

- Acum îți voi sorbi cuvintele, zise el așteptîndu-mi verdictul.

- E bun... foarte bun.

- Atunci bea-l pe tot și îți torn altul.

- Nu uita că am fost prevenită, i-am amintit eu.

Făcu o grimasă și Jessamy veni lîngă mine:

- Eu nu beau niciodată mai mult, zise ea.

- Nici eu n-o voi face.

Îmi zîmbi puțin neliniștită. Draga de ea, mă gîndii eu. Merită tot ce e mai bun. Un castel, un soț care s-o iubească și pe care să-l iubească la rîndul ei. Căci pe Jessamy toată lumea trebuie să o iubească.

Atunci apăru Joel.

Îmi luă mîna în a lui și am simțit un fior de plăcere străbătîndu-mi tot corpul. Am întîrziat unul în fața celuilalt mai mult decît cereau bunele maniere în asemenea împrejurări. Sau poate era așa numai în imaginația mea...

- Îmi pare atît de bine că ai venit, îmi zise el.

- Mulțumesc. Și eu mă bucur că sînt aici.

Ne așezarăm la masă. Eram așezată lîngă el și rareori în viața mea fusesem atît de tulburată.

- Sper că n-au fost complicații, zise el.

Cîteva clipe l-am privit încurcată, dar el specifică:

- Căderea. Glezna ta... Mîna...

- A, nu. Absolut nici o complicație, am răspuns. Nu - îmi trecu imediat prin minte - n-am spus adevărul. Complicații au fost, dar nu de felul celor pe care le pot declara cu voce tare, pentru că nimic, niciodată, nu va mai putea fi la fel pentru mine.

Se întoarse spre ceilalți:

- Prima oară cînd am zărit-o pe domnișoara Campion, zăcea pe treptele altarului.

- Un lucru cu siguranță semnificativ, zise David.

- Eram înconjurată de trandafiri.

- Un fel de miel sacrificat?

- Nu prea semănam cu un miel. Aveam o salopetă uriașă. Tocmai decoram altarul.

- Aha, deci pusă pe fapte bune.

- Pentru nunta lui Jessamy, continui eu.

- Și ce flori minunate! exclamă Jessamy. N-o să uit în viața mea mireasma trandafirilor de acolo.

- Sînt convinsă că în aranjamentul floral se ghicea o mîna de artist, zise David.

- Da, dar nu a mea. Talentul meu în această direcție e nul.

- Dar pe scările altarului știi să cazi artistic, bănuiesc. Altfel n-ai fi ieșit întregă din încercarea aceea...

Nu prea înțelegeam poziția lui David Mateland. Că era interesat de persoana mea, era un lucru evident, și îmi dădea o senzație nepăcută. Părea dispus să mă trateze prietenește dar, în același timp, ceva în atitudinea lui zeflemitoare mă sfida.

- Sper că te vei simți bine la castel, zise Emerald.

- Am eu grijă de asta, sări Jessamy.

- E un curent care intră în oase, remarcă Emerald. În perioada asta din an se simte mai puțin.

- Se spune că iarna, cînd vîntul suflă din est, poți să navighezi cu o navă de război pe coridoarele castelului, adăugă David.

- Ei, nici chiar așa, îmi zise Joel, aplecîndu-se spre mine și atingîndu-mi ușor brațul cu mîna. În plus de asta, încă n-a venit iarna.

- Îmi amintesc cînd am venit aici, zise Emerald. Am găsit locul cam sumbru. Eu am crescut în Cornwall, și acolo vremea e mai blîndă.

- Dar umedă, adăugă Elisabeth. Eu prefer locul ăsta.

- Elisabeth e îndrăgostită de tot ceea ce are legătură cu regiunea asta.

- Pur și simplu cred că am noroc să fiu aici, mi se adresă Elisabeth. Emerald e atît de bună cu mine. Și e o mare ușurare că pot să-l văd pe fiul meu în vacanțe, cînd vine aici.

- Scumpa mea Elisabeth, murmură Emerald.

Conversația continuă în aceeași notă pe tot timpul cinei. Eram conștientă de o anumită tensiune care plutea în aer. Cadrul era ciudat pentru mine. Să mă trezesc astfel, cinînd într-o încăpere cu tapiserii pe pereți și armuri străvechi, într-un castel medieval, la masă cu niște străini - excepție făcînd Jessamy - era, fără doar și poate, o experiență nouă pentru mine. Dar era mai mult decît atît. Aveam senzația că acești oameni au o viață secretă, complicată, mult diferită de ceea ce lasă să transpară.

Era deci Emerald, țintită în scaunul ei, îngrijită cu ardoare de Elisabeth Larkham, cea cu mișcări feline și

ochii stranii, ochi care păreau pe jumătate adormiți dar care, în același timp, înregistrau cu fidelitate tot ce se întâmplă în jur. Apoi venea David. Aveam senzația că e mai ușor de înțeles decît ceilalți. Era clar că face parte din categoria bărbaților cărora le place mult compania femeilor. Privirea lui era intensă și directă, dîndu-mi o senzație neplăcută. Și mai erau niște linii în jurul gurii care trădau cruzimea - o cruzime care de altfel devenea și mai evidentă dacă intrai în conversație cu el. Vorbele lui aveau o notă de asprime și am ghicit numaidecît plăcerea imensă pe care o încerca rînindu-i pe cei din jur. Era poate greșit să-l judec prea repede, dar eu procedasem întotdeauna pripit. Numai Dumnezeu știe de cîte ori fusesem obligată să-mi ajustez primele păreri despre cineva! Omul avea o soție invalidă și asta trebuie să fie un adevărat calvar pentru un bărbat cu - hotărîsem eu la prima impresie - senzualitatea lui. Dar în primul plan al gîndurilor mele trona Joel. Joel era un mister pentru mine. Lăsa să se întrevadă foarte puțin. Părea să facă notă aparte. Era doctor și părea cel puțin ciudat să găsești un doctor practicîndu-și profesia într-un astfel de loc. Avea, e adevărat, sediul lui în oraș, cam la două mile de castel. Era, spunea Jessamy, dedicat muncii lui, care-l ținea deseori peste noapte acolo. Ce nu înțelegeam era motivul pentru care se căsătorise cu Jessamy.

Iar mă grăbeam să trag concluzii. Cine poate stabili ce anume îi atrage pe oameni unul spre celălalt? Era clar că Jessamy îl adoră, iar majoritatea bărbaților adoră să fie adorați. Cînd era pe aproape, toată atenția mea se concentra asupra lui. Eram conștientă de fiecare privire pe care mi-o acorda, de fiecare frază pe care

mi-o adresa, și nu găseam că o face prea des.

Mă tulbura. Îl doream mereu aproape. Să îi atrag atenția, să îi vorbesc, să aflu totul despre el. Să știu cum e să te naști într-un castel, să locuiești acolo de când te știi, să crești alături de un frate ca David. Joel mă obseda.

Ne-am deplasat într-un salonaș, la o cafeluță după cină. Toată lumea discuta. A doua zi urma să fiu prezentată bătrînului Egmont și să îl cunosc pe tînărul Esmond. Avea patru ani și se născuse, mi se explică, cu un an înainte de accidentul lui Emerald.

La ora zece Jessamy anunță că mă conduce în camera mea. Era obosită după călătorie, spuse ea, și era sigură că și eu sînt. Mîine îmi va arăta castelul.

Le-am urat noapte bună și Jessamy mă duse în cameră luminîndu-mi calea, în sus pe scări, cu o luminare fixată într-un sfeșnic de bronz.

Am găsit cam lugubru acel drum înapoi. Înaintam prin galeria tablourilor. Portretele arătau cu totul altfel acum, în lumina lumînărilor. Îți puteai ușor imagina că ele reprezintă oameni în carne și oase, care ne urmăresc cu privirea.

- N-am putea folosi lămpi cu gaz în castel, spuse Jessamy. Ar fi total nepotrivit, nu-i așa?

Am fost de acord.

- Jessamy, am întreat-o deodată, îți place castelul ăsta?

- Da. Tu nu l-ai iubi?

- Ba cred că da, am răspuns.

Am ajuns în camera din turn și Jessamy îmi aprinse cele două lumînări de pe măsua de toaletă.

Nu vroiam să plece încă. Știam că nu voi dormi bine

la noapte.

- Jessamy, i-am spus, îți place să locuiești aici cu oamenii ăștia?

Căscă ochii de uimire.

- Bineînțeles că îți place. Aici e Joel.

- Dar într-un fel îți împarți căminul cu alții, nu? Cu David, Emerald... Sînt două familii de fapt. Înțelegi ce vreau să spun.

- Familiile de felul lor au locuit întotdeauna așa. Pe vremuri erau chiar mai multe. Cînd Esmond va crește și se va căsători, își va aduce și el familia aici.

- Ca și copiii tăi, bănuiesc.

- Bineînțeles. E o tradiție.

- Și te înțelegi bine cu David și Emerald?

Ezită un moment.

- Da... da... sigur că da. De ce nu m-aș înțelege.

- Am impresia că protestezi cam mult. De ce nu te-ai înțelege, zici? Păi eu zic că ai toate motivele din lume. Dacă ești forțat de împrejurări să locuiești cu cineva, asta nu înseamnă neapărat că trebuie să îl înțelegi bine. De fapt, de regulă relațiile sînt proaste între asemenea oameni.

- Ție nu-ți poate ascunde nimeni nimic, Anabel. E drept că nu prea mă dau în vînt după Emerald. E o persoană singuratică și închisă în ea. Din cauza stării ei. E groaznic. Se pare că, înainte, nu o vedeai decît călărind. Invaliditatea trebuie să fie tare neplăcută pentru una ca ea, nu? Cît despre David... ei bine, nu prea îi dau de capăt. E prea deștept pentru mine. Și spune uneori niște lucruri... dure...

- Dure?

- Jignitoare. Știi, el și cu Joel nu se prea înțeleg. Nu

întotdeauna frații se au bine, nu-i așa? Uneori am impresia că David e gelos pe Joel.

- Gelos?! Cum asta? Are vreun gând cu tine?

- Bineînțeles că nu. Dar e ceva în aer... Și apoi...

Elisabeth...

- Pare o tânără bine înfiptă.

- E minunată cu Emerald. Și cred că David îi e foarte recunoscător pentru asta. Iar ea e fericită să locuiască aici. Vezi tu, e văduvă și are un fiu de vreo opt ani, mai mare ca Esmond cu vreo patru ani. E bucuroasă ori de câte ori băiatul ei vine aici, în vacanțe. Una din marile ei probleme e astfel rezolvată. Anabel, spune-mi, îți place Joel cu adevărat?

- Da, am răspuns, calmă, îmi place. Îmi place, cu adevărat, foarte mult.

Mă înconjură cu brațele.

- Mă bucur, Anabel. Mă bucur grozav.



În dimineața următoare Jessamy mă luă cu ea într-un tur al castelului. Joel plecase în oraș.

Castelul, cu toate ungherele lui, mă fermecă. La propunerea lui Joel, ne-am început explorarea de jos, unde am coborât pe o scară în spirală, cu o frînghie drept balustradă, de care a trebuit să ne ținem cu putere căci treptele nu erau prea largi, ba chiar se îngustau în centrul spiralei, aproape dispărînd de tot.

Temnițele subterane arătau macabru, cu celulele lor

mici, înguste și neaerisite, multe din ele lipsite complet de orice ferestruică, fie ea cît de mică și plină de gratii.

- Urăsc partea asta a castelului, spuse Jessamy. Nici unul dintre noi nu calcă vreodată pe aici... cu excepția cazurilor cînd arătăm cuiva castelul. Toate castelele vechi au temnițe. A existat un Mateland - pe vremea lui Stephen cred, cînd erau tulburări mari în țară - care atrăgea în cursă călătorii și îi reținea aici, ca să ceară răscumpărare. Iar fiul său a fost încă și mai rău. Îi tortura pe prizonieri.

M-au trecut fiori reci.

- Haide să vedem restul, am sugerat.

- Ai dreptate. E oribil. Eu le-am spus că ar trebui să zidească temnițele, dar nici n-au vrut să auză. Egmont se face roșu la față cînd aude cea mai vagă sugestie de schimbare a castelului.

- Într-un fel, îl înțeleg. Cît despre locul ăsta... tot cred că grozăviile care s-au petrecut aici ar trebui uitate și îngropate.

Am urcat înapoi scările, ținîndu-ne bine de balustrada de frînghie, pînă într-o sală de piatră.

- Aici, îmi explică Jessamy, ne găsim exact sub holul principal. Dacă urci scara asta de piatră, ajungi într-un mic coridor, unde ai în față intrarea în holul principal. Asta e de fapt un fel de criptă. Cînd moare cineva, coșciugul este păstrat, un timp, aici.

- Duhnește a moarte, am precizat eu.

Încuviință din cap.

- Privește numai ce bolți în formă de cruce și ce stîlpi masivi!

- Impresionant, oricum, am fost eu de acord. Bănuiesc că asta e partea cea mai veche a castelului.



- Da, face parte din primele structuri construite.

- Ce sumbră trebuie să fi fost viața în vremurile alea!

Nu îmi puteam scoate din minte temnițele. Nutream convingerea că voi continua să mă gândesc mult timp ia ele, chiar și când voi urca înapoi în splendidele odăi.

Ne-am întors în sala inițială, unde Jessamy mi-a atras atenția asupra calității sculpturilor și a lemnăriei tavanului, construit într-o boltă magnifică. Apoi mi-a arătat niște pînzeturi de cea mai bună calitate, aduse aici când regina Elisabeta vizitase castelul, și delicatele și sofisticatele sculpturi, înfățișînd scene din Biblie, din galeria menestrelilor. După care am trecut în galeria cea mare, unde am putut studia pe îndelete portretele celor din familia Mateland, antici și moderni. Mi s-a părut interesant să îl văd astfel imortalizat pe bătrînul Egmont, dîndu-mi cumva un indiciu asupra personajului pe care urma să îl cunosc. Semăna extraordinar de bine cu David. Avea aceleași sprîncene stufoase și aceeași ochi pătrunzători. Erau și portretele lui Joel și David acolo.

- Micuțul n-a fost încă pictat, am remarcat.

- Nu. Sînt pictați numai după ce au împlinit douăzeci și unu de ani.

- Ce tulburător să poți să privești așa, în trecut, spre strămoșii tăi. Ah, Jessamy, poate că descendenții tăi vor moșteni într-o bună zi tot ce-i aici.

- Foarte improbabil, zise ea. Mai întîi, trebuie să am un copil. Apoi amintește-ți de micuțul Esmond. Copiii lui vor moșteni totul. David e fratele mai mare.

- Dar dacă Esmond moare... sau nu se căsătorește... și deci nu produce urmași legitimi...

- Doamne, nici să n-aud că Esmond ar putea să moară! E cel mai dulce copil de pe pămînt.

Părea dornică să părăsească galeria tablourilor cât mai repede.

Am vizitat și restul: salonul, sufrageria, biblioteca, sala armelor, odaia elisabetană și camera Adelaidei - căci ambele regine onoraseră cu prezența lor castelul - și apoi dormitoarele. Mă întrebam uimită cum poate ajunge cineva vreodată să se descurce singur printr-un asemenea labirint.

Am ajuns într-un târziu în camera copiilor unde am făcut cunoștință cu Esmond. Era exact așa cum îl descrisese Jessamy: un băiețuș frumos și dulce. Stătea pe pervazul ferestrei iar Elisabeth Larkham îi citea ceva, indicându-i cu degetul fiecare cuvânt citit.

La intrarea noastră, copilul se ridică să ne întâmpine.

- El este Esmond, zise Jessamy. Esmond, îți fac cunoștință cu domnișoara Campion.

Îmi luă mâna și o sărută. Am găsit gestul fermecător. Cât de drăguț - m-am gândit eu - arăta copilul, cu părul acela întunecat și ochii aceia frumoși și mari, la fel de întunecați... fără îndoială, un adevărat Mateland.

- Ești verișoara lui Jessamy, remarcă el.

I-am spus că da, sînt verișoara ei, și tocmai vizitam castelul.

- Știu asta, îmi spuse el.

Elisabeth îl luă de umeri.

- Esmond mi-a pus multe întrebări despre tine, îmi zise ea.

- Ce drăguț din partea ta să te interesezi de mine! i-am spus copilului.

- Știi să citești? mă întrebă el. Știi, povestea asta e cu trei ursuleți!

- Cred c-o știi, i-am răspuns. „Cine a stat în fotoliul

meu? Cine s-a atins de tocana mea?"

- Nu era tocană. Era porridge\*, mă corectă el, cu un aer solemn.

- Bănuiesc că unele amănunte se mai schimbă în timp, am răspuns eu. Tocană, porridge, ce mai contează?

- Contează, insistă el. Tocana e diferită de porridge.

- Esmond e cam chițibușar, zise Elisabeth.

- Chițibușar? repetă copilul. Ce-i aia?

- Îți explic eu altă dată, îi răspunse Elisabeth. Tocmai mă pregăteam să-l scot pe afară, ne zise ea. E ora plimbării de dimineață.

- Ba nu-i încă ora, se băgă Esmond.

- Vei avea destulă vreme să vorbești cu domnișoara Campion - îi zise Elisabeth luîndu-l, fermă, de mînă.

- Ei, atunci noi ne continuăm turul, zise Jessamy.

- Locul e fantastic, nu-i așa?

Elisabeth mă fixă din nou, cercetîndu-mă din priviri. I-am răspuns că așa e.

- Leșim să vedem parapetele, anunță Jessamy. Vreau să-ți arăt cum poți ajunge pe creasta zidului, în spatele crenelurilor.

- Atunci, pe mai tîrziu - m-am întors eu spre Esmond, care mă aprobă cu un gest al capului după care mi se adresează cu un aer cam trist:

- Să știi că nu era tocană...

Am urcat împreună cu Jessamy pe treptele de piatră - o altă scară înșelătoare în spirală - și am ajuns afară, pe creneluri.

- Esmond e un băiețuș foarte sobru, îmi spuse ea.

\* *Porridge* = griș de ovăz fiert cu lapte

Ar trebui să stea mai mult cu alți copii de vîrsta lui. Nu se întîlnește cu alți băieți niciodată. Doar cu Garth și Malcolm, cînd vin la castel, și ei sînt mult mai mari decît el.

- De Garth am mai auzit, i-am zis eu. Malcolm cine mai o?

- E un fel de văr. Bunicul lui era fratele mai mic al lui Egmont. Îți închipui... Bănuiesc că o fi fost între frați vreo dușmănie veche. Cine știe de la ce a pornit vrajba. Cert e că Egmont s-a mai înmuiat cu timpul și acum Malcolm îl vizitează regulat. Cred că lui Egmont îi place să-l vadă ca pe-un improbabil dar nu imposibil moștenitor al castelului. Vezi tu, dacă Esmond ar muri înainte de vreme, iar eu și Joel n-am avea copii, cred că Malcolm rămîne singurul moștenitor. Malcolm are cam vîrsta lui Garth... Uneori se întîmplă să fie aici amîndoi. Pentru Esmond asta e bine. Asta nu înseamnă că Elisabeth nu îi e devotată. Chiar cred că e puțin geloasă pe orice persoană care i-ar capta copilului atenția.

- De mine nu trebuie să se sinchisească. Eu sînt doar un vas care trece în noapte.

- Nu vorbi așa, Anabel. Vreau să vii foarte des aici. N-ai idee ce mult mă înveselește prezența ta.

- Să te-nveselească! Doar nu vrei să spui că ai nevoie de așa ceva...

- Vreau să spun că, dacă sînt veselă, tu mă înveselești și mai mult.

Eram contrariată. Ceva îmi spunea că în acest castel lucrurile nu erau tocmai ceea ce vroiau să pară. Jessamy nu era perfect fericită. Și aveam convingerea că Joel nu era străin de această stare de lucruri.



Mă găseam la castel de trei zile. Făcusem deja cunoștință cu Egmont, un bătrîn cu o expresie feroce, cu sprîncenele acelea stufoase tipice pentru toți din familie. Cu mine se purtase nespus de curtenitor. „A prins slăbiciune pentru tine”, îmi atrase atenția Jessamy.

Bătrînul era vestit, îmi mai spuse ea, pentru escapadele lui amoroase din tinerețe cînd avusese amante presărate prin tot ținutul. Îi plăcuseră femeile și acestea împînziseră districtul cu odraslele lui.

- Cred că nici nu s-a obosit să-și declină paternitatea, îmi explică Jessamy. Era mîndru de virilitatea lui. Pe deasupra se pare că a avut grijă de ei.

- Și nevastă-sa? Care a fost reacția ei la toți bastarziiăștia din împrejurimi?

- A suportat situația și în final a acceptat-o. Parcă avea de ales?! Pe vremea aia lucrurile astea se întîmplau în mod obișnuit, nu ca astăzi. Azi Regina dă tonul. Un ton mult mai potrivit.

- A făcut o modă din virtute, am comentat eu, dar asta poate să însemnă uneori doar mușamalizarea imoralității, și nu suprimarea ei.

Se încruntă, trezindu-mi din nou îndoiala. Începusem să fiu sensibilă la stările ei, să-i ghicesc ezitățile. Pentru prima dată de cînd o știam, Jessamy încerca să îmi ascundă ceva. Eram acum sigură că lucrurile nu stăteau în realitate așa cum lăsau să se întrevadă. Și totuși, oricît aș fi încercat, nu reușeam să o conving să îmi împărtășească gîndurile ei cele mai ascunse. Dar cu

cît întîrziam mai mult la castel, cu atît sporea convingerea mea că între zidurile lui se ascundeau mistere de nepătruns.

Pe Joel îl vedeam des, dar niciodată între patru ochi. Uneori mă gîndeam că a evita orice întîlnire mai intimă era, de fapt, țelul nostru, al meu și al lui Joel. Și totuși, a venit o zi în care inevitabila întîlnire s-a produs.

Îleșeam deseori să călăresc în împrejurimile castelului. Jessamy călărise întotdeauna. La Seton, mătușa Amy Jane nu avusese încotro și trebuise să îmi permită să iau parte la lecțiile ei de călărie.

Ajunsesem să iubesc această distracție și așa se face că îmi petrecusem poate cele mai fericite zile ale copilăriei mele în galop sau la trap pe cîmpuri și poteci, îmbrăcată în costumele mai vechi de călărie ale verișoarei mele, transformate pentru mine. Nimic nu putea fi, pe atunci, mai palpitant decît să alerg astfel în galop, stăpînind calul de sub mine și luptînd cu vîntul care îmi biciuia obrajii.

Plăcerea era aceeași și la Mateland, castelul fiind dotat, bineînțeles, cu un grajd imens și o grămadă de cai. Se găsi un cal potrivit și pentru mine și, de atunci, eu cu Jessamy călăream în fiecare zi.

Odată, pe cînd călăream astfel, ne apăru în față David. Dăduse o raită pe moșiile lui de care se îngrijea zilnic, așa că ni se alătură la întoarcere.

Sporăvăia pe un ton prietenos, mă întrebă ce impresie mi-au făcut grajdurile Mateland și calul special ales pentru mine, dacă îmi plăcea să călăresc de obicei, și așa mai departe.

La un moment dat Jessamy rămase puțin în urmă, vorbind cu o femeie din ușa unei colibe. Am surprins un

zîmbet larg pe chipul lui David. Își grăbi calul iar eu l-am urmat. O luă apoi pe un drum lăturalnic și atunci am înțeles că încerca să o lase pe Jessamy în urmă.

- Știe că o luăm pe aici? l-am întrebat eu.

- O să afle, fu răspunsul.

- Dar...

- Anabel, haide, lasă asta. Niciodată nu găsesc prilejul să-ți vorbesc între patru ochi.

Ceva în tonul cu care vorbea mă avertiză să mă pun în gardă.

- N-o să ne mai ajungă din urmă, am protestat eu.

- Se prea poate ca asta să fie și scopul.

- Nu al meu, în orice caz, îi amintii eu.

- Anabel, ești o tînără foarte atrăgătoare. Știi asta. Și să nu-mi spui că ești atît de sobră pe cît vrei să pari. Ne-ai vrăjit pe toți.

- Pe toți?

- Pe tata, pe mine, pe proaspăt căsătoritul meu frate.

- Mă flatează să aud că am făcut o asemenea impresie asupra familiei tale.

- Anabel, tu ai face impresie oriunde te-ai duce pentru că ai ceva mai mult decît frumusețea. Știi asta?

- Nu, dar mă interesează oricînd să aud o listă a virtuților mele.

- Există ceva... o vitalitate în tine... o reacție...

- O reacție la ce?

- La reacția pe care o trezești în bărbați.

- Iată că învăț lucruri interesante de la tine, dar mi-e teamă că trebuie să-ți spun că aici se sfîrșește prima lecție de acest fel și că prima lecție va fi - cu siguranță - și ultima.

- Mă amuză spiritul tău.

- Aha, un alt talent al meu? Sinceră să fiu, prea mă veți ajuta să ajung o îngîmfată!

- Nimic din ce-ți spun eu nu-i o noutate pentru tine. De cînd ai venit la castel nu te pot scoate din gîndurile mele. Tu te gîndești vreodată la mine?

- E normal să mă gîndesc la oamenii în a căror companie mă găsesc. Și dacă-i vorba de companie, cred că e timpul să o reluăm pe cea a lui Jessamy.

- Dă-mi voie să-ți prezint proprietățile. Sînt sigur că te-ar interesa, Anabel...

Mi-am întors calul pe loc și am strigat-o pe Jessamy care se pierduse de noi. Am pornit înapoi pe cărare, după ea.

- N-am văzut că ați luat-o pe cărare, mă anunță ea.

Eram foarte tulburată. Îmi dădeam seama clar că nu mai pot rămîne mult la castel. Era ceva sinistru în firea acestui om. Oricum, vroiam să îl știu cît mai departe de mine.



Am meditat mult timp asupra spuselor lui David. Lăsasem o impresie puternică asupra bărbaților din familie. Așa spusese el. Știam că, cel puțin în privința lui, era adevărat. Ce căuta de fapt? Un flirt nevinovat, o scurtă aventură? Era soțul unei invalide și, pentru un bărbat ca el, asta trebuie să fi fost o grea încercare. Nu aveam nici o îndoială că încerca să seducă orice femeie cu care intra în contact așa că, mi-am zis eu, poate nu



ar trebui să acord prea multă importanță avansurilor lui. Trebuia doar să-l fac să înțeleagă că nu sînt genul de femeie care se încurcă cu bărbați însurați... și chiar dacă aș fi fost, oricum pesoana lui nu mă atrăgea de fel.

Îmi făcea o deosebită plăcere să stau alături de bătrînul Egmont, conversînd cu el. Și el îmi făcea complimente, și nu făcuse nici un secret din faptul că mă găsea o femeie atrăgătoare. Înainte de a veni la Mateland nu mă gîndisem prea mult la aceste lucruri. Și parcă deodată, de cum am pus piciorul în acest castel, devenisem alta! Cineva îmi făcuse vrăji. Ceva de genul: „Bărbații care te vor zări, te vor dori!”. Bătrînul Egmont avea o sclipire insolentă în ochi, parcă sugerînd că, dacă ar fi fost cu vreo treizeci de ani mai tînăr, mi-ar fi făcut curte fără doar și poate... Lucrul ăsta mă amuza și îi răspundeam cu un aer frivol și pe un ton glumeț care îl încînta. Pe deasupra, observasem deja că atitudinea lui în fața lui Jessamy, a lui Emerald sau Elisabeth era cu totul alta. Deci părea să fie adevărat că exista ceva în ființa mea care aprindea această scînteie în bărbații din familia Mateland.

Că și Joel îmi simțea prezența nu mă îndoiam, deși încerca, cum am spus, să mă evite. Dar iată că a venit și ziua cînd, în sfîrșit, ne-am întîlnit față în față. Jessamy era ocupată și mă întrebuse dacă nu mă supără să călăresc singură în acea zi. I-am răspuns că nu, bineînțeles, și în timp ce trecem pe poarta castelului îndreptîndu-mă spre povîrnișul care cobora înspre pădure, Joel mi se alătură.

- Bună, zise el, ca din întîmplare. Călărim singură azi?

- Da. Jessamy e ocupată.

## *Masca seducției*

- Ai o destinație precisă?
- Nu. Rătăcesc fără nici un țel.
- Te deranjează dacă te acompaniez puțin?
- Mi-ar face chiar plăcere, am zis.

Am călărit amîndoi prin pădure, eu la fel de tulburată ca întotdeauna în prezența lui, ca atunci în biserică sau la nuntă. Era tulburarea aceea inconfundabilă pe care numai și numai el o putea trezi în mine.

Mă întrebă cum îmi place această vizită, apoi îmi vorbi despre casa parohială, despre biserică și cum îl impresionase aceasta, iar eu mă trezii flecărind la nesfîrșit. Mă cuprinsese o stranie voioșie și îmi doream cu intensitate să pot prinde și opri clipele din trecerea lor.

- Bănuiesc că toate fiicele și soțiile de vicar duc cam același gen de existență, spuneam eu. Întotdeauna trebuie să existe o mare problemă. Ori acoperișul, ori clopotnița... În Anglia e secolul bisericilor în ruină, ceea ce e normal, zic eu, dacă te gîndești că majoritatea au fost construite cu cel puțin cinci sute de ani în urmă. Și voi aveți, bănuiesc, probleme cu castelul.

- Mereu, mă asigură el. Inamicii noștri cei mai aprigi - cari - ne țin într-o alertă continuă. Cîștigăm o bătălie sau două cu ei și după aceea îi auzim rozînd în alt loc. De fapt, fratele meu e cel mai afectat de lupta cu insectele.

- Iar pe tine te afectează profesia ta. Au fost și alți doctori în familie?

- Nu. Sînt primul. Am avut de luptat cu ai mei, dar nu m-am lăsat.

- Da, am zis eu, exact cum m-aș aștepta de la unul ca tine.

- M-ai și încadrat într-un tip de om, nu-i așa?

- Da, cel al bărbatului care, odată ce s-a decis că vrea un lucru, îl și obține.

- Nu cred să fie chiar așa. Oricum, n-au existat obstacole serioase în calea hotărîrii mele de a profesa medicina. Doar că nu o mai făcuse nimeni din familie înaintea mea. Și dacă ai auzit vreun motiv mai timpit să nu faci ceva decît acela că lucrul nu a mai fost făcut înainte, te rog să-mi spui.

- Nu, n-am auzit. Deci ai studiat și în final ai obținut diploma.

- Da. Dacă aș fi fost moștenitorul, ar fi fost altceva. Al doilea născut are întotdeauna mai multă libertate. Știi, uneori nu e deloc rău să te naști al doilea.

- În cazul tău, evident, n-a fost. Și cum e cu studiul? Te-ai specializat în ceva?

- Nu... doar medicină generală.

Îmi povesti apoi cum și-a făcut ucenicia și cum, pînă la urmă, a reușit să aibă în oraș o clientelă a lui.

- Și asta la timp, adăugă el. Este mare nevoie de doctori în zonă. Am foarte mult de muncă.

Pe neașteptate, se întoarse spre mine.

- Ai vrea să vezi unde muncesc? Mi-ar plăcea să-ți arăt locul. Sper că în curînd vom construi un spital al orașului. De asta avem de fapt nevoie.

- Da, aș vrea chiar foarte mult.

- Atunci vino cu mine. Nu e departe de aici.

De la periferia orașului, unde ne aflam, am călărit amîndoi în tăcere. Mă întrebam ce discută de obicei cu Jessamy. Era clar că îi face plăcere să discute despre munca lui.

Mateland era un oraș mic așa încît, pe măsură ce

Înaintam, Joel fu salutat de o grămadă de oameni. Mă încînta popularitatea lui, mai ales că îmi explica fiecare caz.

- Probleme mari cu inima. Greu de tratat. Se agită prea tare.

Iar despre o femeie micuță și slabă care îl salutase cu un „bună dimineață, doctore”, îmi spuse după ce trecurăm de ea:

- Rinichii...

Am izbucnit în rîs.

- Așa deci, asta înseamnă ei pentru tine; inimi și rinichi și mai știu eu ce probleme mai au.

- E zona mea de interes.

- Noi, toți ceilalți, sîntem o mare de trupuri, bănuiesc - și asta pînă cînd găsești că avem vreun organ care merită puțină atenție.

- Cam așa ceva.

Am ajuns în dreptul unei case cu trei etaje, amplasată puțin mai în spate decît celelalte case de pe stradă. Puteai ajunge la ea pe o alee semicirculară străjuită la ambele capete de porți. Am descălecat și ne-am legat caili.

Cînd am intrat în casă, ne ieși în întîmpinare o femeie. Am ghicit dintr-o privire că e menajera.

- Dorothy, zise el, dînsa e domnișoara Campion, verișoara soției mele.

Dorothy mă cîntări din priviri.

- Bună să vă fie ziua, domnișoară, îmi spuse.

- Ceva mesaje? întrebă Joel.

- A trecut Jim Talbot. Zicea că ar fi fericit dacă v-ați găsi timp s-o consultați pe nevastă-sa diseară. Zicea că e mai bine, dar nu s-a vindecat complet.

- Mă duc pe la ei în după-amiaza asta, Dorothy.

După care, întorcîndu-se spre mine, îmi zise:

- Să te servesc cu ceva - ceai sau cafea? Dorothy, cred că mai avem timp pînă la operație.

- Aș vrea puțină cafea - i-am răspuns, iar Dorothy ieși.

Pentru mine a urmat o oră de vis. Ochii îi străluceau în timp ce îmi vorbea plin de entuziasm despre munca sa și deodată mi-am dat seama că îi venea mai ușor să își deschidă sufletul în fața mea decît în fața altor persoane. Iar viața lui era cu totul alta decît cea a familiei sale. Un doctor modern într-un decor atît de... medieval!

Îmi explică toate aceste lucruri la cafea.

- Dacă aș fi fost primul născut, îmi zise, niciodată n-aș fi putut să o iau pe fâgașul ăsta, care e atît de important pentru mine. E greu să înțelegi cît e de incitant. Nu știi niciodată cînd descoperi ceva de importanță vitală... un simptom ciudat, un tratament nou... ceva care să te împingă să studiezi mai departe. Cînd eram mic m-a impresionat puternic un doctor bătrîn. Venise la castel s-o consulte pe mama și nu mă săturam să-l privesc și să-l ascult. Cînd am zis apoi că vreau și eu să mă fac doctor, tata a-nceput să rîdă. „Dar de ce nu?” am replicat eu. „Treburile la castel nu vor fi neglijate. David are grijă de tot”. Cred că ei se așteptau să îl ajut și eu. Dar eu și David n-am avut niciodată aceleași păreri. Am fi perpetuat vrajba asta la nesfîrșit. Nu știi care din noi e mai încăpățînat: Fiecare vrea să-și impună voința și cînd doi asemenea oameni trag de același lucru în direcții opuse, ceva se întîmplă. De ce n-ai venit la castel cu Jessamy de la început? Spuneai că ți-ai petrecut mult timp la conacul Seton.

- N-am fost invitată.

Mă privi în ochi și, fără să clipească, îmi zise ceva care mă alarmă și mă încântă în același timp. Doar atât:

- Păcat...

- Ei bine, uite că pînă la urmă am venit, m-am auzit replicîndu-i iute.

Tăcu un moment.

- Sîntem o adunătură stranie, noi ăștia din castel, nu-i așa?

- Stranie?

- Nu crezi?

- Toți oamenii te iau prin surprindere cînd ajungi să-i cunoști.

- Deci nu găsești că ne deosebim prea tare de ceilalți?

- Nu. Doar că voi vă cunoașteți ilustrul arbore genealogic, începînd cu sute de ani în urmă. Și că locuiți într-un castel.

- Eu locuiesc mare parte din timp aici, zise el, parcă ezitînd.

- Lui Jessamy îi place locul?

- Păi... ea nu prea dă pe aici. Eu rămîn cînd am de lucru a doua zi dis de dimineață sau cînd mă apucă seara la vreun caz.

- Nu e foarte departe de castel.

- Nu, dar uneori mi se pare mai simplu să rămîn aici.

Ce straniu, mă gîndii eu, Jessamy nici nu pomenise aceste lucruri.

- În legătură cu ciudățenia asta a noastră, continuă el... Întotdeauna trebuie să existe ceva, un zvon, o bîrfă. Se spune de pildă că planează un blestem asupra noastră. Le afectează pe soțiile celor din familia Mateland.

- Ce fel de blestem?

- E o poveste lungă. Pe scurt, în timpul Războiului Civil, relațiile între cei de la castel și orășeni erau încordate. Orășenii țineau cu Parlamentul. Castelul era, bineînțeles, regalist. Odată, armata regelui a invadat orașul. Un cetățean a fugit și a ajuns la castel cu tînăra soție, care era însărcinată. A cerut ajutor. Ajutorul nu i-a fost acordat, iar unul din strămoșii mei l-a amenințat că îl dă pe mîna oamenilor regelui. Perechea a fugit mai departe. Soția s-a stins din viață într-un șanț iar soțul i-a blestemat atunci pe cei din familia Mateland să nu aibă nici ei noroc cu soțiile lor.

- Ei bine, îndrăznesc să spun că realitatea a infirmat această teorie de atunci încoace.

- Nu știu dacă-i chiar așa. Ciudățenia superstițiilor de genul ăsta este că din cînd în cînd se întîmplă să se potrivească și, atunci cînd o fac, cresc în intensitate și devin veridice.

- Și dacă nu se potrivesc, sînt repede uitate.

- Mama s-a prăpădit cînd eu aveam zece ani. Știi că Jessamy este a doua mea soție. N-am să uit niciodată noaptea în care a murit Rosalie... prima mea soție. Avea optsprezece ani. Ne știam de mici. Era o persoană gingașă, feminină și plină de viață. Îi plăceau lucrurile frivole, să danseze, să îmbrace lucruri splendide și fine... era ușuratică, fermecătoare în frivolitatea ei... Înțelegi?

- Da. Înțeleg.

- Urma să fie un bal la castel. Zile întregi n-a vorbit decît despre rochia pe care trebuia s-o poarte. Era o revărsare de volane... de culoarea liliacului, parcă o văd și acum. Era în al nouălea cer de fericire și a probat-o în noaptea dinaintea balului. S-a tot rotit în pași de dans

În mijlocul camerei și s-a apropiat prea tare de flacăra lumînării. Am încercat s-o salvăm, dar era prea târziu pentru ea...

- Ce groaznic! Îmi pare rău.

- Nu s-a mai putut face nimic, zise el gânditor.

I-am acoperit încet mâna cu palma.

- Dar acum ești fericit, I-am liniștit eu.

Îmi luă mâna într-a lui și o ținu strâns, dar nu-mi răspunse.

- Apoi, continuă el, a venit accidentul lui Emerald, în timp ce călărea. Mai întâi mama, apoi Rosalie... Emerald...

- Dar acum o ai pe Jessamy și norocul ți se va schimba.

Continuă să mă privească intens, dar nu spuse nici acum nimic. Ceva însă se petrecu atunci cu noi. Erau altele lucruri pe care nici măcar nu era nevoie să le spunem... Am înțeles într-o clipă. Își găsisse o anume pace cu Jessamy, dar își dorea ceva în plus.

De unde știam eu asta? Din setea arzătoare din ochii lui, din ceea ce trezea în mine prezența lui, din siguranța mea că el, la rîndul lui, știe ce se petrece în mine.

Am pus ceșcuța de cafea pe masă.

- Trebuie să-ți sosească pacienții, am spus.

- Îmi pare bine că ai venit.

- Totul a fost foarte interesant.

Mă conduse la locul unde mă aștepta calul.

Călăream căzută pe gânduri când, chiar la intrarea în pădure, am auzit zgomot de copite în spatele meu. În câteva clipe, călărețul mă ajunsese din urmă.

- O dimineață bună!

Era David.



- Bună dimineața, i-am răspuns. Tocmai mă întorceam la castel.

- Nici o problemă dacă te însoțesc, sper. Și eu aveam același drum.

Am lăsat capul în jos.

- Sesizez oare o anumită lipsă de entuziasm? După cum văd, n-am norocul fratelui meu. Ce zici de locul ăla al lui?

- Mă urmăreai?

Zîmbi cu răutate.

- S-a întîmplat doar să te văd ieșind cu moșu' Joel. Păreați amîndoi extrem de satisfăcuți de propriile persoane.

- L-am întîlnit din întîmplare și s-a oferit să-mi arate sediul lui din oraș. Nu mi se pare că ar fi ceva care să-ți justifice mirarea, într-o întîmplare atît de comună.

- Chiar așa, zise el. O situație tare comună și chiar decentă. De ce n-ar arăta domnu' doctor locul său de lucru verișoarei soției sale? Doar că mă simt obligat să scap o vorbuliță în urechiușele astea inocente ale tale. Știi, nu prea ai ce alege între noi. Sîntem toți o apă și-un pămînt. Bărbații Mateland au toți, fără excepție, sclipirea asta sprintară în ochi... au avut-o dintotdeauna... Sînt vestiți pentru asta, încă din vremea Regelui Stephen. Nu-și schimbă năravul, precum lupul. Ferește-te de bărbații Mateland, scumpă Anabel, și ferește-te în special de Joel.

- E clar că imaginația ți-a luat-o razna și te cam lași în voia ei. Atît tu cît și fratele tău sînteți bărbați căsătoriți și fericiți.

- Chiar așa sîntem?

- În plus, găsesc conversația asta de-a dreptul

dezgustătoare.

- În cazul ăsta, zise el cu o reverență batjocoritoare, să n-o mai continuăm.

Am parcurs restul drumului pînă la castel în tăcere. Eram foarte tulburată. Și atunci am știut că trebuie să părăsesc cît mai repede acest loc, fără să mă mai întorc vreodată.



În casa parohială viața era posomorîță. Gîndurile îmi zburau mereu spre castel.

Am primit o scrisoare de la Jessamy.

*„Să știi că îmi e tare dor de tine, Anabel. Trebuie să vii neapărat de Crăciun la castel. O să fie un Crăciun tradițional. Trebuie să iasă așa cum se sărbătorea el cu sute de ani în urmă... cu ospățuri interminabile, cu un vas uriaș instalat în salonul cel mare, plin ochi cu punch. Esmond mi-a povestit toate astea. Mă împrietenesc cu el tot mai mult. În Ajun or să fie și colinde în holul castelului și apoi se vor distribui cadouri săracilor din împrejurimi, care vor veni să și le ridice. Grădinarii deja au început treaba. O să avem o petrecere. Ah, trebuie să vii, Anabel. Dacă nu vii tu, nimic n-o să mai aibă farmec pentru mine. Joel e mereu foarte ocupat. Aproape că nici nu l-am văzut de cîteva săptămîni încoace. Zice că e multă boală în oraș. Muncește din greu. Bătrînul Egmont nu vede asta cu ochi buni. El*

*zice că nu s-a mai pomenit așa ceva, ca un Mateland să muncească pentru bani. E degradant, spune el. Dar să știi că Joel nu ia bani de la nevoiași. Nici nu are nevoie. Toți din familie sînt bogați. Foarte bogați, bănuiesc. Joel e într-adevăr un om bun, Anabel. Să știi asta..."*

M-am oprit din citit, gînditoare. Nu insista oare cam prea mult asupra acestui fapt? M-am gîndit la Joel. Adevărat, era doctor și îi ajuta pe săraci, lucru de altfel lăudabil, dar... ceva în liniile bărbiei sale, nu știu bine ce, îmi spunea că nu este un sfînt. Era un bărbat care pornește în căutarea lucrului după care tînjește și nu-și găsește odihna, eram sigură de asta, pînă ce nu îl obține. Putea fi neîndurător chiar. Deja devenise o obsesie pentru mine. Îmi doream să nu-l fi întîlnit niciodată. „Toți sîntem o apă și-un pămînt“, spusese David. Să fi însemnat asta oare că toți sînt afemeiați?

Gata, nu te mai gîndi atîta la ei, m-am prevenit singură.

Aveam destulă treabă la casa parohială, chiar dacă mă hotărisem deja să nu merg la Mateland de Crăciun. Amy Jane și unchiul Timothy fuseseră invitați la castel și onoraseră invitația.

- Ce interesant, să faci un Crăciun la castel, îi zicea mătușă tatălui meu. Sper să vă descurcați aici, James.

Se referea, evident, la faptul că acesta va fi primul Crăciun cînd nu va fi acasă să supravegheze sărbătoarea.

- Voi fi aici la petrecerea copiilor, continuă ea. Și am permis Uniunii Mamelor să-și țină adunarea anuală la noi în sala mare. Am avut grijă de toate. Cred că

de-acum pot să las totul în grija ta și să plec cu cugetul împăcat.

Și cum tânjeam să merg și eu! Ce proastă sînt, mi-am spus. E vina mea. Doar am fost invitată.

A fost un Crăciun interminabil. În Ajun a plouat toată ziua. Janet a gătit gîsca, ajutată de o femeie din sat. Erau prea multe de făcut - ne zicea ea - acum, că Amelia plecase la Crabtree Cottage.

În seara Crăciunului i-am avut invitați la cină pe doctorul din sat, cu soția și cele două fiice ale sale. În comparație cu obișnuitele Crăciunuri sărbătorite la Conacul Seton, acesta fu unul liniștit. Ziaua părea să nu se mai sfîrșească. Urmă apoi Ziua Cadourilor, la fel de lungă.

Am ieșit la o plimbare călare. Mi se dăduse permisiunea să călăresc un cal din grajdurile Seton. Rîndașul care mi-l înșeuă spuse:

- Cu totu' altceva cînd don'șoara Jessamy era pe aici. Era o tînără pe cîinste, don'șoara noastră!

- Și este încă, Jeffers, l-am certat eu. Nu vorbi așa despre ea, de parcă ar aparține trecutului.

Eram deprimată. Nimic nu-mi făcea plăcere în dimineața aceea, deși era o zi minunată, blîndă și înmiresmată, umezeala din aer fiind pentru mine un adevărat balsam. Am observat că ilicele aveau o mulțime de boabe anul acesta - semn de iarnă grea, dacă îți plecai urechea la aceia care prețuiau superstițiile locale.

Aveam presimțiri rele în ceea ce o privea pe Jessamy. Nu știam de ce pentru că, în definitiv, viața îi dăruise totul. De ce să mă îngrijoreze viitorul ei? Trebuie să încetez odată să mă mai gîndesc la castelul Mateland și la cei ce locuiesc acolo. Viața mea trebuie să

pornească pe un drum nou.

Am dus calul înapoi, la Seton, l-am lăsat în grajd și am mers pe jos pînă la casa parohială. Tata nu era acasă.

- Nu s-a întors încă, m-a anunțat Janet. Trebuia să ajungă de acum o oră. Aștept cu masa.

- Crezi că a rămas mai mult la biserică?

- Zicea că se duce să ia ceva... am uitat ce.

- A pierdut noțiunea timpului, am zis. Mă duc după el.

Am intrat în biserică. Deja nu mai puteam intra aici fără să îmi amintesc cum mă prăbușisem pe treptele altarului la picioarele lui Joel Mateland. Din acel moment totul se schimbase pentru mine.

L-am strigat pe tata. Nu îmi răspunse nimeni.

Trebuie să fie în sacristie, mi-am zis, sau în capelă.

L-am zărit aproape imediat după aceea. Zăcea foarte aproape de locul unde căzusem eu. Am alergat către el, strigînd:

- Tată, ce s-a întîmplat?

Am îngenuncheat lîngă el. La început am crezut că e mort. Apoi am văzut că pleoapele i se mișcau. Am dat fuga afară, după ajutor.



După această criză, tata rămase pe jumătate paralizat și nu mai putea vorbi.

L-am îngrijit, ajutată de Janet. Un alt vicar veni să-i

țină locui pe durata bolii - cel puțin asta era varianta oficială. Dar și eu și Janet știam foarte bine că tata nu va mai predica niciodată.

Tom Gillingham era un tânăr serios și burlac pe deasupra. Fusese trimis, profeți Janet, cu un anume scop.

- Al cui scop? am întrebat eu. Al lui Dumnezeu sau al Episcopului?

- Bănuiesc că al amîndorora, îmi aruncă Janet.

Janet, consecventă obiceiului ei de a spune lucrurilor pe nume, o făcu și de data asta:

- Tatăl tău nu se va mai face bine. Să dea Domnul să nu fie mai rău. Ce se va alege de tine? Trebuie să te gîndești. Ei da, privește-mă tu așa, de parcă vrei să zici că doar n-o fi treaba mea. Doar lucrez aici, nu? Ce se alege de noi două dacă tatăl tău moare?

- Poate să trăiască încă ani mulți.

- Știi bine că nu-i așa. Starea lui se înrăutățește pe zi ce trece. Mai are așa, vreo două luni... cel mult trei, după părerea mea. Și atunci vrînd nevrînd tot va trebui să cugeți la treaba asta. Mă îndoiesc că vicarul o să-ți lase ceva avere.

- Îndoielile tale sînt justificate, Janet.

- Ei, și atunci? Ce o să se-aleagă de tine? Te vezi ca îngrijitoare la vreo babă? Eu una nu te văd în postura asta, conia Anabel. Guvernantă la niște puradei... mai treacă meargă, dar nici așa nu te prea văd. Ai de ales: ori o astfel de viață, ori rămîi aici.

- Cum aş putea să rămîn aici?

- Limpede ca lumina zilei, cu Tom Gillingham ăsta care e burlac.

N-am putut să nu zîmbesc.

- Mă întreb ce-ar zice el dacă ar ști că deja îi pui viitorul la cale.

- Nu i-ar dispăcea... văzînd *cum* i l-am pus la cale. Îți face ochi dulci deja, don'șoară Anabel. Nu m-ar mira prea tare să-i fi trecut și lui prin minte același lucru.

- E un bărbat decent și plăcut, am aprobat-o eu.

- Nu uita că ai fost crescută într-o casă parohială... Că știi toate chichițele astea din branșa lui.

- Recunosc că este situația ideală. Există însă un singur obstacol.

- Care?

- Nu vreau să mă mărit cu Tom Gillingham.

- Cu timpul poate să apară și dragostea, așa se spune.

- Sau poate să dispară de tot. Dar dacă ea n-a existat la început, ce să mai dispară? Nu, Janet, trebuie să ne gîndim la altceva.

- Dinspre partea mea, nu sînt chiar așa de disperată. Pot să merg să stau la soră mea, Marian. Nu prea ne-am înțeles noi dar pînă găsesc ceva, e o soluție.

- Janet, am sărit eu, ar fi îngrozitor să ne despărțim!

Avu o tresărire pe chip, trecătoare, pentru că Janet știa întotdeauna să-și controleze perfect emoțiile.

Am tăcut amîndouă. Aveam în față, amîndouă, un viitor cenușiu.



Cînd se întoarseră la conac, mătușa Amy Jane și

unchiul Timothy fură șocați să aflu de boala tatei.

- Anabel, asta te pune într-o poziție delicată, spuse mătușa.

- Va trebui să vii la conac, adăugă unchiul, cu blîndețe.

Mătușa îi aruncă o privire înghețată. Niciodată nu agrease manifestările lui de afecțiune pentru mine.

- Anabel n-ar fi niciodată de acord să trăiască din mila altora, zise ea cu fermitate. E mult prea mîndră pentru asta!

- Milă?! sări unchiul. Doar e nepoata noastră.

- Nepoata *mea*. În consecință, Timothy, eu hotărâsc ce e mai bine pentru ea. Trebuie să-și găsească ceva de făcut.

- La momentul potrivit voi ști ce trebuie să fac, am zis eu cu răceală.

Ochii mătușii mă priveau reci și calculați. Era evident faptul că începuse elaborarea unui plan de bătaie care să-mi decidă destinul.

Cînd află că Tom Gillingham venise deja în parohie și urma să fie numit în locul tatei la moartea acestuia, ajunsese, bineînțeles, la aceeași soluție ca și Janet. Tom Gillingham se va căsători cu mine - fie că vrea, fie că nu. Va trebui să înțeleagă că așa e mai bine și să se conformeze, așa cum o făceau toți cei pe care mătușa îi includea în planurile sale.

Știam că dinspre partea lui Tom nu vor fi obiecții. Îl interesa persoana mea și tot ce trebuia să fac era să-i răspund - știam asta - și ar fi sugerat căsătoria imediat.

Nu puteam face așa ceva. Ar fi fost ca și cum mi-aș fi scris condamnarea, capitolul „Sfîrșit” din povestea vieții mele, și asta pentru că tot ce ar urma după aceea ar fi



cumplit de previzibil.

De ce a trebuit oare Jessamy să plece? Dacă n-aș fi văzut niciodată castelul Mateland, dacă n-aș fi aflat că există și alte visuri în viață decît acela prozaic de a alerga după o existență confortabilă, poate că aș fi fost dispusă să accept ceea ce părea, în acel moment, inevitabilul. Dar într-o scurtă străfulgerare privisem dincolo, spre o cu totul altă viață. Îl întîlnisem pe Joel Mateland și, în ciuda faptului că era soțul verișoarei mele, nu-mi puteam lua gîndul de la el.

Să mă stabilesc la casa mea, la parohie, într-o viață tihnită ca soție a vicarului, nu era chiar ceea ce îmi visam eu mai mult.

Venise deja primăvara cînd tata muri. Venise și momentul să mă decid. Tom Gillingham mă asigurase că nu trebuie să mă grăbesc să părăsesc locul deși, ca femeie necăsătorită, era evident că nu pot continua să locuiesc în aceeași casă cu el. Cînd tata trăia - chiar și așa invalid și neajutorat - era altceva.

Era în ziua înmormîntării. Tom făcu slujba și am pornit toți, în rînd, în urma sicriului. Cînd am ajuns la marginea gropii m-am simțit deodată cuprinsă de disperare gîndindu-mă la scumpul, la blîndul meu tată, cu gesturile lui neajutorate, cu felul lui distrat și nepractic de a fi, dîndu-se la o parte în fața celorlalți, trăind întotdeauna în umbră.

Astfel se sfîrșea un fel de viață.

Simții o mîină într-a mea și, întorcîndu-mă, am zărit-o pe Jessamy. La vederea ei mă inundă un val de căldură amestecată cu un soi de speranță. O parte din durerea mea cedă. După ce toată lumea plecă, Jessamy rămase în camera mea, așezată pe un taburet, cuprinzîndu-și

genunchii cu brațele și privindu-mă, așa cum făcea întotdeauna când mă vizita. Văzînd-o așa, așezată acolo, m-au cuprins sute de amintiri din copilăria noastră comună - cum o dominam întotdeauna, o tiranizam chiar, terorizînd-o pînă ce accepta să ia parte la renghiurile puse la cale de mine. Scumpa Jessamy, care nu încetase să mă iubească în pofida tuturor ticăloșilor mele!

- Ce ai de gînd să faci de acum încolo? mă întrebă ea.

Am dat din umeri.

- Doar n-o să te măriți cu Tom Gillingham? Mama așa zice.

- Uite că de data asta se înșeală pînă și ea. Îmi place Tom, dar...

- E clar că nu poți să te măriți cu el, zise ea cu un glas ferm. Atunci ce faci?

- Cred că unica alternativă e o slujbă.

- Vai, Anabel! N-o să-ți placă deloc.

- Cînd n-ai bani, nu faci întotdeauna lucruri care-ți plac și ți se potrivesc. Dar mă îngrijorează Janet. Vezi tu, ar putea să meargă un timp la soră-sa, dar nu poate rămîne acolo. În final trebuie să-și găsească alt post și asta nu-i tocmai ușor.

- Anabel, vreau să vii cu mine la castel. Îmi lipsești prea mult. Sînt mai tot timpul singură. Să-ți spun drept, Joel e atît de ocupat... și apoi... apoi... Cred că nici nu e prea...

- Prea ce?

- Prea mulțumit de căsătoria noastră. Uneori e foarte distant. Emerald spune niște lucruri care mă rănesc... și David la fel. Mai ales David. Uneori mă gîndesc că el

și Joel se urăsc îngrozitor. Cît despre Elisabeth... Cu ea niciodată nu știi cum stai. Uneori sînt atît de singură acolo... aproape înfricoșată. Ei, nici chiar așa, dar...

- Credeam că ești nemaipomenit de fericită.

- Oh, sînt... Mai ales acum că... Știi, Anabel, aștept un copil.

Am țîșnit de pe scaun, am smuls-o de pe taburet și am îmbrățișat-o cu drag.

- Da, e extraordinar, nu-i așa? zise ea.

- Ce bucuros trebuie să fie Joell!

- Oh, da, este. Anabel, *trebuie* să vii cu mine.

Ascultă-mă, trebuie... Mai ales în situația asta.

- Eu nu cred că se cade, Jessamy.

- Dar *trebuie*. Nu mă poți părăsi acum.

- Să te părăsesc! Dar ai un soț... și un copil care e pe drum. Ai tot ce-ți trebuie. Cu ce pot eu să contribui mai mult?

- Am nevoie de tine.

Tăcu un moment, după care continuă:

- Anabel, m-aș simți mai fericită și mai în siguranță dacă ai fi și tu acolo.

- Siguranță? De ce ți-e teamă?

- De nimic de fapt, îmi răspunse cu un rîs nervos. Nu știu. Poate că de vină e castelul. E prea mult trecut între zidurile alea. Toți ăia din familia Mateland, morți de atîta timp... Uneori mi se năzare că sînt acolo, lîngă mine, și mă pîndesc... Apoi mai e și legenda asta cu soțiile. Se spune că poartă ghinion să fii soția unui Mateland.

- Jessamy, ție ți-e frică de ceva...

- Tu știi că așa am fost eu întotdeauna, am crezut în prostii. Anabel, am nevoie de tine. M-am gîndit la toate. Janet poate să vină cu tine și să fie camerista ta. Toate

se aranjează, dacă vîi.

- Dar poate că ceilalți nu sînt așa de doritori ca tine. Soțul tău, sau cumnatul...

- N-ai dreptate. Greșești cumplit. Toți s-au bucurat cînd eu am propus să vîi... Absolut toți! Și au zis așa lucruri drăguțe despre tine. Bătrînul Egmont a spus că ai să înviorezi locul. Iar David a zis că ar fi plăcut să te avem acolo, pentru că ești amuzantă.

- Iar Emerald?

- Pe ea nu o entuziasmează nimic, dar nici n-a zis c-o deranjează ideea.

- Și soțul tău?

- Cred că el va fi la fel de încîntat ca și ceilalți. Crede că ai o influență bună asupra mea. Și e atîta loc în castel! Să vină și Janet. Crezi că i-ar plăcea?

- Da, cred că da. Dar eu tot zic că n-ar fi înțelept. Nu, Jessamy, n-am să vin, am adăugat eu pe un ton hotărît.

Dar știam, în adîncul meu, că n-am să refuz invitația. În fața mea se deschideau două drumuri: unul era cenușiu și șters, fără nimic în capăt; celălalt mă ademenea în depărtări nesigure, spre aventură, fremăt, iar de va fi să mă pîndească primejdia, fie și așa, căci nevoia de a forța destinul fusese întotdeauna trăsătura mea dominantă. Pericolul era o ispită prea puternică, exercitînd asupra mea o adevărată fascinație.

La o lună după moartea tatei, mă îndreptam cu Janet spre castel.



Îmi reluasem camera din turn. Castelul Mateland era acum casa mea. Janet nu-și încăpea în piele de bucurie.

- Nu-i chiar același lucru cu viața din căsuța parohială, nu? comentă ea. Unde mai pui că pot să fiu cu ochii pe don'șoara Jessamy a noastră, drăguța de ea, că nu prea-i cine s-o aibă la inimă pe aicea.

- Ce vrei să spui? am întrebat-o eu.

- Păi că-i cam neglijată, doar atîta. Și că-s pe aicea persoane de nu trebe' să le slăbești din ochi.

Iat-o deci pe Janet, fericit instalată în noua ei poziție de cîine de pază al casei.

Șocul morții tatei slăbise. Cît fusese în viață nu-mi dădusem seama ce mult țîn la el. Părea întotdeauna atît de aerian, de rupt de realitate, închis în lumea cărților lui, făcîndu-și doar datoria, cu predicile acelea neinspirate din fiecare duminică, pentru oameni care veneau să le asculte nu pentru conținutul lor ci pentru simplul fapt că așa se cădea. Acum, că se dusese, înțelegeam cît de modest și generos fusese. Îmi lipsea blîndețea lui.

Îmi lăsase o mică sumă de bani - nu de îndeajuns să trăiesc din ea, dar suficientă să cumpăr cîte ceva și să-mi mențin un grăunte de independență.

Nimic nu m-ar fi putut ajuta mai mult să-mi revin după durerea acelei pierderi decît plecarea din parohie și această aruncare cu capul înainte într-o viață nouă și tulburătoare. Tata nu fusese niciodată un cerber. Nu se impunea, ci rămînea întotdeauna pe planul doi, undeva în fundal. Acum, că nu mai era, îi simțeam lipsa. Eram singură.

Îmi petreceam zilele în compania lui Jessamy. Aveam nevoie una de alta. Cît despre restul familiei, au fost cu

toji vădit  nc ntaţi de venirea mea. Bătrînul Egmont a cobor t la cină in seara sosirii mele, cer ndu-mi să iau loc lângă el. Părea cuprins de o veselie secretă.

- Ai mai adus puţin  via   in castelul ăsta, anun ase el cu un aer mucalit.  ntotdeauna mi-a plăcut să am femei frumoase in jur.

David  mi făcuse cu ochiul.

- Deci iată-te din nou la noi, îmi zise. Eşti de-a noastră acum. Nu-i nevoie să-ţi mai spun c t mă bucur. De o mie de ori fii binevenită,  nc nt toare Anabel!

Joel mă privea fără să clipească, cu chipul luminat de un z mbeţ, ochii lui spun ndu-mi mai clar dec t ar fi făcut-o in cuvinte c t se bucură să mă vadă.

 n ochii lui Emerald n-am citit nimic.

- Sper să-ţi placă la noi, spusese cu îndoială in voce.

Iar Elisabeth  mi zisese că e o mare bucurie pentru Jessamy să mă aibă l ng  ea, l s nd poate să se  nteleg  că de fapt numai Jessamy avea de câstigat prin asta.

Găsisem in sfirşit un refugiu pentru mine Ői Janet. Că Janet era in culmea fericirii, era evident. Pînă Ői ea împărtăşea snobismul majorităţii servitorilor care credeau că dacă serveau într-o casă mare erau mai importanţi. Iar pasul dintr-o casă parohială, unde toată ziua se fac economii, într-un castel unde bunurile par să curgă dintr-un corn al abundenţei, era unul uriaş.

 nc  de la început am Őtiut că trebuie să fiu atentă. David  mi dădea t rcoale. De c te ori privea in direcţia mea, ochii  i sclipeau. Őtiam că, in  maginea lui, deja mă vede ca pe o amantă. Eram decis  ca asta să nu se  nt mple in realitate deşi el era convins de contrariu. Era un tip fără scrupule. Da, chiar că trebuie să fiu atentă.

Nu că aş fi putut să cedez avansurilor lui. Asta nu se putea întâmpla în vecii vecilor, dar eram convinsă că va încerca să mă prindă în tot felul de capcane. Cît despre Joel, simţămintele lui îmi erau neclare. Existau momente cînd descifram în privirea lui o sete asemănătoare cu cea din ochii lui David. Cînd mă aflam în apropierea lui, îmi atingea mîna ca din întâmplare sau mă apuca de umeri, dorindu-şi parcă să se apropie şi mai mult.

Trezisem, era clar, sentimente ciudate în fraţii Mateland. Uneori, întinsă în patul din camera mea din turn, îmi ziceam: „Dacă ai fi o femeie înţeleaptă şi virtuoasă, ai fugi departe de locul ăsta. Ştii doar că nimic bun nu poate să iasă de aici. David e un pirat, un descendent al bărbaţilor cruzi care capturau călătorii, aducîndu-i apoi la castel pentru a-i tortura şi a cere răscumpărare. Va face orice ca să-şi satisfacă dorinţele. Este un mare pericol pentru tine. Şi... pe zi ce trece eşti tot mai prinsă de Joel. Te tulbură. Îi cauţi, în repetate rînduri, compania. Adevărul este că te îndrăgosteşti tot mai tare de Joel Mateland şi că te complaci în situaţia asta. Să devii amanta lui ar fi şi mai şocant decît să-i cedezi lui David, pentru că Joel este soţul lui Jessamy.”

Atmosfera era apăsătoare. Îmi încuiam uşa camerei în fiecare noapte. Mă bucura să o ştiu pe Jessamy la numai cîţiva paşi de mine. De multe ori mi-o imaginam împreună cu Joel. Deşi, de nenumărate ori, el rămînea peste noapte în oraş.

Jessamy era tot mai tulburată. Odată avu un coşmar şi strigă în somn. M-am repezit pe coridor şi am găsit-o în pat, zvîrcolindu-se. Bolborosea ceva despre blestemul care le loveşte pe femeile Mateland.

Am trezit-o cu vorbe mîngîietoare şi în noaptea aceea

am rămas la ea.

- Visai, i-am spus. Nu-i bine să ai coșmaruri. Fac rău copilului.

Doar dacă îi pomeneam de copil și Jessamy devenea profund îngrijorată. Toată viața ei se rînduia acum în jurul acestui copil, singura ei consolare.

Aveam atîtea să o întreb pe Jessamy despre căsătoria ei, dar îmi venea greu să o fac. Mi-era teamă că mi-aș trăda, vorbind cu ea despre asta, adevăratele mele sentimente pentru Joel.

Și totuși, inevitabilul a trebuit să se întîmple. Vreau să înțelegi, Suevellyn, că nici Joel nici eu nu eram niște persoane josnice. Ne-am străduit amîndoi, din toate puterile, să împiedicăm răul. Dar există ceva în firile noastre, ceva care nu ascultă de conveniențe, și în acele prime luni petrecute la castel am încercat să reprimăm această trăsătură rebelă care s-a dovedit însă prea puternică pentru noi.

Jessamy renunțase deja la călărie și ieșeam singură. Într-o zi l-am întîlnit pe Joel în pădure. Am știut imediat că mă aștepta.

- Trebuia să-ți vorbesc, îmi zise. Tu știi cît te iubesc, Anabel.

- Nu trebuie să spui asta, i-am replicat eu cu jumătate de glas.

- Adevărul trebuie spus.

- Te-ai căsătorit cu Jessamy.

- De ce n-ai venit cu ea de la început? Totul ar fi ieșit altfel.

- Oare? am întreat eu.

- Știi asta. A fost o atracție îngrozitoare între noi, încă din primul moment cînd ne-am văzut, pe treptele



altarului. Nu poți să negi că asta înseamnă ceva. O, Doamne, Anabel, dacă ai fi fost tu!

Mă luptam cu propriile sentimente, amintindu-mi că trebuie să îi rămân loială lui Jessamy.

- Dar n-am fost eu, am subliniat. Jessamy e cea cu care te-ai căsătorit. De ce ai făcut-o, dacă nu o iubeai?

- Ți-am povestit despre prima mea soție. Trebuia să mă căsătoresc din nou. Îmi doream copii. Așteptasem ani de zile. Tocmai asta e ironia soartei. Dacă aș mai fi așteptat un pic...

- Acum e prea târziu.

Se aplecă spre mine.

- Niciodată nu e prea târziu.

- Dar Jessamy e soția ta... în curînd mama copilului tău.

- Tu ești aici, zise el, eu sînt aici...

- Cred că trebuie să părăsesc castelul.

- Nu, nu trebuie să faci asta. Dacă o faci te urmez, așa că nu vei realiza nimic. Anabel, noi doi sîntem spirite înrudite, sîntem făcuți unul pentru altul. A fost ceva între noi de la bun început. Știi și tu asta la fel de bine ca și mine. Atît de rar te întâlnești cu persoana potrivită la momentul potrivit.

- Dar noi ne-am întîlnit în cel mai nepotrivit moment din lume, i-am amintit eu. Prea târziu...

- Nu putem lăsa prejudecățile să ne învingă. Toate barierele astea inventate de om... Și tu și eu sîntem aici. E de ajuns.

- Nu, am insistat eu. Jessamy e verișoara mea. E bună la suflet și incapabilă de neloialitate și răutate. Nu avem voie s-o trădăm.

- Și eu îți spun că noi doi vom fi împreună, Anabel,

spuse el cu încăpăținare. Pentru tot restul vieții, ți-o jur. Crezi că te pot lăsa să pleci? Nu cred că ești făcută să lași convențiile astea să-ți ruineze viața.

- Poate că nu. Dar e vorba de Jessamy aici. Dacă ar fi fost oricine altcineva...

- Hai să ne legăm aici caii și să vorbim. Vreau să te iau în brațe, să te fac să înțelegi...

- Nu, am spus repede. Nu.

Și am întors calul pe loc, depărtându-mă în galop.

Era însă inevitabil. Într-o după-amiază m-am pomenit cu el în cameră. Jessamy se odihnea în grădină. Era o zi minunată de septembrie, binecuvîntată cu soarele blînd al unei veri indiene.

Închise ușa în urma lui și se sprijini cu spatele de ea, nedezlipindu-și ochii de la mine. Tocmai îmi scosesem rochia și mă pregăteam să mă schimb în ceva mai lejer, ca să mă alătur lui Jessamy, în grădină.

Mă cuprinse în brațe, sărutîndu-mă. Continua să mă sărute cu sete. Îl doream la fel de mult pe cît mă dorea și el.

Dar Jessamy era jos, nevinovată și nebănuitoare și m-am agățat cu dinții de loialitatea și dragostea care mă legau de ea.

- Nu, nu, am protestat. Nu aici.

Era deja o capitulare. Se depărtă puțin de mine, continuînd să mă țină în brațe și mă privi în ochi.

- Anabel, dragostea mea, tu știi că noi sîntem făcuți unul pentru altul. Nimic pe lume nu va putea să ne țină departe.

Știam asta.

- Deci, în curînd... , continuă el și îmi zîmbi cald.



Nu vreau să mă scuz. Nu există scuză pentru ce am făcut. Ne-am iubit. A fost o ticăloșie din partea noastră dar, pe de altă parte, nici unul dintre noi nu avea stofă de sfânt în el. Nu ne-am putut opri. Sentimentele noastre au fost mai puternice decît noi. Sînt convinsă că foarte rar doi oameni se pot iubi așa cum ne-am iubit noi. Și mai cred că trebuie să fie cea mai mare fericire din lume să iubești atît de mult... dacă iubești o persoană liberă să te iubească la rîndul ei. Am pretins că uităm că trădăm în felul acesta pe Jessamy dar bineînțeles că nu puteam uita complet. Extazul meu avea un gust amar. Poate că uneori, în momentele de tandrețe maximă, uitam, dar asta nu dura mult și amintirea lui Jessamy mă obseda. Era mereu în gîndurile mele - cu excepția momentelor rare de care vorbeam - și mă disprețuiam pentru felul cum o înșelasem pentru că, privind înapoi, mi-am dat seama că știusem de la bun început ce se va întîmpla dacă voi reveni la castel. Ar fi trebuit să dau dovadă de noblețe și generozitate și să-mi gădesc vreun post de însoțitoare a vreunei bătrîne doamne antipatice, să fac sluj în fața ei, să îi duc cățeii răzgîiați la plimbare, sau să fac eforturi disperate pentru a educa vreo progeneratură oribilă dintr-o casă străină. Mă înfioram la gîndul acesta și totuși, îmi spuneam, oricît de nenorocită aș fi fost, mi-aș fi păstrat măcar demnitatea.

Jessamy a avut o sarcină cu probleme. Doctorul a spus că trebuie să nu se ridice din pat iar ea l-a ascultat cuminte. Nu se plîngea niciodată, așteptînd cu

înfrigurare ziua cînd copilul ei va apărea pe lume. Era foarte atentă cu mine.

- Nu sta acum toată ziua în casă, Anabel, îmi zicea. Ia un cal și dă o raită pe afară.

Scumpa Jessamy și josnica Anabel! Ascultam de ea, luam un cal și dădeam fuga la casa din oraș unde mă aștepta Joel.

El nu era atît de ros de remușcări ca mine. Era un Mateland, iar bărbații din această familie nu își refuzaseră niciodată potolirea simțurilor cele mai rebele. Eram conștientă că fuseseră multe alte femei înaintea mea. În mod straniu, vedeam în asta o provocare. Aveam de gînd să îl fac să îmi fie fidel pînă la capăt. Eram hotărîtă. În sufletul meu se luptau extremele. Eram cuprinsă de un sentiment de triumf, ajungînd pe culmile extazului și totuși jena și rușinea nu mă părăseau niciodată, făcîndu-mă să mă disprețuiesc. Un singur lucru mi-era clar și anume acela că urmasem singura cale posibilă pentru mine. Ceva, o forță uriașă, ne aruncase unul în brațele celuilalt. Cred că și el simțea același lucru. Spunea că niciodată în viața lui nu mai existase ceva atît de puternic și, deși suna ca acele clișee ieftine ce se spun din obișnuință unei femei, ceva îmi spunea că trebuie să-l cred.

Iar tu trebuie să înțelegi, Suewellyn, că dacă n-ar fi existat simțămîntul acela copleșitor, aproape măreț, în sufletul meu, sau siguranța că acesta este singurul bărbat pe care l-aș putea iubi vreodată, nu m-aș fi lăsat pradă emoțiilor. Nu sînt o femeie cucernică dar nici una ușoară nu sînt.

Așa se face că în timp ce Jessamy aștepta venirea copilului pe lume, eu și soțul ei ne iubeam ca niște

nebuni. Eram înnebuniți unul după celălalt și nu puteam să ne purtăm firesc decît atunci cînd ne găseam sir, i în casa din oraș. La castel trebuia să ne mascăm sentimentele și amîndoi știam că ne aflăm într-o situație extrem de primejdioasă. Nu numai de Jessamy trebuia să ne ascundem, mai era și David, ai cărui ochi pătrunzători nu mă slăbeau nicăieri. Îl amuzase refuzul meu, dar îl și incitase în același timp, sporindu-i dorința.

Poate că Emerald știa asta; oricum, nu acorda faptului nici un pic de atenție. Probabil că era obișnuită cu aventurile lui. De cîteva ori am surprins-o pe Elizabeth urmărindu-mă din priviri. Era prietena lui Emerald și bineînțeles că nu putea să aprobe interesul vădit al lui David pentru mine.

Cît despre bătrîn, sînt convinsă că l-ar fi amuzat la culme toată tărășenia dacă ar fi știut ceva.

Era un cămin ciudat. Cînd mă aflam la castel, compania micuțului Esmond era singura rază de lumină pentru mine. Ne împrieteniserăm repede. Obișnuiam să-i citesc povești, stînd amîndoi lîngă Jessamy, în timp ce ea cosea la vreo hăinuță de copil. Mă liniștea prezența copilului pentru că mă simțeam prost cînd rămîneam singură cu Jessamy.

Cred că singura persoană care a înțeles că e ceva între mine și Joel era Dorothy. Pe fața ei calmă, imperturbabilă, nu se putea citi nimic. Mi-am dat seama că Joel venise probabil aici și cu alte femei. L-am întrebat și a recunoscut că se întîmplase o dată sau de două ori, asigurîndu-mă cu înflăcărare că fusese cu totul altceva. Ce se întîmpla acum era pentru prima dată în viața lui, spunea, iar eu îl credeam.

Fiul lui Elisabeth Larkham, Garth, veni la castel în

vacanța de vară. Era un băiat gălăgios care se comporta ca și cum castelul era propria lui moșie. Era cu câțiva ani mai în vîrstă decît Esmond și prelua mereu comanda în jocurile lor. Mă întrebam dacă lui Esmond îi place să fie cu el. N-a spus niciodată că nu-i place. Era prea bine crescut pentru asta. Maică-sa spunea că e bine pentru el să aibă pe cineva apropiat de vîrsta lui în preajmă și poate că avea dreptate. De altfel a mai venit un copil la castel, într-o scurtă vizită. Era un fel de verișor, numit Malcolm Mateland. Înțelesesem că bunicul lui fusese fratele bătrînului Egmont.

Cînd arunc o privire în trecut, ceea ce s-a întîmplat pare inevitabil. Copilul lui Jessamy s-a născut în noiembrie, cînd eu deja descoperisem că sînt însărcinată.

Descoperirea a fost o lovitură îngrozitoare deși ar fi trebuit să fiu pregătită pentru ea. Timp de cîteva zile nu am spus nimănui.

Jessamy născu o fetiță. Îi puseseră numele Susannah. Era un obicei în familia noastră ca fetele să primească două nume. De exemplu, mătușa era Amy Jane. Mama se numea Susan Ellen. Cît despre mine și Jessamy, am primit și noi cîte două nume legate însă într-unul singur, Jessica Amy și Ann Bella. Iată de ce Jessamy se gîndi la numele Susannah, pentru Susan Anna.

Era atît de transportată de grija pentru copil încît nu observă nimic din tulburarea mea.

Am discutat problema cu Joel. Ideea de a avea un copil al nostru îl încîntă peste măsură iar dificultățile situației nici nu intrau în calculul lui. Începeam să-l cunosc foarte bine. Era un Mateland. Cînd avea de

Înfruntat o situație dificilă, începea de la convingerea că întotdeauna trebuie să se găsească o soluție.

- Iubita mea, îmi zise el, e doar un lucru care se întâmplă cu milioane de femei. Găsim noi o cale.

- Trebuie să plec, am răspuns eu. Să găesc un pretext pentru a părăsi castelul.

- Da, pentru o perioadă. Dar după aceea te întorci.

- Și copilul?

- Vedem noi cum aranjăm.

Am făcut un plan. Urma să spun celor din castel că o rudă îndepărtată de-a tatălui meu, care locuia în Scoția, era nerăbdătoare să mă cunoască. Îl auzisem pe tata vorbind de această familie iar acum, auzind că tata a murit, oamenii voiau să mă cunoască.

I-am spus lui Jessamy că ar trebui să mă duc.

Jessamy nu putea suferi aceste vrajbe în sînul unei familii, așa că fu de acord. De ce să nu mă duc măcar pentru vreo săptămînă sau două?

Am lăsat-o așa. Mă voi duce pentru vreo două săptămîni și voi găsi eu o scuză să-mi prelungesc șederea.

Eram însărcinată în trei luni. Janet știa. Era imposibil să-i ascunzi ceva lui Janet. La început fusese îngrozită dar snobismul din ea sîrși prin a o liniști. Măcar tatăl copilului meu purta un nume ilustru și avea ca locuință un castel. Asta mai lua din greutatea păcatului meu, în ochii ei. Urma să vină cu mine.

Nu ne-am dus în Scoția așa cum anunțaserăm, ci într-un sătuc de munte unde am așteptat venirea copilului pe lume. Joel veni să mă vadă de două ori, întîrziind de fiecare dată cîteva zile. Au fost zile luminoase, de vis. Eram împreună în munți și ne

amăgeam cum fac copiii, jucându-ne de-a căsătoria, pretinzând că este doar o călătorie de plăcere, că în nici un caz eu nu mă ascund pentru a-mi naște copilul în secret.

Ei bine, la soroc ai venit pe lume tu, Suelwelyn, și vreau să știi că nici un copil n-a fost mai iubit și dorit decît ai fost tu.

Ce puteam să fac? M-am gîndit să mă stabilesc undeva, într-o căsuță, cu tine. Joel ne-ar fi vizitat regulat. Dar Joel mă dorea la castel, așa că ne-am decis să te ducem în casa familiei Planter unde te puteam vizita oricînd. Amelia și William aveau să-și facă datoria, mai ales că exista o recompensă bună pentru asta.

Te-au primit și ai crescut în casa lor iar eu, după cum știi, veneam mereu să te văd. Este o situație destul de frecventă. Oamenii, evident, au început să suspecteze ceva. Mai ales vecinii Planter-ilor, care au ghicit ce se întîmplă. Nu încetam să îi spun lui Joel că trebuie să te luăm de acolo. Vroiam să te am lîngă mine. În casa aceea nimeni nu te maltrata, știam asta, dar nici la dragoste nu te puteai aștepta vreodată din partea lor.

Mai știi ziua aceea cînd te-am adus pe domeniile Mateland? Ți-am arătat castelul și l-ai cunoscut pe Joel. Erai atît de fericită... Ți-ai pus trei dorințe. Am simțit că mi se rupe inima cînd mi le-ai destăinuit.

Pare o minune, nu-i așa, că toate trei s-au împlinit? Ce n-aș da să se fi împlinit altfel...

Ți-am mai spus despre David. Era un om crud. Știu că nici eu, nici Joel nu sîntem niște sfinți. Știu că ne-am uitat datoria morală, sub povara simțurilor. Știu că am fost fără minte aducîndu-te pe lume, conștienți că nu te puteam crește ca niște părinți adevărați. Ne-a interesat,



din primul moment, dorința aceea a noastră, uriașă și egoistă. Dar iubeam, Suelwyn, amintește-ți că iubeam. Asta e scuza noastră. David n-ar fi putut iubi niciodată pe altcineva în afara propriei persoane. Orgoliul lui trebuia satisfăcut cu orice preț. Apoi mai era și invidia din el. Îl invidia pe Joel, am înțeles asta foarte repede. E adevărat că David era fiul mai mare și că avea un moștenitor. Dar Joel cunoștea bucuria suflătească. Găsea o satisfacție în munca lui, care lui David îi lipsea. În plus de asta, David era un bărbat extrem de senzual. Nu spun că Joel nu era. Era și el. Și exista în tatăl său o asprime tipică bărbaților din familia Mateland, pe care au moștenit-o și el și David. Au fost educați să nutrească dragostea pentru putere. Și se spune că dorința de putere corupe. Dar Joel era capabil de iubire, în timp ce David nu putea iubi. Îl interesa doar satisfacerea poftelor sale. Îl refuzasem, și asta a făcut ca dorința lui să crească. Mă dorea nu numai pe mine, ci și răzbunarea.

David era omul altui secol. Aparținea vremurilor când stăpînul castelului era un crud feudal pe care toți îl ascultau fără să crîcnească căci soarta lor se afla în mîinile sale, depinzînd de capriciile lui. Eram convinsă că e capabil de o mare cruzime și că, pe deasupra, încearcă o plăcere imensă în a provoca suferință.

Ai crescut la Crabtree Cottage. Întotdeauna mi-am promis că într-o bună zi mă voi recompensa în fața ta pentru acei ani. Nu pentru că te-am părăsit. Asta n-aș fi făcut-o niciodată. Mă durea sufletul de dor să te văd. Vorbeam fără încetare cu Joel despre tine. Mă rugam lui Dumnezeu să fim împreună toți trei. Era dorința mea cea mai mare... ca și a ta, de altfel.

Anii au trecut pe nesimțite. Știam că ne paște

primejdia. Știam că David mă pîndește. Bănuiam că a înțeles ce se petrece între mine și Joel.

Și atunci am descoperit că Elizabeth Larkham era amanta lui David. Era o femeie stranie, neobișnuită. Cred că o îndrăgea pe Emerald dar, ca și în cazul meu cu Joel, emoțiile au depășit-o. Exercitau o atracție teribilă acești bărbați din familia Mateland.

Într-un fel, îi eram recunoscătoare lui Elizabeth pentru că îi distrăgea lui David atenția de la mine. Deja simțeam o mare amenințare plutind în aer. Castelul fusese scena a nenumărate tragedii în trecut. Multe fapte întunecate fuseseră săvârșite între aceste ziduri. Uneori aveam senzația că violența, patima, moartea și crima lasă în urmă lor umbre grele, pe care următoarele generații le pot percepe.

Existau momente cînd în atmosferă era o fierbere ca într-un cazan încins care din clipă în clipă urma să dea pe dinafară. Pe de o parte era David - invidios, senzual, în goană după satisfacerea propriilor pofturi - pe de alta, era Emerald - în veșnicul ei scaun, tăcută și cenușie ca o fantomă din trecut și deseori mă întrebam cum o fi fost viața ei cu David înainte de accident. Urma apoi Elizabeth care avea grijă de Emerald... și de soțului lui Emerald. Mai eram și noi, eu și Joel, absorbiți de pasiunea noastră ilicită, agățîndu-ne disperat de un lucru imposibil atîta vreme cît exista Jessamy. Și era Jessamy, draga de ea, nevinovata Jessamy, conștientă că ceva în mariajul ei șchioapătă, conștientă de indiferența bărbatului ei și de propria ei neputință, alegînd să se dedice copilului. Apoi copiii: Esmond - abil și inteligent, aproape de vîrsta cînd se merge la școală, Garth - care venea aici în vacanțe,

Malcolm - care venea mai rar, un băiat sigur de el, deja dînd semne că prin vinele lui curge sînge de Mateland și Susannah - o fetiță frumoasă care izbucnea în țipete ascuțite ori de cîte ori își dorea ceva și chicotea, alintîndu-se, cînd acel ceva intra în posesia ei - și ea o adevărată Mateland.

Și totuși veni o vreme cînd am început să mă las legănată de iluzia că sîntem în siguranță. Ce proastă am fost! Niciodată David n-ar fi permis cuiva care l-a înfruntat odată să scape prea ușor.

Poate că Elizabeth începuse să îl plictisească. Cert este că îl simțeam tot mai mult pe urmele mele. Cînd ieșeam să călăresc, mă pomeneam cu el alături. Devenise tot mai greu să ajung la casa din oraș fără să fiu observată de el, căci era mereu la pîndă.

Uneori mă strecuram afară din castel și, eșuînd în încercarea de a scăpa de el, renunțam să mă mai duc la întîlnirea cu Joel care mă aștepta disperat neștiind ce se întîmplă.

Am descoperit că ura lui pentru David nu avea margini. Emoțiile lui Joel erau întotdeauna fără margini. Nu făcea niciodată lucrurile pe jumătate. Se arunca în întregime, cu toată ființa sa, în orice acțiune care îl obseda. Era obsedat de munca lui și mai era obsedat de dragostea noastră. Adesea încercam să-mi închipui cît de fericiți am fi putut fi toți trei - el, eu și tu, Suewellyn, undeva, departe de castel.

Astfel iată că ajung la ultima mea vizită la Crabtree Cottage, nu atunci cînd te-am luat cu mine ci înainte de asta.

N-am observat că sînt urmărită. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Dar era un maestru în urmărituri. David

observase că deseori plec de la castel pentru o zi întreagă, spunînd că merg să-mi vizitez niște rude. Ei bine, în ziua aceea m-a urmărit pînă la Crabtree Cottage. A tras la han cîteva zile, descosîndu-i pe localnici. Te-a văzut și te-ai speriat de el. Descoperise ceea ce sperase să descopere: pe tine, fiica noastră - a mea și a lui Joel.

Se întoarse plin de încîntare la castel. A doua zi mă urmări cînd ieșeam să călăresc și mă ajunse din urmă în pădure.

- Anabel, trebuie să-ți vorbesc.

- Despre ce? am întrebat eu.

- Iarăși despre eternul triumphi: tu, Joel și eu însumi.

- Nu cred că vreau să aud ce ai tu de spus asupra unui asemenea subiect, i-am aruncat eu.

- Numai că nu se pune acum problema despre ce vrei tu să auzi. E vorba de ce vreau *eu* să spun. Știi tot, dulcea mea Anabel. Știi ce comportare aveți voi, tu și cu Joel. În timp ce se presupune că el poartă de grijă bolnavilor, tu și cu el vă jucați în dormitorul lui de burlac. Mă surprinzi, Anabel, ceea ce n-aș putea spune și despre frate-meu.

- Mă întorc la castel.

- Încă nu. Ne întoarcem ceva mai tîrziu. Vezi tu, știi tot. Știi cum e cu cuibușorul ăla al dragostei voastre. Știi și de plod. Fermecătoare fetiță... Mă așteptam să fie așa, dat fiind că e a ta și a lui Joel.

Mi-a înghețat sîngele în vine de groază. Bănuisem că ne suspectează - pe mine și pe Joel - de o relație, dar gîndul că aflase de existența ta mă îmbolnăvea de teamă.

M-am auzit spunînd, de fapt îngăimînd:

- Tu... te-ai dus... ai vorbit cu ea...

- Nu fi așa speriată. Nu mă dau în vînt după fetițe. Îmi plac astea mari și frumoase, femei ca tine, Anabel.

- De ce-mi spui toate astea? De ce te-ai dus să spionezi?

- Ești o fată deșteaptă... Mă întreb ce-o să zică Jessamy cînd o să afle că scumpa ei prietenă este amanta soțului ei. Și că mai au, pe deasupra, și o fetiță! Știi că micuța asta a ta aduce cu Susannah? Și sînt apropiate și ca vîrstă. Se vede de la o poștă că amîndouă au sînge de Mateland în vine.

Mi se făcu rău. M-am gîndit la Jessamy. Îmi imaginam chipul ei dulce, chinuit de durere, cînd va afla. Tocmai eu, verișoara ei și, pe deasupra, cea mai scumpă prietenă! Trădarea era de o mie de ori mai dureroasă pentru că eu și nu altcineva o înșelase.

- Jessamy nu trebuie să afle, am spus eu.

- Nici eu nu vreau asta. Și n-o să afle, cu o condiție. Mă trecu un fior rece.

- Ce... condiție?

- Aș fi zis că una cu discernămîntul tău va înțelege mai ușor cum vine treaba.

Am încercat să dau pinteni calului pentru a mă depărta de el, dar mă opri apucînd de frîu.

- Ei, atunci rămîne de stabilit doar unde și cînd, nu? zise el.

Am ridicat biciul. Aș fi vrut să îi biciuiesc chipul acela, tot numai un zîmbet. Mă prinse de încheietură.

- Ce ne-am ofensat așa? Doar n-oi fi vreo virgină de-aia care se înroșește la fiecare cuvînt? Ce vreau să spun e că n-ar fi prima dată cînd te-ai deda la asemenea isprăvi.

- Ești un om josnic!

- Iar tu o femeie ispititoare. Așa că, dulcea mea Anabel, sînt gata să merg cu tine cît de departe se poate.

- Nu vreau să te mai văd în ochi.

- Deci, unde să fie? În castel? Ar-fi distractiv, nu? Cînd vii la mine?

- Niciodată, am răspuns.

- Of, sărmana, draga de Jessamy, ce mîhnită va fi!

- Nu ai nici un pic de decentă?

- Nici un pic.

- Te urăsc.

- Lucru care face ca totul să fie infinit mai interesant. Uite ce-i, Anabel, eu aștept clipa asta de ani de zile. Știi ce faci cu Joel. De ce să fii atît de amabilă cu un frate și atît de crudă cu celălalt?

- Pentru că eu și Joel ne iubim, am răspuns înflăcărată.

- Ce înduioșător! Mă faci să plîng.

- Mă îndoiesc că ai plîns vreodată. Poate doar de mînie și ciudă.

- Mai ai multe de aflat despre mine, Anabel. Le vei afla. Ai tot timpul, că doar n-o să vrei să afle Jessamy de mîrșăvia ta, nu-i așa? Și dacă-i așa, nu prea ai de ales.

- Mă voi duce eu însămi să-i spun totul.

- Chiar așa? Biata Jessamy! E o copilă sensibilă și nu s-a simțit prea bine de la nașterea micuței Susannah. Știi, cam are probleme cu pieptul și nici cu inima nu stă prea bine. Sper că Joel nu și-a făcut anumite iluzii. O, Doamne, dar știu că urzeala asta se îngroășă! Stau și mă întreb cum o să primească Jessamy veștile. Mă refer la ticăloșia ta, bineînțeles. Tu și soțul ei... soțul și prietena ei cea mai bună. Din păcate, se întîmplă frecvent

asemenea lucruri pe lumea asta.

Am dat pînteni calului, care a țișnit în galop. Nu știam încotro să mă îndrept, ce să fac mai departe. M-am hotărît să mă întorc la castel. Mi s-a spus că Jessamy se odihnește. Neliniștea mă înnebunea. Pur și simplu nu puteam suporta să știu că Jessamy va afla.

Cît despre alternativa pe care o aveam...

Mă trecură fiori de teamă. Un singur gînd îmi umplea creierul, bubuindu-mi în cap. Jessamy nu trebuia să afle.

Am reluat în minte scena din pădure. Nu puteam șterge imaginea aceea a ochilor lui lucioși și a buzelor lui pline și lascive. Îi puteam citi cu claritate gîndurile: știam că se feliită, convins că acum sînt la discreția lui.

Ușa se deschise ușor. Am sărit în sus, speriată. Era Jessamy.

- Te-am speriat? mă întrebă ea.
- N... nu, am bîiguit eu.
- S-a întîmplat ceva?
- Nu. De ce?
- Arăți... altfel.
- Am o ușoară durere de cap, i-am spus.
- Ah, Anabel, așa de rar te vede cineva indispusă.
- De fapt, mă simt aproape bine.
- Trebuie să-ți dea Joel un tonic. De ce nu te întinzi puțin? Venisem să vorbim despre Susannah.
- Ce-i cu ea?
- Cînd vrea, e foarte tiranică. Toată lumea trebuie să-i cînte în strună și nu se lasă pînă cînd nu faci cum vrea ea.
- O adevărată Mateland, am subliniat eu.
- N-ar trebui să te încarc pe tine cu prostiile astea. Nu-i deloc important. Bănuiesc că de fapt am vrut să

mai vorbim puțin. Eram puțin îngrijorată și totdeauna când mă îngrijorează ceva vin pe capul tău. Îți dai seama, Anabel, că au trecut șapte ani de când ai venit la castel?

- Aveam atunci șaptesprezece ani, am zis eu, negăsind altceva de spus.

- Asta înseamnă că acum ai douăzeci și patru. Anabel, trebuie să-ți găsești un bărbat.

Am închis ochii. Devenea de nesuportat. Și Jessamy continua, preocupată:

- Trebuie să facem ceva. Să dăm niște petreceri... baluri... O să vorbesc cu Joel despre asta, când îl văd. Ce-i cu tine? Ești sigură că te simți bine? Eu vorbesc într-una și pe tine te doare capul! Trebuie să te odihnești, Anabel.

Mă ajută să mă întind. Mă acoperi cu o plapumă. Aș fi vrut să urlu la ea: „Urăște-mă! Asta merit!”

Am continuat și după plecarea ei să mă frământ să găsesc o soluție.

Nu-mi trecea nici una prin minte. Jessamy va afla oricum, iar eu n-aș fi suportat asta. Trebuie să vorbesc cu Joel. Și totuși mă temeam să-i spun. Mă temeam de reacția lui. Știam că îl va urî și mai tare pe fratele lui, dar nu aveam încotro.

Am ieșit, încă îmbrăcată în costumul de călărie. Intrînd în sala cea mare, l-am auzit pe David strigîndu-mă. Am alergat spre ușă dar ajunsese înaintea mea.

- Există și o limită de timp, să știi, îmi zise el. Să zicem patru ore. Ai tot timpul să te hotărăști. Ar fi un gest drăguț dacă te-ai gândi să vii puțin în camera mea. E în turnul din față. Să știi că e o atmosferă foarte plăcută acolo. Pun să facă focul de-acum. Eu o să fiu acolo,



așteptându-te. În timpul ăsta fratele meu cel dedicat cauzei bolnavilor e în oraș, la muncă. Știm noi de ce, bineînțeles. Îi vine altă apă la moară. Ei bine, să n-o mai lungim, Anabel. Pe diseară.

Am luat-o la fugă spre grajduri. Mi-am luat în grabă un cal dar nu m-am îndreptat spre oraș. Nu aveam curajul să îi spun totul lui Joel. Și totuși, știam că nu voi avea de ales.

Am călărit la întâmplare, galopînd peste cîmpuri, neștiind ce trebuie să fac mai departe.

Se apropia deja seara. Trebuie - mi-am zis - să îl văd pe Joel, să îi spun totul. De atîtea ori îmi spusese că noi doi trebuie să ne împărtășim totul.

Plecase ultimul pacient și pe chipul lui am văzut plăcerea de a mă vedea. M-am aruncat în brațele lui, aproape plîngînd de ușurare.

În timp ce îi povesteam, devenea tot mai palid. La sfîrșit spuse:

- Deci te așteaptă la noapte. Va trebui să se mulțumească cu mine.

- Joel, am strigat eu, ce vrei să faci?

- Îlucid pe ticălos!

- Nu, Joel. Trebuie să ne mai gîndim. Nu trebuie să te grăbești. Asta ar fi o crimă... propriul tău frate.

- E ca și cum aș omorî o viespe. Îl urăsc.

- Joel, te rog... Păstrează-ți firea.

- Las-o pe seama mea, Anabel.

- Nu aș suporta ca Jessamy să afle de noi. N-ar mai crede în nimeni, niciodată. A avut întotdeauna încredere oarbă în mine. Am fost foarte apropiate, prietene adevărate. Nu aș suporta să știe că am făcut asta.

Era clar că îl copleșea ura și nu se mai putea gîndi la

nimic altceva. Știam c t de cruntă, c t de obsesivă poate fi m nia lui. Mi-am amintit c t de fioros fusese c nd un copil din sat fusese maltrat t de părinți. Nu s-a lăsat până nu i-a văzut pe nemernici în închisoare  i pe copil în siguran . M nia lui fusese  ndrept t , dar nu se g ndise că poate părinții aceia aveau necazuri mari  i că erau, în definitiv, niște oameni simpli.  i făcusem cunoscute aceste argumente dar era de neclintit. La fel de fioros era  i acum, dorința de răzbunare  i luase min ile - nu pentru că David ne spionase sau că te găsise pe tine, ci pentru avansurile pe care mi le făcuse mie. Pentru  antajul lui, cum îl numise - pe bună dreptate - Joel.  i, mai spunea el,  antajistii nu merită dec t să fie elimina i.

Pasiunea pe care o treziseram în acești doi bărbați mă  nfrico a. Le cunoșteam firile furtunoase  i știam că mă pot a tepta la orice.

Ne-am întors amîndoi la castel. M-am retras în camera mea, motiv nd o ușoară durere de cap  i n-am cobor t la cină. Jessamy veni imediat după cină să vadă cum mă simt.  mi spuse că e ceva ciudat în atmosferă. Joel aproape că nu vorbise  i David se purtase  i el la fel de straniu. Glumise tot timpul, niște glume tare ciudate, adăugă Jessamy.

- Nu prea am  n eles unde bătea  i c nd s-a terminat masa am răsuflet ușurată. Anabel, biata de tine. Mi-e greu să mă obi nuiesc cu tine bolnavă. David spunea că nu- i aminte te ca tu să fi avut vreodată probleme de sănătate...  n afară de atunci, cu  ase sau șapte ani în urmă, când ai plecat la rudele alea ale tatălui tău. Zicea că nu prea arătai bine înainte să pleci dar te-ai întors complet restabilă. A fost o cină îngrozitoare,

Anabel. De abia aşteptam să se termine odată. Dar poate te obosesc.

Se aplecă să mă sărute.

- O noapte de somn face minuni - așa ne zicea doica Perkins, îți amintești?

- Mulțumesc, Jessamy, am zis. Să știi că te iubesc foarte mult. Să nu uiți asta.

Pufni în râs.

- Probabil că te simți chiar rău dacă ai asemenea excese de sentimentalism. Noapte bună, Anabel.

Aș fi vrut să întind mîna după ea, să o rețin și să-i explic totul, să îi cerșesc iertarea.

Am zăcut așa o bună bucată de timp.

Joel promisese că vine după mine și mergem amîndoi în camera lui David. Nu venise însă și, în timp ce îl aşteptam nedezipindu-mi ochii de ușă, mi s-a părut că aud vag o împuşcătură undeva, în afara castelului.

Simțurile mi-au intrat în alertă. Am ciulit urechile. De jos nu venea nici un sunet. Mă înnebunea gîndul că împuşcătura avea o legătură cu Joel și David. M-am sculat din pat și m-am dus la ușa camerei pe care Jessamy o împărțea cu Joel, ascultînd. Era clar că Jessamy era singură.

Atunci n-am mai putut aştepta. M-am îndreptat spre camera lui David din turnul celălalt. Am ascultat la ușă. Nu se auzea nimic, așa că am întredeschis ușor ușă. Flăcările se jucau în cămin. Încăperea strălucea în lumina lumînărilor. Lîngă foc se afla un scaun iar pe pat era aruncat un halat de mătase.

Nu era nimeni acolo.

Groaza mea sporea cu fiecă minut.

Am luat-o la fugă pe scări spre curtea din față. Trebuia

## Masca seducției

cu orice preț să aflu ce s-a întâmplat, dar mi-era, în același timp, teamă de ce voi descoperi. Am auzit pași apropiindu-se în fugă. Mi-am ținut răsufarea.

Era Joel. Alerga spre mine și în acel moment am știut că se întâmplase o tragedie.

M-am aruncat în brațele lui. De-abia mai puteam răsufla. Mi se pusese un nod în gât de groază.

- Am auzit ceva... o împușcătură, m-am bâlbâit.

- E mort, zise el. L-am omorât.

- Dumnezeule de sus, ajută-ne, am murmurat eu.

- M-am dus în camera lui, zise el. L-am spus că știu totul și că o să-l omor. Mi-a răspuns că trebuie să rezolvăm treaba în mod civilizată, propunând pistoalele. „Amîndoi sîntem trăgători buni”, a spus. Așa că am luat două pistoale din camera armelor. Întotdeauna se considerase mai bun trăgător ca mine, din cauza asta a sugerat pistoalele. Ei bine, de data asta n-a fost mai bun.

- L-ai ucis, Joel, am șoptit eu. Ești sigur că e mort?

- L-am împușcat drept în inimă. Era pe viață și pe moarte. Unul din noi trebuia să moară... Trebuia să fie el, pentru tine... pentru mine... pentru Suevellyn.

- Joell am strigat eu. Ce facem acum?

- Întotdeauna am simțit că-l voi omorî într-o zi... sau că mă va ucide el. De cîteva ori era cît pe ce să trecem la fapte. Acum s-a terminat. Plec. Trebuie s-o fac... la noapte!

- Joel, nu se poate!

- Vii cu mine. Trebuie să ieșim din țară.

- Acum?

- Da, acum. La noapte. Trebuie să fim cu băgare de seamă. Nu e un lucru imposibil. Cînd ne vedem scăpați

aranjez eu cu banca. Putem să luăm cu noi lucruri de valoare, tot ce ne e la îndemână. Du-te acum în camera ta. Adună tot ce se poate lua. Vezi să nu afle nimeni ce faci. Mîine dimineață sîntem departe. O să călărim cîteva mile și pe urmă luăm trenul de Southampton. După aia ne imbarcăm pe un vas și plecăm, poate spre Australia, și de acolo mai departe.

- Joel, am gîfîit eu. Copilul!

- Da, îmi răspunse calm. M-am gîndit și la copil. Trebuie să mergi după ea. Plecăm toți trei.

Așa că m-am dus în camera mea și, la nici o oră după împușcătură, călăream în noapte alături de Joel.

Né-am despărțit la gară. El luă trenul spre Southampton unde urma să vin și eu după ce te luam cu mine. Din cauza legăturilor între trenuri n-am putut să ajung la tine pînă a doua zi. Restul îl știi.

Asta e povestea mea, Suewellyn. Ai ajuns să ne iubești, pe tatăl tău și pe mine și acum știi cum s-a întîmplat totul, și poate ne vei înțelege mai bine.

### Capitolul 3

## *Insula*

**I**n ciuda a tot ce s-a întâmplat după ziua aceea cînd mama a venit la Crabtree Cottage, încă îmi amintesc acei ani petrecuți pe insulă ca fiind cei mai frumoși ani ai vieții mele. Încă mă mai gîndesc la acel loc ca la un tărîm fermecat, micul meu paradis pierdut

Privind în trecut, amintirile nu sînt întotdeauna clare. Întîmplările devin confuze după trecerea anilor. Astăzi îmi pare că zilele acelea erau pline de soare - și chiar erau, cu excepția celor din sezonul ploios. Și ce mai iubeam ploaia aceea! Îmi plăcea să stau în ploaie, să o simt învăluindu-mi tot trupul pînă ce mă udam pînă la piele cu apa călduț-răcoroasă, înmiresmată și mîngîietoare ca un balsam; după care soarele inunda invariabil cerul, din pămînt se ridicau aburi grei și în cîteva minute hainele mi se uscau la loc. Fiecare zi părea inundată de aceeași fericire fără margini deși erau și momente în care citeam pe chipul părinților mei

neliniștea și teama. Cri de cîte ori apărea un vas la orizont, mai ales în primii ani, mama își ascundea cu efort tulburarea în timp ce tata, foarte calm, obișnuia să-și ia în primire locul de la fereastra din pod, care avea vedere spre golf, cu o pușcă odihnindu-se întotdeauna pe genunchi.

Apoi totul se liniștea, iar cînd vasul naviga spre larg, după ce luam tot felul de pachete cu bunătăți de la bordul lui, ne cinsteam cu un vin special pentru asemenea ocazii, rîdeam și ne veseleam ca niște copii. În curînd am ajuns să înțeleg că părinților mei le era mereu teamă în acele zile că vasul va aduce pe insulă persoane din trecutul lor, pe care nu vroiau să le mai vadă vreodată.

La sosire ne întîmpinase Luke Carter, cel de la care tata cumpăraseră casa. El fusese proprietarul plantației de cocotieri de pe urma căreia insula prosperase. Era acolo de douăzeci de ani dar îmbătrînise și vroia să se retragă, mai ales că nucile de cocos nu prea mai fuseseră o afacere în ultimii ani. Piața scăzuse iar oamenii nu le mai plăcea să muncească. Preferau să stea la soare cît e ziua de lungă și să aducă ofrande bătrînului Uriaș Urlător. Omul făgădui însă să mai rămînă puțin pentru a-l introduce pe tata în rosturile locului, urmînd să plece cu primul vapor.

Rămăsese singur. Partenerul său contactase o febră care izburcea din cînd în cînd între insulari, iar starea lui se înrăutățise în timpul sezonului ploios.

- Ești doctor, îi zise el tatii. O să faci față la asemenea situații. Tata îi răspunse că această febră endemică fusese unul din motivele care îl atrăseseră aici. Spera să găsească modalități pentru a o trata.

- Te pui cu bătrînu' Wandalo, îi zise Luke Carter. El are frîiele aici. El decide cine va muri și cine nu. Individul e vraciu, vrăjitorul și căpetenia insulei. Șade sub bananierul lui preferat și contemplă neclintit țărîna.

În următoarele zile Luke Carter a făcut cu tata un tur al insulei. Mama nu mă slăbea niciodată din ochi. Mergeam peste tot împreună, iar eu o țineam strîns de mînă, apariția noastră așa - mereu nedespărțite - trezind în localnici o mare veselie, mai ales în copii, cărora trebuia să li se administreze cîteva palme la fund pentru a-i face să se potolească. Uneori îi surprindeam trăgînd cu ochiul prin ferestre la noi în casă, iar dacă se întîmpla să ridicăm ochii și să-i zărim, o zbugheau speriați de moarte.

Seara, Luke Carter obișnuia să ne descrie insula și locuitorii ei.

- Sînt destul de inteligenți - ne zise el odată - dar cam vicleni și pungăși. Pentru ei proprietatea personală nu înseamnă nimic. Trebuie să fii cu ochii pe ei. Le plac lucrurile colorate viu și tot ce strălucește, dar pentru ei un diamant și un ștras fără valoare sînt totuna. Poartă-te frumos cu ei și îți vor răspunde la fel. Nu uită niciodată o insultă, dar nici o favoare. Sînt destul de fideli dacă știi să le cîștigi încrederea. Am locuit pe insulă cu ei douăzeci de ani, fără să fiu omorît în bătaie sau aruncat în craterul vulcanului ca ofrandă Uriașului Urlător, așa că, zic eu, m-am descurcat bine.

- Îndrăznesc să spun că mă voi descurca aproape la fel de bine, zise tata.

- Cu timpul te vor accepta. Sînt timizi în relațiile cu străinii. Din cauza asta am găsit că e bine să mai rămîn puțin cu voi. Pînă plec eu vor ajunge să vă considere



parte din peisaj. Sînt ca niște copii mari. Nu au cine știe ce pretenții. Singurul lucru pe care nu trebuie să-l uiți e să-l respecti pe Uriaș.

- Mai povestește-ne cum e Uriașul ăsta, spuse mama. E vorba de munte, bineînțeles.

- Insula e de origine vulcanică și face parte dintr-un arhipelag. Probabil că s-a format cu milioane de ani în urmă. Atunci a țîșnit în sus și Uriașul. E ușor de înțeles că a ajuns zeul insulei. Localnicii cred că are o putere imensă asupra vieții și a morții, deci trebuie să-l împace din cînd în cînd, atunci cînd e supărat. I se aduc ofrande de scoici, flori și pene de pasăre, cu care i se împodobesc poalele. Cînd uriașul începe să mormăie, toți intră în panică. Odată chiar a erupt, cu vreo trei sute de ani în urmă. Mai avea puțin și ștergea insula de pe fața pămîntului. Acum îl apucă urlatul din cînd în cînd și scuiță cu pietre și lavă... ca avertisment.

- Poate că era mai bine să alegem altă insulă, zise mama. Nu-mi place povestea asta.

- Pericolul e minim. Nu uitați că n-a fost activ de trei sute de ani. Și „urlăturile“ astea firave sînt ca o supapă de siguranță. Și-a făcut plinul la vremea lui. Peste trei sute de ani o să fie un biet unchiuș liniștit.

Luke Carter ne-o prezentă pe Cougaba, bătrîna lui servitoare, pe care spera să o angajăm mai departe la noi pentru că femeii i-ar fi venit greu acum să părăsească acea casă arătoasă pentru vreo colibă amărîtă de-a localnicilor. Avea o fiică pe nume Cougabel, care urma să vină cu ea în casa cea mare.

- Vă vor sluji cu drag, ne zise Luke Carter. Și vă vor servi ca intermediari în relațiile cu băștinașii.

Mama hotărî imediat că le vom primi cu plăcere în

casă, căci își făcuse probleme gîndindu-se cum o să ne descurcăm singuri.

Așa se scurseră cîteva săptămîni pe Insula Vulcano, la sfîrșitul cărora, cînd Luke Carter se pregătea să plece, eram deja instalați, simțindu-ne ca acasă.

Tata făcuse impresie. În primul rînd era un bărbat foarte înalt, iar localnicii erau foarte scunzi. Bineînțeles că asta fu în avantajul lui. În al doilea rînd, personalitatea lui dominatoare impunea respect. Luke Carter le explicase că tata e un mare doctor care a venit să îi ajute, cu noile lui medicamente, să se însănătoșească.

Insularii erau dezorientați. Ei îl aveau deja pe marele Wandalo. Ce să facă ei cu un alt vraci? Nu, nu de asta aveau ei nevoie, ci de cineva care să continue comerțul cu nuci de cocos pentru a readuce bunăstarea în insulă.

Era într-adevăr păcat să nu exploatezi resursele naturale din insula Vulcano. Era insula cea mai mare din arhipelag, tipică pentru mările Sudului: sub soarele arzător sau ploile abundente, țărături nisipoase și palmieri unduindu-se în adieri. Nu degeaba vroise tata să o numească Insula Palmierului.

Frumusețea ei era ireală - cincizeci de mile de vegetație luxuriantă, dominată de vîrfurile semețe al vulcanului. Era un munte impresionant, impunînd respect, poate și datorită reputației sale. Și trebuie să spun că, în mod straniu, cînd te aflai în apropierea lui - și era imposibil să fii vreodată departe de el pe acea bucată mică de pămînt din mijlocul oceanului - părea să întrunească într-adevăr acele rare calități cu care localnicii îl investeau. Văile mai joase erau pline de vegetație și pămînturi fertile, dar dacă priveai în sus zăreai cu ușurință ravagiile de pe pantele superioare

ale muntelui, unde mînia Uriaşului dînd în clocot rănise pămîntul. În văioagele de mai jos însă copacii şi tufişurile creşteau de-a valma: cazuariana sau arborele de fier, pinul Kauri, alături de arborele de pîne, portocal, ananas, banan şi, bineînţeles, inevitabilul cocotier.

Uriaşul nu trebuia ignorat. Se putea mînia rău, îmi spunea Cougaba, care se ataşase repede de mine şi devenise ceva între doică şi fată în casă. Am ajuns curînd să o îndrăgesc, ceea ce mamei îi făcea plăcere. Cougaba ne era puternic recunoscătoare, nu aflînd pentru că o primiserăm în casă, cît mai ales în numele fiicei ei, pe care o iubea şi îi plăcea s-o aibă în preajmă. Fata era cam de-o seamă cu mine, deşi acestor oameni greu le ghiceai vîrsta. Avea pielea o idee mai deschisă decît a mamei sale, o piele netedă şi arămie, foarte atrăgătoare. Ochii îi sclipeau jucînd în cap şi îi plăcea să se acopere cu podoabe - scoici şi mărgelile vopsite în roşu cu sînge-de-nouă-fraţi\*. Cougabel era o fetiţă foarte importantă în comunitate. Era tratată cu deosebit respect. Şi asta datorită naşterii ei. Îmi spusese chiar ea că este „copil al Măştii” şi am înţeles mai tîrziu ce înseamnă acest lucru.

Am învăţat o groază de lucruri de la Cougabel. Mă lua cu ea peste tot. Duceam împreună scoici şi pene la poalele „Uriaşului”.

- Tu vine cu mine, zicea ea. Poate Uriaşul mînios pe tine. Tu vii la insulă şi Wandalo nu place. El zice Omu' Vraci nu trebuie aici. Aici trebuie vînzare coşuri şi ulei de cocos... Nu trebuie Omu' Vraci.

- Tata e doctor. N-a venit să se ocupe de comerţul cu

\* *sînge-de-nouă-fraţi* = suc răşinos din arborele „calmos draco”

nuci de cocos, am replicat eu odată.

- Tu duce cu mine scoici la Uriaș, insistă ea, dînd din cap cu aerul că știe ea mai bine ce-mi trebuie.

I-am urmat sfatul.

- Uriaș poate să facă mare mînie. Urlă... urlă... Scui pă pietre... Eu foarte supărat, parcă spus el.

- E un simplu vulcan, i-am răspuns. Sînt mulți vulcani în lume. E ceva natural.

Cougaba și Cougabel stăpîneau limba engleză mult mai bine decît majoritatea localnicilor. Trăiseră în casa cea mare mult timp. Bineînțeles că pînă și cu ele era totuși greu de comunicat. Însă Cougaba era atît de expresivă în gesticulație încît o înțelegeam bine.

- El previne, zicea ea. El zice: eu supărat. Atunci noi duce la el scoici și flori. Cînd fost fată mică, don'șoara, ca matala, ei aruncat om în crater. Om rău. Omorît tatăl. Atunci ei aruncat el acolo... Da' Uriaș nu place. Uriaș nu vrea om rău sacrificiu. El vrea om bun sacrificiu. Atunci ei luat om sfînt și aruncat înăuntru. Da' Uriaș tot supărat. Ai grijă. Bătrînu' Uriaș odată terminat insula.

Obişnuiam să o bat la cap cu explicații științifice. Mă asculta cu atenție, cu o expresie serioasă pe chip, dînd din cap cu gravitate. Dar știam că nu pricepe o iotă din ce spuneam și oricum n-ar fi crezut chiar dacă ar fi înțeles.

Încetul cu încetul am învățat toate superstițiile și credințele insulei, de la părinții mei, de la Cougaba și Cougabel, sau de la vrăjitorul Wandalo, care nu protesta cînd mă duceam și ședeam cuminte alături de ei, sub bananierul cel uriaș.

Era sfrijit și slăbănog și purta doar o fișie de material legată în jurul șalelor. Mă fascina felul în care îi apăreau

de sub piele coastele. Era ca și cum ai fi privit un schelet. Avea o colibă micuță și rotundă la marginea unui luminiș din pădure unde, cît era ziua de lungă, trasa linii în nisip cu bagheta lui magică.

L-am întîlnit prima dată la puțin timp după plecarea lui Luke Carter. Mamei îi mai trecuse teama și puteam acum să ies și singură, atîta timp cît nu mă depărtam prea tare de casă.

Am încremenit cînd l-am văzut la marginea poienei și nu mi-am mai putut desprinde ochii de pe el, căci mă fascina. Mă văzu și el și, exact cînd mă pregăteam s-o zbughesc de acolo, îmi făcu semn să mă apropiu. Am înaintat încet, cu teamă, deși exercita asupra mea o adevărată fascinație.

- Micuța stă jos aici, mi se adresa el.

L-am ascultat.

- Tu spionezi și vede pe ascuns, adăugă apoi.

- Pur și simplu m-ați fascinat.

Nu înțelegea ce înseamnă asta, dar încuviință din cap cu un aer atotștiutor.

- Tu vine peste mări.

- Așa e.

L-am povestit atunci despre Crabtree Cottage și cum am ajuns pe vas, iar el mă urmărea cu atenție, înțelegînd jumătate din ce spuneam.

- Noi aici nu vrea medic... Aici nevoie om la plantație... Înțelege micuța mea?

L-am răspuns că da, înțeleg, și i-am explicat, ca și Cougabei, că tata nu e comerciant, ci doctor

- Nu doctor nevoie aici, repetă el neînduplecat. Om la plantație. Oamenii aici săraci. Trebuie ajunge bogați. Nu doctor.

## Masca seducției

- Oamenii trebuie să facă ce fac ei cel mai bine, am remarcat eu.

Wandalo trase niște cercuri în nisip.

- Nu doctor.

Bagheta se zbatu asupra cercului și îl strică, scormonind nisipul.

- Nu bine omu' doctor vine... Omu' doctor pleacă... Om la plantație vine.

Mă neliniștea, deși nu îl înțelegeam prea bine, căci ceva în atitudinea lui părea rău prevestitor.

Mă jucam adesea cu Cougabel. Era plăcut să am o prietenă de vârsta mea. Începuse să ia parte la lecțiile pe care mi le preda mama, iar Cougaba era în culmea fericirii să-și vadă odorul stînd alături de mine, mînuind creionul și trasînd semne pe o tăbliță. Era un copil dezghețat la minte și pielea de culoarea ciocolatei cu lapte o deosebea radical de ceilalți localnici. Toți locuitorii insulei erau foarte închiși la culoare, aproape negri. Nu trecu mult și eram nedespărțite. Era athletică și iute de picior și știa care fructe sînt comestibile și care nu. Era o ființă fericită și îmi transmise starea ei. Îmi plăcea compania ei. Odată mă puse să mă tai la deget cu o cochilie spartă și, după ce făcu și ea la fel, ne amestecară mîngăle. „Acum soră bună”, decretase ea.

Simțeam, firește, că părinții mei nu sînt perfect fericiți. Erau neliniștiți ori de cîte ori știau că se apropie de țarm vreun vas. Cu cîteva zile înainte de venirea lui, simțeam în aer încordarea lor. Iar cînd vasul părăsea țarmul, mi se lua o piatră de pe inimă. Mă așezam pe un scăunel la picioarele mamei, sprijinită de genunchii ei, și îi ascultam vorbind. Din cînd în cînd, liniștită și bucuroasă, mama îmi trecea mîinile prin păr.

Știam că tata venise aici să studieze malaria tropicală și frigurile galbene la ele acasă, pe insulă. Visa să le șteargă de pe fața pământului. Cu timpul plănuia să poată ridica aici chiar un spital.

Odată l-am auzit:

- Vreau să salvez vieți, Anabel. Să mă răscumpăr...

Ea îi tăiasse vorba:

- Ai salvat multe vieți, Joel. Vei mai salva și altele. Nu trebuie să-ți mai faci gânduri negre. Ce-a fost, a fost. Așa a fost scris.

Aș fi vrut să fac ceva pentru ei, să le demonstrez dragostea mea și să le spun cât de recunoscătoare sînt că m-au luat de la Crabtree Cottage.

Într-un fel, am reușit să-mi exprim dragostea căci am avut un rol important în salvarea vieților lor. Privind în trecut, m-am întrebat adesea ce s-ar fi întîmplat cu noi dacă n-aș fi descoperit atunci, prin prietenii mei localnici, ce se întîmpla.

Cred că ne găseam pe insulă cam de șase luni, cînd Uriașul slobozi cîteva urlete.

O localnică auzise urletul pe cărările de la poalele Uriașului, unde se dusese cu ofrande. Fusese un urlet de mînie. Uriașul nu era mulțumit. Vestea se întindea. Citeam teamă în ochii bătrînei Cougaba.

- Uriașul urlat, îmi zise ea. Bătrînul Uriaș nu e mulțumit.

M-am dus să-l văd pe Wandalo. Ședea, ca de obicei, la umbra bananierului, desenînd cu repeziciune cercuri în nisip.

- Pleacă, îmi zise. Nu e timp. Uriaș urlă. Uriaș supărat. Om doctor nu venit bine pe insulă, spuse Uriaș. Vrea om plantație.

Am luat-o la fugă.

Am găsit-o pe Cougaba pregătind peștele pe care urma să îl gătească pentru noi.

Clătină din cap cu îndoială.

- Domniță, mare necaz vine. Uriaș urlat. Dansul Măștilor apropie.

Ajunsesem să îmi fac o idee despre acest Dans al Măștilor, punînd cap la cap frînturi de informații de la Cougaba, Cougabel și chiar din discuțiile părinților mei.

De sute de ani, de cînd se aflau oameni pe insula Vulcano, exista acest Dans al Măștilor. Era un obicei practicat numai aici, nicăieri altundeva în lume, și avea loc atunci cînd urletul Uriașului devenea prevestitor de rău, ofrardele de scoici și flori pârînd să nu îl mai satisfacă.

Preotul insulei - rol jucat tot de Wandalo - își lua atunci bagheta fermecată și făcea diverse semne. Zeul muntelui îi indica momentul cel mai potrivit pentru ospățul Măștilor. În orice caz, acesta trebuia ținut în nopțile cu lună nouă, pentru că Uriașului îi plăceau riturile care se desfășoară în întuneric. Odată stabilită noaptea respectivă, începeau pregătirile care durau mai multe nopți. Era neapărat necesar să-și acopere complet fața cu măști de lut. Unii își vopseau părul roșu, folosind sînge-de-nouă-frați. Apoi urma pregătirea ospățului: butoaie întregi de băutură obținută prin fermentarea sevei unui soi de palmier, pește, carne de broască țestoasă, de păsări de curte și de porc sălbatic, acestea din urmă gătite la proțap, la niște focuri imense făcute în luminișul unde își avea Wandalo locuința. Nopțile erau luminate astfel numai de stele și de nenumăratele focuri.

Aveau voie să participe la dans numai cei sub vîrsta



de treizeci de ani. Nimeni nu trebuia să ghicească cine se ascunde în spatele fiecărei măști.

Cu o zi înaintea marelui eveniment, sunetul tobelor răsuna în toată insula, de dimineața pînă seara, ritmul lor devenind tot mai sălbatic. Tòboșarii nu aveau voie nici să moțăie căci, dacă ar fi făcut-o, Uriașul s-ar fi mîniat. Pe timpul ospățului ei continuau să bată și, la finalul acestuia, bătăile, care crescuseră în intensitate, atingeau apogeul. Acesta era semnalul că dansul trebuie să înceapă.

N-am fost martoră la Dansul Măștilor decît mai tîrziu, cînd eram mai mare, dar nu voi uita niciodată șerpuirile și contorsionările acelor trupuri întunecate, lușind de la uleiul de cocos cu care fuseseră unse. Erotismul mișcărilor era anume dozat pentru a trezi în participanți frenezia. Acesta era tributul lor plătit zeului fertilității, Uriașul din Munte.

Pe măsură ce dansul se dezlănțuia, dansatorii dispăreau în cupluri, doi cîte doi, în adîncul pădurii. În acea noapte fiecare tînără fată își găsea un amant cu care se culca, în frenezia generală. Identitatea avea să îi rămînă pe veci necunoscută.

Era simplu de stabilit care fată rămăsese însărcinată în acea noapte, căci relațiile sexuale erau interzise cu o lună întregă înaintea ei... Motivul respectului special de care se bucura Cougarbel era faptul că fusese concepută într-o Noapte a Măștilor.

Credința spunea că Uriașul Urlător intra în asemenea nopți în trupul celor mai puternici bărbați și își alegea femeia care să-i poarte copilul, astfel că orice femeie care dădea naștere unui copil la nouă luni de la Noaptea Măștilor fusese - spuneau localnicii - binecuvîntată de

Uriășul Urlător. Uriășul nu era întotdeauna generos cu favorurile sale. Dacă nu se năștea nici un copil, era semn de furie. Și acest lucru se întâmpla adesea, căci multor fete le era teamă de această noapte și - după cum mi-a spus Cougaba mai târziu - deveneau sterpe, pentru că Uriășul nu-și acorda favorurile unei femei lașe. Dacă în acea Noapte nu se zămislea nici un copil, atunci era nevoie de un sacrificiu deosebit.

Cougaba își amintea că odată un localnic se cățăraseră pînă la marginea craterului pentru a-l îmbuna pe Uriăș cu cochilii, dar Uriășul îl înșfăcase și nimeni nu l-a mai văzut pe omul acela vreodată.

N-am să uit în viața mea primul Ospăț al Măștilor, cel care a urmat venirii noastre. Toată lumea se comporta ciudat. Cînd priveam spre ei, ne ocoleau privirile. Cougaba era îngrijorată. Nu contenea să clatine din cap cu neîncredere și să spună: „Uriăș, supărat. Uriăș foarte supărat“.

Cougabel era mai explicită. „Uriăș supărat cu voi“, spunea ea, și citeam teama în ochii ei mari și strălucitori. Mă îmbrățișa strîns. „Eu nu vrea tu mori“, îngăima ea.

Într-o noapte m-am trezit gîndindu-mă la toate acestea și la poveștile pe care le auzeam despre oameni care au fost aruncați în crater pentru a-l liniști pe Uriăș. Cougabel a fost cea care mi-a semnalat pericolul.

- Uriăș supărat, îmi explică ea odată. Vin Măști. El vine în Noapte cu Măști.

- Adică vă va spune atunci de ce e furios?

- Furios pentru om vraci nou. Nu trebuie la noi. Noi are vraci Wandalu. Nu vraci alb.

Le-am spus părinților mei.

Tata trată problema cu ușurință, spunînd că sînt niște

sălbatici. Ar trebui să fie recunoscători. Auzise că o femeie deja murise de friguri, chiar în zona aceea. Dacă ar fi venit la el în loc să se ducă la prostul ăla bătrîn de vrăjitor, zicea el, ar fi probabil încă în viață.

- Cred că ar trebui să redeschizi plantația, zise mama. Cred că asta vor.

- S-o facă singuri. Eu nu mă pricep la nuci de cocos.

Atunci începură să răsune tobele de bambus. Bătaia lor continuă toată ziua.

- Nu-mi place sunetul ăsta, spuse mama. Parcă prevestește ceva rău.

Cougaba se fișia prin casă refuzînd să ne privească în ochi. Cougabel mă înconjură cu brațele și izbucni în plîns.

Ne avertizau, în felul lor...

Se auzeau bătăile tobelor. Zăream lumina nenumăratelor focuri aprinse în insulă și ajungea pînă la noi mirosul de porc fript. Toată noaptea părinții mei au stat la fereastră. Tata avea pușca pe genunchi. Mă țineau lîngă ei. Moțaiam și visam măști înspăimîntătoare. Din cînd în cînd mă trezeam și mă lovea tăcerea, căci tobele nu mai băteau.

Această liniște mormîntală a durat pînă dimineața.

Puțin mai tîrziu, în aceeași zi, se întîmplă ceva straniu. Ne-am pomenit căutați de o localnică nebună de durere. O cunoșteam, căci cineva mi-o arătase la un moment dat spunîndu-mi că e una din cele care au conceput un copil la ultimul Dans al Măștilor. Avea, deci, un copil binecuvîntat de zeu.

Băiatul era bolnav. Wandalo îi spusese mamei că el va muri pentru că Uriașul era mînios. Disperată, femeia își încerca ultima șansă cu vracul alb.

Tata luă copilul în casă. I se pregăti o cameră.   așeză în pat și îi permise mamei să stea lângă el.

Nu trecu mult și vestea se împrăștie. Localnicii se adunară, în grupuri, în jurul casei.

Tata era agitat. Ne spuse că băiatul suferă de friguri galbene și că, dacă ar fi venit ceva mai devreme, l-ar fi salvat cu ușurință.

Știam că soarta noastră atîrna de viața acestui copil. Dacă murea, urma să fim probabil uciși sau în cel mai bun caz alungați de pe insulă. Nu vroiau un vraci alb. Vroiau să se deschidă plantația.

Tata îi spuse mamei:

- Răspunde la tratament. S-ar putea să-l salvez. Și dacă reușesc, Anabel, să dea naiba de n-am să le deschid nenorocita aia de plantație! Pe onoarea mea c-o fac! Sînt eu un novice, dar mă specializez.

N-am închis un ochi toată noaptea. Mă uitam pe fereastră la oamenii adunați în grupuri în fața casei. Purtau torțe. Cougaraba ne-a spus că dacă micuțul moare, vor da foc casei.

Tata își asumase un risc teribil aducîndu-l aici pe băiat. Dar era genul de om care își asuma riscuri. Ca și mama de altfel și ca și mine - după cum aveam să descopăr mai tîrziu.

În dimineața următoare febra scăzuse. În cursul zilei, starea copilului se îmbunătățise văzînd cu ochii, iar în seara aceleiași zile era deja clar că viața îi fusese salvată.

Mama copilului îngenunche în fața tatii și îi sărută picioarele. El o ajută să se ridice și îi spuse să ia copilul, dîndu-i niște medicamente pentru zilele următoare, pe care femeia le luă, plină de recunoștință.

Nu voi uita acel moment cîte zile voi avea. Ea își luă odorul și păși afară ținîndu-l la piept și nimeni n-o întrebă care era rezultatul, pentru că acesta se citea clar pe chipul ei.

Oamenii au dat năvală în jurul ei. Îl pipăiau pe copil, nevenindu-le să-și creadă ochilor, după care se întoarseră spre tata, privind-l cu nesfîrșită venerație.

Tata ridică o mîină și le vorbi.

- Băiatul se va face sănătos și puternic. S-ar putea să mai fie și alte cazuri printre voi pe care le pot îngriji. Vreau să veniți la mine cînd sînteți bolnavi. Pot să vă vindec. Sînt și cazuri pe care nu le pot vindeca. Depinde de cît de bolnavi sînteți. Vreau să vă ajut pe toți. Vreau să se termine cu febra și frigurile. Am de gînd să redeschid plantația. Veți avea de muncit din greu, pentru că eu mai am multe de învățat.

Se lăsă tăcerea. Apoi s-au întors unii spre alții și au început să-și atingă nasurile, în semn de felicitare. Tata intră atunci în casă.

- Și cînd te gîndești că miracolul a fost înfăptuit de cinci granule de calomel și cîteva picături de chinină! zise el.



Nici un copil nu fu conceput în acea Noapte a Măștilor. Era un semn, spuneau localnicii. Uriașul îi considera nedemni. Îl trimisese pe prietenul lui, vraciul cel alb, și ei nu fuseseră la înălțimea așteptărilor lui.

Omul alb îl salvase de la moarte pe copilul Uriaşului şi, încîntat de asta, Uriaşul îşi rugase prietenul să deschidă plantaţiile de cocos.

Insula avea să cunoască o prosperitate fără seamăn, atîta timp cît Uriaşul era venerat.

Tata devenise un fel de stăpîn al insulei. I se spunea Tatajo, iar mama era strigată Mamabel. Eu eram Micuţa sau Domniţa albă. Ne acceptaseră.

Om de cuvînt, tata se apucă de treabă şi, fiind un tip deosebit de energic, redeschise plantaţiile. Insularii erau în extaz. Tatajo era fără doar şi poate emisarul Uriaşului Urlător şi avea să îi îmbogăţească din nou.

Tata plantă o pepinieră de cocotieri. Găsise în casă cîteva tratate de specialitate uitate acolo de Luke Carter, care îi fuseseră şi acestuia de mare folos. Alese o bucată de pămînt pentru cele patru sute de nuci de cocos coapte. Localicii forfoteau în jurul lui agitaţi. Le turuia gura neîncetat, spunîndu-i ce să facă. El însă nu-i asculta, ci urmărea buchea cărţii. Cînd văzură asta, îi copleşii un respect neţărmuit, căci exact aşa îl văzuseră făcînd pe Luke Carter. Nucile fură acoperite cu nisip, alge şi mîl moale de pe plajă, gros de un ţol.

Tata investise doi localnici cu responsabilitatea udării lor permanente. Nu aveau voie cu nici un preţ să-şi neglijeze această sarcină, zicea el, scrufînd muntele din zare.

- Nu, asta nu, Tatajo, şipau ei. Nu, noi nu uită.
- Păi ar cam fi cazul!

Tata nu se dădea niciodată înapoi să folosească muntele ca pretext să îi determine să facă ceva, iar ameninţarea cu Uriaşul prindea foarte bine, acum că erau convinşi de prietenia dintre Joel şi Uriaşul Urlător.

Era aprilie cînd tata a pus astfel nucile de cocos, spunîndu-le că trebuie să le planteze înainte de venirea ploilor de septembrie. Toată lumea fu de față la această operațiune condusă de tata. Sporovăiau fără încetare, bălăbănîndu-și capetele și atingîndu-și nasurile, semn de mare bucurie.

Plantele fură așezate în gropi adînci de aproape un metru, cu rădăcini îmbibate de mîl și ierburi de mare. Responsabilii cu udatul lor urmau să-și exercite sarcina timp de doi-trei ani, îi avertiză tata, și va trebui ca noii arbori să fie protejați de arșița soarelui arzător al tropicelor.

Se împletiră rogojini din frunze imense de palmier, pentru a acoperi cu ele puieții. Era nevoie de cinci-șase ani pînă să apară fructele, dar aveau ce face între timp, căci și cocotierii deja maturi, care se găseau pe insulă din abundență, aveau nevoie de îngrijire.

Pepiniera era o minune. Era o promisiune că prosperitatea se va întoarce pe insulă, că Uriașului Urlător nu-i displac faptele lor. În loc să spumege de furie, el li-l trimisese pe Tatajo să ia locul lui Luke Carter, care îmbătrînise și în ultimul timp nu prea se mai sinchisea, așa că nimeni nu mai avea chef de muncă și, în consecință, nu mai aveau ce cîștiguri împărți.

Tata era entuziasmat de proiect. Acum îl acceptaseră ca doctor, dar el mai avea nevoie de o activitate în care să-și descarce teribila energie. Acum îmi dau seama că atît el cît și mama erau încă neliniștiți. Gîndurile lor zburau deseori înapoi, în Anglia. Erau rupți de lumea civilizată și singura legătură cu aceasta rămînea vasul care venea o dată la două luni. Începuseră prin a căuta un refugiu, un loc unde să se ascundă și să poată rămîne

împreună. Îl găsiseră și, aflându-se acum într-o oarecare siguranță, își aminteau ce au pierdut. Era un sentiment absolut omenesc.

Astfel că proiectul plantării de cocotieri era important pentru amîndoi și erau absorbiți de această activitate. Pe insulă se instaurase o atmosferă nouă. În curînd, bunurile produse pe insulă așteptau să fie trimise la Sydney. Un agent veni pe insulă să vorbească cu tata pentru a aranja vînzarea produselor noastre. Localnicii foloseau drept monedă scoica de Kauri. Tata le utiliza pentru plata lor. Era incredibil entuziasmul locuitorilor insulei acum că aveau ceva de făcut. În locul unui grup trîndav de femei amortite care împloteau alene un coș la umbra unui copac - cum găsisem la venirea pe insulă - vedeam acum aceleași grupuri, pe un fel de verande acoperite cu trestie, construite sub îndrumarea tatei. Femeile însă nu mai pridideau acum cu împletitul și cusutul coșurilor, evantaielor, frînghiilor și pensulelor. Tot tata transformase unele din colibele rotunde în fabricuțe care produceau ulei de cocos.

Viața se schimbase radical de cînd veniserăm noi. Era acum ca în tinerețea lui Luke Carter, cînd acesta era încă energic și plin de viață.

Tata numise supervizori, care să supravegheze diversele activități, iar aceștia erau oamenii cei mai mîndri din toată insula. Erau comici, călcînd țanțoși și cu un aer important în fața celorlalți, și ambiția oricărui locuitor al insulei devenise aceea de a fi numit supervizor.

În fiecare dimineață tata își rezerva o oră în care bolnavii puteau fi aduși la noi în casă pentru a fi tratați. Nu încăpea nici o îndoială că sănătatea localnicilor se



îmbunătățise vizibil odată cu venirea noastră. Oamenii înțelegeau asta și îl venerau pe tata. Cît despre mama, pe ea o iubeau, iar pe mine mă priveau cu deosebită afecțiune.

Eram, deci, bineveniți în insula Vulcano.

În cei doi ani scurși de la venirea noastră, tata își consolidase poziția de Prinț al Insulei. Mama mi-a spus mai târziu că, odată cu trecerea timpului, și-au dat amîndoi seama că era foarte puțin probabil ca, după atîta timp, de pe vas să mai coboare cineva care să îl ia pe Joel pe sus și să îl ducă de acolo, pentru a fi judecat pentru crimă. Încetul cu încetul, sosirea vasului deveni o bucurie așteptată cu nerăbdare, pentru că ne aducea cărți, haine, mîncăruri speciale, vinuri și medicamente.

Era, într-adevăr, tulburător să te trezești într-o bună dimineață și să constăți că un vas uriaș a tras în golf. La prima oră canoele plecau spre el, pentru a se întoarce încărcate cu lucruri pe care tata le comandase. Ce frumos arătau acele bărci uriașe zvelte și îngustate spre vîrf! Unele aveau șase metri lungime, altele optsprezece. Prora și pupa erau înalte și frumos cioplite, posesorul mîndrindu-se cu lucrătura lor. Cougabel îmi explicase că ele îi protejau pe ocupanții canoelor împotriva săgeților dușmane, căci în trecutul îndepărtat localnicii se războiau adesea între ei.

I-am spus că aceste canoe seamănă cu mici semilune căzute în mare mai ales cînd le vedeai departe, în larg. Căci luceau în soare, pupele și prorele fiind decorate cu sidif. Mă uimea agilitatea cu care alunecau pe apă, propulsate de vîslele ascuțite și înguste.

Eram deja la noi acasă pe insula Vulcano.



Creșteam văzînd cu ochii. Anii treceau fără să le mai pot ține șirul. Mama mă învăța, insistînd că nu trebuie să treacă o zi fără lecții. Comanda cărți în Sydney și devenisem tot atît de educată cît orice altă fată de vîrsta mea care își permitea o guvernantă.

Cougabel nu lipsea niciodată la aceste lecții. Din punct de vedere fizic se maturiza mai rapid decît mine, căci în insula Vulcano fetele erau deja mature la paisprezecé ani, multe dintre ele devenind - la această vîrstă - chiar mame.

Lui Cougabel îi plăceau la nebunie hainele mele și îi plăcea să se îmbrace cu ele. Mama inventase pentru noi o modă nouă, adaptată împrejurărilor. Purtam deci cămăși ușoare și decoltate. Ar fi fost imposibil să porți altceva în arșița aceea cumplită. Aveam apoi pălării împletite din fibre înmuiate în ulei - o metodă descoperită de mama. Chiar ea le vopsea cu sînge-de-nouă-frați sau cu diverse alte ierburi, flori, sau sucuri de arbori din care învățase să extragă vopsele. Cougabel vroia și ea cămăși și pălării colorate ca ale noastre. Umblam îmbrăcate aproape la fel. Uneori însă revenea la portul ei sălbatic, purtînd doar o centură de franjuri din scoici, cochilii, pene și fulgi care îi atîrnau pînă la jumătatea coapselor. Partea de sus a corpului rămînea neacoperită, iar în jurul gîtului purta șiraguri de scoici și mici figurine cioplite din lemn. Astfel îmbrăcată arăta cu totul altfel și personalitatea ei se schimba. În schimb, cînd stătea lîngă mine în cămășuță și își făcea lecțiile,

nu era greu să uit că nu aparțineam aceleiași rase. Dacă n-ar fi fost diferența de culoare, am fi putut fi luate drept doi copii civilizați oarecare.

Și totuși era clar că Cougabel nu voia ca eu să uit descendența ei, faptul că venea dintr-o insulă și era importantă pe insula ei.

Odată ne plimbam la poalele muntelui. Începu să-mi povestească atunci că Uriașul este părintele ei. Nu prea vedeam eu cum poate un munte să devină tată și am izbucnit într-un rîs disprețuitor. Asta o făcu să se mînie groaznic. Cînd o apuca pe Cougabel furia, ochii aceia ai ei imenși și întunecați aruncau fulgere.

- E tata meu! țipă ea. E el! E el! Eu copil al Măștii.

Mă pasionase întotdeauna povestea Măștii, așa că am lăsat-o să continue:

- Mama dansat Dansul Măștii și Uriaș la ea venit prin corp bărbat... necunoscut... așa e la Noaptea Măștilor. El plantat pe mine în ea și eu crescut, crescut, pînă bebe gata de născut.

- Asta e doar o poveste, continui eu s-o zgîndăr. Încă nu învățasem cînd trebuie să te abții de la anumite comentarii și cînd nu.

Se întoarse spre mine cu un aer sălbatic și îmi aruncă priviri aprige:

- Tu nu știe. Tu doar copil mic. Tu albă... La tine Uriașul Supărat.

- Tata se are bine cu Uriașul ăsta, am spus eu pe un ton glumeț. Îi auzisem pe ai mei glumind pe seama acestui subiect.

- Uriaș trimis Tatajo, pentru ca tu să învață pe mine.

- „Înveți”, nu „învață”, am corectat-o eu. Îmi făcea o deosebită plăcere să o corectez.

## Masca seducției

- El trimis pe tine să învață la mine, insistă ea, cu ochii îngustați de furie. Când eu mare și e Noaptea Măștii merg să dansez și vin cu bebe de la Uriaș în mine.

Deodată am înțeles și am privit-o cu uimire. Da, mă gândii eu, chiar că nu mai sîntem niște copii. În curînd va fi destul de matură să facă un copil.

Am tăcut, dusă pe gânduri. Viața înainta pe nesimțite și noi pierduserăm complet noțiunea timpului.



Aveam treisprezece ani. Eram pe insulă de șase ani. În tot acest timp tata crease aici o industrie prosperă cu plantațiile de cocos, iar pierderile de vieți se redusese considerabil, deși încă se mai murea de febră sau friguri pe insula Vulcano.

Tata scria o carte despre bolile tropicale. Plănuia să construiască un spital. Se aruncase trup și suflet în acest proiect al lui, în care își punea toate visele și speranțele.

Mama în schimb, avea ceva pe suflet. Într-o după amiază, după ce arșița zilei se mai potolise, ne-am așezat amîndouă la umbra unui palmier, urmărind peștii zburători trecînd peste apă.

- Crești văzînd cu ochii, Suewellyn, îmi zise ea. Te-ai gândit că n-ai ieșit de pe insula asta de cînd am venit?

- Nici voi doi n-ați ieșit.

- Noi trebuie să stăm... dar am vorbit despre tine. Ne gândim mult la tine, Suewellyn, și ne facem griji.

- Griji?

- Da. Sînt la mijloc educația și viitorul tău.
- Sîntem împreună. Asta ne-am dorit.
- Da, dar eu și Joel n-o să fim aici la infinit.
- Cum adică?
- Îți amintesc pur și simplu că sînt niște legi ale naturii în viață. Nimeni nu-i nemuritor. Suewellyn, trebuie să mergi la școală.
- Școală?! Dar aici nu e nici o școală.
- Nu, dar în Sydney este.
- Cum?! Să plec de pe insulă?
- Se poate aranja. În vacanțe ai veni să ne vezi. În timpul verii și de Crăciun am fi împreună. Cu vasul, într-o săptămînă ești la Sydney. O săptămînă dus, o săptămînă întors. Ai nevoie de mai multă învățătură decît cea pe care ți-o pot da eu.
- Nu m-am gîndit niciodată la asta.
- Cumva trebuie să te pregătești pentru viitor.
- Dar n-aș putea să stau departe de voi.
- Doar o vreme. Plecăm amîndouă cu primul vapor la Sydney să alegem o școală și să hotărîm ce avem de făcut.

Eram uluită și la început am refuzat să mă las convinsă, dar după discuții prelungite cu părinții mei, spiritul meu de aventură înnăscut - amortit pentru o vreme - se trezi la viață. Avusesem parte de o educație ciudată. Timp de șase ani și ceva trăisem la Crabtree, unde fusesem crescută după litera celor mai rigide reguli posibile. Și deodată, ca prin farmec, m-am trezit fulgerător luată de acolo și dusă pe o insulă primitivă. Îmi dădeam seama că lumea civilizată îmi va părea foarte stranie.

În timpul celor cîteva săptămîni care au urmat,

sentimentele mele au fost confuze și amestecate. Regrețam uneori decizia luată, alteori eram încântată de ea. Pentru că știam că era necesară.

Cînd am anunțat-o pe Cougabel că plec la școală, reacția ei a fost violentă. Îmi aruncă privirea aceea a ei, pe care o știam atît de bine, fulgerîndu-mă cu niște ochi plini de ură.

- Eu vin, eu vin, repetă ea iar și iar.

Am încercat să-i explic de ce nu poate veni și ea, de ce trebuia să merg singură. Părinții mă trimiteau acolo pentru că în lumea noastră trebuia să mergi la școală și să-ți completezi educația.

Nu mă asculta. Era în firea lui Cougabel să refuze să asculte ceea ce nu-i convenea ei.

Cu o săptămînă înainte de plecare făcusem, ajutată de mama, toate pregătirile. Era în august. Urma să încep școala în septembrie iar în decembrie să vin înapoi pe insulă. Prima despărțire nu avea deci să fie insuportabil de lungă, după cum ținea să-mi amintească mama.

Pînă cînd, într-o dimineață, Cougabel nu mai fu de găsit. Patul ei era neatins, semn că nu dormise în el. Avea un pat micuț, într-o cameră alăturată de a mea căci, de cum văzuse că noi dormim în paturi, vroise și ea să facă la fel. De fapt dorea tot ce vedea la mine și, dacă ar fi trebuit să meargă la școală cu mine, ar fi fost fericită.

Cougaba era nebună de durere.

- Unde mers ea? Ea luat podoabe la ea. Vezi tu, aici rămas cămașa. Ea mers în scoici și pene. Unde mers?

Ți se rupea inima văzînd-o astfel.

Tata nu-și pierdu cumpătul și sublinie că trebuie evident să fie undeva pe insulă, pentru că era puțin

probabil să fi plecat cu o canoe pe una din celelalte insule. Lucrul cel mai înțelept era deci să porneașcă în căutarea ei.

- Ea a mers la Uriaș, zicea Cougaba. Ea a mers la el și rugat nu lăsa Micuța să plece. Nu frumos să plece Micuța. Micuța a noastră Micuța nu plece.

Și continua să se legene pe loc îndurerată, repetînd ca într-o incantație:

- Micuța nu plece.

Pierzîndu-și răbdarea, tata zise că, fără îndoială, Cougabel va apărea acum că reușise să o înspăimînte pe mama ei în așa hal. Dar ziua se scurse și Cougabel continua să nu apară. Eram îndurerată și furioasă pentru că, dispărînd, micșorase timpul cît îl mai aveam de petrecut împreună.

Cînd însă trecu și a doua zi la fel, am început să ne facem gînduri și tata organizează echipe pe care le trimise să o caute în munți.

Cougaba plîngea și tremura de durere. Mama și cu mine încercam s-o liniștim.

- Eu speriată rău, zicea ea. Speriată rău, Mamabel.

- O găsim noi, încerca mama să o mîngîie.

- Eu zis la domnu' Luke, se tîngui Cougaba ca o bocitoare. Eu zis: „Nu culc în patu' tău mare lună întregă. Dansu' Măștilor la primu' pătrar“. Și domnu' Luke rîs și zis: „Nu și noi doi. Faci cum spun eu, Cougaba“. Atunci eu zis la el de Uriașu' Uriător și el rîs și rîs. Atunci culcat la el în pat. Apoi venit Masca și eu stat iar la el în pat și... gata copilu'. Toți spune, „ah, copil de Uriaș, respectăm pe Cougaba. Uriaș venit la ea“. Da' nu era Uriașu'... era domnu' Luke și dacă ei află... ei omoară la mine. Atunci domnu' Luke zis, „Lasă ei

crede Uriașu' tata copilului". Și rîs, și rîs. Cougabel nu fata Măștii. Și acum eu frică. Uriașu' foarte supărat la mine.

- Nu-ți fie frică, zise mama. Uriașul va înțelege că n-a fost vina ta.

- El luat pe ea. Știu că el luat. El întins mîna și luat pe ea jos... unde arde pietre, și arde și ea. El zice, „Cougaba păcătuit. Copilu' meu, ai zis. Acum iau copil la mine”.

Nu puteam să o liniștim. Se tînguia la nesfîrșit:

- Aia bătrînu', Dracu', tras de mine. Eu păcătuit. Eu mare ticăloșie. Eu zis mare minciună și Uriașu' supărat.

Mama o avertiză să nu mai povestească nimănu aceste lucruri și asta o mai liniști pe Cougaba, pentru că îi era teamă de cei din rasa ei. Văzusem fața blîndă a băștinașilor, care îl acceptaseră pe tata ca emisar al marelui Uriaș, dar mă întrebam cum ar arăta dacă s-ar întoarce împotriva noastră, dezvelindu-și cealaltă față. Iar fapta Cougabei ar fi fost considerată, cu siguranță, un păcat de neiertat în ochii lor.

În noaptea aceea Cougabel fu găsită. Tata a fost cel care a descoperit-o. Își rupsese un picior pe pantele muntelui și nu mai putea să meargă.

Tata o aduse acasă și îi îngrijii piciorul. O așeză în pat și îi ceru să nu miște de acolo. M-am așezat la căpățîiul ei și i-am citit, iar Cougaba îi făcea tot soiul de licori de plante, după rețete misterioase cunoscute numai de ea.

Cougabel îmi povesti că se dusese la munte să-l roage pe Uriaș să nu mă lase să plec. Atunci căzuse și se lovise rău, ceea ce pentru ea era un semn că Uriașul vrea ca eu totuși să plec și o pedepsește astfel că a pus la îndoială hotărîrile lui.



Am acceptat această explicație.

Iar Cougaba nu mai aduse vorba despre înșelătoria de la nașterea fiicei ei. Uriașul nu poate fi prea supărat, îi explicase mama, căci i-a rupt lui Cougabel doar piciorul, iar tata anunțase că i-l va face bine și nimeni nu va bănuși că a fost rupt, pentru că Cougabel avea oase tinere și puternice.

Mi-am petrecut deci ultimele zile înaintea plecării în compania lui Cougabel și, cînd ne-am despărțit, era deja resemnată și senină.

Tata era foarte trist cînd ne-a condus - pe mine și pe mama - la vas, dar știam că se gîndește că așa e mai bine pentru toți.

Am ajuns la Sydney și bucuria acelei priveliști încîntătoare a frumosului port, alături de poate și mai intensă plăcere la vederea marelui oraș - căci eram obișnuită cu frumusețea dramatică a panoramelor - mă făcură să mă împac ușor cu această nouă etapă a vieții mele. Mă încîntau oamenii. Adoram străzile acelea încolăcite în voia hazardului, pentru că apăruseră pe locul urmelor cărușelor de altădată. Dar cel mai mult îndrăgeam străzile mari pe care, la numai cîteva zile, învățasem să mă descurc, fără să mă rătăcesc. Mergeam la cumpărături cu mama în marile magazine. Nu mai văzusem așa ceva. Nu mi-ar fi trecut prin cap vreodată că poate să existe atîta marfă într-un singur loc.

Trebuia să îmi cumpăr haine pentru școală, îmi aminti mama în camera de hotel. Dar mai înainte trebuia să găsim școala.

Mama se interesă și ne-am dus să vedem trei școli înainte să ne hotărîm asupra uneia. Nu era departe de

golf, chiar în inima orașului. Mama se duse la directoare și îi spuse că locuim pe o insulă din Pacific unde, pînă acum, am făcut lecții cu ea. Am fost supusă cîtorva teste pe care sînt mîndră să spun că le-am trecut cu succes, demonstrînd că mama fusese o profesoară bună. Atunci au hotărît să mă înscrie la începutul trimestrului, cînd mama urma să se îmbarce și să se întoarcă pe insula Vulcano.

Ce săptămîni au fost acelea! Făceam cumpărături într-o veselie. Știam numele tuturor străzilor și cum să le găsesc. Pe strada Elisabeth mi-am cumpărat uniforma de școală, la sugestia directoarei. Am cumpărat haine, medicamente și alte provizii pentru cei de acasă. Odată cumpărăturile terminate, ne-am lăsat pradă bucuriei de a cunoaște orașul, privind vasele care intrau în port, vizitînd locul unde acostase căpitanul Cook, și m-am simțit din nou copil, hoinărind cu Anabel a mea, ca și atunci cînd mă luase de la Crabtree Cottage.

Apoi veni și ziua cînd a trebuit să ne despărțim. Am început școala îngrozitor de nefericită, pentru că îmi era tare dor de părinții mei și de insulă.

Apoi, odată cu trecerea săptămînilor, m-am obișnuit. Ciudățenia situației mele mă făcea atrăgătoare în ochii celorlalți. Fetele se adunau în jurul meu ascultîndu-mă ore întregi, cu răsufierea tăiată, povestind isprăvi din insulă. Eram stranie pentru ele și, cum îmi mergea mintea și mă descurcam de una singură cu ușurință, începu să-mi placă școala.

Deja eram schimbată cînd m-am întors pe insulă, înaintea Crăciunului. Nu numai eu mă schimbasem. Cougar se îndrăvenise și nici n-ai fi zis că a avut vreodată un picior rupt. Dar nu mai era compania aceea

perfectă pentru mine. Rămăsese doar o sălbatică, iar eu văzusem lumea!

Îmi puneam multe întrebări acum. Oare de ce veniserăm aici? Mama îmi vorbise uneori, făcînd aluzii la trecut, dar întotdeauna evitase un răspuns la întrebările mele. Acum nu mai avea cum. Devenisem curioasă. Aveam nevoie să știu de ce trebuia să ne ducem viața pe o insulă îndepărtată, cînd pe lume existau orașe ca Sydney, cînd lumea întreagă avea atîtea lucruri de explorat.

Îmi mai aminteam și castelul pe care îl văzusem cu ani în urmă. Amintirea aceasta continua să aibă ceva sfînt pentru mine, ceva magic. Mă obseda tot mai mult și mă rodea dorința să aflu mai multe. Școala mă trezise din indiferența leneșă a trecutului. Eram măcinată de dorința de a ști ce au însemnat toate acestea.

Mama pusese totul pe hîrtie pentru ca, la momentul potrivit, să înțeleg.

În următoarea mea vacanță pe insulă, îmi puse caietul în brațe. L-am citit pe nerăsuflăte. Am înțeles-o. Nu m-a șocat nici un pic să aflu că sînt o bastardă, sau că tatăl meu e un ucigaș. Mult timp m-am întrebat ce s-o fi întîmplat la castel după plecarea lor. M-am gîndit mult la Esmond și Susannah. Ei mă interesau cel mai tare. Mă întrebam dacă îi voi întîlni vreodată și mă copleșea dorința de a mă duce după ei în castelul fermecat.

## Capitolul 4

### *Dansul măștilor*

**E**ram la școală de doi ani și împlinisem șaisprezece ani când părinții mei au decis să mă întorc definitiv pe insulă. Între timp îi cunoscusem pe cei doi Halmer. Cu Laura Halmer mă împrietenisem la școală. O atrăsese spre mine mediul straniu din care veneam, ea fiind una din ascultătoarele cele mai pasionate ale poveștilor din insulă. Iar eu, la rîndul meu, fusesem atrasă de aerul ei sofisticat. Cunoștea orașul foarte bine și magazinele erau fericirea ei. Părinții erau fermieri și proprietari ai unui domeniu pe care îl numeau „Proprietatea”. Această Proprietate se afla cam la cincizeci de mile nord de Sydney. Laura, ca mezină și singură fiică la părinți, alături de mai mulți frați, era ținută în puf. Nu m-am mirat când, în timpul celui de-al doilea trimestru, sugeră să-mi petrec la ei vacanța de o săptămîină, prea scurtă pentru a mă duce pe insulă. Am primit invitația cu plăcere.

La familia Halmer am mai făcut cunoștință cu o lume. M-au primit cu căldură, căci eram prietena Laurei și în câteva zile parcă îi cunoșteam de cînd lumea. Era minunat să te afli pe o „Proprietate“ unde se desfășurau atîtea activități. Se sculau în zori, cînd bărbații plecau din casă, pentru a se întoarce la o gustare de dimineață, în jurul orei opt. Aveau mulți lucrători, fiecare specializat în cîte ceva. Era un loc imens. Acolo l-am întîlnit pentru prima dată pe Philip Halmer. Era cel mai tînăr dintre frații Laurei. Ceilalți doi frați mari erau masivi și bronzăți și la început nu-i puteam deosebi unul de altul. Vorbeau numai despre oi, căci oile erau principala preocupare a celor de pe Proprietate. Rîdeau și mînceau tot timpul. M-au acceptat repede ca pe una de-a lor, pentru că eram prietena Laurei.

Cu Philip a fost altceva. Avea în jur de douăzeci de ani pe atunci. Era geniul familiei, după cum îmi mărturisise mama lui. Părul îi era deschis la culoare și mătăsos, iar ochii albaștri. Avea o fire sensibilă și cînd am descoperit că se pregătește să devină doctor m-am simțit instantaneu atrasă de el. l-am povestit că tata venise în insulă să studieze bolile tropicale și că spera să construiască un spital. Eram entuziasmată cînd îi vorbeam de tata și de insulă și asta a creat între noi o legătură specială.

În cursul acelei săptămîni petrecută la familia Halmer am învățat multe despre viața în marile întinderi australiene. Mă obișnuisem să fac lungi plimbări călare, alături de Laura și Philip, pe pămînturile acoperite din loc în loc cu tufișuri. Ne opream uneori să facem un foc de tabără la care fierbeam ceaiul, în căni de tinichea, sau serveam turte nedospite - specialități australiene

făcute din grâu, care îmi păreau mai bune decît tot ce mîncasem vreodată. Philip îmi descria fiecare copac și îmi spunea povestea lui, ca și numele fiecărei plante. Eram fascinată de eucaliptii uriași ale căror ramuri auzisem că puteau să se prăbușească în tăcere din înalt și să străpungă un om, fapt pentru care eucaliptii primiseră denumirea de Făcătorii de Văduve. Scrutam în liniște acei copaci și acele pămînturi pîrjolite de groaznice incendii, în timp ce mi se relatau teribilele nenorociri care se puteau abate asupra călătorilor sau asupra celor ce se stabileau pe aceste pămînturi neprietenoase.

Acea scurtă săptămînă petrecută cu familia Halmer marcase deci o nouă schimbare în viața mea. M-am întors la școală și îmi părea că timpul zboară, pentru că deja se apropia, cu pași repezi, Crăciunul.

- Te așteptăm să vii la noi de Crăciun, îmi zise Laura.

Dar nu puteam, bineînțeles. Eram așteptată pe insula Vulcano.

Cînd am ajuns pe insulă m-am simțit ca într-o cușcă, prizonieră. Era pentru prima dată în viață cînd apropierea de ai mei nu mă făcea fericită.

Mama îmi ghici sentimentele, căci eram mereu împreună.

- Sowellyn, îmi zise ea într-o zi, te-ai schimbat. Ai văzut lumea și ai prins gustul să știi mai mult. Să stai pe o insuliță ca asta toată viața e ca și cum ai fi o pasăre în colivie. Viața înseamnă mai mult decît atît. Am făcut bine că te-am trimis la școală.

- Înainte eram mai fericită.

- Trebuia să cunoști lumea. Nu poți sta o viață întregă pe insulița asta. Cînd vei crește, vei vrea să

pleci de aici.

- Dar tu și tata?

- Mă îndoiesc că voi părăsi locul ăsta vreodată.

- Uneori mă întreb ce o mai fi acolo... - am spus visătoare.

Nu era nevoie să mă întrebe ce vreau să spun. Știa că mă refer la castel. Căci acum aflasem ce se întâmplase acolo. Citindu-i jurnalul, totul îmi apăruse foarte clar în fața ochilor.

- După atîta timp... , am continuat.

- Niciodată n-am fi în siguranță dacă am pleca de aici, răspuse ea. Tatăl tău e un om bun, Suewellyn. Să nu uiți asta. Și-a ucis fratele la mînie și nu va putea niciodată să uite grozăvia asta. Se simte stigmatizat, ca și Cain, pentru fapta lui.

- Dar fusese provocat îngrozitor și, pe urmă, David și-a meritat sfîrșitul.

- Poate că da, dar nu e mai puțin adevărat că un rău nu se repară cu un altul. Și eu mă simt, într-un fel, vinovată. Din cauza mea s-a întîmplat totul. O, Doamne, Suewellyn, ce ușor te poți trezi implicat în povești oribile!

Am tăcut atunci, dar aveam să-mi amintesc aceste cuvinte mai tîrziu. Cîtă dreptate avea!

Continuă:

- Poate că ai să te întorci într-o zi în Anglia. Ai putea trece și pe la castel. Nimic nu te incriminează *pe tine*.

Îmi povesti iarăși despre castel, a cărui imagine era limpede în mintea mea, ca și atunci, de mult, cînd mi-i arătase ea. Îmi vorbi de zidurile lui crenelate de piatră, despre camerele din castel: sala cea mare, beciurile din subsol, galeria tablourilor, capela. Totul căpăta un sens. Eram acolo, trăind odată cu ea toate întîmplările

din castel. De parcă soarta mă pregătea pentru ce avea să urmeze și Diavolul îmi ușura căderea în capcană. Sau poate era doar superstiția, căci la ce altceva te puteai aștepta când locuiam pe o asemenea insulă, în umbra Uriașului Urlător?

Părinților mei le plăcea să le povestesc despre vacanța pe proprietatea Halmer. Pentru că mă iubeau atît de mult, era exact ceea ce își doreau pentru mine. Știam că am cei mai buni părinți de pe pămînt și știam că tata mă iubea îndoit: pentru că eram fiica iubitei lui Anabel și pentru că eram a lui. Dragostea noastră se aprofundase pentru că fuseserăm, la început, despărțiți. Erau însă gata să mă lase să îmi iau zborul, pentru că știau că așa e mai bine pentru mine. Așa, cel puțin, îmi spunea mama. Între noi două nu mai erau secrete ci, dimpotrivă, o încredere totală.

- Atîția ani - obișnuia să-mi spună - ț-am ascuns adevărul. Ce bine că am terminat cu secretele!

Nu-mi mai ascundea nimic. Mi se confesa cu tristețe:

- Aș face-o din nou, dacă ar fi s-o iau de la cap. Fără tatăl tău, viața ar fi fost pustie pentru mine. Mă gîndesc adesea la Jessamy și micuța Susannah. Trebuie să aibă cam vîrsta ta... cu cîteva luni mai mare. Mă preocupă soarta lui Esmond, a lui Emerald, sau Elizabeth. Ce s-o fi ales de Garth, de Malcolm? Totul trebuie să se fi schimbat pentru ei, la moartea lui David. Bătrînul o fi murit și el. Asta ar însemna că Esmond e deja stăpînul castelului. Ah, cît m-am gîndit la Jessamy! E regretul meu cel mai adînc. Cred că am dezamăgit-o groaznic. Și-a pierdut dintr-o singură lovitură și soțul și prietena cea mai bună. Numai din cauza ei nu îmi găsesc liniștea sufletească, așa cum amintirea lui David îl chinuie pe



tatăl tău. Am făcut un compromis, noi doi. Ne aveam unul pe altul, dar eram hăituiți de umbrele trecutului. Fericirea era acolo, dar amintirile ne-o răpeau. Din cînd în cînd, o oră-două de fericire... poate și o zi întregă. Dar remușcarea e cel mai cumplit dușman al fericirii. Poate că din cauza asta tatăl tău ține atîta să-și construiască spitalul. În veacurile trecute, regii își ispășeau păcatele ridicînd mănăstiri și biserici. Tatăl tău e ca un rege, Suewellyn. Are rangul ăsta în sînge, e născut să conducă și să stăpînească. Îl voi ajuta să construiască spitalul, poate că așa își va găsi liniștea. Se va apleca asupra proiectului ăsta cu toată ființa. Are un prieten în Anglia, un bancher care îl ajută. Îi vinde toate proprietățile din Anglia, iar banii vor intra în spital. Noi avem destul din profiturile de la plantație. Tatăl tău ar vrea să aducă pe cineva de pe continent să-l ajute, să facă aici un fel de colonie. Vrea să vadă prosperitate în insulă. Dar inima lui e în proiectul ăsta al spitalului. Vrea să aducă medici și surori; e un plan măreț. Pentru că așa i se vor șterge păcatele.

Mamei îi plăcea să povestească și, de cînd îmi împărtășise secretul ei, simțea nevoia să se destăinuiască fără încetare. Fusese întotdeauna, pentru mine, cea mai importantă ființă de pe pămînt, încă de cînd venea la Crabtree Cottage, iar acum o iubeam încă și mai mult pentru că o vedeam atît de vulnerabilă. Și pe măsură ce eu creșteam, ea era conștientă că trebuie să îmi ofere toate șansele posibile să cunosc lumea din afara insulei.

Următoarea vacanță de o săptămînă am petrecut-o din nou la familia Halmer, dar de data aceasta am fost dezamăgită pentru că Philip lipsea. Era plecat la Sydney

- mi se explică - și urma să termine în curînd facultatea.

Eram hotărîtă să nu mă las pe tînjeală și am insistat să ajut la bucătărie, unde  i-am petrecut mult timp. Fiind în perioada tunsului oilor, erau mai multe guri de hrănit decît de obicei. Pe lîngă lucrătorii stabili, mai erau și „oamenii de la asfințit”, călători care primeau o masă și găzduire peste noapte în schimbul serviciilor lor, înainte de a pleca mai departe. Am învățat să fac turte nedospite, lipii de grîu bine rumenite și alte specialități. Deja cunoșteam mai multe metode de a găti carnea de berbec, care se găsea aici din abundență. Mă încîntau și mă uimeau plăcintele enorme care apăreau din gura cuptorului. Pe nesimțite, zilele treceau.

Stăteam la taclale cu aborigenii care lucrau pe proprietate; discuțiile cu ei mă pasionau. Eram îndrăgostită de eucaliptii înalți, de vulcanii australieni, de florile ciudate din grădină, pe care doamna Halmer le îngrijea cu sfințenie.

Îmi plăceau și membrii familiei. Mă încîntaseră cu felul acela nonșalant de a mă accepta în mijlocul lor, aproape neluîndu-mă în seamă, ceea ce era mai mult decît orice urare de bun venit, pentru că însemna că sînt tratată ca una de-a casei.

Cînd Philip a venit acasă special pentru a mă întîlni, am fost încîntată. Făceam lungi plimbări călare. Îmi explica, mile întregi, fiecare lucru întîlnit în cale, îmi spunea cît de nerăbdător este să ajungă medic și cît de mult își iubește meseria.

Îmi punea multe întrebări referitoare la tata și i-am spus despre spital. Era tot mai interesat.

- E genul de proiect care mă fascinează, îmi zise odată. Să părăsești Anglia ca să vii tocmai aici și să te

dedici unui asemenea lucru... Fantastic!

Nu i-am explicat motivele pentru care tata ajunsese aici, dar m-am umflat în pene, povestindu-i cum își câștigase respectul localnicilor și cum pusese pe picioare plantațiile de cocos.

- Tata zice că oamenii sînt sănătoși numai atunci cînd sînt mulțumiți de ceea ce fac.

- Sînt întrutotul de acord cu asta, îmi răspunse el. Într-o zi sper să-l cunosc pe tatăl tău.

- Cu siguranță că vei fi binevenit.

- Și nu-i așa că o să mai vii uneori să stai la noi și după ce se termină școala?

- Pentru asta, i-am atras atenția, trebuie să fiu și invitată.

Îmi replică, aplecîndu-se și sărutîndu-mă ușor pe obraz:

- Nu fi prostuță. Tu n-ai nevoie de nici o invitație.

Asta mă făcu foarte fericită. Începeam să înțeleg că Philip Halmer devenea tot mai important pentru mine.

Cînd m-am dus acasă, la Crăciun, construcția spitalului era deja avansată. Era o afacere costisitoare, pentru că necesita materiale din afara insulei și multă mîină de lucru. Tata era într-o stare euforică; mama, mai puțin. La un moment dat, cînd am rămas singure, mi-a zis:

- Sînt neliniștită. Vor veni oameni din afară, unii poate chiar de acasă. Gîndește-te ce se întîmplă dacă cineva dezgroapă secretele trecutului, pe care pînă acum le-am apărât atît de bine.

- Trebuie să se fi uitat deja totul - am liniștit-o eu, dar nu eram atît de sigură.

- Pur și simplu am starea asta de neliniște pe care

n-o pot explica. Spitalul ăsta mă înspăimîntă. Am o presimțire rea în legătură cu el.

- Vorbești ca și Cougară... Doar corectitudinea limbii engleze diferă, în rest dai glas aceluiași sentimente. Scumpa mea Anabel, nu cumva începem să vedem semne rele în niște întâmplări banale, doar din cauză că locuim printre primitivi superstițioși?

Nu prea mai știam cum să mă port cu Cougară. Mă maturizasem departe de ea și nu mă mai atrăgea la fel de mult ca înainte să-mi petrec timpul cu ea... Vîslitul într-o canoe nu îmi mai părea o mare aventură. Nu aveam chef să ascult povești despre sălbatici. Gîndurile mele se aflau departe, în lumea adevărată.

Se ținea mereu prin preajma mea, privindu-mă cu ochii aceia mari, plini de reproș, dar parcă și de o ură ascunsă. Am încercat să îi vorbesc, să îi povestesc despre Sydney, despre școală și familia Halmer. Mă asculta, dar am băgat de seamă că nu era atentă. Cougară nu-și putea imagina o altă lume decît cea de pe insulei ei.

M-am întors la școală și mi-am petrecut iarăși scurta vacanță la familia Halmer, unde bucuria era în toi, pentru că Philip reușise la examene și se putea numi deja doctor.

- Suewellyn, mi se adresă el odată, am de gînd să primesc invitația ta. Vreau să vin la Vulcano să-l cunosc pe tatăl tău și să văd noul spital.

Eram încîntată, știind ce bucuroși vor fi părinții mei. Le-ar fi făcut mare plăcere să îmi vadă prietenii, îmi mărturisiseră. Așa că totul fu stabilit și, în următoarea vacanță, Philip și Laura veniră cu mine pe insulă.

A fost o vacanță minunată. Părinții mei au fost cuceriți

pe loc de el. Tata și cu Philip aveau multe în comun. Spitalul îl entuziasma pe Philip, deși nu era încă terminat. Materialele și muncitorii continuau să sosească, iar insularii să privească totul cu venerație și respect. Construcția schimbase peisajul insulei. Văzînd clădirea aceea modernă și albă, lucind de curățenie, înălțată chiar alături de coliba noastră, aveai impresia că nu mai ești într-o insulă din mările Sudului, ci într-o așezare modernă.

Tata visa cu ochii deschiși. După terminarea fiecărei mese, ne povestea cum are de gînd să transforme Vulcano într-un fel de Singapore. Stanford Raffles reușise. De ce nu ar reuși și el? Îl ascultam fascinați, mai ales Philip.

- Singapore nu era nimic înainte ca Raffles să îl convingă pe sultanul din Jahore să cedeze locul Companiei Indiei de Est. Nu prea călca picior de om pe-acolo. Cine să-și închipuie că Singapore va ajunge orașul de astăzi?! A fost cedat la începutul secolului. Raffles a creat orașul Singapore... a introdus civilizația. Ei bine, asta voi face și eu în arhipelagul ăsta. Vulcano al nostru va fi centrul. Începem cu spitalul. Am de gînd să aduc sănătatea în insula asta. E adevărat că avem o singură industrie, dar una foarte productivă! Nuca de cocos... Nu se pierde nimic nicăieri. Totul se produce simplu, cu cheltuieli minime. Am de gînd să plantez crînguri de cocoșieri și pe insulele celelalte. Ne vom extinde. Și asta rapid!

Cea mai mare preocupare a lui era, însă, spitalul.

- Avem nevoie de doctori, continua el. Credeți că o să dea fuga aici? Acuma poate-i mai greu, dar cînd ne vom dezvolta și vor fi condiții mai bune...

 i nu se mai oprea.

Eram fericită că Laurei  i lui Philip le plăcea familia mea, în timp ce ai mei  i  ndr giser , la rîndul lor. Sim team însă o oarecare neliniște în aer. Bănuiesc că  nv tasem să  i simt pe băştinaşi pentru că venisem pe insulă la  rsta copilăriei  i trăisem apoi at t de legată de ei. Era clar că nu era totul atât de roz pe c t părea. Nu  tiu cum mi-am dat seama. Poate din miorl ielile Cougabei sau poate din c teva priviri ale localnicilor, îndreptate pe furi  spre clădirea aceea albă, sclipind în soare.

Într-o noapte am aflat că aveam dreptate. Mo  iam în pat, apărată de plasa contra  i tarilor, c nd am auzit u a deschiz ndu-se  ncet i or. La început am crezut că e mama care venea deseori la mine în mijlocul nop ii, dorind să îmi vorbească.

 i totuși c teva secunde nu apăru nimeni. Inima  mi bătea gata să sară din piept. U a se întredeschise încet.

- Cine-i acolo? am strigat.

Nu  mi răspunse nimeni.  i atunci am văzut-o. Intrase deja în cameră. Avea pe ea doar centura din care at rnau, ca o fustă,  iraguri de scoici verzi, ro ii  i albastre. Scoicile zornăiau la fiecare mi care.  n jurul g tului  i at rnau  iraguri asemănătoare, din scoici găurite trase pe un fir, ca niște mărgele. At rnau între s nii ei dezveliți, după obiceiul din insulă. Era, ca toate localnicele, goală, de la talie în sus. Am recunoscut-o pe Cougabel.

M-am ridicat, adormită, în capul oaselor.

- Ce-i cu tine, Cougabel, la ora asta?

- Tu nu mai place Cougabel,  mi aruncă ea acuzator, venind p n  la marginea patului.

- Nu fi prostuță, am zis. Bineînțeles că îmi plăci.

Scutură energic din cap.

- Tu are pe ea... colega de la școală... și pe el. Eu știu bine. Tu iubești la ei... nu la mine. Eu, săraca, doar juma' albă. Ei este tot alb.

- Ce prostii spui. E adevărat că îmi plac și ei, dar sentimentele pentru tine nu s-au schimbat deloc. Am fost întotdeauna prietena ta.

- Tu minte. Asta nu bine deloc.

- Ar trebui să dormi la ora asta, Cougabel, i-am spus cu un căscat semnificativ.

Clătină din cap.

- Tatji trebuie trimite pe ei departe, așa zice Uriașu'. Tatajo nu dă la tine bărbatul ăsta.

- Ce tot spui acolo? mi-am ieșit eu din pepeni.

Știam la ce se referă. Cougabel deci - și odată cu ea maică-sa și tot restul insulei - credeau că Philip venise ca să se căsătorească cu mine.

- Rău, rău, îngîna ea. Uriașu' spus așa. El spus mie. Eu copilul lui. Eu mers la munte și el spus: „Trimite om alb departe. Dacă el nu plecat, eu Uriaș supărat”.

Era geloasă, evident. O înțelegeam. Eu eram de vină. O neglijasem în ultimul timp, de cînd veniseră Laura și Philip. Fusese urît din partea mea. O rănisem și ăsta era felul ei de a-și exprima supărarea.

- Ascultă-mă, Cougabel. Ei sînt musafirii noștri. Trebuie să îi distrăm. Poate din cauza asta noi două nu ne-am distrat împreună ca înainte. Îmi pare rău, dar să știi că totul e la fel ca înainte. Doar sîngele nostru s-a contopit. Sau ai uitat? Nu înseamnă asta că sîntem ca și surori?

- Înseamnă că dacă tu calci jurămînt sînge, blestem

la tine.

- Nimeni n-o să calce nici un jurământ. Mă crezi, Cougabel?

Lacrimi mari i se rostogoliră deodată pe obraji. Stătea așa și mă privea, fără să facă nici cea mai mică încercare să le șteargă. Am sărit din pat și am luat-o în brațe.

- Cougabel... micuța mea Cougabel... nu trebuie să plîngi. O să fim mereu împreună. Și o să-ți povestesc despre orașul cel mare de dincolo de mare. Sîntem prietene... și nimic nu ne va despărți.

Asta păru să o liniștească și, după o vreme, consimți să plece.

A doua zi le-am povestit - Laurei și lui Philip - despre vizita ei nocturnă și cum obișnuiam noi două să ne jucăm împreună.

- Trebuie să o iei și pe ea cu noi, zise Philip. Știe să călărească?

I-am spus că da și, în acel moment, îi iubeam pe amîndoi pentru generozitatea lor. Am plecat deci cu toții, într-o zi, cu o canoe, ținîndu-ne aproape de țarm. Cougabel și cu mine vîsleam și rîdeam fericite.

- E o fată foarte frumoasă, zise Philip mai tîrziu. Și faptul că are pielea atît de deschisă la culoare o face să sară în ochi, printre ceilalți băștinași.

Cougabel se mai întorcea, din cînd în cînd, la cămășutele dinainte. Îi veneau bine, dar în scoicile și penele ei era de-a dreptul superbă. Am observat că ochii ei îl căutau deseori pe Philip. Nu știu cum făcea, dar era întotdeauna în preajma lui. Dacă era ceva de servit, atunci ea îl servea prima. Pe Philip îl amuzau atențiile ei.

Atunci izbucni necazul. Prima care mi-l semnală fu



Cougabel:

- Uriaș urlă. El foa. te supărat. Wandalo întrebat la el ce nu-i bine. Uriaș nu vrut spital.

Tata fusese și el avertizat de Wandalo, dar destul de vag. Uriașul fusese auzit mormăind în ultimul timp. Când o băștinașă se dusesse la munte să facă ofrande de scoici pentru Uriaș, îl auzise bubuind de furie. Ceva nu era în regulă. Ceva din cele petrecute pe insulă nu îi convenea. Fusese atît de liniștit înainte, în timp ce se construia spitalul și munca pe plantație înainta cu rezultate îmbucurătoare. De ce să urle Uriașul tocmai acum?

La început, faptul l-a iritat pe tata.

- După atîta timp, se plînsese el, se trezesc să-mi pună iar piedici.

- Doar văd și ei ce beneficii aduc spitalul și plantația  
- replicase Philip.

- Sigur că văd, dar mintea lor mărginită e condusă de superstiții. Îi dau voie vulcanului să le guverneze viața. Am încercat să le explic că sînt sute de vulcani pe pămînt și că nu-i mare scofală că un vulcan mai scoate, din cînd în cînd, cîte un mic „urlet”, cum spun ei, pe măsură ce se stinge. N-a mai fost nici o erupție majoră în ultimii trei sute de ani. Aș vrea să le pot băga asta în cap.

Îi povestisem deja lui Philip totul despre Dansul Măștilor și despre declarația Cougabei că fiica ei Cougabel ar fi un Copil al Măștii. Îl fascinau și îl intrigau toate aceste istorii ale insulei, drept pentru care obișnuia să stea cu Cougabel și să o tragă de limbă, ceea ce pe ea o încînta. Problema cu Cougabel fusese deci rezolvată.

- Păi, bineînțeles, spuse tata într-o zi, cel care pune paie pe foc e dracu' ăla bătrîn de Wandalo. Întotdeauna mi-a purtat pică. Pentru el nu contează că am salvat atîtea vieți cu tratamente moderne, că am învins febre virulente, molime care sunt o pacoste într-un climat ca ăsta. Important e doar că i-am uzurpat lui locul de vrăjitor și vraci și de-abia așteaptă o ocazie să facă spitalul una cu pămîntul.

- Ceea ce nu-i vei permite niciodată, sublinie Philip.

- Mai degrabă îlucid decît să-l las să facă asta.

Dar bătrînul Wandalo își vedea nestingherit de cerculețele lui în nisip pe care le zgîria cu antica lui baghetă, la umbra binefăcătoare a bananierului său preferat. Un timp nu s-a mai auzit nimic despre neliniștea Uriașului.

La următorul crai nou însă, urma să aibă loc un alt Dans al Măștilor.

Philip și Laura erau fascinați. Să prindă - în timpul vizitei lor pe insulă - un asemenea eveniment, era un adevărat noroc.

De data asta, starea aceea de frenezie și exaltare care cuprindea în asemenea momente insula, mă impresionează mai tare ca oricînd. Am înțeles deodată că, deși tata adusese în viața lor lucruri bune, pe care păreau să le aprecieze și ei, localnicii se puteau întoarce brusc, într-o singură noapte, la vechiul lor primitivism sălbatic. Nu reușise de fapt să le spulbere teama de Uriașul Urlător; se amăgise doar că a făcut-o, pentru că Uriașul tăcuse o vreme mai lungă.

Cougabel era cuprinsă de agitație. De data asta urma să se alătore și ea dansatorilor. Se pregătea în secret. Mama ne spuse că trebuie să ne purtăm cu băgare de

seamă, căci aveam o fată de măritat în casă, ceea ce nu se mai întîmplase înainte pentru că, la ultimul dans, Cougabel fusese doar un copil.

Ca fiică a Uriașului - cum se credea ea și cum o considerau insularii - Cougabel era copleșită de uriașa importanță a acestei ceremonii cu semnificații deosebite pentru ea. Se prea poate ca Uriașul să își favorizeze propria fiică în acea noapte.

- Nu ar fi un fel de incest? am întreat-o eu pe mama.

- Sînt sigură că în exaltarea generală, amănuntul ăsta se va trece cu vederea. O, Doamne, Suewellyn - continuă ea, îngrijorată - nu trebuie să tratăm ce se întîmplă cu prea mare ușurință. Bătrînul Wandalo îi face viața grea tatălui tău cu tot felul de aluzii.

- Și chiar crezi că ar putea să-i convingă că Uriașului nu-i place spitalul?

- Nu mă îndoiesc că dacă ar fi vorba doar de cuvîntul tatălui tău împotriva celui al lui Wandalo, tatăl tău ar cîștiga. Dar nu uita că bătrînul are de partea lui secole întregi de ignoranță și superstiție!

Au urmat zile grele pentru mine pentru că, în timp ce Philip și Laura găseau totul atît de nou și incitant, pe mine mă apăsa neliniștea părinților mei.

Cougabel nu îl slăbea o clipă pe Philip. Aștepta ore întregi pe prisma colibeii și, cînd el apărea, alerga spre el. Îi zăream pretutindeni, așezați la umbra cite unui palmier - el ascultînd și ea povestind.

Într-un rînd, el îmi explică:

- Adun tot felul de eșantioane din folclorul insulei Vulcano. Nimic nu este mai palpitant decît să ai acces direct la sursă.

Deja se decretase legea că, timp de o lună, nici un

soț nu avea voie să-și împartă coliba cu soția sa. Pe Philip asta îl amuza la culme, dar seriozitatea și neclintirea cu care insularii păreau să abordeze această restricție a tradiției îl impresionează. Ca urmare, femeile trăiau împreună în anumite colibe, bărbații în altele. Cougaba și fata ei continuau să locuiască la noi și, cum în casa noastră nu locuia nici un băștinaș, lucrul nu părea deloc nepotrivit.

Doamne, și cum creștea tensiunea în aer! Tata era nerăbdător. Ne spuse că nimănui nu îi mai ardea, în aceste condiții, de muncă. Gîndul le era numai la blestematele alea de măști, pe care și le confecționau singuri.

- Își revin ei, cînd s-o termina toată povestea, îmi spuse mama într-o zi. Tatăl tău e dezamăgit. Sperase că s-au dezvățat de toate astea. Pe cei mai pricepuți, care îl ajutau, spera să îi formeze ca personal al spitalului pe lîngă doctorii care vor veni, iar pe unele dintre femei spera să le pregătească să fie surori. Dar ceea ce se întîmplă acum te face să te îndoiești că va reuși vreodată. Dacă vor face mereu așa, să nu le mai pese de nimic de dragul unui dans ritual, înseamnă că primitivismul lor e incurabil. Tatăl tău nu renunță la speranța să spulbere tîmpenia asta de legendă cu Uriașul...

- Asta ar cere ani de zile, am comentat eu.

- El zice că nu. Speră că, dacă vor vedea ce miracole poate face medicina modernă, vor înțelege că tot ce le poate face muntele ăla mai rău e să erupă într-o bună zi... și nici măcar asta, pentru că vulcanul e - mai mult sigur - stins. Eu cred că dau atîta importanță Uriașului și surletele lui, ca să dea vieții mai multă culoare. Pentru

că a venit vorba, ți-a spus Philip ce i-a propus tata?

- Nu, i-am răspuns cu sufletul la gură.

- Cum se poate! Probabil că vrea să se mai gîndească înainte să-ți spună. Tatăl tău zice că Philip părea foarte tentat de proiect. Iar aici avem mare nevoie de doctori. Sowellyn, aș fi încîntată ca Philip să se hotărască să ni se alătore.

Îmi ardeau obrazii de emoție. Ce fericită m-ar fi făcut! Nici nu era nevoie să spun ceva. Mama mă îmbrățișă strîns la piept.

- Ar fi minunat, continuă ea. O soluție la toate. Ai putea rămîne aici... lîngă Philip. Ți-e drag, știi asta. Crezi că nu vād? Și dacă se va decide să vină, hotărîrea lui va avea legătură și cu sentimentele lui pentru tine. O fi entuziasmat de spital, nu zic nu. Spune că e un proiect magnific și îl venerează pe tatăl tău. Nu ți se pare un adevărat miracol să găsești pe cineva la fel de obsedat de bolile tropicale ca și tatăl tău?

- Vrei să spui că ne și vezi căsătoriți. Să știi că nu a făcut nici o aluzie ia asta.

- Scumpa mea, nu fi prea modestă. Știi că n-a făcut-o încă. E un pas important... Probabil că vrea să discute și cu părinții lui. Dacă ar veni să locuiască aici... Știi că se face numai o săptămînă de aici pînă pe continent, dar oricum, e vorba de un anagajament serios. Aș fi fericită să vină. Spitalul, cocotierii, proprietatea asta, toate sînt rezultatul muncii tatălui tău. Într-o bună zi vor fi ale tale. Toată averea tatălui tău a fost investită în insula asta. Nu i-a mai rămas nici o proprietate în Anglia. Din asta trăim de ani de zile, iar acum spitalul a înghițit totul. Vreau să spun că el va fi moștenirea ta... Și eu și tata am vrea, mai mult ca orice pe lume, să știm că

niște mâini de bărbat vor prelua totul, un bărbat care să merite, și să-l vedem instalat înainte ca noi să...

- Aveți o viață întreagă înainte. Sînteți tineri.

- Bineînțeles, dar ar fi plăcut să vedem lucrurile aranjate. Ce simplu ar fi dacă am putea să scăpăm de amenințările lui Wandalo și de Uriașul Urlător, să ne așezăm la casa noastră și să ne vedem de viața și de preocupările noastre, ca niște oameni civilizați ce sîntem. Ești stîmjenită, dar nu trebuie să fii. Poate că nu trebuia să-ți spun așa, direct, dar țineam să știi ce fericiți ne-ai face dacă... dacă ar ieși bine. Philip e un bărbat încîntător și nouă ne place. Cît despre tine, e clar că îl îndrăgești mai mult chiar decît noi.

Avea dreptate. Eram îndrăgostită. Îmi imaginam viitorul cu noi toți pe insulă. Insula va prospera tot mai mult. Confortul va spori și el. Tata era un organizator de mare forță. Philip nu era prea departe de el. Aveau să muncească împreună. Deja Philip stătea cu tata în ora de consultații, iar tata îi arăta cum se tratează bolile tropicale care izbucneau pe insulă.

Erau cel puțin douăsprezece alte insule în jurul lui Vulcano. Tata visa că, într-o zi, ele vor forma un arhipelag al prosperității. Plantațiile de cocos se vor extinde și vor putea fi deschise și altele. Poate că atunci vasul va vizita insulele mai des decît o dată la două luni. Însă țelul lui cel mai important rămînea eradicarea frigurilor tropicale.

Începuse deja bubuitul regulat al tobelor. Cougabel se încuiase în camera ei. Știam că și ea, ca toate femeile și bărbații care urmau să ia parte la ritual, lăsase ca frenezia așteptării să atingă cote maxime.

Oriunde te-ai fi deplasat, sunetul tobelor te urmărea. Încă erau blînde, cu bătaia aceea a lor ca o șoaptă,

delicată la început, dar care nu peste mult timp avea să crească pînă la un bubuit ca de tunet.

Întinsă în pat, mă gîndeam cum venise Cougabel la mine în miezul nopții, cuprinsă de gelozie. Văzusem atunci în ochii ei o scînteie care mă îngrozise. Pentru o clipă m-am așteptat să văd sclipind în mîna ei unul din acele pumnale pe care le foloseau confrății ei, gata să îmi străpungă inima. Da, avusese o căutătură ucigașă, de parcă numai o crimă ar fi putut să răzbune faptul că îndrăznisem să o neglijez.

Biata Cougabel! Cînd eram mici, nici prin cap nu ne trecea că am fi diferite prin ceva. Eram cele mai bune prietene, surori de sînge, și eram fericite împreună. De ce trebuie să se schimbe totul? Ar fi trebuit să fiu mai blîndă cu ea, mai atentă. Nu ghicisem, e adevărat, cît e de afectată de răceala mea, dar ar fi trebuit să-mi dau seama; doar știam că fugise pe munte cînd aflase că plec la școală.

Bătaia tobelor ne ținea treji zi și noapte. Eram neliniștiți: tata - furios că se întorceau la acest obicei primitiv, mama - temîndu-se pentru el, eu însămi - vag îngrijorată de soarta lui Cougabel și în același timp tulburată de aluziile mamei mele în legătură cu Philip.

Privind în viitor, am întrevăzut în acea noapte posibilitatea ca Philip să ni se alăture. Ar fi schimbat totul. Să fi fost oare adevărat că era îndrăgostit de mine și că dorea să mă mărit cu el și să împartă cu noi viața pe insula Vulcano?

Era o perspectivă plăcută, dar una pe care să o păstrez pentru o vreme într-un colțisor al sufletului, căci mai aveam încă un an de școală.

Și cît îmi doream, în acel moment, să se termine

odată bubuitul acela obsesiv al tobelor!

Au continuat să bată și ziua următoare. Acum se adăugase și mireasma mîncării care se pregătea în luminișul unde își avea Wandalu locuința. Așteptam să se lase întunericul care avea să aducă brusca amuțire a tobelor, moment la fel de dramatic și spectaculos ca însuși bubuitul lor interminabil.

În sfîrșit, liniște. Și foarte întuneric. Îmi imaginam tot ce avea să urmeze, deși nu fusesem niciodată să văd.

Era înțelept să rămînem în casă în asemenea nopți, ne avertiza tata. Căci nu se putea ști cum ar reacționa sălbaticii în acele momente la vederea unui străin alb. Chiar dacă trăiserăm atîta amar de vreme printre ei, într-o noapte ca aceasta deveneam din nou niște străini.

Încercam să ne vedem de treburi, ca și cum nimic special nu s-ar fi întîmplat. Nu prea reușeam.

Laura veni în camera mea.

- Ce palpitant e, Suewellyn. N-am mai avut în viața mea așa o vacanță.

- Eu am avut cîteva, cînd m-ați invitat la voi.

- La noi nu e nimic deosebit, exclamă ea. Aici totul e straniu... diferit de tot ce am văzut vreodată. Philip e înnebunit după locul ăsta.

Mă privi, zîmbînd.

- Sînt multe atracții aici, continuă ea. Vreau să-mi promiți ceva, Suewellyn.

- Înainte să fac așa ceva ar fi bine să aud despre ce e vorba.

- Vreau să mă inviți la nunta ta și promit să te invit și eu la a mea. Orice s-ar întîmpla, s-o facem.

- Asta e ușor de promis, m-am grăbit să-i răspund.

Cu cîtă ușurință am făcut această promisiune. Nici



prin cap nu-mi trecea cît de importantă avea să se dovedească mai tîrziu.

- Eu am terminat-o cu școala, urmă ea.

- O să fie un chin fără tine.

- La anul pe vremea asta va fi rîndul tău.

- Ce noroc am avut să te întîlnesc! Am o singură plîngere împotriva ta. Trebuia să te naști cu un an mai tîrziu, ca să terminăm școala împreună... Ce se aude?

Ascultă!

Tăcerea fusese spartă de bătaia tobelor.

- Asta înseamnă că ospățul s-a terminat. Acum probabil că începe dansul.

- Ce n-aș da să văd și eu...

- Nu. Tata a fost odată să vadă. A fost și mama. Dar mi-au spus că a fost extrem de periculos. Dacă ar fi fost descoperiți, numai Dumnezeu știe ce li s-ar fi întîmplat. Tata zice că asta i-ar turba de mînie. De fapt, Wandalu i-a și atras atenția. Uriașului Urlător nu i-ar plăcea asta și s-ar putea întîmpla ceva îngrozitor. Uriașul Urlător ar da cine știe ce poruncă - evident, prin „reprezentantul” lui, Wandalu. Unde-i Philip?

- Nu știu. Spunea că se duce la spital.

- De ce? Nu-i încă deschis.

- Pur și simplu îi face o plăcere nebună să se afle în locul ăla și să viseze cu ochii deschiși.

Mă cuprinse frica. Pe Philip îl interesau obiceiurile străvechi. Să se fi dus oare să privească dansul? Era riscant. Nu își dădea seama de primejdie. El nu trăise printre acești oameni. Văzuse doar latura lor amabilă, toată numai zîmbet. Nu le cunoștea cealaltă față, latura aceea întunecată a firii lor. Mă îngrozeam gîndindu-mă ce ar păși un străin, dacă ar fi surprins de ei spionîndu-i.

## Masca seducției

- În ruptul capului nu cred că s-a dus acolo, spuse deodată Laura, parcă citindu-mi gândurile.

- Nu, nici eu nu cred, am încuviințat. Tata i-a explicat doar cât e de primejdios.

- O, astă nu l-ar opri, zise Laura. L-ar opri doar ideea că tatălui tău nu i-ar plăcea.

Explicația ei mă mai liniști.

Am continuat să sporovăim o vreme. Sunetul tobelor continuă într-un crescendo frenetic după care, deodată, se lăsă liniștea.

Asta însemna că deja poiana trebuia să se elibereze, acolo rămânând numai vîrstnicii. Tinerii dispăruseră probabil în desișul pădurii. Tăcerea aceasta crea o tensiune infinit mai puternică decît zgomotul tobelor. M-am dus la culcare, dar nu puteam adormi.

La un moment dat n-am mai putut suporta și am coborît din pat, îndreptîndu-mă spre fereastră. Atunci l-am zărit pe Philip. Venea din direcția spitalului. Se apropia în liniște, parcă pe furiș.

Instinctul mi-a spus atunci că s-a dus să-i vadă pe dansatori. Și am înțeles că impulsul de a se duce acolo fusese irezistibil, împiedicîndu-l să țină seama de avertizările tatălui meu.



Cougabel mă trezi a doua zi dimineața. Purta veșmîntul ei primitiv, adică centura din șiraguri de scoici și colierele de melcișori, ghiocuri și amulete, coborîndu-i

între sînii goi.

Era schimbată. Luase parte la orgia de noaptea trecută.

Rizînd, se apropie de mine și îmi șopti la ureche:

- Știu că Uriașul plantat la mine sămînța. Eu avut copilul la Uriaș.

- Păi, Cougabel, am răspuns eu, om trăi și om vedea.

Se ghemui la podea lîngă patul meu, privindu-mă fără să mă vadă, cu un zîmbet distrat și o expresie visătoare pe chip și am înțeles că era departe, cu gîndul la noaptea trecută.

Cougabel devenise femeie. Trăise experiența importantă a Măștii și era convinsă - ca și toate celelalte tinere înainte de a afla că nu sînt însărcinate - că purta în ea sămînța Uriașului.

Nu puteai spune că îi lipsește încrederea în sine. Continua să mă privească fix și cu un aer atotștiutor, de parcă tocmai își însemnase un nou triumf pe răbojul victoriilor.

Mai tîrziu, în aceeași zi, am rămas singură cu Philip și i-am zis:

- Te-am văzut azi noapte cînd veneai.

- Tatăl tău m-a avertizat, îmi răspunse cu un aer stînjenit.

- Dar te-ai dus pînă la urmă.

- M-ar dura să aflu tatăl tău.

- Eu nu îi voi spune.

- Era un spectacol pe care nu îl puteam pierde. Vreau să înțeleg ce-i în capul oamenilor ăștia. Și cum i-ai putea cunoaște mai bine, dacă nu într-o noapte ca asta?

Am încuviințat. În definitiv și tata fusese să vadă o Noapte a Măștilor. Chiar și mama. Reușiseră să se

ascundă și să nu fie prinși. Tata chiar glumise, spunînd că băștinașii sînt prea absorbiți de ceea ce fac, ca să mai vîneze spioni.

- Știi, mă voi întoarce aici, mă anunță deodată Philip.

- Philip, ce bucuroasă sînt! i-am răspuns, agitată.

- Da, m-am hotărît. Voi lucra cu tatăl tău. Mai am însă un an de pregătire în spitalele din Sydney. La capătul lui, vei termina și tu școala.

Încuviințam din cap, fericită.

Suna ca un angajament.



Întoarsă la Sydney, îmi lipsea îngrozitor Laura. Am văzut-o la „Proprietate”. Aveau un nou administrator, de care Laura părea foarte apropiată. Am bănuț din prima clipă că s-au îndrăgostit unul de altul și, cînd am taxat-o pe Laura cu observația mea pertinentă, nu s-a obosit să nege.

- Se pare că vei dansa la nunta mea înainte ca eu să dansez la a ta, adăugă ea. Nu-ți uita promisiunea.

I-am răspuns că nu o voi uita.

Philip nu era acasă. Își făcea stagiul de un an în spitale, de unde nu se putea învoi.

Cînd m-am întors pe insulă, în vacanță, Cougabel avea deja o sarcină avansată. Avea să fie o naștere specială pentru că, sorocul fiind exact la nouă luni de la Noaptea Măștilor, ea fiind înainte de acea noapte fecioară - cum ținea să ne amintească plină de mîndrie

- nu era nici o îndoială al cui era copilul.

- Ea copil al Măștii și ea face copil al Măștii, spunea Cougaba, plină de importanță.

Era tipic pentru Cougaba să susțină mai departe că Cougabel fusese concepută într-o noapte a Măștii, deși chiar ea ne mărturisise că fata era a lui Luke Carter. Această trăsătură de caracter a băștinașilor ne exaspera. Ar fi putut susține pînă în pînzele albe un lucru chiar și în fața unei dovezi absolute că acel lucru nu e adevărat, continuînd, împotriva oricărei logici, să creadă cu încăpăținare în el.

Adusesem un cadou pentru copil, pentru că eram dornică să mă recompensez pentru faptul că o neglijasem pe Cougabel. Mă privi cu demnitatea unei regine indulgente, primind lanțul de aur cu medalion de parcă ar fi primit cel puțin tămîie și mir odată cu aurul. Nu încăpea îndoială că ajunsese o persoană foarte importantă în comunitate. Locuia încă la noi, dar mama ne spuse că asta nu va mai dura mult pentru că, odată copilul născut, lui Cougabel i se va găsi un soț, și încă unul foarte acceptabil. O fată a Măștii, aflată sub protecția Uriașului, avea să fie o soție căutată. Și cum în plus de asta Cougabel mai era și una din frumusețile insulei, trebuia să se aștepte la oferte spectaculoase.

I-am spus cît mă bucur pentru ea.

- Eu bucur și eu, îmi răspunse, ceva din atitudinea ei făcîndu-mă să înțeleg că nu mai e așa de dornică de compania mea ca odinioară.

Într-o noapte m-au trezit niște zgomote ciudate și un sunet de pași grăbiți apropiindu-se de odaia mea. M-am înfășurat în grabă într-un halat și am ieșit să investighez. M-am ciocnit de mama. Mă apucă de braț și mă trase

înapoi în dormitor, închizînd ușa în spatele ei.

- Cougabel naște, mă anunță ea.

- Așa devreme?

- Prea devreme. Cu o lună înainte de soroc.

Mama avea o privire ciudată, îngrijorată.

- Știi ce înseamnă asta, Suewellyn? Vor spune că bebelușul nu a fost conceput în Noaptea Măștii.

- N-ar putea fi prematur?

- Ba da, dar știi cum sînt sălbaticii ăștia. Vor ieși vorbe că Uriașul nu ar fi permis așa ceva cu copilul lui. O, Doamne, e necaz mare! Cougaba e dată peste cap. Nu știi ce vom face.

- E o mare aiureală povestea asta. Cougabel cum se simte?

- Bine. Nașterea e floare la ureche la oamenii ăștia care au trăit mereu în sînul naturii.

Se auzi o bătaie în ușă. Mama o deschise. În cadrul ei apărui o Cougaba speriată, privindu-ne cu ochii măriți de groază.

- Ce este Cougaba? întrebă mama, cu teamă.

- Vino, îngăimă Cougaba.

- E ceva cu copilul? întrebă iarăși mama.

- Copil mare, puternic, băiat.

- Atunci, Cougabel...

Cougaba nu făcea altceva decît să clatine, încăpățînată, din cap.

Am urmat-o în camera unde zăcea Cougabel, triumfătoare, deși ușor istovită. Mama avusese dreptate. Pentru femeile din insulă, nașterea era un fleac.

Era vorba de copilul de lîngă ea. Avea părul castaniu - cu totul altceva decît părul cu fir gros și creț al copiilor de pe Vulcano. Dar nu părul, ci pielea lui te uluia. Era

aproape albă și constituia o dovadă clară a faptului că prin vinele pruncului curgea sînge de alb.

Am privit-o pe Cougabel. Zăcea, cu un zîmbet misterios și straniu în colțul buzelor, care se accentuă cînd ochii ei îi întâlneau pe ai mei, susținîndu-le privirea.



Consternarea pusese stăpînire pe casă. Prima care veni cu ideea să ascundem sosirea copilului pe lume fu mama. Se duse să discute problema cu tata.

- Un copil pe jumătate alb! strigă el. Dumnezeuule, dar asta e o nenorocire. Și, pe deasupra, născut înainte de vreme.

- Poate fi prematur, îi aminti mama.

- N-or să accepte asta niciodată. Poate deveni un coșmar pentru Cougabel... dar și pentru noi. Vor spune că era deja gravidă înainte să participe la Dans și știi că asta înseamnă, în ochii lor, un păcat de moarte.

- Pe deasupra dacă află că e aproape alb...

- Cougabel are sînge de alb în ea, nu uita.

- Da, dar...

- Doar nu crezi că Philip... Vai de mine, e absurd, continuă tata. Dar atunci cine? Bineînțeles că, din punct de vedere genetic, faptul că tatăl lui Cougabel a fost un alb poate explica apariția unui copil încă și mai alb decît Cougabel. Noi știm asta, dar cum îi convingem pe oamenii ăștia? Un lucru e clar. Nimeni din afara casei nu trebuie să afle de nașterea copilului. Cougaba trebuie

să țină secretul. Doar o lună. Trebuie să-i explici tu. E nevoie... pentru noi toți.

Așa am și făcut. Nu era prea ușor, nașterea aceasta fiind un eveniment așteptat cu nerăbdare. Ziua se adunau grupuri de localnici în jurul casei. Aduceau cu ei scoici, iar unii dintre ei se duceau cu ofrânțele lor pe munte, cinstindu-l pe Uriașul căruia urma, credeau ei, să i se mai nască o odraslă.

Cougaba le spuse că fiica sa are nevoie de odihnă. Uriașul i se arătase în vis și o anunțase că nașterea va fi grea. Nașterea odraslei sale nu avea să fie ca nașterile obișnuite.

Din fericire, s-au mulțumit cu această explicație.

Tata, întotdeauna gata să transforme cel mai mare dezastru într-un avantaj, o îmboldi pe Cougaba să le spună oamenilor că ulterior Uriașul se mai arătase o dată în vis, spunându-i de astă dată că bebelușul le va aduce un semn de la el. Prin copil îi va anunța cum vede el schimbările din insulă. Deși Cougabel făcea pe viteaza, știam că e moartă de frică. Îi cunoștea pe localnici mai bine decât mine și pînă și eu aveam siguranța că nașterea prematură va fi incriminatoare în ochii lor, mai ales că bebelușul avea pielea albă. Așa încît atît ea cît și Cougaba se grăbiră să îl asculte pe tata.

Tot ce trebuia să facem era să ținem această naștere în secret timp de o lună. Credulitatea băștinașilor ne-a ajutat. Era de ajuns să le spună Cougaba că Uriașul a ordonat ceva și ei o ascultau cu gurile căscate.

Cît de ușurați ne-am simțit cînd a venit, în sfîrșit, momentul să arătăm copilul mulțimii! Meritase toate eforturile.



Pînă și Wandalo fu nevoit să accepte culoarea pielii copilului ca un semn prin care Uriașul se declara mulțumit de schimbările din insulă. Îi plăcea noua prosperitate.

- Și, delicat cum este - remarcă mama cu voioșie - a pus capăt și ticăloaselor alea de urlete ale lui. Nici că se putea să pice mai bine.

Și astfel am ieșit cu bine din această nouă încercare. Cu toate afirmațiile lui tata că nu e deloc imposibil ca o persoană de culoare cu un tată alb să nască un copil cu pielea deschisă, nu-mi puteam însă șterge din minte imagini disparate în care, invariabil, îi revedeam pe Philip și Cougabel rîzînd împreună, iar și iar.

Cred că acela a fost momentul cînd sentimentele mele pentru Philip au început să se schimbe. Sau poate eu eram cea care sufeream un proces de schimbare? Poate că pur și simplu mă maturizam.

## Capitolul 5

# *Susannah pe insula Vulcano*

**C**urînd după aceea m-am dus la școală, pentru ultimul trimestru. Cînd m-am întors acasă, Philip era deja instalat pe insulă.

Văzîndu-l din nou și fiind mai tot timpul în preajma lui, mi-am dat seama că suspiciunile mele fusese nefondate. Cougarul fusese aceea care îmi băgase gînduri negre în cap și asta în mod deliberat, știam. Mi-am amintit că Luke Carter ne prevenise că băștinașii erau niște inși răzbunători și nu își găseau liniștea pînă nu își duceau această răzbunare la bun sfîrșit. O făcusem pe Cougarul geloasă și ea, cunoscîndu-mi sentimentele pentru Philip, îl alesese pentru a-și desăvîrși răzbunarea.

Ce prostituată era! m-am gîndit eu. Și ce prostituată fusese eu, să mă las, fie și numai pentru un moment, în voia unor asemenea gînduri.

Copilul plesnea de sănătate. Localnicii îi aduceau

cadouri, iar Cougabel era moartă după el. Îl duse cu ea pe munte, să mulțumească împreună Uriașului. Era demnă de admirat pentru că, oricare ar fi fost defectele ei, rămînea o personalitate puternică și dîrză căci, deși îi înșelase pe insulari, continua să meargă, fără să clipească, să aducă mulțumiri Uriașului.

- Poate că îi mulțumește că a ajutat-o să iasă basma curată din necazul ăsta, sugeră mama. De fapt *nouă* ar trebui să ne mulțumească, nu lui.

Lunile care au urmat au fost un vis pentru mine. Philip era deja ca și un membru al familiei. Terminasem școala și îmi vedeam părinții mai fericiți ca niciodată - cu excepția, bineînțeles, a acelor rare momente de care îmi vorbise mama. Am realizat că, în sfîrșit, erau împăcați cu viața lor. Odată cu trecerea timpului, primejdia scădea în intensitate și singura lor neliniște rămîneam eu. Iar acum se gîndeau că mă voi mărita cu Philip și mă voi stabili astfel în insulă, pentru tot restul vieții. Iar soarta mea nu va fi tot atît de crudă ca a lor pentru că eu nu voi fi o prizonieră în această insulă, cum fuseseră ei. Voi fi liberă să fac călătorii lungi, în Australia, în Noua Zeelandă și chiar acasă. Insula, pe de altă parte, prospera. În curînd aici se va stabili o comunitate civilizată. Era visul tatei. Dorea să aducă aici tot mai mulți doctori și personal specializat. Ei se vor căsători, zicea el, și vor avea copii...

Da, așa arătau visele pe care el și mama le împărtășeau, dar cea mai mare fericire a lor era să mă vadă la casa mea, cu viitorul asigurat.

În curînd am mai observat ceva. Unul din supraveghetorii plantației, un tînăr înalt și frumos, dădea tîrcoale casei toată ziua în așteptarea unei priviri de la

Cougabel. Îi făcea o plăcere imensă să ia și să legene copilul în brațe.

- Cred că Fooa este tatăl copilului lui Cougabel, i-am zis, într-o zi, mamei.

- Mi-a trecut și mie prin cap, zise ea, izbucnind în râs. Rîdea foarte des și cu poftă în ultimul timp.

- Ți-e clar cum s-a întîmplat, continuă ea. Erau iubiți. Probabil că ea știa că e însărcinată în Noaptea Dansului. Diabolică creatură, micuța noastră intrigantă! Pe cuvîntul meu, e de admirat. E sclipitoare fata asta. Luke Carter era un tip viclean și cred că s-au transmis cîteva din trăsăturile lui și la fiică. E fantastic cum a reușit să aducă totul în avantajul ei.

Ne-am amuzat cu toții aflînd cu cîtă șiretenie fuseserăm duși de nas de Cougabel, iar cînd Fooa veni la Cougaba să o ceară de soție pe fiica ei, am fost încîntați. Ca și Cougabel, de altfel.

Ni se permise să participăm la ceremonie, căci Cougabel locuise în casa noastră. Toată noaptea dinaintea nunții ea așteptase într-o colibă unde patru fete alese cu grijă, toate fecioare, îi unseseră trupul cu ulei de cocos, împletindu-i în același timp părul în mai multe cozi. Fooa, la rîndul lui, suportase același tratament într-o altă colibă, servit de patru reprezentanți ai sexului său. A doua zi spre seară avu loc ceremonia propriu-zisă în poiana lui Wandalo. Fetele o conduseseră pe Cougabel afară din colibă, iar flăcăii pe Fooa. Cougaba îi aștepta cu copilul în brațe, care fu imediat preluat în mod ceremonios de fecioare și dat de Fooa Cougabel. Mirele și mireasa se ținură de mîna, în timp ce Wandalo își îngîna incantațiile neinteligibile, o cântecărie care făcură împreună saltul solemn peste

bușteanul de palmier. Nu unul oarecare, ci cel păstrat cu sfințenie de Wandalo, în coliba lui; despre acest buștean se spunea că țîșnise din craterul Uriașului cu mulți ani în urmă, cînd vulcanul aproape că ștersese insula de pe fața pămîntului. Bușteanul rezistase, așa cum se cuvenea să reziste și o căsătorie. Era simbolic.

După aceea urmară în poiană ospățul și dansul - de o cu totul altă natură decît acela, frenetic, din Noaptea Măștilor.

După ceremonia săriturii peste buștean, m-am îndreptat cu Philip spre plajă. Se auzeau cîntece din luminișul unde se ținea nunta. Ne-am așezat pe țărmul nisipos, privind marea. Decorul era magnific. Palmierii se unduiau ușor în briza înmiresmată care se răsfirea pe ape, suflînd peste plajă. Soarele, care se apropia de clipa asfințitului, împrôșcase norii cu pete de un roșu sîngeriu. În spatele nostru se profila, maiestuos și amenințător, formidabilul Uriaș.

- Nici în visele mele cele mai frumoase n-am crezut că poate exista un asemenea loc pe pămînt, murmură Philip.

- Crezi că vei fi mulțumit aici? l-am întrebat.

- Mai mult decît mulțumit - îmi răspunse întorcîndu-se spre mine, cu un cot sprijinit în nisip. Sînt fericit că tu și Laura v-ați împrietenit. Altfel n-ai fi venit niciodată la noi și acum n-am mai fi amîndoi aici, contemplînd frumusețea asta. Îți închipui?

- Da, îmi închipui.

- Doamne, Dumnezeule, Suewellyn - se înfioră el - ce tragedie ar fi fost!

Am rîs auzindu-l. Eram fericită.

M-am trezit spunîndu-i:

## Masca seducției

- Ce zici de Cougabel?

Suspiciunea, trebuie să recunosc, rezista în mintea mea, deși eram aproape convinsă că era o prostie. Și totuși vroiam să vorbesc cu el despre asta. Aveam nevoie de asigurări.

- Un drac de fată, spuse el. Știi ceva? Nu m-ar mira să aflu că ea a pus la cale toată tărășenia, ducându-l de nas pe... cum îi zice? Foooca?

- E o femeie foarte atrăgătoare, chiar și în ochii lor. Mulți din rasa ei sînt arătoși, dar ea sare în ochi pentru că e diferită. Nuanța asta deschisă a pielii ei...

- Ai dreptate, tatăl tău mi-a zis ceva de tatăl ei, care a locuit aici.

- Da. Și cînd s-a născut și copilul am fost șocați. Este încă și mai deschis la culoare decît ea.

- E un lucru destul de frecvent. Următorul copil poate să iasă negru ca smoala. După care poate să nască altul, la fel de alb ca ăsta.

- Ei bine, acum a trecut pragul... adică bușteanul.

- Îi dorim fericire veșnică... Ca și tuturor celor de pe insula asta.

- Acum ei fac parte din viitorul tău.

Îmi luă mîna, ținînd-o într-a lui.

- Da, îmi răspunse. Viitorul meu... viitorul *nostru*.

Soarele coborîse foarte aproape de orizont. L-am urmărit vrăjiți. La această latitudine dispărea brusc, ca o minge imensă de foc care se scufundă, greoaie, în mare. Așa se întîmplă și acum. Se lăsă instantaneu întunericul. Aici nu exista acel amurg de acasă pe care mi-l aminteam vag, căci îl admirasem doar în copilărie.

Philip se ridică brusc. Îmi întinse mîna, ajutîndu-mă să mă ridic și eu.

Încă se auzea muzica de la ceremonia nunții și deodată mă inundă sentimentul că totul avea să se termine cu bine.



Trecuse o săptămână. Se apropia următoarea vizită a vasului de la Sydney. Tata îl aștepta cu nerăbdare, căci aducea proviziile necesare proiectului său.

Aducea și poșta. Nu că am fi așteptat noi cine știe ce scrisori, dar Laura era consecventă în păstrarea legăturii prin corespondență și întotdeauna vasul îmi aducea câte o scrisoare de la ea.

Mă întrebam cum a avansat povestea ei de dragoste și dacă într-adevăr se va mărita înaintea mea, cum spusese. Pentru că eram deja sigură că Philip mă iubește și mă va cere în căsătorie. Mă întrebam ce îl reține. Împlinisem deja șaptesprezece ani, dar poate că mă considera încă prea tânără. Poate că păream chiar mai mică decît eram de fapt, pentru că îmi petrecusem o bună parte din viață retrasă din lume. Oricum, deși făcuse aluzii la viitorul nostru comun, nu mă ceruse încă de soție.

Așa stăteau lucrurile cînd sosi vaporul.

Cînd m-am trezit într-o bună zi, era acolo, scripitor cum stătea așa, în golf, învăluit în lumina dimineții. Se afla cam la o milă în larg, căci apa în jurul insulei era mică și vasul s-ar fi împotmolit.

Urmă obișnuita forfotă, cu nimic mai-deosebită decît

de obicei și acum, cînd privesc în trecut, mă minunez a nu știu cîta oară în fața evidenței că soarta nu ne dă nici un semn de avertizare înaintea marilor evenimente care produc schimbări radicale în viața noastră, modificîndu-i pentru totdeauna cursul domol de pînă atunci.

Se coborîră bărcile de pe vas, iar localnicii deja vîsleau spre el, în canoeele lor. Ce vioși erau în zilele acelea, cînd venea vaporul! Zgomotul și zdrăngăneala erau cumplite, de nu se mai înțelegea om cu om.

Înțelegîndu-ne cu greu în agitația generală, eu și părinții mei așteptam pe țarm să tragă la mal bărcile cu bunurile noastre cînd, spre surpriza și marea noastră uluire, văzurăm coborînd într-o asemenea barcă o persoană străină. O femeie. Doi marinari o ajutaseră să coboare de pe scara de frînghie a vaporului, vîsind apoi spre țarm.

- Cine Dumnezeu să fie? se întrebă Anabel, uimită.

Nu slăbirăm din ochi barca, pe măsură ce se apropia de mal. Se zărea tot mai clar. Femeia era tînără și purta o pălărie imensă, cu borurile împodobite cu panglicuțe albe. O pălărie extrem de elegantă.

Se întoarse spre noi. Ne zărise. Și atunci ridică o mîna spre noi, într-un gest regesc, de parcă ne recunoștea.

Trasă la mal, barca scîrții în nisip. Unul dintre marinari sări cu agilitate pe țarm. Îi oferî mîna și ea se ridică, ajutată de el. Era cam de înălțimea mea, ceea ce înseamnă că era înaltă și avea o rochie de mătase albă. M-am gîndit, în acel moment, că arată foarte atrăgător și că îmi amintește de cineva cunoscut.

Pînă ce mă izbi realitatea. Mă uitam de fapt într-o



oglinză - nu una adevărată, ce-i drept - și mă zăream acolo răsfrîntă, într-un mod măgulitor, parcă mai frumoasă. Persoana de care îmi amintea eram eu.

Marinarul o ridicase din barcă, ducînd-o în brațe pînă pe țarm, ca să nu i se ude rochia.

Se opri în fața noastră, toată numai zîmbet.

- Bună. Sînt Susannah - ne anunță ea.



Cred că tuturor ni se părea că visăm - mai puțin lui Susannah. Era complet stăpînă pe situație.

Părinții mei încremeniseră. Anabel se tot uita la ea, cîntărind-o din ochi, de parcă s-ar fi temut că e o fantomă.

Susannah era conștientă de toate aceste efecte. Mai tîrziu am învățat că puține lucruri îi scăpau. Iar în acel moment o amuza situația.

- Trebuia să vin să-mi văd tatăl, zise ea. De ce am aflat unde pot să-l găsesc, am pornit la drum. Cît despre Anabel... Să știi că îmi amintesc de tine. Iar domnișoara...

- Este fiica noastră, zise Anabel. Suewellyn.

- Fiica ta și a...

Privi, întrebătoare, spre tata.

- Da, răspunse el. Fiica noastră, Suewellyn.

Susannah dădu încet din cap, zîbind. După care îmi aruncă o privire îndrăzneată.

- Sîntem surori... dinspre tată. Nu-i așa că-i

## Masca seducției

tulburător? Auzi ce să mi se întâmple la vârsta asta! Să descopăr de-abia acum că am o soră!

- Eu în schimb știam despre existența ta.

- Aha, deci un avantaj nedrept! exclamă ea, examinându-mă din priviri. Sîntem aproape la fel, ce zici?

Își scoase, cu un gest brusc, pălăria. Purta părul tăiat într-un breton pe frunte.

- Așa zic și eu surori, continuă ea. Și bagă de seamă, am putea să semănăm și mai mult dacă ne-am îmbrăca la fel. O, dar asta e într-adevăr palpitant! Ce bine îmi pare că v-am găsit, în sfîrșit.

Marinarii îi depuseră bagajul pe nisip, lîngă ea.

- Ai venit pentru mai mult timp, sper, zise mama.

- Am venit în vizită. Asta dacă mă primiți. Vin de foarte departe.

- Să mergem în casă, zise Anabel. Vom avea o groază de lucruri de discutat.

Susannah se întoarse spre tata și își strecură mîna pe sub brațul lui.

- Te bucuri că am venit? Întrebă ea.

- Bineînțeles că da.

- Și eu mă bucur. Îmi aminteam de tine, știi?... Și de Anabel.

- Mama ta... începu el.

- A murit acum trei ani, de pneumonie. Da, am multe să vă povestesc.

Cîțiva băștinași, fetițe și băieți, se adunaseră în jurul nostru zgîindu-se la noua venită. Tata se răsti la ei:

- Haide, haide. Mai bine puneți și voi o mîna la bagajele astea!

Începură să se hlizească și să chicotească, dînd fuga spre noi, emoționați că iau și ei parte la aventură.

Astfel am intrat toți în casă, tulburați peste măsură. Philip se găsea deja acolo. Ieși să ne întâmpine, când ne auzi vocile. Când dădu cu ochii de Susannah, înlemni. Anabel făcu prezentările.

- Fiica soțului meu. A venit tocmai din Anglia să ne vadă.

- Ce interesant, remarcă el, înaintînd spre ea. Susannah îi întinse mîna.

- Încîntată de cunoștință...

- Iar el este doctorul Halmer, o anunță tata. Doctore Halmer, ea e Susannah Mateland.

- Ai venit pentru mai mult timp? întrebă Philip.

- Eu așa sper, să mai pot întîrzia pe aici o vreme. Am bătut cale cam lungă ca să mă rezum la o singură zi. Din cîte știu eu, vaporul pleacă înapoi mîine. Sper să nu par atît de antipatică încît să fiu expediată cu el.

- Dar semeni foarte mult cu...

- Normal, zise ea, întorcîndu-se spre mine, luminată brusc de un zîmbet. Doar avem același tată.

Am intrat în casă. După noi veni Cougaba, iar în spatele ei Cougabel. Era clar că se afla în vizită la maică-sa, cu nelipsitul ei plod după ea, copilul care ne făcuse atîtea probleme venind prea devreme pe lume.

- Cougaba, zise Anabel, a sosit fiica noastră din Anglia. Ești bună să pregătești o cameră pentru ea?

- Da, da, da, sări Cougaba. Cougabel, la mine ajută.

Cougabel nu se clintea sînd așa nemișcată și cu un zîmbet misterios pe chip, ținîndu-și copilul la piept, uitîndu-se cînd la mine, cînd la Philip, pînă ce în cele din urmă privirea ei se opri asupra lui Susannah.

- Ce casă plăcută, spuse Susannah.

- A devenit mai plăcută de cînd am venit noi și am

făcut ceva schimbări, zise tata.

- Asta trebuie să fi fost cam acum unsprezece ani. Îmi amintesc că aveam șapte ani când... ați plecat voi.

- Da, cu unsprezece ani în urmă, murmură Anabel. Vai de mine, dar cred că mori de sete. Să-ți aduc ceva de băut în timp ce Cougaba îți pregătește camera.

- Cougaba?! Asta o fi calamitatea aia de femeie care mi-a aruncat otravă în priviri, de parcă aș fi fost vreun drac scăpat pe porțile iadului...

- Cougaba este bătrîna, i-am spus.

- Aha, eu mă refeream la aia tînără cu copilul. Sînt servitoare, bănuiesc. Doamne, cît mi-am dorit să vă găsesc. A fost afit de neașteptată dispariția voastră!

Mama aduse niște limonadă la care adăugase niște ierburi descoperite de ea, care dădeau o aromă delicioasă băuturii, făcînd-o încă și mai răcoritoare.

- Într-o oră vom servi cina, ne anunță ea. Ți-e foame? Să grăbesc pregătirile?

Susannah îi spuse că nu e nevoie. Băutura o întremase și nu era nici o problemă să aștepte încă o oră.

Îl privi pe tata cu un aer șăgalnic.

- Știu, vă întrebați cum v-am găsit. Bătrînul Simon, cel care a avut grijă de afacerile tale, a murit anul trecut. I-a luat locul băiatul lui, Alain. Și uite că l-am încolțit pe Alain, pînă l-am făcut să-mi divulge secretul. N-am spus nimănui ce am de gînd să fac, dar eram hotărîtă să vă revăd.

- Cum a murit Jessamy? întrebă Anabel.

- A fost o iarnă cumplit de geroasă, acum trei ani. Cîteva săptămîni am rămas înzăpeziți la castel. Voi vă mai amintiți cum mai bate vîntul pe coridoarele alea.

Curent ca acolo n-ai să mai găsești în nici o locuință de pe pământ. Mamei i-a fost fatal. De mult o necăjea pieptul. Elizabeth Larkham - v-o mai amintiți, nu? - a murit și ea de aceeași boală cîteva luni mai tîrziu. O mulțime de oameni au avut de suferit în iama aia.

- Și cum a reacționat mama ta cînd...? Începu Anabel, dar vocea i se frînse.

Lui Susannah îi apăru din nou în colțul buzelor zîmbetul acela secret și ștregăresc pe care i-l mai observasem.

- Cînd ați fugit voi? întrebă ea. O, Doamne, a fost distrusă. Era teribil de bolnavă însă. Una din răcelile ei obișnuite a dat în bronșită. Era prea bolnavă ca să mai simtă altceva decît dorința de a putea respira în voie. Am auzit-o spunînd că asta a salvat-o, pentru că altfel ar fi murit de supărare.

Anabel închise ochii. Susannah îi deschidea o rană veche și întorcea cuțitul în acea rană.

- Oricum, adăugă Susannah, astea sînt de domeniul trecutului. Lucrurile stau cu totul altfel acum la castel.

Cougabel apăru, anunțînd că odaia era gata. Mai era doar de făcut patul.

- Camere mereu curat, în acest casă, adăugă ea, cu ochii ațintiți la Susannah. Mamabel place la asta.

- Ce ajutoare de ispravă aveți! o laudă Susannah. Cougabel scutură din umeri, chicotînd.

- Dă-mi voie să îți arăt eu camera, am sărit eu.

Eram convinsă că părinții mei vor vrea să rămînă puțin singuri, după acest șoc. Philip va înțelege și el asta. Era foarte sensibil și nu mă îndoiam că va găsi o scuză plauzibilă ca să plece.

Susannah se grăbi, sprintenă, să mă urmeze. Îmi

dădeam seama că de abia aștepta să rămână singură cu mine.

Odată ajunsese în camera ei, o studiu cu o privire superficială și grăbită după care se întoarse spre mine. Evident, o interesam înfinit mai mult:

- Nu-i așa că e... drăguț? zise ea. Nici prin cap nu-mi trecea că îmi voi găsi o soră.

Își scutură părul privindu-se în oglindă, după care veni spre mine, izbucnind în râs. Mă luă de ambele mâini și mă trase spre oglindă. Umăr lângă umăr, ne-am privit reflecția în oglindă.

- Asemănarea e frapantă, îmi zise.

- Cred că da.

- Cum adică, crezi? Ei bine, ascultă-mă pe mine, dacă ți-ai tăia și tu breton și dacă ai mai pune pe tine și o toaletă la modă... și dacă ai lua o mină ceva mai puțin serioasă... Înțelegi ce vreau să spun? Dumnezeuule, ai și tu o aluniță. Ai mai pomenit așa ceva?

Am privit-o uimită. Uitasem cum, cu multă vreme în urmă, alunița aceea păruse atât de importantă când Anthony Felton mă torturase din cauza ei.

- Eu o numesc semn de frumusețe, conținea Susannah.

- E mai neagră decât a mea.

- Draga de ea, Suwellyn cea inocentă! Uite, îți fac o mărturisire, dar numai ție. O mai dreg din când în când cu un creion special. Pentru că, avînd dinții aștia perfecți - îi ai, de altfel, și tu - alunița, plasată acolo, atrage atenția asupra lor și le accentuează albeața. Poate de asta femeile din trecut își puneau alunițe false. Uite ce facem! O s-o înnegresc și pe-a ta cu creionul și o să ne îmbrăcăm la fel. Ah, să știi că e minunat că te-am întîlnit.

- Da, am răspuns eu, să știi că este.

- Trebuie să-mi arăți insula. Îmi place doctorul ăla. Te căsătorești cu el? E un bărbat arătos, nu găsești? Nu are aceeași distincție cu tatăl nostru drag, dar acum nu putem să ne așteptăm să se poată compara cineva cu un Mateland. Ești de acord, nu?

- Că Philip e un bărbat frumos, da. Și află că nu sîntem logodiți.

- Nu încă, accentuă ea.

Mă copleși atunci ciudata senzație că Susannah mă citea ca pe o carte deschisă. Mă fascina persoana ei, dar în același timp parcă nu puteam fi, alături de ea, în largul meu. Sentimentele mele erau atît de răvășite, eram atît de uluită de apariția ei, încît nu puteam gîndi logic. Îmi semăna, și totuși era atît de diferită de mine! Era, poate, ceea ce aș fi devenit și eu, dacă aș fi trăit într-o lume diferită... o lume a castelelor și manierelor elegante. Era încredințată că e fascinantă, că e frumoasă și, pentru că o credea, chiar era. Pentru că trăsăturile ei erau atît de asemănătoare cu ale mele încît era imposibil să fie cu mult mai frumoasă și seducătoare decît mine, dacă n-ar fi fost această credință a ei. M-a izbit revelația că aș fi putut fi și eu ca ea.

Mă privea prin intermediul oglinzii și din nou m-a străbătut acel fior ciudat, senzația că îmi citește gîndurile.

Continuă, de parcă aș fi spus aceste lucruri cu glas tare:

- Da, semănăm... dacă iei fiecare trăsătură în parte. Doar că ai nasul puțin mai ascuțit ca mine. Dar nasurile, să știi, sînt foarte importante. Îți amintești de al

Cleopatrei? Dacă ar fi fost o idee mai lung - sau mai scurt? - ar fi schimbat istoria întregii lumi, cum a spus cineva, nu? Ei bine, nu cred că deosebirea dintre nasurile noastre să fie *atît* de importantă. Eu sînt o idee mai cîrnă decît tine... mai obraznică, mai impertinentă. Dar poate că e doar educația mea la mijloc. Nici la gură nu sîntem chiar la fel. A ta e mult mai docilă, mai dulce, un bobocel de trandafir. A mea e mai mare... Arată că mă dau în vînt după lucrurile bune ale vieții. Cît despre ochi, au aceeași formă, doar culoarea diferă puțin. Uite, tu ești ceva mai blondă decît mine. Cum sîntem acum, asemănarea nu e atît de frapantă, dar dacă ne-am deghiza, dacă am juca una rolul celeilalte... asta ar fi deja altceva. Hai s-o facem o dată, Suewellyn! Să vedem dacă-i putem înșela. Bănuiesc că pe Anabel n-am putea s-o păcălim. Sînt convinsă că îți cunoaște fiecare centimetru pătrat de pe chip. Tu ești mielușelul ei, odorul ei. Știi că întotdeauna am simțit că Anabel ascunde ceva, un secret? Deși acum îmi amintesc greu anii aceia. Tu îți amintești ceva?

- Da, îmi amintesc.

- Și erai ascunsă undeva, nu? Probabil că în noaptea în care tata l-a ucis pe unchiul David s-au abătut din drum și te-au luat cu ei pe insula asta părăsită. Ce destine pasionante avem noi, cei din familia Mateland, nu-i așa?

- Cazul de față cu greu ar putea fi descris ca pasionant.

- Biata Suewellyn, trebuie să schimbăm starea asta de lucruri. Vom avea grijă să-ți facem viața amuzantă.

- Bănuiesc că ești genul de persoană în jurul căreia se petrec lucruri pasionante.



- Numai din cauză că le caut. O să te învăț și pe tine cum să atragi astfel de lucruri, micuța mea soră.

- Nu chiar așa micuță, am corectat-o eu.

- Atunci tînăra mea surioară. Mai tînără cu cît? Știi? Ne-am comparat zilele de naștere.

- Aha, sînt sora cea mare, zise ea. Așa că pot foarte bine să-ți spun sora mea cea mică. Deci te-au vîrit undeva, la loc sigur, unde Anabel te vizita. Trebuie să fi fost o ceartă îngrozitoare în noaptea aia. N-am să uit niciodată dimineața următoare, cînd m-am trezit cu senzația că s-a întîmplat ceva. Toți șușoteau pe înfundate în castel și nimeni nu îmi răspundea la întrebări. Eu o țineam una și bună, întrebînd unde e tata. Și ce se întîmplase cu unchiul David? Mama pur și simplu zăcea pe pat, de parcă ar fi fost la fel de moartă ca unchiul. A trecut multă vreme pînă ce am aflat ce se întîmplase. Copiilor nu li se spun niciodată astfel de lucruri, nu? Efectiv nu-și dau seama, adulții ăștia, că faptele pe care ți le imaginezi pot fi de zece ori mai groaznice decît ceea ce s-a întîmplat de fapt.

- În cazul ăsta, nu. Nu îmi imaginez o tragedie mai mare.

- Tu știi, nu? Bănuiesc că știi ce s-a întîmplat. Și de ce.

- Îți vor spune și ție, dacă vor găsi de cuviință că trebuie să afli, i-am spus eu, făcînd-o să izbucnească într-un hohot de rîs.

- Ce surioară onorabilă am. Bănuiesc că totdeauna faci ceea ce se cuvine, nu-i așa?

- N-aș prea zice.

- Nici eu nu cred... Doar ești o Mateland, nu? Dar gîndește-te nămai cum a fost pentru mine să știi că

tatăl meu e un criminal! Deși, bineînțeles, asta am aflat-o mai târziu, după investigații pe cont propriu, ascultînd pe la uși. Servitorii sînt o mină de aur, cu bîrfa lor continuă. „Unde-i tata? De ce nu mai e aici?” întrebam eu ca o moară stricată, dar buzele le erau pecetluite, deși ochii lor spuneau altceva: că ard de dorința să-mi răspundă la întrebări. Casa din oraș a rămas pustie și bieții pacienți au fost trimiși la plimbare. Iar mama era mereu bolnavă. Nu mi-ar fi spus nimic. Dacă scăpam vreo vorbă despre tata, nu făcea decît să izbucnească în lacrimi. Dar am scos totul de la Garth. El mi-a spus că sînt fiica unui ucigaș. N-am uitat asta niciodată. Cred că mi-a spus-o cu multă satisfacție. Mi-a spus că maică-sa mă urăște de moarte, pentru că tata l-a ucis pe unchiul David.

Se întoarse spre mine, atingîndu-mă ușor cu mîna pe braț.

- Pălăvrăgesc cam mult, zise deodată. Așa fac mereu. Doar avem o groază de timp să vorbim, nu? Am atîtea să-ți spun... și atîtea de aflat despre tine. Parcă Anabel zicea că cina e într-o oră, nu?

- Să te ajut la despachetat?

- Nu, am să încerc doar să-mi scot din bagaj ceva de pus pe mine. Crezi că vrăjitoarea aia neagră poate să-mi aducă niște apă fierbinte?

- Spun să-ți aducă.

- Și spune-i să nu facă niscaiva vrăji asupra ei. Arată de parcă ar fierbe toate ierburile din lume în cazanul ei.

- De fapt e o ființă foarte bună și săritoare. Trebuie doar să te ferești s-o jignești. Spun să-ți aducă apă. Să vin să te anunț cînd e gata cina?

- Ar fi excelent, scumpă surioară.

Am părăsit camera și mi-am amintit, cu întârziere, că mă aștepta o scrisoare de la Laura, venită cu poșta adusă de vas în dimineața aceea.

Chiar și când am deschis-o, tot la Șusannah mă gîndeam.

*Draga mea Suewellyn,*

*În sfîrșit s-a întîmplat. Nunta va avea loc în septembrie. La timp, ca să poți lua vaporul înapoi. Vei veni cu o săptămîină înainte și poți chiar să-mi dai o mîină de ajutor pe aici. Va fi palpitant. Mama vrea o nuntă grandioasă. Băieții pretînd că le e indiferent, că astea sînt prostii, dar eu cred că sînt emoționați.*

*Mî se face o rochie albă. Domnișoarele de onoare vor avea rochiile albastru deschis. Și tu vei fi una dintre ele. Voi da să ți se facă rochia pînă la un punct. Va fi nevoie doar de cîteva retușuri, la venirea ta. I-am scris și lui Philip. Puteți călători împreună. Ah, Suewellyn, ce fericită sînt!*

Am lăsat scrisoarea din mîină. La următoarea sosire a vasului deci, aveam să fiu pregătită să plec cu el. Philip va veni cu mine. Și poate că nunta Laurei îl va face să vadă mai bine că sînt deja mare, aproape cît sora lui și că e vremea să mă mărit și eu.

Zîmbeam singură. Totul se potrivea atît de bine - se potrivise, de fapt.

Pentru că acum, că venise Susannah, ceva îmi spunea că lucrurile s-ar putea schimba.



Și s-au schimbat. Simpla ei prezență ajungea pentru a schimba totul. Insula era cuprinsă de agitație din cauza sosirii ei. Femeile sporovăiau într-una și chicoteau când treceau pe lângă ele împreună cu ea, iar bărbații o urmăreau din priviri.

Pe Susannah, interesul pe care îl stîrnise printre ei o încînta.

Era fermecătoare, amabilă și afectuoasă. Totuși, efectul ei asupra noastră era departe de a fi unul liniștitor; mai degrabă contrariul. Știam că lui Anabel îi amintea de Jessamy și asta îi tulbura pacea sufletească. Remușcările pentru răul pricinuit lui Jessamy reveniseră, la fel de dureroase ca la început.

- Biata mama! zicea Susannah. Era meșeu așa de tristă... Îți amintești de Janet? Janet spunea că îi lipsește dorința de a trăi. Pe Janet asta o enerva. „Răul e făcut”, obișnuia să spună. „Nu trebuie să mai plîngi după oalele sparte”. De parcă să-ți pierzi soțul și cea mai bună prietenă era același lucru cu spargerea unei oale!

Și rîsul lui Susannah umplea camera, la amintirea lui Janet, pe care o imita, zic eu, binișor. Oricît de amuzante erau toate astea, mamei îi trezeau amintiri amare.

- A venit și un doctor nou în Mateland, îi spuse apoi Susannah tatei. Oamenii au continuat să vorbească despre tine ani de zile. Dar nimic nu durează o veșnicie, nu? Bietul bunic! Se tînguia într-una. „Mi-am pierdut ambii băieți dintr-o lovitură”, zicea. A început să îl

cocoloșească pe Esmond și să îl invite mai des la castel pe Malcolm. Ne întrebam dacă Malcolm va fi următorul moștenitor. Nu eram siguri, pentru că bunicul Egmont îi purtase pică dintotdeauna bunicului lui Malcolm. Cu mine se purta drăgăstos și unii ziceau că eu aș fi următoarea, dacă Esmond n-ar avea copii. Îi plăcuseră întotdeauna fetele, mult mai mult decît băieții... Este o trăsătură a familiei care persistă de-a lungul secolelor. Se pare că a înțeles că fetele ar mai putea avea și alte calități decît frumusețe și clasicul șarm. Mă ducea pe moșie și îmi povestea despre fiecare lucru. Obişnuia să spună că nimic nu-i mai bine decît să ai două corzi la arc. Garth ne numise - pe mine, pe Esmond și pe Malcolm - „Cele Trei Corzi”.

Nu ştiu cum făcea Susannah de găsea - în şuvoiul acela, în aparență nevinovat, de cuvinte - locul cel mai vulnerabil pentru săgețile ei; și cînd îl atingea, afișa pe chip atîta candoare, încît în nici un chip n-ai fi putut-o bănui de premeditare.

Își manifesta interesul pentru construcția spitalului, dar și pe acesta reuși să îl minimalizeze.

- Ce minunat - zicea ea - să ai așa un loc, pe o insulă părăsită ca asta! Ai putea face pe ea chiar un spital adevărat, nu? Doar să îi pui la muncă pe negrii ăștia și gata! Ce incitant!

Reușea să ia totul în zeflema, ca într-o comedie. Pînă și Philip se schimbaseră. Am băgat de seamă că atunci cînd vorbea de munca lui nu mai avea pe față expresia aceea exaltată.

Mă întrebam dacă nu cumva și tata începuse să vadă

în acest proiect o utopie, un vis nebunesc.

Într-o zi stăteam cu Anabel în locul nostru favorit, la umbra palmierilor, la poalele Uriășului Uriător. Și în timp ce priveam amîndouă apele sîdefate ale mării, ca o uriașă perlă albastru-verzuie și ascultam blînda și regulata lovitură a valurilor sparte de țărîm, Anabel îmi spuse:

- Ce n-aș da ca Susannah să nu fi venit niciodată!

Pentru cîteva clipe am păstrat tăcerea. Nu puteam fi întrutotul de acord cu ea, pentru că Susannah îmi acaparase atenția. Lucrurile se schimbaseră de cînd venise ea și, deși știam că nu tocmai în bine, continuam să fiu fascinată și tulburată de sora mea vitregă.

- Bănuiesc, continuă Anabel, că sînt nedreaptă. Este normal să aducă amintiri pe care le-am prefera uitate. Nu trebuie s-o învinovățim pe ea. Ne doare că ne face să ne socotim vinovați pentru ce-a fost.

- E ciudat pentru mine, am răspuns eu. E tulburător. Uneori am impresia că mă zăresc pe mine.

- Nu semănați chiar atît de tare. La trăsături, poate. Dar... îmi amintesc cum era mică. Era răutăcioasă, calculată. Știi, la copii nu prea iei lucrurile astea în serios. Of, bănuiesc că iar sînt nedreaptă!

- E drăguță cu noi toți, am zis eu. Cred că vrea s-o iubim.

- Așa sînt unii. Probabil că nu fac nimic de care să te poți lega, nimic palpabil, dar au un fel al lor de a provoca neliniștea altora, pîrînd absolut inocenți și străini de asta. Toți ne-am schimbat puțin, după venirea ei.

M-am gîndit mult la spusesele mamei. Avea, într-un fel, dreptate. Ea însăși își pierduse buna dispoziție și

exuberanța. Știam că se gîndește mereu la Jessamy. Iar tata parcă trăia acum mereu în trecut. Moartea fratelui său trebuie să fi fost o povară uriașă de cărat. Pentru a-și ispăși astfel păcatul și încercînd să uite întîmplările acelea s-a aruncat cu capul înainte în munca lui, dedicîndu-se salvării de vieți omenești. Acum, însă, vina își reluate locul pe umerii lui. Pe deasupra, spitalul lui era acum luat într-un fel de zeflema. Părea mai mult o jucărie de copii mici decît un proiect mare și nobil.

Philip se schimbase și el. Refuzam să mă gîndesc la el. Crezusem că începuse să mă iubească. Cînd fusesem prima dată invitată la ei pe proprietate, ca prietenă a surorii lui, eram doar o școlăriță în ochii lui. Ne plăcuse să fim împreună, să discutăm, descoperind că ne atrăgeau aceleași lucruri. Pe mine mă vrăjea tot ce descopeream, iar lui îi făcea o nesfîrșită plăcere să îmi prezinte marile așezări din interiorul Australiei. Trebuise apoi să se obișnuiască cu ideea că crescusem, sau așa crezusem eu, cînd venise pe insulă. Considerasem - poate fusese o îngîmfare din partea mea - că eram unul din motivele venirii lui. Și părinții mei crezuseră același lucru. Fuseserăm prea fericiți și liniștiți. Coșmarul acelei experiențe înfricoșătoare din trecutul alor mei slăbise în intensitate, fără să dispară complet. Și iată că acum plana iar deasupra capului lor, reînviat de Susannah. Nu puteai să o condamni pe ea pentru asta; doar că avea darul de a face ca totul să pară că s-a întîmplat nu mai departe de ieri. Iar pe Philip... oare cum reușise să îl schimbe? Pentru că era clar că îl amețise.

Într-o zi, întîlnindu-mă pe scări, Cougabel îmi atrase atenția:

- Ai grijă mare la ea, ea face vrăji și vrăjește mare la Phildo.

Phildo, adică Philip. Îl amuzase când auzise prima dată. Însemna Philip doctorul.

Cougabel îmi puse mîna pe braț și îmi aruncă o privire expresivă, săgetîndu-mă cu ochii aceia ai ei mari și limpezi.

- Cougabel mare grijă la tine, zise ea.

Aha, mi-am zis, acum iar sîntem surori de cruce.

Îmi făcea plăcere, bineînțeleș, că eram iar prietene, dar mă îndurerau aluziile ei, mai ales că știam că ele conțin un gram de adevăr.

Era natural ca Philip să fie fermecat de Susannah. Doar fusese atras de mine, iar Susannah eram tot eu, dar într-un ambalaj mult mai sclipitor. Veșmintele ei, felul de a vorbi, de a se mișca... toate acestea erau extrem de ispititoare. Și totuși era dureros să stau cu mîinile încrucișate și să privesc cum interesul lui Philip pentru mine se stinge, în timp ce acela pentru farmecele infinite mai sofisticate ale lui Susannah crește.

Mama se purta rece cu el; la fel și tata. Probabil că discutaseră între ei și începeau să înțeleagă că Susannah - fără să facă nimic anume, ci rămînînd ea însăși, fermecătoare cu toți - ne dărîma toate planurile de viitor.

Îi făcea mare plăcere să fie cu mine, iar eu, la rîndul meu, simțeam pentru ea fascinație și repulsie în același timp.

Era ca și cum m-aș fi întors în ziua aceea magică de demult, cînd zărisem castelul și îmi pusesem cele trei dorințe. Nu mă îndoiam că și ea era obsedată de castel. Mi l-a descris în cele mai mici detalii, mai ales interiorul



lui, pentru că exteriorul mi se întipărise în memorie pentru totdeauna.

- E minunat, îmi spuse ea, să faci parte dintr-o asemenea familie. Ce mult îmi plăcea odată să stau în sala cea mare și să mă uit în sus spre bolta imensă și să admir minunatele sculpturi din galeria menestrelilor, închipuindu-mi cum dansau altădată strămoșii mei în salonul ăsta. Odată a venit chiar și Regina... Regina Elizabeth însăși. E consemnat deja de istorie. Familia Mateland din vremea Tudorilor a fost ruinată de venirea ei. Au trebuit să vîndă cîțiva dintre stejarii din parc ca să facă față cheltuielilor necesare pentru primirea ei triumfală. Un alt Mateland a plantat din nou stejari, cînd a fost recompensat, după Restaurare, pentru loialitatea dovedită regelui Charles. Pe toți îi găsești în galerie. O, da, să știi că e tulburător să faci parte din familia Mateland... chiar dacă are și ea tîlharii, trădătorii și ucigașii ei. Of, Doamne, iartă-mă! Dar să știi că nu trebuie să fii așa de sensibilă cînd e vorba de unchiul David. Nu era un om bun. Pun rămășag că tata a avut un temei serios pentru duelul ăla. Și apoi, un duel nu e tocmai o crimă. Amîndouă părțile sînt de acord să lupte și unul din ei cîștigă, atîta tot. Of, ce n-aș da să nu i se mai înece așa corăbiile de fiecare dată cînd îl menționez pe unchiul David.

- Tata îl are pe conștiință de ani de zile. Cum te-ai simți dacă ai ști că ți-ai ucis fratele?

- Neavînd unul, e dificil de spus. Dar dacă mi-aș ucide cumva sora aș fi tare furioasă pe mine însămi, pentru că - să-ți spun drept - îmi place tot mai mult, pe zi ce trece.

Avea talentul acesta de a spune lucruri fermecătoare,

făcîndu-te să crezi că niciodată n-a avut intenția să te rănească.

- Unchiul David, zicea ea, era un Mateland tipic. Dacă ar fi trăit în altă epocă, ar fi ademenit călătorii la castelul lui, ca să-i tortureze. A fost unul care a făcut asta, în vremuri îndepărtate și întunecate. Cît despre femei, ce le-ar fi făcut el... ar fi fost mai rău decît moartea. Oho, și ce-i mai plăceau femeile! Își vedea de amantele lui chiar acolo, sub nasul mătușii Emerald. Nu uita că e o biată invalidă, sărmanul suflet. Dar poate deveni și foarte enervantă, bătrîna. Cît despre Elizabeth... n-are a face, acum e moartă.

- Dar Esmond? am întreat eu.

Expresia de pe chipul ei se schimbă.

- Vrei să-ți spun un secret, Suewellyn? Mă mărit cu Esmond.

- Asta e minunat.

- De unde știi?

- Păi, dacă îl iubești... Și cum ați crescut împreună...

- Ar fi un motiv... dar eu am alt motiv. Să-ți spun eu care e? Ar trebui să ghicești. Poți? Nu, sigur că nu poți, pentru că ești prea cumsecade. Ai fost crescută de dulcea și buna Anabel care, în definitiv, nu a fost atît de bună, din moment ce i-a făcut un copil soțului celei mai bune prietene...

- Te rog să nu vorbești așa despre mama!

- Îmi pare rău, soră dragă, dar așa stau lucrurile. Mama chiar era prietena ei cea mai bună și eu eram acolo cînd ea a aflat. Dar ai dreptate. Nu e drept să vorbesc acum despre asta. De fapt nu e drept deloc să-i judeci pe alții, nu? Trebuie să fii mărginit și îngîmfat ca să faci asta; cum ai putea și ce-i împinge pe oameni

să facă anumite lucruri și de unde știm ce am face noi dacă am fi puși în locul lor?

- Sînt de acord, am răspuns.

- Atunci n-o să mă judeci prea aspru cînd o să-ți spun că am de gînd să mă mărit cu Esmond pentru că e proprietarul castelului.

- Și altfel n-ai face-o?

- Nu. O fac numai pentru asta. M-aș mărita cu oricine ar fi în locul lui. Aș căpăta oricum castelul la moartea lui. Ar trebui deci ori să-l ucid pe Esmond, care este moștenitor înaintea mea, ori să mă mărit cu el. Scap mai ușor cu măritatul. Haide, că acum te-am șocat! Ce gîndești tu? „Se vinde pentru o grămadă de pietre și vorbește despre crimă de parcă ar fi lucrul cel mai normal din lume“.

Am tăcut. Dacă are de gînd să se mărite cu Esmond, mă gîndeam, înseamnă că va pleca înapoi și totul va fi ca înainte. Voi fi din nou cu Philip.

Deși știam că n-ar mai fi același lucru.

- De cînd eram mică am fost fascinată de castel, continuă ea fără să sesizeze că mă gîndeam la ale mele. Pe atunci mă forțam să mă cobor în temnițe. Îi luam pe copiii din împrejurimi să se joace cu mine și îi făceam să mă urmeze în subsol, de unde se intra în criptă. Se coboară cîteva trepte și te cuprinde frigul și întunericul. Un frig de gheață, Suelwelyn, nici nu-ți poți imagina. Acolo, în cavou, erau înșirați toți morții familiei, zăcînd sub mormintele lor magnifice. Într-o zi o să fiu și eu printre ei. N-o să-mi schimb numele, dacă mă mărit. Niciodată nu voi fi altceva decît o Mateland. E foarte convenabil că Esmond mi-e văr.

- El știe de obsesia asta a ta în legătură cu castelul?

## Masca seducției

- În mare, da. Dar e și el vanitos ca toți bărbații. Crede că obsesia asta îl include și pe el și asta e și ceea ce trebuie să-l fac să creadă.

- Sună extrem de cinic, Susannah.

- Trebuie să fii realistă. Cine vrea să obțină ce-și dorește trebuie să fie realist.

- Și pe cînd nunta?

- La întoarcerea mea, probabil.

- Și asta cînd va fi?

- După ce voi fi văzut lumea. Mi-am terminat studiile într-un institut pentru fete, la Paris, unde am stat un an; apoi am vrut să-mi completez educația făcînd un tur în jurul lumii. Dar am descoperit ascunzătoarea lui tata, așa că mi-am schimbat planul și am venit aici.

- Omul ăla, Alain, a înșelat încrederea tatălui meu, spunîndu-ți secretul.

- Oh, a trebuit să-mi exersez farmecele cu el. Știi, pot fi fermecătoare, cînd vreau.

- Se pare că ești, chiar și fără eforturi speciale.

- Așa se pare. Țsta e tot secretul... să faci să pară natural. Dar e nevoie de mult efort, crede-mă.

- Uneori am impresia că rîzi de mine... de noi toți.

- E bine să mai și rîzi din cînd în cînd, Suéwellyn.

- Dar nu pe socoteala altuia.

- Nu v-aș face niciodată vreun rău. Ce naiba, doar vă iubesc pe toți. Sînteți familia mea de mult pierdută.

Avea însă în ochi o sclipire batjocoritoare. Ce n-aș fi dat s-o înțeleg mai bine pe Susannah!

Și totuși nu încăpea îndoială că dragostea ei pentru castelul Mateland era adevărată. Îmi transmisese și mie acel fior. Mă trezeam închipuindu-mă rătăcind, alături de ea, prin acele odăi cu tavanul boltit. Simțeam frigul

din cavou, mă îngrozeau temnițele lugubre, cripta bîntuită de stafii, sau mă entuziasmam în fața uriașei săli principale. Mă vedeam urcînd scara cea mare, admirînd portretele celor morți de mult, sau cinînd în prezența lor, în salonul încărcat de tapiserii lucrate de vreun strămoș uitat. Întîrziam mai mult în odaia Braganza, în care dormise regina cu același nume, cînd vizitase castelul. Sau mă așezam pe pervazul ferestrei din bibliotecă, cu un vraf de cărți alături. Altădată mă găseam în salonașul în care cei din familie își luau micul dejun cînd nu existau invitați la castel. Sau vizitam noaptea Sala armelor, cu armurile acelea, veritabile santinele, părăind niște strigoi în întuneric. În solariu îmi primeam ultima porție de soare, înainte să se lase întunericul. Era un sentiment straniu. Simțeam că deja cunosc castelul, că am locuit eu însămi acolo. Tînjeam să aflu mai multe despre el și o bombardam pe Susannah cu întrebări.

Toate astea o amuzau.

- Vezi ce puternic e castelul ăsta? zicea ea. Pînă și tu, care nu i-ai călcat niciodată pragul, visezi să fii acolo. Ți-ar plăcea să fie al tău, ce zici? Sigur că ai vrea. Imaginează-ți că ești stăpîna de la Mateland. Te-ai duce în fiecare dimineață în bucătăriile castelului ca să discuți meniul zilei cu bucătarii, foindu-te agitată prin cămară, văzînd dacă sînt destule provizii. Ai organiza baluri și alte distracții care sînt nelipsite din viața de la castel. Asta se întîmplă pentru că ești de-a noastră, pentru că prin vinele tale curge sîngele nostru, chiar dacă te-ai născut nelegitim. Ești o Mateland și castelul e casa strămoșilor tăi. Rădăcinile tale au răsărit din zidurile alea vechi de piatră.

În mare parte, avea dreptate. Nu aș fi putut uita vreodată momentul acela, cînd mă găsisem la liziera pădurii împreună cu Anabel și văzusem castelul pentru prima dată; și cum îi urmărisem din ochi pe cei patru călăreți, pînă au intrat pe podul suspendat. Erau Susannah, Esmond, Malcolm și Garth.

Îmi petreceam mult timp în compania lui Susannah. I-am spus că sînt invitată la nunta Laurei și că plec cu următorul vapor.

- Atunci pleci și tu? am întrebat-o.

- Mă mai gîndesc, îmi răspunse ea. Vei fi plecată două luni. Of, da, cred că voi veni cu tine. Trebuie să mă întorc acasă. De ce nu vii și tu cu mine? Mi-ar plăcea la nebunie să-ți arăt castelul.

- Să vii cu tine?! Și cum ai explica existența mea lui Esmond, Emerald... tuturor?

- Păi le-aș spune așa: Ea este iubita mea surioară. Ne-am împrietenit foarte tare. O să stea cu noi aici, la castel.

- Atunci ar afla cine sînt.

- Și ce-i cu asta? Ești o Mateland. Ești de-a noastră, nu?

- E imposibil. Ar pune întrebări. Ar afla unde e tata... Scutură din umeri.

- Ei bine, gîndește-te la asta, în timp ce dansezi la nunta aia.

- Plec în două săptămîni.

- Și Philip va veni cu tine. Mireasa e sora lui, nu? Cred că va trebui să vin și eu.

- Sînt sigură că te vor primi cu brațele deschise. Proprietatea e mare și sînt o groază de camere.

Căzu pe gînduri.

Peste cîteva zile mă căută.

- De ce nu te văd decît în cămășuțele astea, Suewellyn? Aș vrea să porți și ceva elegant. Haide, încearcă una din rochiile mele. Să vedem dacă îi putem păcăli. Te voi face să joci rolul meu.

- Nu ajunge o simplă rochie.

Mă cîntări din ochi, dușă pe gînduri.

- Eu zic să încercăm, zise ea.

Aduse rochia albă în care o văzusem îmbrăcată la sosirea pe insulă. Fusese proaspăt spălată.

- Haide, trage-o pe tine. Să te văd.

Am ascultat-o. Rochia mă transforma uluitor. Mi se potrivea aproape perfect. Eram o idee mai înaltă decît Susannah, dar nu se vedea decît cînd eram una lîngă alta. Eram și puțin mai subțire.

- Ce efect! exclamă ea. Să știi că nu e nevoie să arăți ca o sălbatică, numai din cauză că locuiești pe o insulă de sălbatici. Așa... Acum ce mai ai de zis?

Ne priveam în oglindă.

- Zic că sîntem propriile noastre persoane, am spus.

- Stai puțin. Să vedem ce facem cu părul.

La îndemnul ei m-am așezat, în timp ce ea dispăru pentru o fracțiune de secundă, aducînd ceva. Nici nu mă dezmeticisem bine, cînd ea începuse deja să-mi taie părul. Am țipat în semn de protest, dar era prea tîrziu. Aveam deja un început de breton.

Consternarea mea o amuză.

- Te asigur că va fi o îmbunătățire. O să-ți placă la nebunie. Și în orice caz, e prea tîrziu să mă mai poți opri. Te rog stai locului, că altfel îmi strici opera.

M-am privit. Imaginea din oglindă era cu totul alta decît cea obișnuită.

## Masca seducției

Susannah făcu câțiva pași înapoi.

- Perfect. Nu-i așa că e fantastic?

Veni, lipindu-și obrazul de al meu, în fața oglinzii.

- Am putea fi gemene. Doar că tu ești o idee mai blondă. Poate mi se deschide și mie părul de la climatul ăsta. Dacă aș risca să ies fără pălărie... Și acum, lasă-mă să-mi întregesc tabloul.

Îmi întoarse capul spre ea și-mi înnegri cu un creion alunița.

- Așa... Opera mea e gata. Crezi că-i poți înșela?

- Pe mama, niciodată.

- Pe ea, nu, dar pe cei care nu te cunosc foarte bine, îi vei păcăli.

Era amuzată. Ochii îi străluceau.

- De abia aștept să cobor la masă. Trebuie să porți rochia asta, Suwellyn și să nu uităm la Sydney să cumpărăm niște rochii noi. Ah, pe asta *trebuie* s-o păstrezi. Îți vine grozav. Întotdeauna mi-a plăcut rochia asta. Arată mai bine pe tine.

M-am uitat în oglindă. Nu, nu se putea spune că eram identice. Dar cea care mă privea din oglindă nu eram eu, cea dinainte.

Leșind din camera lui Susannah, aproape m-am ciocnit de Cougar. Îmi aruncă o privire speriată, trase un țipăt scurt și o rupse la fugă.

Am strigat după ea:

- Vino înapoi, Cougar. Ce-î cu tine?

Se opri aruncându-mi peste umăr o privire îngrozită, holbându-se de parcă ar fi văzut un strigoi.

- Ooo... Nu, nu, nu, se tînguia ea. Rău... rău...

După care se întoarse și o zbughi din nou.





Cînd am apărut la cină, am provocat stupeoare.

- Suewellyn! țipă mama, consternată. Ce ți-ai făcut la păr?

- Nu vă place? întrebă Susannah. Și nu-i așa că-i stă minunat în alb? Îmi venea rău să o văd îmbrăcată ca o sălbatică.

- Arată superb, fu comentariul lui Philip. Suewellyn, semeni aproape perfect cu Susannah.

Remarca mă duru. Arătam, deci, superb, pentru că semănam și mai mult cu Susannah. Măcar el era sincer.

Reacția lui tata fu alta:

- Ce naiba ai făcut?

- E opera lui Susannah, îl anunță mama.

- Of, mamă! zise Susannah, știind că pe Anabel o enerva cînd i se adresa astfel, pe jumătate ironic. Cine te-ar auzi ar zice că i-am tăiat capul.

- I-ai tăiat, într-adevăr, o parte din frumusețea aia de păr, sublinie Anabel.

- Frumusețea aceasta iese mai bine în evidență așa. Este așa de drăguță, recunoaște!

- Arată parcă mai... îngrijit, interveni tata.

- Ce?! țipă Susannah. Asta înseamnă să nu te pricepi la chestii din astea. Cine naiba vrea să arate mai îngrijit? Asta e pentru fete bătrîne. Noi vrem să arătăm mai frumoase, mai elegante, mai *à la mode*, nu-i așa, Suewellyn?

- Pentru numele lui Dumnezeu, terminați odată cu discuția asta despre părul meu!

## Masca seducției

- Mie unul îmi place, strecură Philip cu timiditate.  
După care ne-am așezat la masă.

În noaptea aceea am avut doi vizitatori. Unul a fost mama. S-a așezat pe marginea patului meu și m-a întrebat:

- Ce te-a făcut să o lași?

- Cînd am realizat ce vrea să facă, era prea tîrziu. Pe urmă a trebuit s-o las. Într-un fel, are și ea dreptate. Îmi stă bine. Părul meu arăta cam sălbatic.

- Te face să arăți ca ea. Scoate în relief tocmai trăsăturile comune.

- N-are a face. Răul s-a produs. Și nu-i vorba decît de un amărit de păr. Îl las să crească și o să fie ca nou.

- În curînd o să te duci la nunta Laurei. Bănuiesc că vine și ea cu tine.

- Cei din familia Halmer sînt foarte bine crescuți. Sînt convinsă că Philip a invitat-o.

- O, Doamne, ce n-aș da să nu fi venit fata asta aici! exclamă mama înverșunată. Totul e altfel de cînd a venit ea.

Chipul ei se înăsprise.

- Dacă lucrurile s-au schimbat, am murmurat eu, nu înseamnă neapărat că ea e de vină. Dacă ar fi fost mai puternice, nu s-ar fi schimbat.

Mă refeream la Philip și ea știa asta.

- Parcă ar fi o sirenă, zise mama, cu mînie. Întotdeauna a fost un copil dificil. Îmi amintesc că punea mereu ceva la cale, vreo nouă răutate. Ne gîndeam pe atunci că se va schimba cînd se va face mare.

- Nu trebuie să te montezi împotriva ei, Anabel.

- Nu seamănă nici un pic cu Jessamy, nici cu tatăl ei. Mă întreb de unde a moștenit răutatea asta malițioasă.

- E în sîngele familiei, cred. Mulți dintre strămoși n-au fost tocmai blînzi. Serios, Susannah nu e așa de rea. Uneori poate fi fermecătoare.

- De la început am simțit că e periculoasă. Bănuiesc că nu-mi place pentru că e fiica tatălui tău și mă doare ideea că i-a mai dăruit și altcineva un copil, în afară de mine.

Anabel era întotdeauna cinstită cu ea însăși, lucru pe care îl admirasem mereu la ea.

- Draga, scumpa mea Anabel, am sărit eu, nu te necăji că am breton. Nimic nu poate schimba relația noastră, nu-i așa? Orice s-ar întîmpla, tu vei fi gata să te sacrifici pentru mine... și eu pentru tine.

Se trase mai aproape de mine și mă luă în brațe.

- Ai dreptate, Suewellyn, se resemnă ea. Uneori am impresia că mă port ca o proastă. Cred că am început să îmbătrînesc și eu...

Mă sărută și ieși.

Următorul vizitator apăru cam la o jumătate de oră după primul, exact cînd mă cuprindea, în sfîrșit, somnul. Vizita aceasta fu mult mai dramatică.

Ușa se deschise încet și se strecură înăuntru o figură neagră ca smoala. De abia o puteam ghici, în întunericul din camera luminată doar de luna în primul pătrar și de un cer presărat cu stele.

Am tresărit, ridicîndu-mă în capul oaselor.

- Cougaba!

- Da, domnița mică, Cougaba.

- Ce s-a întîmplat? A pățit Cougabel ceva?

- La Cougabel frică mare.

- De ce?

Mă arătă cu degetul.

## Masca seducției

- Ce face tu. Ce este tu. Este vrajă la tine.

Mi-am ridicat instinctiv mîna, pipăindu-mi bretonul proaspăt achiziționat.

- Nu bine... Nu bine, murmura Cougaba. Vrajă rău aruncat la tine.

- Vai, Cougaba, de-aia m-ai trezit? Ca să-mi spui că nu-ți place cum mi-am tăiat părul?

Se apropie de pat. Ochiul i se măriseră de groază.

- Eu spus la tine, îngîna ea. Rău, rău... Cougabel știe. Tu la ea soră de cruce. Ea simțit. Ea simțit aici...

Și Cougaba își atinse, în mod semnificativ, fruntea și locul unde știa că se află inima.

- Ea spus: „Lucruri rău întîmplat la domnița mică. Vrăjitoare luat pe ea și făcut rea. Făcut pe ea seamănă la vrăjitoare”.

- Of, dragă Cougaba, trebuie să-i spui lui Cougabel să nu se sperie. Mă simt perfect. Ațita doar că am pierdut o parte din păr.

- Vrăjitoare rea, continuă ea. Cougaba știe. Cougabel știe. Ea nu plăcut la Cougabel și la Uriaș. El urlat cînd auzit lucru rău.

- Uriașul! Țsta ce legătură mai are?

- El place la insulă crescut mare și... bogată. El place la Tatajo și Mamabel și domnița mică. El nu place la vrăjitoare... și acum ea luat la tine și făcut ca ea.

- Nimeni n-o să mă ia să mă schimbe. Eu sînt și voi rămîne aceeași.

Cougaba clătină cu tristețe din cap:

- Tu pleacă pe vas mare, îmi zise, trăgîndu-se mai aproape. la Phildo cu tine. la Phildo de la ea. Ea la el făcut vrăji. Tu... Phildo... fericită. La noi plăcut. Voi avut bebe... Ei crescut pe insulă. Mulți bebe, bebe mulți care

făcut insulă bogată și frumoasă. Dar Uriaș supărat. La el nu place. Tu o ia de aici, tu duce la ea departe... Tu venit înapoi cu Phildo și avut bebe mulți.

- Cougaba, ce drăguț din partea ta să-ți faci atâtea probleme.

Am întins spre ea brațele, iar ea răspunse gestului meu venind lângă mine și îmbrățișându-mă. Doar o clipă, pentru că apoi se retrase brusc, încruntată la vederea părului meu.

- Nu bine, scutură ea încăpățînată din cap. Ea luat la tine și făcut ca ea... Cougabel foarte tristă. Ea simte sînge. Ea spus Uriaș foarte supărat. El tată la ea... El tată la bebe al ei. Ea aproape de Uriaș.

Nu mai avea nici un rost să-i amintesc Cougabei că lucrurile nu stăteau deloc așa. Ce mai conta acum că recunoscuse, într-un moment de teamă, că Luke Carter era de fapt tatăl lui Cougabel, sau că bebelușul lui Cougabel nu fusese conceput în Noaptea Măștii. Cougaba, fidelă obiceiurilor rasei sale, lua drept adevăr ceea ce se potrivea mai bine intereselor sale de moment.

Oricum, am făcut totul să o liniștesc și chiar am reușit, convingînd-o că Susannah avea să plece curînd.



Nu mai era decît o săptămînă pînă la sosirea vaporului și eram deja pregătită pentru plecare.

Ne aflam la masă, cînd Susannah anunță:

- Am decis să nu mai merg la Sydney. Nu cred că

sînt încă pregătită să părăsesc insula și - să fim cinstiți  
- cînd voi pleca, va trebui să plec pentru totdeauna.  
Cine știe dacă voi mai avea șansa să vă mai revăd?

Se lăsă tăcerea. Philip părea zdruncinat.

- Laurei i-ar fi plăcut să vii la nunta ei, m-am aventurat eu. De abia așteptam să ne vadă împreună.

- Amîndouă cu breton, glumi Susannah. Nu. Sînt hotărîtă. Sper că n-o să mă alungați, nu?

Spusese asta privindu-l rugătoare pe tata, după care ochii ei inocenți se fixară asupra lui Anabel.

- Bineînțeles că poți să stai cît vrei, îi răspunse tata.

- Și eu care ziceam că noutatea s-a dus, murmură Anabel.

- Ei, aici n-ai dreptate. Locul e de-a dreptul fascinant. La fel și ceea ce faceți voi aici. Cînd spitalul va fi gata, va fi o minune. Aș dori tare mult să-l văd terminat. Deși mi-e teamă că va fi nevoie de ani de zile... Poate mă întorc într-o zi să vă văd. Și totuși, pînă una alta, nu mă pot încă desprinde de voi. Nu sînt gata. Te superi, Suewellyn?

- Eram nerăbdătoare să te prezint Laurei. S-ar fi bucurat să te cunoască. Dar nu-i nici o problemă, te înțeleg.

- Peste două luni ești înapoi. Atunci voi pleca eu, dar tot vom avea de petrecut împreună o zi, pînă cînd va pleca vasul meu.

- Se pare că agreezi viața primitivă, remarcă Anabel, pe un ton glacial.

- Am și lucruri interesante, care mă țin aici. Ochii ei înconjurară masa, oprindu-se asupra lui Philip.

Da, dar el pleacă cu mine, i-am replicat eu în gînd, întrebîndu-mă cum îi va mai plăcea lui Susannah insula

în lipsa lui Philip, din care își făcuse un sclav, sau a mea - subiectul ei de distracție.

Aveam să aflu foarte curînd răspunsul la aceste întrebări.

Într-o zi ieșisem din casă și coboram agale spre plajă, îndreptîndu-mă spre locul meu favorit, la umbra unui palmier, unde puteam citi nestingherită o carte pe care o primisem odată cu ultimul transport al vasului. Philip mi se alătură.

- Vreau să-ți vorbesc, Suewellyn.

- Sigur. Ce e?

- Mai bine ne-am așeza undeva. E bine sub copacul ăsta?

Era clar că nu-și găsea cuvintele, căutîndu-le cu disperare pe cele mai potrivite:

- Știi, m-am gîndit mult la asta...

- La ce anume?

- La nunta Laurei.

- Mai ai puțin și faci din mine un anchetator. Ce-i cu nunta Laurei?

- Păi... acum, cu molima asta în insulă...

- Aceași dintotdeauna...

- E... cum să spun... cam mult pe umerii tatălui tău.

- S-a descurcat cu succes înainte de venirea ta.

- Cred că are nevoie de mine aici.

- Aha, am rostit eu, înțelegătoare. Ce vrei să-mi spui e că nu vrei să vii la nunta Laurei.

- Nu că nu vreau, Suewellyn.

- Ei bine, atunci doar că preferi să rămîi aici.

- Nu-i vorba nici de ce prefer eu. Doar că simt că e datoria mea...

Am încuviințat. Am întors capul spre mare. Era atît.

de frumoasă și de leneșă în opalescența ei, iar apa atît de limpede, încît îi zăream nisipul auriu de pe fund.

Aș fi vrut să mă pot arunca în nisip și să plîng de durere. Pînă în acel moment nu îmi dădusem seama cît de mult îmi doream să rămîn aici, înconjurată de familie - de iubita mea mamă, de veneratul meu tată... și de Philip. Îmi făcusem atîtea planuri prostești. Văzusem, cu ochii minții, spitalul gata, forfotind de pacienți și de doctori. Văzusem insula transformîndu-se într-o comunitate prosperă și mă văzusem alături de Philip, crescîndu-ne copiii în acest decor idilic.

M-am auzit spunînd:

- Simți că... că...

- Da, sări el, cu hotărîre în glas. N-aș putea fi cu inima împăcată, lăsîndu-l pe tatăl tău singur... acum.

Aș fi vrut să urlu la el: „Vrei să spui că nu vrei s-o lași pe Susannah!”

Deci totul se sfîrșise. Și în tot acest timp mă mîngîiasem cu speranța că ea va pleca pînă la urmă și, cu timpul, vom uita că a fost vreodată pe insula asta.

Și atunci m-am înmuiat. Bietul Philip! Nu se va mărita niciodată cu el, știam asta. Era promisă lui Esmond și... castelului.



Capitolul 6

*Uriaşul urlător*

**A**şa se face că am plecat singură la Sydney. Unul din fraţii Laurei mă întâmpină şi mă conduse pe proprietate. Bagajul urma să vină a doua zi.

Mi-a revenit sarcina să-i explic lui Alan - fratele lui Philip - că acesta hotărîse că sînt prea multe de făcut pe insulă şi nu poate veni.

Alan se strîmbă:

- Laura nu o să vadă asta cu ochi buni, te asigur.

Am fost primiţi cu multă căldură. Laura radia de fericire. Deşi o dezamăgise lipsa lui Philip, îi trecuse repede supărarea şi îşi recăpătase optimismul obişnuit.

Îmi plăcea viitorul ei soţ. Plănuiau ca imediat după nuntă să meargă în Queensland, unde el moştenise o proprietate.

În timpul probei pentru rochia de domnişoară de onoare, Laura îmi admiră tunsoarea:

- Te schimbă, Suewellyn, îmi zise ea. Ţi-a dispărut

aerul acela inocent dinainte. Arăți ca o femeie de lume.

- Poate că asta și devin...

Veni apoi în camera mea, așa cum făcea în vremea când eram colege, așezându-se, ca și atunci, pe podea, cu capul în mâini și bălăbănindu-și picioarele, în timp ce mă studia, așa cum stăteam, tolănită în fotoliu.

- Nu-i așa că-i ca pe vremuri? murmură ea. Și acum... uite că mă mărit. Ți-am luat-o înainte.

- Ești mai mare ca mine.

- Da, asta ar fi o scuză valabilă. Familia e dezamăgită, Suewellyn.

- Din cauză că Philip n-a venit?

- Da, dar mai speram și altceva... Știi și tu cum e cu familiile astea... Dacă au o nuntă în familie, se și gîndesc la următoarea. Tata zice că febra asta a nunții se ia. Și de fapt cred că Alan va fi următorul. Dar ei se gîndesc la Philip. Te îndrăgim mult, Suewellyn.

- Totdeauna ați fost minunați cu mine. Și asta a însemnat mult pentru mine, cînd veneam în vacanțe. Erau prea scurte și, dacă n-ați fi fost voi, ar fi trebuit să rămîn la școală.

- Toți te-am îndrăgit. Aveai o influență atît de bună pentru mine! Să știi că Philip e un ticălos că n-a venit. Chiar are atîta treabă?

Am avut o ușoară ezitare.

- Dă-i drumul, zise a. Ce nu e-n regulă? Pe mine nu mă duci. Ce s-a întîmplat cu voi?

- Nimic.

- Ba e ceva. Nu mai țineți unul la altul?

- Nu cred că Philip a ținut vreodată îndeajuns la mine ca să vrea să se căsătorească cu mine.

- Ba da. Era îndrăgostit de tine. Toți știam asta. Mama

zicea că e doar o problemă de timp. Sînt atît de dezamăgiți. I-ar fi făcut fericiți un anunț la nunta mea.

- Nu. N-ați avut dreptate.

Mă privi intens, pînă ce am izbucnit:

- Sora mea dinspre tată ne-a vizitat pe insulă. L-a... cum să zic... I-a înnebunit.

- Și... se va căsători cu ea?

- O, nu! Ea e deja logodită.

- Ce porcărie! Și ce prost e Philip ăsta!

- Lucruri de genul ăsta se mai întîmplă. Nu poți conduce viața altora.

- Și te-a marcat...

- O, nu cred că a fost vreodată ceva serios între noi. Bănuiesc că nu mă maturizasem destul. Ai mei îl vedeau ca pe partida ideală pentru că aș fi venit cu el pe insulă, iar Philip ar fi lucrat cu tata. Prea se potriveau toate.

- Ce păcat! Într-un fel s-a stricat totul.

- Pentru tine nu. Totul e perfect. Ești și vei fi în-al noulea cer de fericire, Laura.

- Voi reflecta asupra invitației tale de a vizita insula... dacă ea mai rămîne valabilă.

- Bineînțeles că rămîne, începînd din momentul ăsta.

- Bine, atunci. Mă voi gîndi la asta.

Vorbirăm apoi despre pregătirile pentru nuntă și despre luna de miere și cred că am reușit s-o conving că Philip nu fusese atît de important pentru mine.

Apoi Laura s-a măritat și a doua zi după ceremonie a plecat cu mirele în călătoria de nuntă. Eu am rămas pe proprietate, în așteptarea vasului care avea să mă ducă înapoi pe insulă. Cu toții au insistat să stau cu ei pînă în ultima zi, dar le-am spus că vreau să fac ceva cumpărături în Sydney. Adevărul era că vroiam să

evadez. Prea multe îmi aminteau acolo de minunatele vacanțe de altădată, petrecute cu Philip și Laura. Mi-am dat seama că nu voi mai călca niciodată pe proprietate. Nu îmi făceam planuri pe termen lung. Mă întrebam cum va fi viața pe insulă după plecarea lui Susannah. S-ar putea ca Philip să rămână acolo, asta în cazul în care nu va găsi vreo scuză penibilă s-o urmeze în Anglia, lucru care nu era exclus. Nu vroiam să mă gîndesc la această alternativă.

Era o adevărată aventură să stau singură la hotel, dar proprietarii mă cunoșteau deja, căci mai venisem aici, însoțită de vreun Halmer, de cîte ori mă îmbarcam spre insulă. Hotelul era aproape plin în acest moment. Majoritatea clienților erau crescători de vite din interiorul Australiei, care stăteau la taclale în salonul hotelului, discutînd prețul lînii sau afaceri. Eu am rămas în camera mea, unde mi se aducea mîncarea. Aveam de stat acolo doar două zile. Mi se părea totuși mult, și am realizat deodată că era prima dată în viață cînd mă găseam singură.

Tînjeam după insulă și totuși mă temeam de ce voi găsi acolo. Nu aveam să mai întîlnesc paradisul cu care mă obișnuisem la alte întoarceri acasă. Philip trebuie să fi aflat deja că Susannah doar se joacă cu el. Bietul Philip!

Era în dimineața dinaintea plecării și am hotărît să mai fac ceva cumpărături de ultim moment. Tocmai ieșeam dintr-un magazin de pe Elizabeth Street, de unde cumpărasem cîteva rochii pentru Anabel, cînd, ieșind în căldura plăcută a soarelui, mă auzii salutată de o voce străină:

- Bună dimineața, domnișoară Mateland.

M-am întors și am dat cu ochii de un tânăr pe care nu îl văzusem în viața mea. Își scoase pălăria și făcu o reverență.

- Nu-ți mai aduci aminte de mine. Sînt Michael Roston de la Roston Evans. Tata, care se îngrijea de afacerile dumitale, a murit acum trei săptămîni și eu am preluat afacerea,

Atunci am înțeles că mă confunda cu Susannah. Am ezitat.

- Îmi pare rău, am îngăimat eu nesigură.

- A fost o moarte neașteptată, continuă el. O criză. Că veni vorba, au sosit niște scrisori pentru dumneata. Aveam de gînd să ți le trimit cu vaporul pe insula Vulcano. Credeam că încă te afli acolo.

- Aștept vaporul.

- Deci te întorci acolo. N-ai vrea să treci pe la sediul nostru ca să-ți ridici corespondența? Știi unde, în Hunter Street. E drept că îți cam scoate sufletul urcatul ăla pînă la etajul patru, dar firma a fost mereu acolo, la numărul 33. Tata n-ar fi vrut să audă de schimbarea adresei.

Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul. Numele se întipări repede în minte: Domnul Michael Roston de la Roston Evans, Hunter Street, numărul 33. Cred că ideea înmugurise din prima clipă în capul meu. O să fie amuzant să-i duc poșta lui Susannah.

- Auzi ce caraghios, i-aș spune. Trebuie că semănăm într-adevăr foarte tare. M-a acostat un tânăr care m-a confundat cu tine și pe care m-am hotărît să-l păcălesc... Așa că ți-am ridicat poșta.

Deci i-am răspuns:

- Voi veni după poștă.

- Perfect, îmi răspunse el.

## Masca seducției

- În după-amiaza asta, probabil.  
- Vă rog. Dacă nu voi fi acolo, las vorbă să v-o dea altcineva.

- Așa voi face... Și îmi pare rău de tatăl dumitale.  
- Ne lipsește îngrozitor. Știa toate dedesubturile. Este greu s-o iei de unde a lăsat-o el. Ne vom păstra, evident, vechile legături, mai ales cu cei din Anglia. Am lucrat cu Carruthers peste cincizeci de ani.

I-am mulțumit și m-am întors la hotel. M-am dus direct în camera mea, amuzată și înveselită de această întâmplare.

Mi-am scos pălăria. Da, semănam cu ea. Mă și simțeam ca ea. Importantă. Primisem scrisori din Anglia, printr-un agent australian.

Mica mea mascaradă mă încânta.

În după-amiaza aceea am ridicat scrisorile. M-am întâlnit din nou cu tînărul avocat. De data asta eram pregătită pentru rol. Mi-am dat seama că o văzuse doar o dată pe Susannah și atunci doar în fugă. Probabil că tatăl lui ar fi știut într-o clipă că sînt o impostoare.

Se întinse la discuții:

- Și cum îți place pe insula Vulcano, domnișoară Mateland?

- Găsesc că e un loc interesant.  
- Bănuiesc că pînă la sfîrșitul anului te întorci acasă...  
- Probabil:  
- Cred că ți-e tare dor. Tata îmi spunea ce castel minunat aveți acasă.

- Da, e un loc frumos.

Mă descusu în legătură cu insula.

- Aud că s-a schimbat de cînd cu spitalul și plantațiile și a ajuns un loc prosper și aproape civilizată.

- Așa este, l-am îngîna' eu.

- Englezul a făcut totul. Nu era un loc prea ospitalier. Am auzit că o dată era să fie ras de pe fața pămîntului de o erupție vulcanică.

- Asta a fost acum trei sute de ani.

- Bănuiesc că acum e stins.

I-am spus că mă grăbesc să-mi termin pregătirile de plecare pentru a doua zi. Mă temeam că îmi va pune vreo întrebare încuietoare.

Am luat cu mine în cameră scrisorile și le-am pus într-o casetă mică pe care o duceam mereu cu mine. De-abia așteptam să-i povestesc surorii mele cum am fost confundată cu ea pe străzile din Sydney.



Era o zi fierbinte cînd am ridicat ancora. Mi-am luat locul preferat pe punte, de unde aveam panorama splendidului port. Și am rămas pe punte chiar și după ce am trecut prin strîmtoare în larg și uscatul era undeva, la zeci de mile în urmă.

Mai tîrziu am coborît în cabină.

Mi-era dor de părinții mei, dar în același timp mă îngrozea această întoarcere. Susannah trebuie să fie deja gata de plecare. Bietul Philip, oare visează să plece cu ea?

O, Doamne, Susannah, m-am gîndit, de ce a trebuit să vii pe insulă să ne distrugi viețile?

Eram în larg de mai multe zile. A doua zi urma să

## Masca seducției

apară în zare pământul. În acea noapte m-a trezit puternica legănare a vasului. Era total neobișnuit, în acele locuri.

Coborînd la micul dejun, am sesizat imediat că nu era ceva în regulă. Oamenii gesticulau și vorbeau agitați; se întîmplase ceva neobișnuit.

Am întrebat ce s-a întîmplat.

- Nu știi ce e, mi s-a răspuns. Vasul a început să se clatine deodată. Acum nu mai înaintăm, pentru că tangajul devenea tot mai periculos.

În timpul dimineții simțirăm un miros ciudat în aer; era acru, sulfuric, și părea să vină de la un nor de fum care plutea pe cer.

Vestea se răspîndi ca fulgerul pe vas.

Mie mi-a fost dată de o femeie rezemată de balustradă:

- Se zice că a erupt un vulcan - îmi zise ea săritoare. Una din insule...

M-a cuprins o sudoare rece.

- Care? am țipat eu. *Care?*

Clătină din cap.

- Nu știu. Toate insulele sînt vulcanice pe aici.

Îmi era greață de groază. Dădeau buzna în mintea mea sute de imagini, toate înfățișînd-o pe Cougarbel, cu ochii ei mari și limpezi, grei de înțelesuri, profetînd: „Uriaș Urlător nu place...”

O certitudine de neînțeles, ca o fatalitate, puse stăpînire pe mine. Uriașul încetase să mai urle, căci, în sfîrșit, își descărcase mînia.





Căpitanul șovăia.

Avea lucruri de dus pe insulă și - cum nu știa sigur unde erupsesse vulcanul, iar tangajul exagerat al vasului încetase - se hotărî, în cele din urmă, să se apropie de insulă.

Eram pe punte. Am fost pusă față în față cu ruinele căminului meu fericit. Se zărea vârful muntelui, din gura căruia mai ieșeau încă flăcări, piscul înotînd într-un nor rotund de fum.

M-am dus la căpitan.

- Aici e căminul meu, i-am zis. Trebuie să mă duc să văd cu ochii mei.

- Nu pot să te las. E prea periculos.

- Dar e casa mea, am repetat cu încăpăținare.

- Trimit oamenii cu două bărci să vadă dacă sînt ceva supraviețuitori.

- Merg cu ei, am zis.

- Mi-e teamă că nu-ți pot permite.

Repetam într-una:

- E casa mea, nu-nțelegeți?

Înțelegea, pentru că mă adusese de multe ori cu vasul lui pe insulă.

- Nu pot să te las, insistă el.

- Atunci voi înota. Asta nu poți s-o împiedici. Trebuie să văd. Mama trebuie să fie acolo... iar tata...

Văzîndu-mă nebună de durere, acceptă:

- E riscul tău.



Stăteam în picioare, pe pământul frumoasei mele insule. Priveam în jur, dar n-o recunoșteam. Uriașul era acolo, mare și amenințător, cu poalele afumate de propriile-i jerbe rătăcite, pe care le scupase peste acele pământuri fertile. Rămășițele colibelor erau înecate în cenușă, iar printre ele curgeau râulețe de lavă fierbinte. Era întuneric ca în tojil nopții, dar am putut zări grămada de pietre - tot ce mai rămăsese din minunatul nostru spital.

- Unde sînteți? am șoptit, cu îndrjire. Anabel... Joel...  
Unde sînteți? Philip, Susannah, Cougaba, Cougabel...  
Unde?

Peste tot se scurgeau fișii de noroi păstos. Probabil că aburul emanat de crater se condensase în ploaie și se amestecase cu praful vulcanic care plutea prin aer, formînd această pastă, care se prelinsese la vale, înghițind colibele pitice ale insularilor.

Toată insula era plină de praf și pietre, probabil azvîrlite din crater. Nu-mi puteam crede ochilor. Era un coșmar. Știam că nu poate supraviețui nimeni unui asemenea cataclism.

Totul se pierduse. Toată viața mea era astfel ștearsă cu buretele.

Îl luasem în derîdere pe Uriașul Urlător! De ce îl subestimaseam toți? De ce nu luasem în seamă avertismentele localnicilor? Ei știau mai bine decît noi...

Sfîrșise prin a ne distruge. Îl distrusese pe tata, cu toate visurile și speranțele lui, le distrusese pe mama,

pe Cougaba, pe Cougabel, pe Susannah și îl distrusese pe Philip.

Pe mine un miracol mă salvase. Un miracol sub forma nunții Laurei... Dar salvată ca să ce?

Eram singură pe lume... distrusă și eu.

Ce n-aș fi dat atunci să fi fost cu ei cînd se întîmplase totul!



Căpitanul mă privi cu blîndețe.

- Nu mai poți face nimic. Nici unul dintre noi nu mai poate face nimic. Trebuie să vii cu noi la Sydney.

Mintea îmi era golită. Nu mă puteam gîndi la nimic altceva decît la felul în care îmi fuseseră luați cei dragi. Toți erau morți.

Și nu vroiam să mă întorc la Sydney. Vroiam doar să rămîn aici, în locul acesta unde fuseserăm atît de fericiți. Să sap, să scormonesc pămîntul, să fac tuneluri printre dărîmături și... cine știe, poate aș fi găsit ceva. I-am spus și căpitanului.

El clătină cu tristețe din cap:

- N-aveau cum să supraviețuiască. Unde s-ar fi putut retrage? Imaginează-ți ce-a fost aici.

Am început să urlu:

- Nu știi. Spune-mi!

Mă luă în brațe, încercînd să mă liniștească.

- Nu trebuie să te chinuiești așa.

- Să nu mă chinuiesc! Casa mea... tot ce am iubit pe

lumea asta... tot ce a avut un sens... toate s-au dus. Și îmi spui să nu mă chinuiesc!

A tăcut puțin și eu am continuat:

- Spune-mi ce li s-à întâmplat. Vreau să știu ce au simțit.

- S-a întâmplat repede, îmi răspunse el. S-ar putea să nu fi avut nici un semnal de avertizare. O bruscă izbucnire... în pîntecul vulcanului...

- Urla, am țipat eu, isteric. Era Uriașul Urlător. Rîdeam de el. Rîdeam. Ah, el ne dorea răul și noi rîdeam.

- Dragă domnișoară Mateland, nu are rost să te chinuiești în plus. Mă îndoiesc că au simțit ceva, că au suferit vreun pic.

- S-a terminat totul... , m-am tînguit. Ani de zile de visuri, de speranțe... totul s-a sfîrșit.

- Dă-mi voie să te conduc la vas, zise el. Mergem la Sydney și acolo îți poți face planuri.

- Planuri? am murmurat eu, mecanic. Planuri?!

Nu mă gîndisem la viitor. Deci trebuia să trăiesc mai departe. Dar nu vroiam să mă gîndesc la asta. Nici nu mă gîndeam că aș putea trăi fără ei. Tot ce vroiam să știu era cum s-a întâmplat. Ce au gîndit în ultimele lor clipe? Mama, pe care o iubeam cel mai mult, acea domnișoară Anabel care știuse să aducă atîta fericire în viața unei fetițe crescută într-o casă lipsită de dragoste. Domnișoara Anabel, cu rîsul cel mai voios pe care îl auzisem vreodată... nu mai era. Aflasem ce înseamnă să fii iubit și răspusesem iubind, la rîndul meu. Iar acum... acum...

Nu, nu-mi puteam imagina o lume fără ea.

- Cum s-a întâmplat? Vreau să știu! am țipat în continuare.

- O erupție vulcanică. Îl crezuserăm stins. Timp de trei sute de ani n-a făcut decît să pufăie din cînd în cînd.

- Urla, am spus. Urla și iar urla. I se spunea Uriașul Urlător...

- Știu că băștinașii aveau tot felul de superstiții. Așa fac ei, cînd nu înțeleg ceva. Probabil că s-a făcut complet întuneric. Cred că marea a făcut valuri imense. Vezi cît de tare înaintase pe țărm. Sînt o mulțime de animale și plante marine pe nisip. Probabil că cerul s-a luminat ca de fulgere și lava a început să țîșnească din crater, să curgă și să acopere toată insula.

- Lavă încinsă.

- Iar praful vulcanic a făcut noroiul. Cred că aerul era foarte umed. Dar așa îți faci mai mult rău, domnișoară Mateland. Haide, te duc pe vas. Trebuie să ridicăm ancora repede. Mi-am făcut datoria, m-am asigurat că nu pot ajuta cu nimic. Nu e nici un supraviețuitor. Vezi și tu. Acum trebuie să mergem.

- Eu rămîn aici! am început să țip din rărunchi. Este casa mea... îngăimam, lipsită de rațiune.

- Nu mai e, a replicat el, trist. Vino cu mine. Trebuie să mergem. Poate să devină periculos. Dacă erupe din nou?

Mă apucă ferm de mîină, împingîndu-mă în barcă.

Și barca ajunsese lîngă vapor.

Știam că nu voi uita niciodată acea priveliște a insulei... fumegîndă, distrusă, pierdută. Spitalul, plantațiile, toate visele noastre, tot ceea ce însemnase ceva pentru mine, zăceau sub cenușă.



Trebuie să fi părut pierdută, căci căpitanul mă duse pînă la hotel. Îmi voi aminti mereu blîndețea și căldura acestui om.

Toți se purtau frumos cu mine, ca întotdeauna în urma unui mare dezastru. Patronul hotelului îmi dădu vechea mea cameră și mă lăsă să îmi ling acolo rănile. Vroiam să fiu singură.

Am zăcut așa vreo două zile - fără să mănînc, doar zăcînd în pat. Singura ușurare era somnul, pentru că - din cînd în cînd - adormeam, istovită. Momentul trezirii era însă teribil de dureros, pentru că realitatea mă lovea în față.

La sfîrșitul celor două zile, m-am trezit din această letargie. M-am pomenit cu doamna Halmer, care auzise vestea. Mă rugă să merg la ei ca să mă refăc după teribilul șoc.

M-am gîndit la propunerea ei; nu știam dacă vreau să merg sau nu. Doliul mă va urma și acolo, căci fiul ei, Philip, fusese și el o victimă.

Îmi spuse că ne vom ajuta una pe alta. Cînd văzu că ezit, mă anunță că va veni din nou peste o săptămîină și că voi fi întotdeauna binevenită la ei.

- Așa vei putea să te gîndești ce vei face, îmi zise ea. Găsim noi o soluție. Pe proprietate vei fi liniștită. N-o să te deranjeze nimeni.

După plecarea ei, am început să mă gîndesc. Ce să fac? Dacă trebuia să trăiesc, îmi trebuia și o viață. Familia și casa mea nu mai erau. Unde să mă duc? Ce

să fac?

Încercam să amîn toate astea.

Nu-mi pasă! Îmi repetam cu înverșunare. Nu-mi pasă ce se alege de mine.

Era o prostie din partea mea. Eram aici. Eram în viață. Trebuia să continui să trăiesc.

Dar cum?

Mă cuprinse un fior de gheață cînd mi-am amintit că mă găseam într-un hotel. Aveam o sumă foarte mică de bani pe care o luasem cu mine pentru drum și care n-avea să-mi ajungă prea mult timp.

Iată-mă fără un sfanț. Tata își băgase toată averea în spital și plantații. Ele urmau să fie moștenirea mea. Parcă o auzeam pe mama, spunînd: „Tata a investit tot ce are în spital și plantații. Vor fi ale tale într-o zi, Suewellyn”.

Amintirea glasului ei și a minunațiilor ei ochi albaștri, îngrijorați de soarta mea, era prea mult pentru mine. Mi-am îngropat, îndurerată, fața în pernă.

- Nu-mi pasă, nu-mi pasă ce se alege de mine, repetam cu încăpățîinare.

Și deodată, mi se păru că îi aud din nou minunatul glas. Nu vorbi prostii, scumpo, parcă zicea. Găsește-ți o cale. Nu-ți stă în fire să te lași bătută. Noi nu sîntem făcuți din stofa învinșilor. Nici tatăl tău, nici eu și... nici tu. Dacă viața e rea cu noi, pur și simplu ne revoltăm și o sfidăm. Sîntem niște luptători.

Avea dreptate. Trebuia să îmi continui viața. Să îmi croiesc un drum prin mlaștina aceea a durerii și tristeții. Trebuia să trăiesc.

Aveam nevoie de bani și pentru asta trebuia să îmi găsesc o slujbă. Ce știam să fac? Ce făceau alți oameni

În situația mea? Fusesem bine educată. Mama fusese o profesoară excelentă. Trebuia să pot face ceva.

Dar nu asta îmi doream. Ce îmi doream eu mai mult era să iau vaporul spre insula Vulcano și să urc pe munte pînă la crater, să îi cer Uriașului Urlător să mă ucidă și pe mine în același fel cum îi ucisese pe ei.

Aproape că simțeam mîngîierea mamei pe păr. Suewellyn, murmură ea, ești un Mateland. Și un Mateland nu se lasă niciodată învins.

Da, eram un Mateland. Gîndul mi-a zburat la strămoșii mei din galeria portretelor. Întotdeauna visasem să ajung la castel. Chiar și acum îi simțeam fascinația. Eram uimită, căci dădeam semne că mă interesează, în definitiv, viața. Căci cum aș fi putut interpreta altfel această dorință de a vedea castelul?

Și atunci mi-am amintit de scrisorile pentru Susannah, care se găseau la mine. Ce să fac cu ele? Trebuie oare să le duc înapoi la Roston Evans? Să-i explic că m-am dat drept Susannah? Nu aveam nici un chef să fac așa ceva.

Am scos scrisorile din geantă și le-am întors pe toate părțile, pipăindu-le. Era o adevărată ușurare să îmi pot lua, fie și numai pentru cîteva clipe, gîndul de la insula devastată.

Nu știu ce mi-a venit. Poate că mă agățam cu dinții de viață, conștientă că trebuie să încetez să mă mai gîndesc la părinții mei sau la Philip. Știam că, pentru asta, trebuie să mă arunc cu capul înainte în ceva care să îmi monopolizeze toate energiile, nemailăsîndu-mi nici un strop cu care să mă chinuiesc singură.

Drept pentru care am deschis prima scrisoare, repetîndu-mi în minte că Susannah e moartă. Era o



scrisoare oficială, de la o firmă de avocați din Mateland, *Carruthers & Gentle*, pe care domnul Roston o menționase.

*Dragă domnișoară Mateland,*

*Trebuie să vă anunțăm decesul neașteptat al domnului Esmond Mateland, care a survenit joia trecută. Potrivit testamentului bunicului dumneavoastră, castelul Mateland și domeniile sale vă revin în întregime, ca moștenitor ales de domnia sa, în eventualitatea morții premature a verișorului dumneavoastră. Vă rugăm să aveți amabilitatea de a ne contacta cât mai urgent. Vom ține legătura cu reprezentanții firmei Roston Evans and Company, prin care vă va parveni această scrisoare. După citirea ei vă rugăm să treceți pe la sediul lor, în Hunter Street, numărul 33, Sydney.*

*Al dumneavoastră sincer,*

*din partea Carruthers & Gentle Ltd.*

Semnătura era indescifrabilă.

M-am așezat mai bine în fotoliu. Deci Susannah era acum proprietara castelului. Era ceea ce își plănuse cu atîta grijă, o parte importantă din plan fiind căsătoria cu verișorul ei, Esmond. Dar Esmond era acum mort, iar Susannah avea castelul... sau l-ar fi putut avea, dacă ar mai fi fost în viață. Cui îi aparținea oare castelul, în aceste condiții?

Cred că acela a fost momentul decisiv. Ideea care îmi răsărise în cap era nebunească și atît de scandoasă, împotriva bunului simț, încît la început am respins-o, îngrozită. Dar ea se instalase deja, ca un germene, o sămîntă de plantă carnivoră, care, evoluînd

rapid, îmi înăbușea scrupulele.

Trebuie că eram într-adevăr într-o stare de șoc, căci, cu câteva săptămîni înainte, nimic pe lume nu m-ar fi putut îndemna să deschid o scrisoare adresată altuia.

Am ridicat a doua scrisoare. Un scris îngrijit, foarte înclinat. Înainte să mă gîndesc de două ori, am sfîșiat plicul.

*Dragă Susannah*

*Probabil că deja ai auzit teribila veste. Îți închipui cît sînt de distrusă. Era atît de sănătos, cu numai cîteva zile în urmă. Doctorii sînt uluiți. Ce să mai spun de mine... Sînt nebună de durere. Trebuie să vii neîntîrziat acasă. Știu că te găsești la celălalt capăt al lumii și-ți va lua ceva timp. Dar, te implor, pornește imediat. A trecut o groază de timp de cînd nu te-am văzut. După anul ăla la Paris, nici n-ai venit bine acasă că ai și plecat spre Australia. Mai e puțin și uit și cum arăți.*

*Știu ce simți. Probabil că vei suferi și tu, odată cu mine. Erai logodnica lui. Cine putea fi mai apropiat de el decît tine? Știi că ne amenința că pleacă în Australia după tine? Ca și atunci cînd a stat la Paris... E un haos general aici. **Carruthers & Gentle** spun că trebuie neapărat să vii aici să pui lucrurile la punct. Acum ești stăpîna castelului. O, Doamne, ce tragedii au lovit familia asta! Esmond să moară așa... atît de tînăr. Iar tatăl lui... Cred că mi-am epuizat porția de durere pentru viața asta. Am probleme tot mai mari cu vederea. Cred că în cinci ani voi orbi de tot... Vino, cît poți de repede.*

*Cu dragoste, mătușa ta,*

*Emerald*

Am recitit ambele scrisori, după care am stat așa, cu ochii pierduți în gol, mult timp. Cred că a trecut astfel o jumătate de oră, în timpul căreia gândurile mi-au zburat în trecut. M-am văzut la marginea pădurii fermecate, privind castelul. Se făcea apoi că mă aflam înăuntrul lui și totul era foarte real, căci îi știam deja toate colțurile - deși nu intrasem niciodată acolo - din poveștile lui Anabel și ale lui Susannah.

Și - în mod straniu - în tot acest timp, recenta tragedie dispăruse complet din gândurile mele.

## Capitolul 7

# *Marea înșelăciune*

**E**ste o trăsătură caracteristic umană aceea că, odată ce s-a decis asupra unui mod de a acționa total greșit, necinstit, criminal chiar, mintea vinovată începe aproape imediat să caute justificări pentru noul curs al acțiunilor sale.

Îmi curgea sînge de Mateland în vine. Era normal ca progenitura tatălui meu să urmeze la moștenire. Și eram, în definitiv, cea de a doua fiică a tatălui meu. Esmond era mort; Susannah, moartă și ea. Dacă părinții mei ar fi fost căsătoriți, moștenirea mi-ar fi revenit.

Nu avea importanță că, de fapt, părinții mei *nu* fuseseră căsătoriți. Că eram - cum pe drept cuvînt mă apostrofau copiii la școală - o bastardă, iar bastarzii, se știe, nu au drepturi.

Pentru că, argumenta mintea mea cercetătoare, tata o iubise pe mama mai mult decît orice pe lume. În ochii lui, ea era soția sa. Deci eram o adevărată Mateland:

Era numele pe care mi-l dăduseră cînd mă luaseră cu ei; aveam tot dreptul să fiu recunoscută ca atare.

Ideea punea tot mai mult stăpînire pe mine.

Dacă n-ar fi fost Susannah, Philip ar fi fost acum lîngă mine. M-ar fi urmat la nunta surorii lui, apoi ne-am fi căsătorit, căci fusese întrucîntva îndrăgostit de mine, iar eu de el.

Dar apăruse ea și îmi furase iubitul. De ce nu i-aș lua și eu moștenirea? În sfîrșit, gîndul acela ascuns ieșise la lumină.

- Dar e imposibil! am exclamat, cu voce tare. E un vis nebunesc!

Aveam altă alternativă?

Am scrutat cu ochii minții viitorul cenușiu care mi se desfășura, ca un deșert, în fața ochilor. Mă puteam duce la Roston Evans, mărturisindu-i mica mea păcăleală. Nu era ceva grav, în momentul acesta. După care aveam să mă duc la familia Halmer, unde eram binevenită pînă mă hotăram ce să fac. Poate aș fi împrumutat ceva bani să merg în Anglia, unde mi-aș fi găsit vreun post de guvernantă sau însoțitoare, singura perspectivă demnă pentru o femeie educată aflată deodată în situația de a-și cîștiga existența. O alternativă îngrozitoare pentru mine.

Pe de altă parte, exista acest plan nebunesc și scandalos care încolțise în mintea mea. Un amalgam de argumente se ciocneau fără încetare în capul meu.

Nu e bine, îmi spuneam. E o înșelătorie. E o crimă. E de neconceput.

Și totuși, acest nou chin îmi ușură durerea pierderii. Bineînțeles, îmi repetam la nesfîrșit, n-o s-o fac, dar e incitant să mă gîndesc cum ar fi dacă aș face-o și...

dacă ar fi posibil.

Zbură un ceas. La capătul lui, încă mă găseam cufundată în aceste planuri imagine.

M-aș fi dus la Roston Evans. Cu el era ușor. Tînărul era convins, de fapt, că sînt Susannah. Totul pornise din cauza lui, căci mă confundase pe stradă cu ea. Altfel nici nu mi-ar fi trecut prin cap nebunia asta. Fusese mîna destinului. Mă ispitise, aruncîndu-mi momeala, iar eu nu rezistasem tentației. Făcusem primul pas spre prăpastie, cînd îl lăsasem să creadă că sînt Susannah. De ce o făcusem? Începeam să cred că îmi urmasem de fapt o soartă predestinată.

Prima parte ar fi fost, deci, floare la ureche. M-aș fi dus la domnul Roston să îmi iau banii de drum. I-aș fi spus că plecasem spre insulă și găsisem doar ravagiile erupției vulcanice. Era un adevăr.

Și aș fi plecat în Anglia... la castelul Mateland. De abia atunci ar începe partea cea mai primejdioasă.

O frază din scrisoarea lui Emerald îmi răsuna în cap: „Mai e puțin și uit și cum arăți”.

Totul părea făcut să mă încurajeze în această nebunie.

M-am gîndit mult la castel. Îmi părea că deja o cunosc pe Emerald, din spusele lui Anabel sau ale lui Susannah. Scrisoarea aceea, în care amintea de vederea ei slabă, de faptul că nu o mai văzuse de mult pe Susannah, era ca un deget care-mi făcea semn să mă apropii. Un deget al destinului, care mă ademenea, spunînd: Vino. Haide, apropie-te, totul este pregătit...

Singurul care o cunoscuse îndeaproape pe Susannah și care m-ar fi recunoscut imediat drept o impostoare, fusese Esmond. Dar Esmond era acum

mort.

Aceste visuri, aceste uneltiri nebunești, aceste fabulații, îmi ocupară mult timp mintea, distrăgându-mă din crunta realitate. Și Dumnezeu îmi era martor că aveam nevoie de ceva care să îmi ocupe gândurile, smulgându-mă astfel din disperarea crîncenă care pusese stăpînire pe mine.

Pînă acum nu făcusem nimic rău. Îl lăsasem pe Roston să creadă că sînt Susannah, îi ridicasem poșta și îi deschisese scrisorile. Lucruri complet inofensive.

Trebuia să mă opresc aici și să încep să judec ca un adult ce eram.

Mă copleși însă disperarea. Anabel îmi apărea în fața ochilor iar și iar, vizitîndu-mă la Crabtree Cottage și nu mă mai săturam să refac în amintire acea noapte de neuitat cînd mă luase de acolo.

Dar cea mai vie amintire dintre toate era aceea a mîinii ei ținînd-o pe a mea, în timp ce priveam fascinată castelul.

Nu, nu aveam nici o dorință să trăiesc, dacă nu...  
dacă nu...



Am petrecut o noapte albă. Moțaiam din cînd în cînd, în starea aceea dintre somn și realitate, visînd că ajunseseam la castel.

- Acum e al meu, mă bucuram eu, în vis.

Chiar dacă mă trezeam, ca să mă întorc pe altă parte,

visul rămînea cu mine.

Dimineață, primul gînd fu acela că, probabil, Roston o caută la ora asta pe Susannah. Știe deja că ea e acum stăpîna castelului și că a aflat și ea astă din scrisori. O așteaptă să sune. Creasem deja o situație delicată. Trebuia să fac ceva, căci mă vîrîsem într-o complicație mai mare decît crezusem.

În loc să mă îngrozească, această stare de lucruri îmi ușură sarcina.

Dintotdeauna membrii familiei Mateland duseseră o viață periculoasă, iar eu eram unul dintre ei.

Și atunci am știut pe loc că voi încerca marea cu degetul, aruncîndu-mă în această aventură. Mă îndreptam cu pași mari spre cea mai revoltătoare mascaradă pe care mi-o închipuisem vreodată. Știam că nu fac bine. Că voi fi, poate, într-un mare pericol. Dar aveam s-o fac. *Trebuia s-o fac.* Era singura cale de ieșire din mlaștina aceea a disperării, în care mă înecam.

Nu-mi păsa ce se va întîmpla cu mine. Uriașul Urlător mă jefuise, dintr-o singură lovitură, de tot ce avusesem mai drag pe lume.

Da, aveam să fac lucrul acesta deznădăjduit pentru că, dintr-o multitudine de motive, îmi va reda o urmă de interes pentru viață.

Iar castelul mă atrăgea ca un magnet și asta încă de cînd îl zărisem pentru prima dată. Ispita de a mă vedea stăpîna lui creștea cu fiecare ceas, fiind singurul lucru care mă mai putea face să suport în continuare viața.





Coborînd pe Hunter Street, întorceam în minte pe toate fețele cuvintele pe care urma să i le spun lui Roston. Cînd - intrînd în clădire - am pornit pe scări, încă nu eram hotărîtă. Nu m-ar fi mirat ca, odată ajunsă în fața lui, să îi povestesc dintr-o răsufolare adevărul, mărturisindu-i mica mea glumă. Dar n-am făcut-o. Ajungînd în biroul lui, el mi se adresă primul:

- Domnișoară Mateland, ce bine că ați venit. Vă așteptam. E îngrozitor. Bineînțeles că trebuia avută în vedere posibilitatea asta, ca vulcanul să erupă, dar nimeni nu se aștepta de fapt la așa ceva. Altfel tata v-ar fi sfătuit de la început să nu vă duceți acolo. Cred că ați avut un șoc. Și acum... șocul celălalt, poate și mai mare. Decesul verișorului din Anglia.

- Eu... aproape că nu realizez. E îngrozitor.

- Sigur, sigur. Înțeleg că a fost vorba de o boală subită. Nu se aștepta nimeni. O lovitură teribilă.

Se arăta blînd și compătimitor, dar i-am ghicit numaidecît nerăbdarea să treacă la detalii mai practice.

- Bănuiesc că vă întoarceți în Anglia.

- Asta e primul lucru. Nu am bani suficienți pentru drum...

- Scumpă domnișoară Mateland, asta nu e o problemă. Am instrucțiuni de la *Carruthers & Gentle*. Vă pot avansa orice sumă. Putem să rezervăm deja un loc. Înțeleg că mătușa vă așteaptă cu nerăbdare.

Hotărîrea mea se clătina. Dar tentația era prea mare. Și deodată am știut - atunci și acolo, în biroul domnului Roston - că voi merge pînă la capăt.



Nu trecuseră nici trei săptămîni și navigam deja spre Anglia, la bordul vasului Victoria. Gîndurile îmi zburau în trecut, spre cealaltă călătorie, pe care o făcusem alături de părinții mei, cu peste zece ani în urmă. Cît de diferită fusese! Și totuși ambele călătorii erau dominate de un spirit de aventură special. În ambele situații fusese vorba de plecarea spre o viață nouă.

Ceva nu era în regulă cu mine. Aveam impresia că îmi schimb caracterul. Că, lucru straniu, intru în pielea lui Susannah. Devenisem mai crudă, mai neîndurătoare. Oare era adevărat că sufletul celui care moare se poate instala în trupul celui rămas în viață? Parcă așa auzisem. Uneori aveam senzația că trupul meu e locuit de Susannah.

Domnul Roston îmi dăduse un cufăr cu haine și documente pe care ea i le lăsase în păstrare. Înainte de a părăsi orașul Sydney, mi-am aruncat ochii prin ele. Am încercat rochiile și pălăriile extrem de elegante. Îmi veneau perfect. Începusem să mă și mișc ca ea. Chiar să și vorbesc ca ea. Suewellyn cea pe care o știam eu n-ar fi făcut niciodată ceva atît de oribil. Încetasem să-mi mai caut pînă și scuze.

Eram o adevărată Mateland, eram sora lui Susannah, aparțineam aceluiași castel. De ce să nu joc rolul ei? Ce rău puteam face? Ea murise. Era doar o chestiune de schimbare a prenumelui meu, Suewellyn, în Susannah. Chiar și acestea semănau.

Monograma ei era S.M. Inițialele mele erau scrise

pînă și pe cufărul de călătorie.

Lungul voiaj pe mare îmi dădu răgazul să mă auto-analizez. Oamenii întorceau capul după mină. Schimbarea alungase aerul meu timid. Mă transformasem nu numai într-o tînără seducătoare, dar într-una care e conștientă de asta.

Faptul că nu mai puteam reveni asupra hotărîrii mele îmi sporea încrederea în mine. Trebuia să merg mai departe. Nimeni nu trebuia să observe vreo deosebire. De acum încolo, eram Susannah Mateland, moștenitoarea unui castel și a unei uriașe averi.

Aventura aceasta nebunească mă ajutase. Era atît de îngrozitor de îndrăzneată și primejdioasă, erau atîtea de învățat, încît nu mai aveam timp să mă adîncesc în obișnuitele mele gînduri negre. Chiar zîmbeam acum, amintindu-mi cum Susannah - căreia îi plăcea atît de mult să mă pună în umbră - nu mai era, lăsîndu-mă să mă bucur de tot ce fusese al ei.

Viața socială de pe vas era neobișnuit de animată. Căpitanul se agita să îmi facă pe plac. Știa că fusesem să îmi vizitez niște rude pe insula Vulcano și era plin de compătimire. Mă felicită însă pentru norocul de a fi scăpat cu viață.

- Da, i-am răspuns eu, dacă s-ar fi întîmplat cu o săptămîină mai tîrziu, aș fi pierit și eu. Le făceam o ultimă vizită înainte să mă întorc în Anglia.

- Ați scăpat ca prin urechile acului, domnișoară Mateland.

Am urmărit, cu infinită tristețe, apa mării. Erau momente cînd mi se părea că „a scăpa” nu era cuvîntul potrivit și că ar fi fost infinit mai pușin dureros pentru mine dacă m-aș fi aflat acum alături de cei dragi.

Mă îmbărbătă, luîndu-mi mîinile în ale lui:

- Nu vă întristați, domnișoară Mateland.

Simțise că subiectul e prea dureros pentru mine și nu-l mai abordă deloc, dar se arată extrem de blînd cu mine. I-am povestit că mă duceam acasă să-mi iau în primire moștenirea.

- Castelul Mateland mi-a revenit mie, la moartea verișorului meu, i-am explicat.

- Ei, aveți atunci de ce vă grăbi acolo. Și cunoașteți castelul ăsta?

- O, da... da... E casa mea.

Dădu, gînditor, din cap.

- O să vedeți că o să vă simțiți mult mai bine acasă.

I-am povestit, plină de mîndrie, despre castel. Aproape că o simțeam pe Susannah care, dintr-un ungher al minții mele, mă îmboldea mai departe, aplaudîndu-mă la scenă deschisă. Mi-am zis: așa s-ar comporta și Susannah. *Deveneam* Susannah.

Era deja luna aprilie cînd am ancorat la Southampton. Am luat trenul spre Mateland. Era ca și cum aș fi refăcut acea călătorie de demult, cînd strîngeam mîna lui Anabel cu putere, tulburată din toată ființa de împlinirea recentă a celor trei dorințe. Și cît de liniștitoare fusese prezența lui Anabel, care-mi dădea siguranță și confort. Toate acestea dispăruseră, înghițite de timp. Acum deveneam tot mai neliniștită.

Gara Mateland. Cît de dureros de familiară îmi era! Coborînd din tren, am văzut un bărbat cu chipiu înaintînd spre mine.

- Pă legea mea, conia Susannah! țipă el. Bine ai venit. Tare te așteaptă toți pe aicea. Îi o plăcere să te văd. Zi și matala, nu fu asta o blestemată de tragedie,

cu domnișoru' Esmond, dus pe a lume... ?

- Da, m-am grăbit eu să-i țin isonul. Mare tragedie.

- Nu trecu mult după ce-l văzui, că și muri. Pen' că venise acasă dă puțin timp. Parcă-l văz și acuși scoborînd din trenu' ăla, zîmbind așa, pă-nfundate, cum făcea el. „Uite-mă acasă, Joe”, m-a luat, și „nu fac eu purici prea mulți departe de Mateland”. Altceva decît matală, don' șoară Susannah.

- Asta așa-i, Joe, altceva decît mine.

- Păi, nu zic că nu te schimbași o țiră.

Inima începu să-mi bată, gata să îmi spargă pieptul.

- Eu... sper că nu în rău.

- A, nu, Doamne păzește, conică Susannah! Mamă, și ce s-o mai bucura doamna Tomkin, de te-o vedea. Numa' ieri îmi zicea: „Îi cam vremea să viñă înapoi don' șoara, Joe. Să vezi tu atuncea agitație la castel”.

- Salut-o pe doamna Tomkin din partea mea.

- Nu trebe să-mi mai spui. Fug ca vîntu' acasă să-i dau vestea a bună. Îi cineva de la castel p-aceia, după matală?

- Nu cred că știau data sigură.

- Păi, să chem trăsura pentru mata. Ce zici, e bine așa?

I-am răspuns că e o idee foarte bună.

Așezată confortabil în trăsura care hurducăia agale de-a lungul minunatelor alei spre castel, mi-am zis că ăsta va fi primul meu test. Trebuia să fiu numai ochi și urechi, să nu trec cu vederea nici cel mai neînsemnat detaliu. Aveam multe de învățat. Din acea scurtă întîlnire aflasem numele șefului gării, faptul că avea o nevastă și că Esmond fusese cu el prietenos, dar reținut.

Era îngrozitor, oribil, dar în același timp teribil de

distractiv, jocul meu.

Și apoi, brusc, castelul mi se ivi în fața ochilor în toată splendoarea. Mă inundă emoția, cînd zării zidurile acelea amețitor de înalte, turnurile puternice în cele patru colțuri, poarta impunătoare, aerul acela neînduplecat, formidabil și intangibil, ferestrele neprimitoare ca niște crăpături în cremene.

M-am simțit, în acel moment, invadată de o dragoste nesfîrșită pentru locul acela. Mateland. Proprietatea mea.

Trăsurica trecu de grilajul cu țepi care apăra fortăreața, oprindu-se în curte. Doi rîndași îmi săriră în ajutor. Nu știam dacă ar trebui să îi cunosc pe nume sau nu. Cel mai în vîrstă mi se adresă:

- Don' șoară Susannah...

- Da, i-am răspuns. Iată-mă.

- Ne bucurăm să vă vedem, don' șoară Susannah.

- Mulțumesc.

- Da' a trecut ceva timp de cînd ați plecat, don' șoară, și s-au întîmplat atîtea! El e Thomas, don' șoară, ne îl băiat la grajduri. E pe aicea de o lună și ceva.

- Bună, Thomas.

Thomas își duse în grabă mîna la smocul de păr de pe frunte și murmură ceva.

- Acuma, don' șoară Susannah, pun să vă ducă bagajul în cameră. Probabil că vă grăbiți s-o vedeți numaidecît pe doamna Mateland. Stă ca pe ghimpi să vă vadă.

- Da, am răspuns.

Am intrat în castel. Am recunoscut sala de primire, din descrierile lui Anabel și Susannah. Ridicînd ochii, am zărit impresionanta boltă din lemn de care vorbeau

amîndouă, sau pereții de piatră acoperiți cu tapiserii splendide, alternînd cu lănci și sulije impresionante. Știam că acolo, în zid, trebuie să fie deschizătura secretă, invizibilă de jos, dacă nu știai locul exact. În spatele ei se găsea micul alcov unde altădată se retrăgeau doamnele, pentru a urmări pe furiș banchetele interminabile, atunci cînd respectivele doamne erau considerate prea tinere pentru a lua și ele parte la aceste petreceri, sau cînd chefurile se dovedeau prea libertine pentru manierele lor obligatoriu elegante. Știam că era și acum folosită de cei ai casei, pentru a vedea cine îi vizitează, hotărînd dacă sînt acasă pentru noii veniți sau nu.

M-a cuprins, în acel moment, senzația oribilă că sînt urmărită. Mă aruncasem în această aventură cu prea multă ușurință. Nu mă gîndisem prea mult la urmări. Eram o escroacă. Încercam să intru în posesiunea acestui loc splendid, asupra căruia nu aveam nici un drept legal.

Ce folos că, încă de cînd începusem această nebunie, îmi repetam într-una că aveam totuși un drept moral.

Venisem să îmi iau în primire castelul. Parcă îmi făcuse cineva farmece. Simțeam, deodată, sute de ochi ațintiți asupra mea. Ochi care mă cercetau, mă ispiteau batjocoritori și mă ațîțau, provocîndu-mă să le arăt cum cum am eu de gînd să fac pentru a pune mîna pe castel.

Fusesem prinsă în capcană și asta încă de la început. Pentru că, găsindu-mă în mijlocul uriașei săli de primire, nu știam pe unde să o iau mai departe. Susannah ar fi alergat spre camera ei sau a lui Emerald. Ea ar fi știut ce să facă.

Era o scară în fundul sălii. Știam că duce la galeria portretelor. Și Anabel și Susannah îmi vorbiseră de ea în repetate rînduri. Am pornit încet să urc și am răsuflet ușurată zărind o femeie care mă privea de pe palier.

Era între două vîrste, cu un aer autoritar. Avea părul castaniu, pieptănat spre spate și prins la ceafă și ochii vioi, de un căprui deschis, extrem de iscoditori și penetranți.

- Don' șoara Susannah, mi se adresă ea. Ia te uită, ea în persoană, și zic că era și cazul...

- Bună, am zis eu, reținută.

- Ia s-o vedem. Hm! Te-ai schimbat. Ți-au priit străinătățile alea. Da' ai cam slăbit, să știi. Bănuiesc că de la necazul ăsta.

- Da, cred că da.

Cine-o fi, mă întrebam. Vreo servitoare, dar una cu privilegiile speciale. Un gînd oribil m-a izbit. Dacă o fi una din dădacele alea care stau cu copilul încă de la naștere? Dacă era așa, aveam să fiu urgent descoperită.

- A fost un șoc... cu domnul Esmond... un șoc neașteptat. Mergi mai întîi la doamna Mateland sau la tine?

- Cred că ar trebui să trec mai întîi pe la ea.

- Să merg cu tine să o anunț că ești aici?

Am încuviințat din cap ușurată.

- Cum mai stă cu vederea? am întreat.

- Mai rău ca oricînd. Cataractă la ambii ochi. Cîte ceva mai vede, dar din ce în ce mai puțin.

- Îmi pare rău.

Mă fulgeră din priviri.

- După cum știi, nu e ea aia care să își ascundă nenorocirile... iar acum, cu moartea domnului Esmond...



- Cred și eu, am zis.

Pornise, din fericire, în sus pe scări și am urmat-o.

- O anunț că ai sosit, înainte să dai buzna.

Am parcurs galeria. Parcă o cunoșteam de mult. Erau acolo, înrâmați, toți strămoșii mei. Aveam să îi studiez în detaliu mai târziu.

La capătul scărilor, femeia se opri, ezitînd. Se întoarse spre mine și mă fixă cu privirea. Inima îmi săltă, gata să îmi sară din piept.

Într-un târziu vorbi:

- L-ai văzut pe tatăl tău?

Am încuviințat din cap.

- Și pe... domnișoara... Anabel?

Vocea îi tremura și atunci am știut. Îmi păruse din primul moment vag familiară. Era femeia care adusese coșul pentru picnic în pădure și condusese docarul, cea care, după spusele lui Anabel, spunea întotdeauna lucrurilor pe nume și nu putea rosti o minciună, fapt pentru care rar spunea ceva bun despre ceva sau cineva. M-am luptat cu beznele uitării, în căutarea numelui ei. Janet! Ea trebuie să fie, dar nu aveam să săvîrșesc greșeala de a-mi încerca norocul spunîndu-i pe nume, pînă nu eram sigură.

- Da, am zis, i-am văzut pe amîndoi.

- Erau...

- Erau fericiți, am zis, cu patimă. Tata făcuse niște lucruri minunate pe insulă.

- Noi n-am auzit decît vestea despre expansiune sau ce-o fi fost aia.

- O erupție vulcanică.

- Oricum i-ar zice, i-a ucis pe amîndoi. Domnișoara Anabel... o fi fost ea mai libertină, dar... era o persoană

drăgălașă...

- Ai dreptate.

Din nou privirea aceea iscoditoare, în direcția mea.

Apoi scutură brusc din umeri, bîguind:

- N-ar fi trebuit să facă asta niciodată.

După care se urni și meraserăm mai departe. Se opri în dreptul unei uși, bătu și o voce o pofti înăuntru. Janet se întoarse spre mine, ducînd un deget la buze. O voce dinăuntru întrebă:

- Tu ești, Janet?

- Eu, doamnă Mateland.

Deci nu mă înșelasem. Era Janet. Am simțit că fac progrese.

- A venit domnișoara Susannah, doamnă Mateland.

Am intrat în cameră.

Deci aceasta era Emerald, soția lui David - cel pe care tata îl ucisese în duel. Ședea într-un fotoliu, parcă ferindu-se de lumină. Am observat cu ușurință că este o femeie înaltă și foarte slabă. Expresia ei era resemnată, chipul palid și părul aproape alb.

- Susannah, murmură ea.

M-am auzit exclamînd:

- Ah, mătușă Emerald, ce bine că te văd!

- Credeam că nu mai vii odată.

Vocea îi suna arțagos și părea în toane rele.

- Am avut de rezolvat cîteva treburi, i-am răspuns, aplecîndu-mă să îi sărut obrazul ca de hîrtie.

- Soarta asta îngrozitoare, începu ea. Esmond al meu...

- Știu, am murmurat.

- S-a întîmplat deodată. Boala aia înspăimîntătoare. Era bine cu o săptămînă înainte, după aceea a căzut

brusc la pat și într-o săptămână era mort.

- Ce boală a avut?

- Un fel de febră... febră gastrică. Doamne, dacă ar fi trăit Elizabeth! Ea ar fi știut să mă liniștească. Malcolm e atât de practic. El s-a îngrijit de toate. Of, dragă Susannah, să îl plîngem împreună. Știu că urma să te măriți cu el, dar era și fiul meu... singurul fiu. Tot ce aveam. Acum nu mai am nimic.

- Ne avem una pe alta, am spus.

Pufni cu neîncredere.

- E puțin cam aberantă situația, nu? zise ea.

Am mîngîiat-o pe mîină, neștiind ce trebuie să spun.

- Ei bine, continuă ea, va trebui să facem o sforțare și să ne suportăm una pe alta. Bănuiesc că nu vrei să mă alungi în stradă.

- Mătușă Emerald! Cum poți să spui așa ceva?

- Eu știu? Acum, că Esmond a murit, nu mai am aceleași drepturi ca înainte, ca mamă a lui. Ei, fie ce-o fi. Totul e așa de confuz.

- N-am de gînd să deranjez pe nimeni, am asigurat-o eu. Vreau ca totul să rămînă ca înainte.

- Călătoriile te-au ajutat, Susannah.

- Vrei să spui că m-am schimbat.

- Nu știu ce să zic. Bănuiesc că e din cauză că nu te-am mai văzut de atîta timp. Pari diferită, într-un fel. Bănuiesc că toate călătoriile lungi îl schimbă pe om.

- În ce fel, mătușă Emerald? am întreat-o eu, cu îngrijorare.

- E doar un sentiment al meu. M-am gîndit că pari mai puțin... Ce vreau să spun e că am simțit întotdeauna că ești dură, Susannah.

- Spune-mi, ce-ți mai fac ochii, mătușă Emerald?

## Masca seducției

- Tot mai rău.

- Și nu se poate face nimic?

- Nu. E o boală obișnuită. Mulți se plîng de așa ceva. Trebuie să mă obișnuiesc cu situația.

- Îmi pare rău.

- Vezi? Uite, la asta mă refeream. Ai devenit mai blindă. Sună de parcă într-adevăr ți-ar păsa. Nu știi dacă măcar o singură dată înainte te-ai gîndit la vederea mea.

Mi-am întors capul. Credea că grija mea pornește din altruism. Îmi părea rău pentru ea, dar nu puteam să nu văd în această afecțiune a ochilor ei un avantaj pentru mine.

Continuă:

- Servești un ceai? Sau vrei să te duci mai înainte în camera ta?

Cuvintele ei mă loviră în moalele capului. Trebuia să descopăr unde este această odaie a mea. Poate dacă așteptam pînă mi se duceau acolo bagajele, aș fi identificat-o după ele.

- Mă întreb dacă mi-au venit bagajele, am zis.

- Sună clopoțelul, mă învăță ea. Așa vor aduce ceaiul și poți să-i întrebi de bagaje.

Janet apăru iar.

- Spune să ne aducă un ceai, Janet, zise Emerald.

Janet dădu din cap și ieși.

- Janet nu s-a schimbat prea mult, am încercat eu marea cu degetul.

- Ah, Janet... E prea directă, dacă înțelegi ce vreau să spun. Pare să creadă că are o poziție specială aici. M-a surprins cînd, după plecarea tatălui tău, a rămas la noi. Știi că venise cu Anabel. Probabil că ai văzut-o pe

Anabel, la tatăl tău.

- Da.

- Pe insula aia ridicolă. Uneori am impresia că bîntuie nebunia în familia Mateland.

- Foarte posibil, am zis eu rîzînd.

- Ce nenorocire! Doi frați... N-o să uit niciodată. M-am bucurat că Esmond era încă mic și nu înțelegea ce se întîmplă. Și Joel, auzi, să se ducă în insula aia să trăiască așa, ca un sălbatic! Tatăl tău a fost întotdeauna un personaj colorat. Că și David, de altfel. Am intrat într-o familie ciudată.

- Ei bine, totul a trecut.

- A trecut mult timp de atunci. Cred că ai o grămadă de lucruri să-mi povestești... despre ei, și așa mai departe.

- Într-o zi, o s-o fac.

Ni se aduse ceaiul.

- Susannah, îmi torni tu? Nu văd prea bine. Sigur aș vărsa ceaiul în farfurioară.

M-am așezat, am turnat ceaiul în cești și i-am întins una. Alături, pe o farfurie specială, erau prăjiturele și pîine cu unt.

- Esmond nu-și găsea locul după ce ai plecat, continuă ea. Serios, Susannah, era nevoie să stai atîta?

- Era atît de departe... Înțelege-mă, bătînd atîta amar de drum pînă acolo, am simțit că trebuie să stau mai mult.

- Se putea să nu descoperi tu ascunzătoarea lui taică-tău? După aia te-ai dus la Sydney și, cît ai stat acolo, s-a întîmplat nenorocirea. Ce sfîrșit tragic pentru toată melodrama asta misterioasă. Într-un fel, un sfîrșit potrivit.

- A fost oribil, i-am spus îndurerată.
- Dar ai ieșit cu bine din asta, Susannah.
- Uneori îmi doresc...

Aștepta să îmi închei fraza. Trebuia să fiu atentă. Sentimentele mele adevărate m-ar fi desconspirat. Ceva îmi spunea că Susannah nu își manifestase sentimente puternice pentru nimic care nu avea legătură directă cu persoana ei.

- Mi-aș fi dorit - am reluat ideea, șovăitoare - să fi venit toji cu mine la Sydney. Mai povestește-mi despre Esmond.

Păstră tăcerea o vreme, după care zise:

- I s-a întors boala aia ciudată pe care o mai avusese înainte să pleci tu. Mai știi?

Am încuviințat din cap.

- Știi ce bolnav era. Și ce desperați am fost. Credeam că e sfârșitul... și totuși i-a trecut. Am crezut că și a doua oară o să scape. A fost o lovitură groaznică. Malcolm a preluat imediat afacerile. Știi, s-a împrietenit cu Jeff Carleton.

- Aha... Da?

- Da. Cred că, după părerea lui Jeff, castelul ar fi trebuit să îi revină lui Malcolm, după moartea lui Esmond. De fapt și eu credeam că așa va fi. Dar bunicul tău a avut întotdeauna un cui împotriva lui Malcolm, din cauza relației cu bunicul lui. Știi că bătrînii s-au urît îngrozitor, deși erau frați. N-am mai pomenit asemenea vrajbă într-o familie!

Mi s-au înmuiat picioarele. Nu îi cunoșteam prea bine pe oamenii aceștia. Patinam pe o pojghiță de gheață și era inevitabil ca la un moment dat să dau de un loc unde gheața e prea subțire pentru mine, ceea ce ar fi

fost un adevărat dezastru.

- Bănuiesc că Jeff Carleton o să vrea să te vadă. Știi, nu prea vede cu ochi buni schimbările de aici, dar asta mi se pare normal.

- Sigur, am răspuns, în timp ce mintea mea căuta cu înfrigurare un indiciu, în povestirile pe care le auzisem despre castel, care să îmi sugereze cine era Jeff Carleton.

- Sper că conducerea afacerilor nu se va schimba. Știi, întotdeauna am zis că Esmond e cam prea comod.

Am dat din cap. Esmond devenea tot mai bine conturat în mintea mea: liniștit, comod...

- Cred că l-a cam lăsat pe Jeff să facă după capul lui și probabil că Jeff speră să continue la fel.

- Probabil.

- S-a făcut atîta tevdură în jurul domeniilor astea. Cred că Jeff a fost investit cu prea multă autoritate la moartea lui David. Și după aceea a prins gust, Esmond fiind atît de tînăr.

- Și de comod, am adăugat.

Încuviință din cap.

Am băut cîteva guri din ceaiul acela fierbinte. Era reconfortant, dar tot nu mă puteam atinge de mîncare. Eram prea tensionată.

Emerald vorbea mai departe, iar eu mă concentram îngrozitor, încercînd să dau de capătul cîtorva fire și să scap cîte un comentariu adecvat. Era istovitor și cînd Janet a intrat să îmi spună că bagajele mă așteptau în camera mea, m-am ridicat ușurată. De abia așteptam să mă retrag și să reflectez cîteva ore asupra lucrurilor nou învățate.

Am anunțat-o pe Emerald că mă duc la mine.

- Bine, zise ea, ne vedem la cină.

Am ieșit. Acum era momentul cel mai dificil. Bănuiam că odaia mea trebuie să fie la următorul etaj. Am aruncat o privire pe furiș peste umăr. Era important să nu fiu văzută. Am zbughit-o pe scări. Odată ajunsă sus, zării o figură apropiindu-se de mine dinspre capătul coridorului. Era Janet.

- Mergi în camera ta, domnișoară Susannah? mă întrebă ea.

- Ăăă... da, am bîiguit eu.

- Bagajele au ajuns cu bine. Am urcat și eu să controlez.

- Mulțumesc. Și întinde-o, aș fi vrut să îi strig. Ce Dumnezeu se fișia aștia pe lângă mine? De parcă ar fi știut în ce încurcătură mă găseam și s-ar fi distrat în secret.

Am trecut mai departe, în timp ce ea pornise spre scări. Pe coridor era o fereastră și m-am oprit în dreptul ei cu un aer nepăsător, pretinzînd că admir scena de jos - pajiștile verzi și ținuturile împădurite care se întindeau cît vedeai cu ochii.

Cînd nu i-am mai auzit pașii în urmă, m-am îndreptat spre prima ușă. Tocmai dădeam să o deschid încetșor, cînd i-am auzit vocea, din spate:

- Nu... Nu... Eu n-aș face-o, în locul tău, don' șoară Susannah.

Se întoarse lângă mine și mîna ei îmi reținea, cu blîndețe, brațul.

- Ar fi prea dureros. E așa cum a lăsat-o el. Maică-sa nu ne-a lăsat să schimbăm nimic. Cred că vine uneori aici. Nu e ușor pentru ea. Cred că nu face decît să stea aici și să se lase pradă durerii, gîndindu-se cum l-a



pierdut.

Camera lui Esmond! m-am gândit. Ce bine se potriveşte! Credea că am venit aici să îl plîng.

Trebuia să scap de ea. I-am spus, dozîndu-mi emoţia şi mîhnirea din voce cît să pară ale lui Susannah:

- Janet, trebuie să intru!

Oftă şi intră în cameră odată cu mine. Era ordine. I-am văzut patul, rafturile cu cărţi înşirate lîngă perete, biroul, fotoliile, draperiile arămii, desenate cu crizanteme mari, aurii.

Janet era în spatele meu, dîndu-mi explicaţii:

- A murit aici, în pat. Dar nu-i bine să stai aici, don' soară Susannah. Nu ştiu, parcă ar fi de pe ceea lume. Nu-ţi face bine.

- Janet, i-am răspuns, aş vrea să stau puţin aici. Vreau să fiu singură.

- Bine, atunci. Faci cum vrei.

Ieşi, închizînd uşa în urma ei.

M-am aşezat pe un scaun, gîndindu-mă nu la Esmond, ci la Janet şi întrebîndu-mă cum îmi voi putea găsi camera fără să bată la ochi.

Cînd am găsit că se scursese destul timp, am întredeschis cu băgare de seamă uşa şi am aruncat o privire pe coridor. Era cufundat în linişte. Tiptil, ca o hoată, am pornit de-a lungul lui, deschizînd o uşă după alta, în căutarea bagajelor.

Erau mai multe dormitoare. Pe furiş, am deschis şi uşa de la capătul coridorului. Acolo, în sfîrşit, mă aşteptau bagajele.

Cu nervii încordaţi la maximum, m-am repezit în cameră şi m-am aruncat pe pat.

Şi nu trecuseră decît cîteva ore!



În timp ce despachetam, se auzi o bătaie în ușă.

- Intră, am zis, cu inima bătînd gata să îmi spargă pieptul, ca întotdeauna în fața unei noi încercări la care trebuia să fac față.

Era, din nou, Janet.

- Te pot ajuta cu ceva?

- Nu, mulțumesc, mă descurc.

- Ai tot ce-ți trebuie în cameră?

- Cred că da.

- Știi, Grace, fata cea nouă... e cam speriată de tine.

- Cum adică?

- Ei, a tot auzit de accesele tale de furie. Iar acum, că ești stăpîină...

- Am rîs cu jumătate de gură.

- Și ce faci acum?! Doar nu vrei să pui toate alea frumos în sertare? Și împăturite pe deasupra! Nu-i genul tău, Susannah. N-am văzut în viața mea pe cineva mai dezordonat ca tine. Nu-ți mai împrăștii lucrurile pe podea? Ia te uită, ce miracole face o călătorie!

- Să știi că da. Cînd tot îți faci și desfaci bagajul pe unde mergi, se impune o anumită ordine.

Încuviință din cap.

- Vreau să te întreb ceva, îndrăzni ea, pînă la urmă, pe un ton scăzut. E vorba de Anabel.

- Da, i-am răspuns eu, nu prea în largul meu.

- Ai văzut-o pe insula aia. Cum se simțea?

- Era bine, fericită și părea mulțumită de viața ei.

Janet clătină din cap.

- Mi-a dat o lovitură îngrozitoare, plecînd așa. Era ca și copilul meu. Nu trebuia să mă părăsească așa.

- Doar nu te așteptai să te ducă și pe tine cu ea.

- De ce nu? Am venit de la parohie împreună. Locul meu era lîngă ea... nu aici.

- Ei bine, uite că ai rămas aici.

- Țineam la ea, spuse Janet, visătoare. O fi fost ea un drăcușor, gata tot timpul de tot soiul de pozne nesăbuite, da' să știi că era o ființă bună și dulce.

Nu puteam vorbi, de teamă să nu îmi trădez emoția.

- Și, continuă ea, zici că erau fericiți acolo... ea și domnul Joel? N-o să uit în viața mea noaptea aia. Forfoteala, zgomotul, trîncăneala, șoaptele... și cum l-au găsit pe David. L-am cărat pe o targă. Nu știu cum, da' nu părea ceva real. Tocmai asta e, că uneori realitatea întrece cele mai nebunești închipuiri. Ah, biata don' șoara Anabel!

M-am gîndit: urmărește ea ceva. Are suspiciunile ei. Mă încearcă.

- Exista o fetiță, adăugă ea. Am văzut-o odată. Un copil mic și scump. Mă întreb ce s-a ales de ea.

- Era și ea acolo, cu ei, i-am răspuns.

- Ei, Doamne! Trebuia să-mi închipui. N-ar fi plecat don' șoara Anabel fără ea.

- Nu, n-a făcut-o.

- Atunci ai cunoscut-o și tu, pe insula aia.

- Da. O chema Suwellyn.

- Așa e. Știi că au făcut un picnic odată. Am fost și eu acolo.

- Da?

Înima îmi bătea nebunește. Mi-era teamă că mă va da de gol.

## Masca seducției

- Da, urmă ea. O creatură dulce și micuță, cu ochii mari de uimire. Se vedea că e o Mateland. Ce s-a întîmplat cu ea?

Simțindu-i privirea ațintită asupra mea, m-am grăbit să îi răspund:

- Era pe insulă, cu ei... cînd s-a întîmplat. A pierit odată cu ei.

- Biata pisicuță. Știi că mi-a amintit de tine, cînd am văzut-o? Era cam de-o vîrstă cu tine... aceeși construcție... și aerul ăla care te face să zici: se vede de cît colo al cui sînge îi curge în vine! Doamne, ce tragedie... și ce minune, că nu erai cu ei. Mă întreb ce te-a făcut să pleci la Sydney chiar atunci?

- Văd că știi toate amănunțele, Janet.

- Păi, vestea a primit-o doamna Mateland, înțelegi, prin avocații ăia. După Esmond, Joel ar fi fost următorul moștenitor, dacă n-ar fi fost dezmoștenit. Bătrînu' Egmont, ce zdruncinat a fost cînd și-a dat seama că și-a pierdut, dintr-o împușcătură, ambii fii. Așa că l-a dezmoștenit pe Joel. Dar mai era Esmond. Cine să-și închipuie că va muri așa repede? Știi, mă bucur că prichinduța era cu don' soara Anabel. l-am văzut pentru puțin timp așa, împreună și îți creștea inima... deși, bineînțeles, ce făcuse ea era urît. Ah, biata mea don' soară Anabel: Merita mai mult decît atît.

- Da, i-am răspuns, din toată inima. Așa e.

Janet îmi aruncă o privire iscoditoare.

- Acum, m-am grăbit să continui, totul s-a terminat.

- Afîția morți, adăugă ea. Nu-mi place. Vulcanul ăla... într-un fel, a fost un act de la Dumnezeu. Da' și sărmanu' conaș Esmond! Mă întreb cît o mai ține maică-sa camera lui așa neatinsă. O lași așa? Cu hîrtiile lui în birou, cărțile

și toate alea, exact cum erau cînd a murit? O să dai ordin să nu fie atinse?

- Mai vedem noi, Janet.

Mă privi cu mîhnire și ieși. Am rămas pe marginea patului, privind în gol.

Oare bănuia ceva?



În seara aceea m-am descurcat relativ ușor. Cu Emerald era floare la ureche, mai ales că era aproape oarbă. Nu avea cum să sesizeze diferența între Susannah și mine. Fusese totdeauna închisă în ea însăși, în cercul ei de griji, ceea ce îmi era de mare ajutor în momentul de față. Și chiar dacă ar fi sesizat vreo nepotrivire, ar fi pus totul pe seama recentelor călătorii.

Cu servitorii însă era cu totul altceva. Unii dintre ei o știau pe Susannah de mică. Și totuși eram convinsă că nu-mi vor pune identitatea la îndoială.

Cea de care trebuia să mă tem era Janet. Știa prea multe. Știa de existența lui Suewellyn. Cum doi și cu doi fac patru, ar putea pune cap la cap aceste lucruri.

Și totuși, în acea primă seară mi s-a demonstrat cît de ușor mă pot scăpa cu ceva. Cine s-ar fi gîndit că un lucru atît de banal precum o budincă mă poate da de goi?

La desert se servise budincă de ghimber. Mîncasem niște brînză și biscuiți, iar după primul fel am refuzat

## Masca seducției

budinca. Chaston, valetul, trebuie să fi raportat acest lucru, căci imediat după ce i-am spus lui Emerald noapte bună și mă pregăteam să urc scara spre camera mea, o femeie agitată și roșie la față apărui din dosul unui paravan, punându-mi-se în cale, cu trupul ei mare și vînjos.

- S-a întîmplat ceva? am întregat eu.

- Hm, conia Susannah, ba bine că nu!

- Ce anume?

- Ce-aș vrea să știu eu, conia, e dacă matale crezi că eu nu sînt, cu gătitul meu, la înălțimea acestei case.

Micul ei discurs înflăcărat, ținut în ceea ce eu aș numi stil belicos, era un indiciu puternic că mînia acestei doamne fusese serios stîrnită.

Mă întregam ce nu e în regulă și, amintindu-mi că joc rolul lui Susannah, stăpîna acestor vaste domenii, nu mi-am pierdut cumpătul.

- Cu siguranță că nu cred așa ceva. Mîncarea a fost excelentă.

- Și ce avea budinca mea așa de rău încît să-mi fie expediată înapoi, neatinsă?

- Nimic, nu mă îndoiesc.

- Da don' șoara strîmbă din nas! Păi bine, conia, doar am făcut-o special pentru matale, că știam cum te dai în vînt după de-alde astea. M-am dat de ceasu' morții să te-aștept cu budinca asta în prima seară, că doar așa am făcut de cîte ori veneai de undeva și te lingeaî pe degete... de nu mai rămînea nimic de adus înapoi în bucătărie. Acum nici nu te-ai atins de ea.

- Îmi pare rău. Sînt prea obosită și mi-a pierit foamea...

M-am oprit, amintindu-mi că nu-i știu numele.

- Nu, continuă ea, ignorîndu-mi întregerea. Cînd

am văzut budinca neatinsă, știi ce mi-am zis? „Păi bine, doamnă Bates, ce zici de asta? Se pare că arta ta în ale gătitului nu-i destul de înaltă pentru ai de călătorească prin lume“. Ascultă la mine, don' șoară, să știi matală că sînt unii pe-aproape de s-ar da în vînt să aibă în casele lor pe una care face așa minunăție de budincă.

- Doar oboseala mea a fost de vină, doamnă Bates.

- Oboseală?! N-aurii pînă acum așa ceva la mata! Și dacă de la călătoriile alea ți se trage, ai face bine să mai stai pe acasă.

- Te implor, doamnă Bates, n-ai putea să mai faci și mîine budincă? am încercat eu să o îmbunzez.

Pufni disprețuitor, dar era clar că începuse să se înmoaie.

- Oi face, dacă asta mi se comandă.

- Atunci voi putea să mă bucur și eu de ea. În seara asta mi-a dispărut apetitul din cauza oboselii. N-aș fi fost un judecător prea bun al calității ei.

- Ba aud c-ați mîncat brînză, zise ea pe un ton acuzator. Auzi, să dai bunătațe de budincă pe brînză aia! Și cînd mă gîndesc că altădată te urcai cu picioarele pe scaun și-ți băgai degetele în vas, cînd eram cu spatele. Odată mi-ai zis: „Ghimberul ăsta îmi face cu ochiul, doamnă Bates“. Ce-ți mai plăcea budinca mea cu ghimber. Acuma...

- O, nu, doamnă Bates. Și acum îmi place la fel. Te rog eu, fă și mîine budincă.

Fața i se încreți într-un zîmbet și îmi făcu cu ochiul.

- Nu m-am dumirit, zise ea, cum vine asta, să se întoarcă budinca la bucătărie la fel cum a pornit. Ar fi rupt inima oricărui bucătar care se respectă.

Se înmuiase. Acceptase scuzele mele. Dar ce mai

tevatură, și totul din pricina unei simple budinci! Trebuia să fiu mai atentă.

Am ajuns în camera mea complet istovită. Am dormit bine în noaptea aceea, fiind epuizată fizic și psihic. M-am trezit a doua zi cu sentimentul acela care devenise o obișnuință pentru mine - un amestec de spaimă și exaltare. În fiecare clipă se putea întâmpla ceva care să mă demaște, știam asta. Mă puteam considera norocoasă dacă rezistam câteva săptămîni.

Am coborît la micul dejun. Bănuiam că asta trebuia să fie cam între opt și zece dimineața și că fiecare se servește de pe bufet. Am intrat în salonul în care cinasem. Da, masa era pregătită pentru micul dejun, iar mîncarea sîrîia în farfuri de argint.

M-am servit și am luat loc la masă, mulțumind cerului că sînt singură. Mi se făcuse foame, în ciuda neliniștii mele interioare:

În timp ce mîncam, apăru Janet.

- Da' devreme ne-am mai sculat, făcu ea, pe tonul acela familiar al ei. Nu e-n firea ta, don' șoară Susannah, să fii în picioare la ora asta. Ce-i cu tine? Ți-ai schimbat apucăturile în străinătate? Don' șoara *Zace-n-pat* se dă peste cap și se face don' șoara *Zori-de-zi*?

Făcusem încă o boacăna. Și asta era de ținut minte.

- Nu cred că Jeff Carleton vine pînă în zece, continuă ea. Nu se așteaptă să vizitezi domeniile cu el la ora asta, fii sigură. Zicea că îi pare bine că vii acasă. Că-i o mare responsabilitate să ia hotărîri de unul singur. Trebuie să știi că Esmond îi dădea mai mult sau mai puțin mîna liberă. Zice că de la tine nu se așteaptă la asta.

Deci așa, m-am gîndit, în dimineața asta voi vizita



domeniile cu Jeff Carleton. Lui Janet trebuia să-i mulțumesc pentru toate aceste informații. M-am simțit norocoasă. Aflam tot mai multe lucruri noi. Învătasem să fiu numai ochi și urechi.

- Când vine, sînt gata. La zece ai zis; nu? am întreat-o eu.

- Păi, nu la zece ieșeați - matale și conașul Esmond - cu el?

- Ai dreptate, așa făceam.

- Jeff i-a spus lui Jim să pună șaua pe Blackfriar pentru tine. Era sigur c-o să te grăbești să vezi domeniul.

- Asta așa e.

- Nu cred să te fi uitat Blackfriar. Căii nu uită niciodată, așa se spune. Cu tine a fost întotdeauna cuminte.

Suna a avertizare. Mă cuprinse, neliniștea. Și dacă Blackfriar nu mă acceptă? Janet dădea să se înțeleagă că Blackfriar, deși bun cu Susannah, era mai năbădăios cu alți călăreți.

- Te las să mănînci, zise Janet.

Am urcat în odaia mea, echipîndu-mă în costumul de călărie. Am murmurat o rugăciune, mulțumind lui Dumnezeu că tata adusese cîțiva cai pe insulă și că Halmerii mă luaseră adesea cu ei, în plimbările lor călare pe proprietate. Toți erau călăreți desăvîrșiți iar galopînd cu ei prin bush\*-ul australian și încercînd să fiu la înălțime, devenisem și eu mai mult sau mai puțin o expertă.

Imediat după zece sosi Jeff Carleton.

- Ne bucurăm să vă avem din nou printre noi, domnișoară Susannah, mi se adresă el, luîndu-mi mîna.

\* *Bush* = mari întinderi necultivate, acoperite de tufișuri

Speram să veniți mai devreme acasă. A fost o tragedie cumplită.

- Da, l-am aprobat eu. Cumplit.

- Și atât de neașteptat totul. Doar cu o săptămână mai devreme am călărit cu el și domnul Malcolm, în inspecție pe domenii și după asta... ne-am trezit, deodată, că nu mai e.

Am clătinat din cap cu tristețe.

- Iertați-mă că aduc vorba de asta, dar trebuie să continuăm treburile de unde le-a lăsat el. Mă întrebam, domnișoară Susannah, ce planuri aveți cu domeniile astea.

- Pentru început, aș vrea să văd cum stau lucrurile...

Neștiind cum să-i spun - Jeff, Carleton sau domnule Carleton - am lăsat-o baltă și am evitat o adresare directă.

- Bag seama că veți fi vrînd o mîină de ajutor la treaba asta, zise el rîzînd.

- O. da, cam așa zic și eu.

Ne-am îndreptat spre grajduri. Rîndașul se grăbi să ne întîmpine:

- Bună să vă fie ziua, don' soară Susannah. Blackfriar e pregătit. Vă așteaptă.

- Mulțumesc.

Ce n-aș fi dat să știu numele acestor oameni. Așa mă simțeam fără mîini și fără picioare. Parcă eram mereu în ceață.

Am identificat imediat calul. Numele lui era cel mai bun indiciu\*. Era un cal superb, negru ca pana corbului, stropit cu cîteva punctișoare albe în dreptul gîtului.

\* *Blackfriar* = călugărul dominican (ad-litteram = călugărul negru)

- Iată pe cineva care se bucură să vă vadă acasă, domnișoară Susannah. A fost mereu calul duminică, Blackfriar al nostru. Îmi pun capu' că i-a fost dor să vă aibă în spinare iar. Deși aproape că s-a obișnuit fără stăpîna lui, cît ați stat în Franța.

- Ai dreptate, am răspuns.

Îmi prindea bine dragostea mea pentru cai, pe care aceștia păreau să o simtă. M-am apropiat cu încredere de Blackfriar. L-am mîngîiat cu precauție. Urechile lui se ciuliră spre spate. Era încordat.

- Blackfrier, i-am șoptit, e Susannah... care s-a întors la tine.

Era un moment de tensiune maximă, căci nu știam dacă mă va respinge sau nu. L-am mîngîiat mai departe, murmurînd:

- Doar nu m-ai uitat așa de repede.

Și vocea îmi era cît se putea de mîngîietoare. Am scos un cub de zahăr din buzunar. Așa proceda Susannah, mi-am amintit, cu caii noștri. Cred că erau ființele care scoteau tot ce era mai delicat în ea.

- Ăsta-i șpilul, sări rîndașul. Asta nu poa' să uite cu una cu două. Am urcat în șa și, continuînd să îl mîngîi, murmuram:

- Așa, băiete... Așa bătrîne... Nu-i așa că-i un dulce?

Nu știu dacă a simțit că nu sînt Susannah. Știu doar că m-a plăcut instantaneu. Și m-a inundat un val de triumf, cînd am ieșit cu el din grajd.

- Unde ați vrea să mergem mai întîi? mă întrebă Jeff Carleton.

- Asta o las în seama ta.

- Mă gîndeam să dăm o raită pe la Cringle.

- Da. Cum zici tu...

## *Masca seducției*

L-am lăsat în mod intenționat să o ia înainte. Când am ajuns în drumul care urma liziera padurii, m-am alăturat calului lui.

- Unele lucruri... le veți găsi schimbate, domnișoară Susannah.

- Bănuiam.

- A trecut ceva timp de când ați venit ultima dată.

- Multșor, da. Am stat puțin și când m-am întors din Franța.

- Da, dar prea puțin. Îndrăznesc să spun că veți dori unele schimbări.

- Vom vedea.

- Întotdeauna ați avut ideile dumneavoastră în legătură cu domeniul ăsta.

Am încuviințat din cap, întrebându-mă care ar fi fost acele idei.

- Bineînțeles, cine ar fi crezut că... , începu el.

- Sigur că nu. Dar se mai întâmplă și lucruri de felul ăsta.

- Domnul Malcolm s-a arătat foarte interesat. A fost pe-aici acum o lună.

- Ah, da?

- Cred că are niște idei ale lui... Știți, fiind bărbat... Când a murit domnul Esmond, a zis că probabil nu vă veți obosi cu probleme de-astea, administrative. „Înseamnă că n-o cunoști pe domnișoara Susannah!”, mi-am zis eu.

Am izbucnit în râs.

- Bineînțeles, continuă el, cu o proprietate ca asta, oamenilor li se pare mai normal ca un bărbat și nu o femeie din familie să vadă de treburile moșiei.

- Și crezi că Malcolm gîndea ca și acești oameni de

care vorbeai.

- Cu siguranță. Credea că va fi următorul moștenitor după Esmond, dumneata fiind femeie, deși știa și el - ca și noi ceilalți - că bătrînul va ezita să îl numească în testament, din cauza vrajbei aceleia de demult.

- Da, am zis eu.

- E normal ca fratele mai tînăr al bunicului tău să fi avut pretenții la moștenire și, cum el nu mai e, dreptul să treacă asupra fiului și, în final, nepotului său. Multe familii nu dau femeilor drept de moștenire. Nu așa stau însă lucrurile cu familia Mateland.

- Așa e.

Știam acum care sînt pretențiile lui Malcolm. Fondate. El era, deci, cel pe care îl înșelam, șterpelindu-i moștenirea de sub nas.

Mă inundă un sentiment neplăcut, declanșînd o alarmă ascunsă. Norocul meu că era o zi atît de frumoasă. Pajiștile străluceau în culorile vii ale fluturilor și părăluțelor, iar păsările erau îmbătate de fericire, căci soarele strălucea triumfător pe cer, iar primăvara înainta spre vară.

Nu puteam să nu mă îmbăt și eu de acest extaz.

\* Fermele aduc un profit bun, vorbea Jeff Carleton mai departe. Toate, în afară de cea a lui Cringle. Nu știu care e părerea ta în legătură cu ei și dacă ai vreo sugestie.

- Cringle, am murmurat eu, de parcă aș fi reflectat asupra problemei.

- După tragedia aia, s-a ales praful de ei.

- O, da...

Despre ce tragedie să fi fost vorba? Trebuia să fiu atentă, căci înaintam pe un teren alunecos.

## Masca seducției

- Bătrînul nu și-a revenit nici acum. Dar se pare că pe Iacob l-a afectat cel mai tare. Doar Saul era frate-său! Erau gemeni și, după cite știu... foarte apropiați. Întotdeauna Iacob depindea de Saul. A fost o lovitură teribilă pentru el.

- Cred că da.

- Și cum era de așteptat, și ferma a decăzut, odată cu ei. Am sugerat să le-o luăm, pentru că pământul nu mai dă aceleași roade ca înainte, dar Esmond nici n-a vrut să audă. Era tare bun la suflet, Esmond al nostru. Toți știau că la el trebuie să-și descarce amarul. Știu că uneori vă enerva asta.

- Da, am murmurat.

- Deci... cred că se prevăd ceva schimbări. De exemplu, Baba Bell de la colibe are nevoie de un acoperiș nou. La prima ploaie mai puternică o să îi plouă în casă. Tocmai vroia să-i spună lui Esmond, când el a căzut la pat. Nu am mai apucat să-i spun, așa că treaba a rămas nerezolvată. Vreți să vedeți acoperișul?

- Nu, i-am zis repede. Dă-i bătaie și repară-l.

- Procedăm înțelept, să știți... Dar să revin la Cringle...

Am aruncat o privire în jur, respirînd aerul curat al dimineții. Se zăreau lanurile de grâu și, în depărtare, turme de oi la păscut. Apoi zării o fermă adăpostită în căușul unei văi.

- Pur și simplu nu mai au grijă de pământ, continuă Jeff. Saul era mîna de fier. Era harnic - unul din cei mai buni lucrători ai noștri. Păcat de el. Nimeni n-a putut să afle adevărul despre ce s-a întîmplat atunci.

- Da...

- Ei, dar astea-s deja antice și de demult. Într-un an s-au uitat toate. Uneori, oamenii se mai satură de viață

și... Au ei motivele lor personale pentru ce fac. Eu întotdeauna am zis: „Vezi-ți de viața ta și nu-i judeca pe alții”. Ați vrea să trecem pe la ei... pe la familia Cringle?

Am șovăit o clipă. Apoi am spus:

- Da, cred că da.

Am schimbat direcția, călărind la vale printre lanurile de secară și grâu, pînă ce am ajuns la ferma Cringle.

Am descălecat și Jeff Carleton a priponit caii. Am traversat amîndoi curtea plină de păsări, după care el a împins o ușă deja întredeschisă.

- E cineva acasă? strigă el.

- Ah, tu erai, făcu o voce morocănoasă. Intră.

Am pășit pe dalele de piatră ale bucătăriei. Aerul era încins. În cuptor se cocea ceva. O femeie ședea la masă; frămîntînd aluatul. Într-un ungher din intrîndul căminului se odihnea un bătrîn.

- Salut, Moses, i se adresă Carleton. Bună ziua, doamnă Cringle. Domnișoara Susannah a venit să vă vadă.

Femeia făcu o reverență în silă, iar bătrînul salută posac.

- Ce mai faceți? am întrebat eu, cu căldură.

- Cam ce facem mereu, zise apăsător Moses. Asta e o casă în doliu, conia.

- Știu, am replicat. Și îmi pare rău. Dar cum mai merg treburile la fermă?

- Jacob muncește ca un rob, ne explică bătrînul. Dimineață, amiază, noapte, el robotește ca un sclav.

- Și copiii îi mai dau și ei cîte o mîină de ajutor, adăugă femeia.

- Cu toate astea, sugeră Jeff Carleton, lucrurile nu stau tocmai bine la fermă.

## *Masca seducției*

- Ne lipsește Saul, bombăni bătrînul îmbufnat.

- Știu, m-am aventurat eu.

- Copiii mîine-poimîine sînt mari, încercă să îl liniștească Jeff. Mă gîndeam dacă n-ar fi înțelept să lăsăm ogorul la Gravel Three Acres necultivat la anul. Nu prea dă o recoltă bună de un an-doi.

- Așa-i fără Saul, sări Moses.

- Haide, îl muștră Jeff blînd, că nu văd eu ce ar fi putut face Saul cu pămîntul ăla. Trebuie să stea necultivat măcar un an.

- O să-i spun lui Jacob, făcu femeia.

- Vă rog, doamnă Cringle. Și dacă vrea să se consulte cu mine, îi stau oricînd la dispoziție. Păi, noi de-acuma ne cam ducem.

leșirăm de acolo și Jeff dezlegă caii.

- N-aș putea spune că a fost o primire prea grozavă, am comentat eu.

- Te așteptai la altceva? Sînt obsedați de ce i s-a întîmplat lui Saul. E un lucru teribil ca un bărbat să-și ia singur viața. Ei o privesc ca pe o rușine care s-a abătut asupra familiei. E înmormîntat la o răspîntie. Preotul a refuzat să îl îngroape în pămînt sfințit de biserică. Pentru alde Cringle asta e ceva important.

- Bănuiesc.

Îmi doream să țin o cît mai mare distanță între mine și acea fermă.

leșiserăm în drumul mare și tocmai treceam în dreptul unui crînguleț, cînd ceva îmi șuieră pe lîngă cap și, ratîndu-și ținta cu numai cîțiva centimetri, se opri cu zgomot în pietrișul drumului.

- Ce-a fost asta? am tresărit eu.

Jeff Carleton sări iute de pe cal, aplecîndu-se. Cînd



se întoarse spre mine, ținea în mână o piatră.

- Trebuie să fi fost copiii, cu joaca asta a lor, zise el.

- Un joc periculos, i-am întors-o eu. Dacă m-ar fi nimerit pe mine... sau pe tine... ar fi pricinuit necazuri mari.

Jeff se întoarse spre crîng.

- Hei, țipă el. Cine a aruncat piatra?

Tăcere.

Jeff îmi aruncă o privire și dădu din umeri nedumerit. Aruncă piatra și o luă la fugă printre copaci, strigînd:

- Cine-i acolo?

Am auzit cu claritate zgomot-de pași alergînd prin liziera de ferigi.

Jeff se întoarse și încăleacă.

- Nu-i nimeni, îmi zise. Mergem?

Am încuviințat.

Ne-am continuat vizita și am cunoscut cîteva ferme și pe chiriașii lor. Am scăpat fără să fac vreo greșală mai serioasă. Dar incidentul cu piatra mă zdruncinase teribil. Nu știu de ce, dar aveam certitudinea că fusese aruncată cu intenție, de cineva din acea misterioasă gospodărie Cringle care îmi voia răul.



Cînd am ajuns la castel, Janet era în hol. Nu îmi puteam scoate din cap ideea că mă studiază. De data asta părea doar ușurată să mă vadă.

- Se vede cît de colo că a fost o dimineață petrecută

cu folos, zise ea.

- Da, așa e, Janet.

- Vroiam să-ți spun ceva. În legătură cu odaia domnișorului Esmond. Tu hotărăști cum e mai bine, bineînțeles, da' mă gîndeam că poate găsești cu cale să mai umbli în camera aia... cineva trebuie să vadă de ea, de pildă să pună ordine în hîrtii. Asta e musai într-o zi, iar doamna Emerald n-are ea inima s-o facă... Apoi și ochii n-o mai ajută... M-am gîndit că dacă ești pusă pe treaba asta, poți s-o faci cînd vrei.

- Mulțumesc, am zis. O voi face, într-o zi.

Eram emoționată. Cine știe, aș fi putut afla ceva nou din hîrtiile lui Esmond. Da, ideea era excelentă. Și se dovedea, pentru mine, de o valoare inestimabilă. Mă așteptau poate, acolo, tot soiul de informații vitale pentru rolul meu.

M-am îmbăiat cu viteză și am luat un prînz ușor cu Emerald. Alături de ea mă simțeam cel mai confortabil, compania ei fiind o adevărată relaxare pentru mine. Agravarea bolii ei de ochi îmi era de mare ajutor. Era o cruzime din partea mea să mă gîndesc la așa ceva, dar așa stăteau lucrurile. Pe deasupra, aerul ei distrat și interiorizat era un balsam pentru nervii mei.

Mă întrebă cum mi-am petrecut dimineața și i-am povestit cum am călărit la fermă cu Jeff Carleton.

- Nu erai tu dacă n-o luai cu prima zi, spuse ea. Așa făceai și cu Esmond. Îl tot îboldeai să se implice în conducerea domeniului. Eu întotdeauna am zis că nu de Esmond, ci de castel ești tu mai abilită îndrăgostită.

- O, mătușă Emerald, am protestat eu. Cum poți să vorbești așa? Doar știi că n-am ascuns niciodată dragostea mea pentru castel...

- Nu mai e nevoie să-mi amintești. Deci ai făcut, cu Jeff, inspecția de rigoare. Ce fericită ești, să poți zbura unde vrei. Ce n-aș da să...

Se întoarse la subiectul ei preferat. De acum eram în siguranță; nimic n-o mai putea opri.

Am decis să pun în aplicare numaidecît planul propus de Janet. Așa că, după ce Emerald se retrase în camera ei să-și facă siesta, casa fiind cufundată în tăcere, m-am dus în camera lui Esmond.

Am închis ușa după mine și am aruncat o privire în jur. Era o încăpere obișnuită, dacă puteai spune așa ceva despre vreo încăpere din castelul Mateland. Fereastra ovală, tăiată în zid și pervazul ei de piatră erau singurele semne dinstinctive față de ce văzusem eu pînă atunci. Mobila era neașteptat de convențională: o sofa, două fotolii, un scaun, o măsuță de scris cu o lampă și un birou în colț. Camera nu dădea nici un indiciu asupra personalității lui Esmond.

M-am îndreptat spre birou. Aici trebuiau să fie hîrțiile despre care vorbiše Janet.

Am deschis un sertar, găsind cîteva carnețele. Am luat unul și, deschizîndu-l, am dat de o listă de nume. L-am răsfoit mai departe. Conținea notițe despre diferite persoane. După cum mi-am dat seama imediat, era vorba despre oameni de pe moșie, informațiile fiind uluitoare de utile pentru mine. Dacă studiam cu atenție conținutul carnetului, aflam numele lucrătorilor și amănunte despre ei.

Îmi venea să strig: „Mulțumesc, Janet, că m-ai trimis aici“.

„Emma Bell“, am citit în lista de la început. Am dat paginile pînă la cea dată în index. „Între 70 și 80 de ani.

Trăit în colibă de când s-a măritat, acum 50 de ani. Copii căsătoriți și plecați. Singură. Trăiește din ce câștigă cu cusutul”.

Știam acum că era aceeași Baba Bell cu acoperișul stricat.

„Tom Camber”, am citit mai departe. „80 de ani. Venit la Mateland la 12 ani. Coliba e a lui pe viață. De dat apoi lui Tom Gelder, când se căsătorește cu Jessie Gill, fată în casă”.

Era mană cerească. Puteam afla din acest carnet tot ce vroiam să știu despre oamenii pe care urma să îi întâlnesc. Nici că exista ceva mai potrivit să îmi consolideze poziția actuală.

Mulțumirea mea sporea, pe măsură ce parcurgeam mai departe rîndurile. Am decis să iau carnetul cu mine, să-l studiez. Mă încînta ideea să călăresc pe domeniu și, dacă Tom Gelder îmi iese cumva în cale, să îi spun cum acea colibă va fi a lui, atunci când se va elibera.

Toate aceste persoane vor căpăta mai multă consistență și culoare pentru mine, mi-am zis. Vroiam cu disperare să îi fac fericiți, să se bucure că am devenit stăpîna castelului. Pe măsură ce mă gîndeam la tot ce puteam face pentru ei, sentimentul acela ingrat de vinovăție îmi slăbea în intensitate.

Eram cufundată în lectura caietului, când auzii ușa deschizîndu-se. Am tresărit și m-am întors brusc, simțînd cum îmi urcă sîngele în obraji.

Stătea în picioare în cadrul ușii. Era Janet.

- Mi s-a părut că aud mișcare aici, îmi explică ea. Dar nu eram sigură. Așa, deci ascultăm de sfatul bătrînei Janet...

Mă privea cu curiozitate în ochi și eram sigură că mă

suspectează.

- Da, am ascultat de sugestia ta, i-am răspuns. Ce ordonat e totul aici.

- Da' multe din hîrtii sînt amestecate. Mă bucur că te-ai apucat să le sortezi. N-am vrea ca doamna Emerald să treacă prin ele și să o apuce inima rea.

- Par să fie o groază de informații despre proprietate.

- Da, cam așa ceva. Și poate că în birou...

- Biroul e închis, am sărit eu.

- Trebuie să fie pe undeva o cheie. Să ne gîndim...

Unde ținea domnișoru' Esmond cheia?

Mă străpuse cu privirile, cu o expresie ciudată întipărită pe chip - jumătate amuzată, jumătate consternată. Janet rămînea, pentru mine, o mare enigmă.

Pocni din degete, sărind în sus:

- Cred că o ținea în vază. Sigur că da. Am văzut-o cînd am șters praful p'-aici. Am făcut-o chiar eu, că doar nu le-oi lăsa pe tinerele astea să umble prin lucrurile răposatului. Cum moare cineva, îl și transformă în stafie. Deși domnișoru' Esmond era atît de bun că nu cred să sperie pe cineva. Aha, am avut dreptate. Uite-o. Era în vază. Cred că e cheia care-ți trebuie.

- Și crezi că se cade?

- Să se cadă?

- Adică... vreau să spun... să umblu în hîrțiile lui personale.

Privirea ei nu îmi părăsise nici măcar o clipă chipul și atunci îi zării gura arcuindu-se într-un zîmbet strîmb. Pentru o clipă m-a cuprins groaza. Știe, m-am gîndit. Își bate joc de mine. Ce vrea să spună cu zîmbetul ăsta e că găsește amuzant că eu, o escroacă, să am scrupule

de mare doamnă.

Dar chipul i se rează, compunînd aceeași expresie normală de dinainte.

- Tot trebuie odată să le sorteze cineva. Doar vei prelua afacerile de unde le-a lăsat el, nu?

- Da, cred că așa trebuie pusă problema.

Am luat cheia.

- Bine, atunci, don' șoară - mi se adresă ea - plec și te las la treabă.

- Mulțumesc, Janet.

- Și cînd e gata totul, eu zic să încui biroul și să pui cheia la loc.

- Așa voi face.

Ușa se închise după ea. Îmi fusese de mare ajutor, dar îmi dădea o stare de neliniște. Totdeauna apărea pe nepusă masă și reușea să dea impresia că știe ceva. Pe de altă parte, puteam să pun asta și pe seama conștiinței mele încărcate.

Am deschis biroul. Erau grămezi de hîrtii, așezate frumos în diferite sertărașe și despărțituri micuțe. Diverse chitanțe, note de plată și foi de inventariere a produselor obținute din recoltă. Mai erau și facturi pentru reparația castelului.

Toate, lucruri pe care se presupunea că le cunosc. Deodată, însă, punînd la locul lui un morman de chitanțe, am atins cu mîna un teanc de caiete cu coperți de piele. Le-am scos. Erau legate unul de altul cu o panglică roșie; erau jurnale personale, așezate în ordine cronologică. L-am luat pe ultimul. Fusese început cu un an înainte, iar scrisul se oprea brusc în noiembrie. Știam de ce. Atunci murise Esmond.

Jurnalele lui Esmond! Citindu-le, puteam afla ceva

despre viața lui.

Am stat așa, cu ele în mână, de parcă aș fi profanat un mormînt. Eram în cumpănă. Partea nobilă și onorabilă a ființei mele nu contenea să mă irite, încercînd să-mi taie elanul. Surprinzător, dar această latură a mea încă mai exista!

Și totuși, instinctul de conservare era mai puternic. El fu acela care îmi deschise ochii, arătîndu-mi că această zi putea fi una extrem de profitabilă. Trebuia să îi mulțumesc lui Janet pentru informațiile valoroase care mă așteptau aici.

Am deschis primul jurnal. Însemnările erau scurte, ca de pildă:

*Tantalus și-a pierdut o potcoavă în dimineața asta. Mers la Jolly. Stat acolo cît a potcovit-o. Vorbea de fiică-sa care se mărită anul ăsta. Întîrziat la întîlnirea cu S. Era furioasă. N-a vorbit cu mine toată ziua.*

Am aruncat o privire fugară peste foi.

*Mers la Crîngul Bray cu S. Zi splendidă. S. în toane bune, așa că și eu la fel. Leșit cu Jeff. E nerăbdător să învăt treburile administrative. Deosebit de interesant.*

Am căutat una mai recentă. Se vorbea mult despre Susannah aici și însemnările luaseră un alt aspect. Deveniseră mai sentimentale, nu se mai rezumau la o simplă stare de fapt și, citind printre rînduri, îmi fu ușor să ghicesc că toate astea i se datorau lui Susannah.

Am ales paragrafele scrise, probabil, cu puțin timp

Înainte ca Susannah să plece în Australia. M-am gândit că voi avea elemente noi despre evenimentele recente. Trebuia să aflu cât mai multe despre Susannah.

*S. mă necăjește. N-o înțeleg deloc. Uneori e fermecătoare. Alteori parcă i-ar provoca plăcere să mă chinuie. În dimineața asta a fost groaznic de urcicioasă. Nimic n-o mulțumea. S-a purtat oribil cu sărmanul Saul Cringle. Bietul de el, arăta nenorocit. Când i-am spus că vorbele ei taie în carne vie, că îi jignește și umilește pe oameni, a râs de mine. A zis că eu sînt moale și n-o să pot conduce niciodată castelul. A spus: „Acuma cred că trebuie să mă mărit cu tine, altfel locul ăsta o să devină o ruină”. Nu m-am abținut și am întrebat-o: „Vorbești serios, Susannah?” Și ea mi-a răspuns: „Sigur că vorbesc serios”. Și mi-a luat fața în mîini și m-a sărutat într-un fel tare ciudat. Eram amețit de tot.*

Jurnalul era acum tot numai Susannah. Nu era nici o îndoială că îl înnebunise de tot. Se logodiseră. Fascinat, vrăjit, el dorea o căsătorie imediată, dar ea nu terminase școala.

Povestea se contura cu claritate. Parcă o vedeam, cu obișnuita ei aroganță, care venea din profunda ei certitudine că puterea de seducție îi e nelimitată. Există ceva în ea cu care nu puteai lupta. Era irezistibilă. Putea deveni crudă și o iertai pentru cruzimea ei. Cred că exercita o atracție fizică fantastică.

Am lăsat caietul să cadă pe birou, înțelegînd deodată cât fusesem de nebună. Cum mă puteam gândi vreodată că pot semăna cu ea?

Am reluat însă jurnalul și lectura lui.



Ieri a venit Garth. O să stea mai mult. Am ieșit toți trei călare. S. nu-l poate suferi pe G. Păcat, pentru că el încearcă să îi intre în grații. „N-are ce căuta aici, străinul ăsta”, îmi tot spune ea. A fost grosolană cu el, spunându-i că-i doar fiul unei servitoare de grad ceva mai înalt. Elizabeth ar fi înnebunit s-o audă.

Pe afară, călare. Trecut de Cringle. Saul C. reteza ramurile rebele din gardul viu cu o coasă. Ne-am oprit să îl privim. S. a spus că, după părerea ei, gardul arată jalnic. Saul s-a făcut roșu la față. Arăta ca un școlar care a tras chiulul și a fost prins. Mai văzîndu-l și așa mare - cred că are doi metri - mi-a fost și mai milă de el. A început să găsească tot felul de scuze. Susannah a zis atunci cu vocea aia a ei pe care urăsc s-o aud, pentru că îi înspăimîntă pe oamenii a căror existență depinde de castel: „Să fiu în locul tău, aș face ceva cu gardul ăla, Saul Cringle. Și asta, repedel!” Coasa i-a scăpat lui din mîină și s-a tăiat groaznic. Atunci Susannah a schimbat tactica. A sărit de pe cal, mi-a aruncat hățurile și a dat fuga să vadă ce e. L-a făcut pe Saul să intre în colibă și l-a bandăjat cu mîinile ei. M-a bucurat s-o văd îngrijorată. Dar, tipic pentru Susannah, cum am plecat de acolo, mi-a zis, „Era un fleac. O amărită de tăietură. Făcea așa ca eu să mă simt prost. Vroia să-mi pară rău”. „Nu cred că-i trece prin cap așa ceva”, i-am spus eu. Atunci și-a vărsat nervii pe mine, mi-a zis iar că sînt moale și că o să am nevoie de ea ca să conduc castelul. Numai ea, zicea, știe să se poarte cu aștia, alde Saul Cringle. După aia a izbucnit în rîs. Nu, n-o mai înțeleg deloc pe Susannah.

## *Masca seducției*

*Are fixul ăsta, să îl persecute pe Saul Cringle. Găsește motive să se plîngă de tot ce-i la fermă. Se poartă foarte ciudat. Într-o noapte am zărit-o venind acasă foarte tîrziu. Ploua și era udă learcă. Am ieșit să o întîmpin. A făcut o criză de furie. „Ascultă aici, Esmond Mateland - mi-a spus ea - dacă ai de gînd să mă spionezi, poți să uiți de căsătorie. Nu m-aș mărita în vecii vecilor cu cineva care mă spionează“. După aia nu a mai vorbit cu mine toată ziua. Dar noaptea trecută m-am pomenit cu ea în cameră. Avea pe ea un halat de mătase. Pe dedesubt era goală. Și-a scos halatul și s-a strecurat lîngă mine în pat. Nu se mai oprea din rîs. Zicea, „Dacă ai de gînd să mă iei de nevastă, va trebui să te obișnuiești cu toanele mele“. Of, Doamne, Susannah!...*

Nu mai puteam continua. E mort, mi-am repetat pentru a nu știu cîta oară. Sînt indiscretă, intru în intimități care nu mă privesc.

Că Susannah se ducea așa în camera iui, nu mă surprindea prea tare. Această senzualitate a ei era esența atracției pe care o exercita asupra oamenilor. Erau promisiuni nesfîrșite în privirile pe care le arunca în direcția celor care urmau să îi devină sclavi, și avusesem mereu vaga bănuială că, fiind o fire capricioasă, atunci cînd avea chef nu se dădea înapoi de la îndeplinirea acelor promisiuni nesăbuite din ochii ei.

Mă întrebam ce se întîmplase între ea și Philip. Căci eram sigură că nu renunțase la ideea de a se căsători cu Esmond.

Nu mai vroiam să citesc. Și totuși, ceva îmi spunea

că trebuie să continui. Dacă aveam de gînd să joc mai departe rolul și să intru perfect în pielea personajului ales, trebuia să îi știu toate fațetele. Iar efectul pe care Susannah îl avusese asupra lui Esmond spunea foarte multe despre caracterul ei; în plus de asta, o văzusem exercitîndu-și puterea de seducție și asupra lui Philip.

Cum putusem să îmi închipui că i-aș putea lua locul vreodată?

Trebuia să iau caietele cu mine în cameră, să le studiez nestingherită. Am închis biroul, am pus cheia la locul ei în vază și am închis fără zgomot în urma mea ușa camerei lui Esmond.



În noaptea aceea am stat mult timp trează, studiind documentele proprietății. Eram acum sigură că aș fi deja în stare să călăresc pe moșie și să le vorbesc celor întîlniți în cale, de parcă i-aș cunoaște de cînd lumea! Eram plină de încredere.

Mi-am încercat cîteva din cunoștințele nou dobîndite cu Emerald și m-am descurcat foarte bine. Cu ea însă, era destul de ușor. Oamenii de la ferme nu intrau în preocupările ei decît la Crăciun, cînd își făcea datoria să le dea cărbuni și plăpumi groase, sau la Paști, cînd le trimitea cozonaci cu stafide, obicei statornicit la Mateland de mai mult de o sută de ani. Mai era și ziua Sfîntului Mihail, cînd le oferea gîscă. Bineînțeles, acest lucru nu îl făcea personal, ci prin intermediari. Probabil

că de acum încolo toate acestea cădeau în sarcina mea.

Apoi am sporovăit veselă, cu un aer atotștiutor, cu Janet. Ascultându-mă, dădea din cap aprobator, făcându-mă să mă simt ca un copil care și-a învățat lecția foarte bine.

Următoarele zile trecură fără peripeții. În fiecare dimineață străbăteam călare întinsele domenii. Uneori mă opream și vizitam fermele, sigură pe mine, din cauza informațiilor noi primite. Bătrîna doamnă Bell, de pildă, șterse grăbită praful de pe un scaun, poftindu-mă să șed și începu să îmi descrie pe larg starea acoperișului ei, din care picura apa în casă.

- Se face, doamnă Bell, am fost eu în măsură să o anunț. În curînd o să vină reparatorul, totul e aranjat.

- Of, don' șoară Susannah, țipă ea, bucuroasă, ce-o să mă mai bucur. Știi mata cum îi, să stai în vîrfu' patului și să te plouă-n cap ca și cum ai fi afară. Nu îi prea plăcut.

I-am spus că sînt convinsă că nu este plăcut și că altă dată, orice probleme ar avea, să apeleze la domnul Carleton sau la mine.

- Să fii sănătoasă, coniață, îmi spuse ea.

- De-acum încolo ne ai pe noi, doamnă Bell, să avem grijă de tine, am asigurat-o.

- Drăguț din partea matală. Veniși tare schimbată, coniață, dă-mi voie să-ți spun. Mai bună. Conașu' Esmond o fi fost el bun și omenos, da' nu se ținea prea des de cuvînt. Promitea multe, da'... înțelegi mata! Domnu' fie lăudat, că toate or să fie altfel de-acuma încolo.

- Voi face tot ce pot să vă văd fericiți, am replicat eu. Ar fi și păcat să nu vă simțiți bine, în ținutul ăsta atît de frumos.

- O, e minunat,coniță. Așa-i spuneam și io lu' Bell cînd venirăm prin părțile astea... să tot fie cinczeci de ani.

Am adăugat că sper să mai aibă parte de încă cincizeci de ani, chiar mai frumoși, și asta o făcu să rîdă.

- Mata tot o figură rămăseși,coniță, da' parcă una mai bună acuma, că veniși de pe unde ai tot umblat, nu te supăra că-ți spun.

Am ieșit de acolo cu inima ușoară. Cel puțin oamenii aceștia mă plăceau mai mult decît pe Susannah.

După Baba Bell, am trecut pe la familia Thorn. Bătrîna era ținută la pat iar fiica ei, Emily - o femeie de vreo cincizeci de ani - arăta ca un șoricel costeliv: era mică, cu mișcări agere, cu părul încărunțit și niște ochișori negri și speriați, care jăcau în orbite de parcă viața ar fi prezentat, la fiecare pas, numai primejdii îngrozitoare. Le cunoșteam situația din jurnalele lui Esmond. Emily fusese o cameristă foarte apreciată de stăpîna ei, pînă într-o zi cînd tatăl său se stinse din viață, mama fiind deja la pat din cauza reumatismului. Atunci a trebuit să vină acasă să-și îngrijească mama. Își cîștiga existența făcînd broderii delicate și croind haine pentru un magazin din Mateland, ceea ce îi convenea de minune, pentru că putea să lucreze la domiciliul său. Biata domnișoară Thorn, ce viață dusesese! m-am gîndit cu profundă compătimire.

Cînd am sosit eu era foarte nervoasă și îmi aruncă o privire speriată de parcă venisem să-i anunț ziua judecării de apoi.

- Eram în trecere pe-aici, domnișoară Thorn, am zis eu. Aș vrea să știu cum o mai duceți.

Dădu din cap și-și umezi buzele cu limba. Era, într-adevăr, înspăimântată. Mă întrebam de ce. Trebuia să aflu, fără să par că o interoghez pe sărmana femeie.

Cum stăteam așa, discutînd cu ea, se auzi un bubuit în tavan care mă făcu să sar în sus, speriată.

- E mama, îmi explică ea. Probabil că vrea ceva. Mă scuzați o clipă, domnișoară Susannah! Mă duc să-i spun că sînteți aici.

Am rămas singură, privind în jurul meu. În odăiță exista un cămin, iar masa era acoperită cu o față de masă roșie, veche, dar foarte curată. Pe ea era ceva, probabil lucrul de mîină, înfășurat în hîrtie. Auzeam murmurul monoton al vocilor de sus, care părea să nu se mai termine.

După cinci minute, reapăru Emily.

- Îmi pare rău, se scuza ea. Îi explicam mamei că sînteți aici.

- Aș putea s-o văd?

- Dacă țineți neapărat...

Nu știam dacă ar fi trebuit să spun asta. Imediat mi-am dat seama că nu era un gest pe care l-ar fi făcut Susannah. Citii asta în privirea ciudată pe care mi-o aruncă domnișoara Thorn. Oricum, se ridică să mă conducă. Am urmat-o pe scări. Căsuțele astea semănau toate între ele: două camere jos, o bucatărie și o scară urcînd spre cele două camere de la etaj.

Într-una din acestea zăcea doamna Thorn, o femeie solidă, orice asemănare cu fiica ei limitîndu-se la cîteva trăsături ale feței. Dintr-o singură privire mi-am dat seama că doamna Thorn era o femeie care știe ce vrea și cum să obțină ceea ce vrea. Așa mi-am explicat aerul umil și speriat al fiicei ei. Era evident că mama ei o

domina.

Femeia mă fixă cîteva momente, dîndu-mi impresia că mai are puţin şi mă va acuza de impostură.

- Drăguţ din partea mamei să te îngrijorezi de noi, zise ea, într-un tîrziu, da' nu pot să spun că mă aşteptam. E prima dată cînd cineva de la castel catadicseşte să-mi facă o vizită.

Pufni dispreţuitoare şi plină de resentiment.

- Da, nu prea am fost de vreun folos de cînd sînt infirmă. Şi cum Jack Thorn nu mai e, bănuiesc că nu mai am ce căuta aici.

- Doamnă Thorn, de ce vorbiţi așa? Sînt convinsă că domnişoara Thorn n-o să vă dea voie să gîndiţi în felul ăsta.

- Hm... Cît despre ea...

Îi aruncă fiicei o privire incriminatoare, în contradicţie cu vorbele.

- A renunţat la carieră, continuă ea, ca să vină să aibă grijă de bătrîna ei mamă. Asta-i ceva ce nu se uită așa, cu una, cu două.

- Menţine o curăţenie deosebită, am zis eu, simţind că cineva trebuie să apere micuţul şoricel speriat de această formidabilă mamă invalidă.

- E... meticuloasă... de-aia, cu fasoane, că doar s-a obișnuit în case mari. A servit la doamne din înalta societate.

Mi-era din ce în ce mai milă de bietul şoricel.

- Groaznic lucrul ăsta care mi s-a întîmplat, don' soară. Zac aici... zi şi noapte. Nu pot să mişc nici un muşchi fără să mă doară! Nu ies niciodată. Nici nu ştiu ce se mai întîmplă pe afară. N-am auzit de moartea lu' conaşu' Esmond decît după o săptămînă. Şi nici de

prima lui criză n-am știut, știi matale, atunci cînd Saul Cringle făcu ce făcu... Sînt ruptă de lume, asta sînt. Dacă înțelegi ce vreau să spun...

Am asigurat-o că o înțeleg și că o compățimesc din toată inima. Dar venisem să văd dacă totul e bine cu colibele.

- Aici totu-i bine, sări domnișoara Thorn, grăbită. Eu una fac tot ce pot...

- Asta se vede, am asigurat-o eu. Îmi place cum arată. E îngrijit și curat.

- Umblă vorba, zise ea, nervoasă, că se pregătesc ceva schimbări acum, că ați venit acasă.

- Schimbări în bine, sper.

- Domnișorul Esmond era un stăpîn foarte bun cu noi.

- Da, știu asta.

M-am ridicat, luîndu-mi rămas bun de la doamna Thorn. Fiica ei mă conduse înapoi la parter și, cînd să plec, am observat că ochii ei mă implorau. Stînd în picioare în ușă, cu privirea aceea rugătoare, îmi spune:

- Toate merg bine. Eu fac tot ce pot.

Ce n-aș fi dat să știu ce o roade! Mi-am propus să aflu cît mai repede.

Am plecat călare, descoperind că nu eram departe de gospodăria Cringle. Ferma și familia asta mă fascinau în mod deosebit. Îmi puneam întrebări în legătură cu Saul. Parcă îl și vedeam, cu ochii plini de mîhnire, întristat de tachinările lui Susannah. Disprețuindu-l, probabil că Susannah vroia să îi arate astfel superioritatea ei și faptul că familia lui depindea de bunăvoința celor de la castel ca să își cîștige existența.

Am descălecat în fața fermei. Un puști o zbughi pe



lîngă mine, oprindu-se să mă privească.

- Bună, am zis eu.

Copilul se întoarse și o luă la fugă.

Am urmat poteca pînă în fața casei, spunîndu-mi că n-ar fi trebuit să vin aici. Nu trecuse mult de cînd îi vizitasem, împreună cu Jeff Carleton. Am căutat în grabă un pretext. Mă gîndeam să întreb ce zicea Jacob de propunerea de a lăsa ogorul de la Gravel Three Acres necultivat, acum, că avusese timp destul să mediteze asupra ei.

Am bătut la ușă. Bătrînul era în scaunul lui, iar doamna Cringle strîngea masa și spăla farfuriile. Într-un ungher, o femeie tînără făcea legături de ceapă și le așeza pe o tavă.

- O, econița Susannah din nou, zise femeia.

Fata mă măsură din priviri, cu ochii ei căprui, mari și frumoși, dar parcă hăituiți.

- Am venit să văd dacă ați ajuns la vreo concluzie în legătură cu ogorul.

- Nu îi după noi, zise femeia. Noi doar facem ce ni se spune.

- Nu, nu-i bine așa, am protestat eu. Voi vă pricepeți mult mai bine decît mine la treburile fermei.

- Păi, Jacob zicea că de nu cultivăm, pierdem o recoltă și, bună-rea cum o fi ea, tot recoltă îi zice.

- Aici ai dreptate, am încuviințat eu. Eu zic că Jacob și domnul Carleton trebuie să discute și să ia o hotărîre.

- Dă-i și donșoarei Susannah un strop din cidru' ăla al tău, Carrie, se băgă bătrînul.

- Nu îi tocma' ce bea o donșoară fină ca ea.

- Odat' eram și noi în rîndu' oamenilor pentru ei, comentă bătrînul, cu o grimasă, făcîndu-mă să mă întreb

la ce s-o fi referit. Da' adu' odată cidru' ăla, fatol' țipă el la tînăra cu cepele.

- Haide, Leah, o îndemnă și bătrîna.

Fata se ridică ascultătoare, îndreptîndu-se spre butoiușul din colț. Nu vroiam să beau cidru, dar ar fi fost nepoliticos din partea mea să refuz; erau destul de sensibili și așa.

- Îi făcut de mîna ei, zise bătrînul arătînd spre femeie. Îi marfă a-nțîia. Îți place, la sigur, don'șoară Susannah. Asta de n-oi fi mata prea cu moț să bei cu noi ăștia...

- Ce prostie! am exclamat. De ce aș fi?

- Păi oamenii nu are musai motive pentru ce face, replică bătrînul. Fii atentă la cidru' ăla, Leah!

Leah deschisese canaua butoiului și umplea o carafă cu lichidul auriu. Mă servi cu o cană de metal. Am gustat cidrul. Nu îmi plăcea cine știe ce, dar mi-am dat seama că trebuie să îl beau, dacă nu vreau să îi ofensez pe oamenii ăștia încă și mai mult decît erau deja. Am continuat, deci, să beau cu sorbituri mici. Era tare. Mă priveau toți cu foarte mare atenție.

- Țin minte cînd erai un plod, mai zise bătrînul. Acu' un car de ani... cînd unchiu-tău mai trăia și tată-tău era încă p'aci. Înainte de l-a omorît pe frate-său și-a fugit.

Am tăcut. Nu prea mă simțeam în largul meu. Simțeam ura fierbînd în bătrîn și în femeie. Cu fata era altceva. Părea preocupată de propriile-i gînduri. Era o făptură gingașă și frumoasă, dar ochii ei îmi aminteau de cei ai domnișoarei Thorn - ochi de animal hăituit.

Aș fi putut jura că e însărcinată. Nu din cauza pîntecului, prea puțin umflat, ci a expresiei. M-am întors spre ea:

- Locuiești aici cu soțul tău?

Efectul cuvintelor mele m-a luat pe neașteptate. Se înroși toată și mă privi de parcă aș fi fost o vrăjitoare care, cu puterile ei supranaturale, îi ghicise gândurile.

- Leah a noastră... Nici vorbă. Nu îi căsătorită.

- Nu... nu sînt... căsătorită, spuse fata, și asta suna de parcă ar fi fost o calamitate.

Chiar în momentul acela am observat o umbră la fereastră. M-am întors brusc. N-am apucat să văd decît mișcare, după care umbra dispăru.

Tulburarea mea se înteți. Cineva privise înăuntru, cineva mă urmărea.

- Cine a fost la fereastră? am întrebat.

Femeia clătină neglijent din cap.

- Vro cioară de zboară pe la ferești.

Eram aproape convinsă că nu fusese doar o cioară, dar n-am zis nimic.

- Nu, reluă femeia subiectul dinainte, Leah a noastră n-are soț. Îi vreme destulă. Are numa' șaispe ani. Cînd l-o lua pe unu', nu poa' să locuiască aici. Îi loc puțin aicea. Nu putem să-i ținem și pe alții. Păi și matala zici că nu ne descurcăm nici așa.

- Eu nu zic asta, doamnă Cringle.

- Atuncea zi-ne ce te aduce p'aci. Mai bine zi-o p'ia dreaptă.

- Cred că e de datoria mea să îi cunosc pe oamenii de pe domeniu.

- Păi bine, don'șoară Susannah, da' ne știi de-o viață. Drept îi că mai și plecași, atuncea cînd cu boala lu' domnișoru' Esmoind, de era s-o încurce, și cînd Saul al nostru...

- Tacă-ți fleanca, muiere! sări bătrînul. Doar don'șoara Susannah n-o vrea s-audă lucruri d'astea.

- Cred că mai bine ne-am gândi la viitor, am zis eu. Bătrînul slobozi un hohot de rîs răgușit.

- Asta zic și io scăpare, cînd trecutu' îi prea hîd, de nu poți gândi la el.

Cidrul era într-adevăr puternic. Îmi dăduseră o cană imensă. Mă întrebam cum l-aș putea lăsa acolo fără să par nepoliticoasă, dar m-am decis să n-o fac; și așa erau destul de ofensați.

Am băut pînă la fund și m-am ridicat în picioare. Cidrul își făcuse efectul. Interiorul colibeii începuse să se înțețoseze. Eram conștientă că mă priveau toți cu o sclipire de triumf în ochi. Nu și tînăra. Ea era, de fapt, indiferentă. Avea prea multe probleme personale, probabil, ca să se mai sinchisească de răzbunări prostești. Era clar că familia nu știe că e însărcinată. Îmi închipuiam ce necaz putea să însemne acest lucru într-un asemenea cămin.

Tocmai îmi dezlegam calul, cînd băiețelul de la început alergă spre mine.

- Don'șoară, ajutați-mă. Pisica mea nu vrea să iasă din hambar. N-o ajung. Matale ajungi. O aud plîngînd. Te rog, ajută-mă.

- Arată-mi drumul, i-am răspuns.

Fața lui ora numai un zîmbet.

- Vă arăt, vă arăt. O dați jos pentru mine?

- O dau, dacă pot.

Se întoarse alergînd. M-am luat după el. Străbăturăm o pașiște, pînă ce ne-am pomenit în fața unui hambar, a cărui ușiță se legăna scîrțîind.

- Pisica... a intrat... sus. Și... și... nu mai poate coborî. Matale o poți aduce, conită.

- O să încerc.

- lo aştept, conişă.

Se dădu la o parte, lăsîndu-mă să intru. De cum m-am văzut înăuntru, uşa se închise brusc în urma mea, cufundîndu-mă în beznă, căci, venind de la lumina de afară, nu mai vedeam nimic.

Am ţipat, uluită de ce se întîmpla, dar nu numai că băiatul fugise, dar am auzit şi un zăvor trăgîndu-se. Eram... prizonieră.

Am încercat să zăresc ceva în jur şi deodată mi s-a făcut pielea de găină. Auzisem poveşti despre oameni cărora părul li se făcuse măciucă. Acum înţelegeam aceste poveşti. Căci, chiar în faţa mea, atîrnînd de una din grinzi, se găsea trupul unui om. Se balansa la capătul frînghieii, schimbîndu-şi din cînd în cînd poziţia, din cauza legănării.

Am urlat din rărunchi:

- Ah... nu... nu!

Aş fi vrut să pot fugi de aici.

Acele prime secunde au părut secole. Copilul mă închisese acolo cu un cadavru... şi pe deasupra, unul spînzurat. Mă cuprinsese groaza. Era un întuneric care-ţi îngheţa sîngele în vine. Nu mai puteam suporta. Băiatul o făcuse cu intenţie. Nu era nici o pisică... doar un trup fără viaţă bălăbănindu-se în laţ.

Tremuram de spaimă. Fusesem atrasă aici cu un scop anume. Copilul ăla ştia ce mă aşteaptă înăuntru. De ce îmi făcuse asta?

Panicată, nu ştiam ce să fac. Ştiam că hambarul e destul de departe de fermă. Dacă ţipam, oare mă auzeau? Şi dacă mă auzeau, oare ar fi venit vreunul din familia Cringle să mă salveze? Era ultimul lucru pe care l-ar fi făcut. Răzbăteau parcă pînă aici valurile urii

lor... ura tuturor, dar nu și a lui Leah. Pentru ea, nici nu contam.

Ce puteam să fac? Deodată îmi veni ideea că omul poate nu e mort. Trebuia să încerc să îl dau jos. Să încerc să îl salvez. Dar primul meu impuls, când mă dezmeticii puțin, a fost nu să îl salvez pe el, ci pe mine. Vroiam să vină cineva să mă ajute. Degeaba împingeam de ușă, fusese zăvorâtă pe dinafară. Am început s-o zgâlții. Hambarul era însă o construcție subredă și se zgâlțîia cu totul.

Trebuia să văd dacă omul mai e în viață. Trebuia să îl dau jos. Mă apucă greața. Mi-era groază la gândul că nu voi mai apuca să ies din locul ăsta oribil, că nu voi mai vedea lumina soarelui.

Mi-am îndreptat din nou ochii spre priveliștea aceea capabilă să înghețe sîngele oricui în vine. La o privire mai atentă, era clar, după felul cum atîrna, că trupul era moale și fără viață.

În acel moment cadavrul se întoarce, în legănarea lui, în așa fel încît îl vedeam dintr-un unghi nou... și am înlemnit de groază. Aveam în fața ochilor o figură grotească... un chip, dar nu unul uman. Era alb ca zăpada proaspăt căzută și avea o gură rînjită, ca o rană vie plină de sînge.

Nu era o ființă omenească, deși pantalonii de catifea reiată și jacheta de tweed păreau să aparțină unui lucrător de fermă.

Am făcut cîțiva pași către această arătare, deși instinctul mă avertiza, din toți porii ființei mele, să nu mă apropii.

Și deodată am simțit că nu mai pot suporta să stau aici nici măcar o clipă. M-am aruncat spre ușă,

lovindu-mă de ea și țipînd ca o apucată:

- Lăsați-mă să ies! Ajutor!

Și în tot acest timp am evitat să mai privesc, fie și numai o dată, în direcția monstruoziității care se bălăbănea acolo. Aveam sentimentul oribil că ar putea prinde viață și, scoțîndu-și lațul din jurul gîtului, s-ar îndrepta spre mine ca să... nici eu nu știam ce.

Cidrul își întetea efectul. Amețisem. Nu era un cidru oarecare. Probabil că îmi dăduseră în mod deliberat o cantitate mare din băutura lor cea mai tare. Mă urau, oamenii aștia din familia Cringle. Oare cine să fi fost copilul care mă închisese în hambar? Un Cringle, asta era sigur. Totul se lega. Știam că sînt doi fii și o fiică.

M-am aruncat din nou, adunîndu-mi toate forțele, lovind ușa. Nu conteneam să țip după ajutor.

Am mai privit o dată în spate. Era încă acolo... arătarea aceea oribilă rînjitoare.

Trebuie să îmi păstrez calmul, mi-am zis. Să încerc să înțeleg de ce toate astea. Era opera lor, a celor din familia Cringle. Vroiau să mă înspăimînte. Ei trebuie să fi fost cei ce au împins băiatul să mă aducă aici și să mă închidă înăuntru. Dar oare cu ce scop? Aveau oare de gînd să mă lase aici? Să măucidă, poate?

Mă gîndeam prea departe, dar în acel moment eram atît de înfricoșată, încît orice mi se părea posibil.

Trebuia să scap de aici. Nu mai puteam suporta priveliștea aceea monstruoasă. Am strigat. M-am izbit de ușa cu toată forța, pînă ce am simțit-o săltînd sub loviturile mele. Slabă speranță! Cine ar fi putut trece pe aici? Cine ar fi putut să mă audă? Cît, Doamne iartă-mă, mai puteam rezista închisă aici cu pocitania aceea?

M-am sprijinit de ușa, istovită. Trebuia să mă liniștesc,

să gîndesc calm, la rece. Fusesem încuiată aici de o pramatie de copil. Dar oare care să fi fost semnificația arătării spînzurate? Ce urmăreau? De ce mă dusesese puștiul, cu povestea aia a lui, că i s-a pierdut pisica? Băieții de vîrsta lui fac de glume de-astea, răutăcioase. Poate că pur și simplu așa i-a venit lui; o fi zis că ar fi distractiv să mă închidă acolo, cu pocitania aia. Îl văzusem pe copil la venire. Era un Cringle, mai mult ca sigur. O fi atîrnat arătarea aia în laț și apoi m-a așteptat să cad în plasă. Dar, încă o dată, de ce toate acestea? Un înțeles ascuns exista, fără nici o îndoială.

Nu puteam rămîne aici la infinit. Îmi vor simți lipsa la castel. Dar, chiar și așa, cine s-ar gîndi să mă caute tocmai aici?

Dacă m-aș duce lîngă arătarea aia... dacă aș examina-o de aproape... dacă... Dar nu puteam să-mi iau inima în dinți. Prea arăta a strigoi, în semiîntunericul lugubru. Aducea, ce-i drept, a paiată, dar ceva, nu știu ce, mă făcea să cred că are, sau cel puțin a avut, viață în ea.

M-am izbit iarăși de ușa de la intrare. Mîinile îmi erau zgîriate. Am strigat din toate puterile după ajutor.

Apoi am tăcut, încordată, iar inima îmi sări din loc, plină de speranță căci auzisem glas de om.

- Hei... Ce s-a întîmplat? Cine-i acolo?

M-am aruncat, cu ultimele puteri, asupra ușii. Hambarul se zgîlția sub loviturile mele.

Atunci am auzit tropot de copite apropiindu-se și vocea unui bărbat.

- Așteaptă o clipă. Vin imediat.

Calul se oprise. Urmă o tăcere scurtă. Apoi auzii vocea și mai aproape.



- Un moment...

Apoi, ca prin vis, am auzit zăvorul trăgîndu-se cu zgomot. O rază de lumină se strecură prin crăpătura ușii iar eu aproape că m-am aruncat în brațele străinului.

- Sfinte Sisoel exclamă el. Ce-i cu tine aici, Susannah?

Oare cine era? Nu ghiceam. Și apoi, nici nu mai conta prea tare, căci imensa ușurare îmi amorțea orice curiozitate.

Mă ținu lipită de pieptul lui cîteva clipe, după care spuse:

- Credeam-că se dărimă hambarul.

- Un puști, mă bîlbîii eu, m-a atras aici și... a tras zăvorul. Și m-am trezit acolo, închisă cu... chestia asta.

Privi peste umărul meu, la arătarea care se bălăbănea în laț.

- Doamne sfinte! murmură el. Ce glumă proastă...

- Știi, la început am zis că-i om. Nu era cu fața la mine atunci.

- Doamne,ăștia n-au uitat nici acum...

Nu știam la ce se referea. Tot ce începeam să înțeleg era că ieșisem dintr-un impas oribil doar ca să intru într-unul teribil de primejdios.

Străinul ajunsese lîngă arătare și o examina pe toate părțile.

- E o sperietoare de ciori de la fermă, remarcă el. Ce naiba i-a făcut să o atîrne așa?

- Mi-a zis că pisica lui e încuiată înăuntru.

- Unul dintre copii Cringle-ilor, nu?

Am hotărît să risc. Ar fi trebuit, bineînțeles, să îi știu pe copiiiăștia. Am încuviințat din cap.

- Au întins coarda prea mult de data asta. Sfinte

Dumnezeule, din a a ceva se poate muri de inimă. Eşti tare, Susannah. Haide, să ieşim de aici. Unde  i-e calul?

- Aproape de casă.

- În regulă. Ne întoarcem. Am sosit de dimineață. Auzisem că dai o raită pe la ferme şi am zis să vin să te caut.

Am ieşit la lumina soarelui.  nc  mai tremuram în urma cumplitei experien e, dar îmi revenisem îndeajuns c t să îmi revină curiozitatea şi să îl c ntăresc pe străin din priviri. Era înalt, însă ceea ce mă impresionă în primul moment la persoana lui era un anumit aer de autoritate. Acelaşi aer pe care îl sim isem şi îl admirasem nelimitat la tata şi care, am  n eles în acel moment,  i lipsise cu des v rşire lui Philip.

Bărbatul avea părul întunecat şi o privire at t de pătrunzătoare în ochii aceia, şi ei întunecaţi,  nc t m-aş fi ferit din calea lui, dacă n-aş fi fost în acea stare de şoc. Păru să observe că îl c ntăresc din priviri, căci îmi aruncă o privire plină de  n eles şi spuse:

- Ia să te vedem mai bine, Susannah. Te-a schimbat, oare, călătoria aia în jurul lumii?

I-am evitat privirea şi am încercat să-mi ascund tulburarea.

- Unii sînt de părere că da... dar puţin, i-am răspuns.

Mă privea insistent, ceea ce m-a făcut să-mi scot pălăria, căci cu părul lăsat liber şi cu acel br ton pe frunte socoteam că sem n mai bine cu Susannah.

- Da, zise el, aprobator. Te-ai înmuiat. Asta-i ce  i-a făcut  ie călătoria. Genul ăsta de călătorie.

- Vrei să spui că m-am maturizat?

- Dar nu toţi o facem? A trecut un an... Ba nu, chiar mai mult. C nd te-ai întors de la şcoală nu ne-am văzut.

Nu prea ai stat mult atunci, nu?

- Eu știu... vreo două luni.

- Pînă ți-a intrat nebunia asta cu Australia în cap și n-a mai ieșit de acolo. Am înțeles că ai reușit să-ți găsești tatăl.

- Da, am reușit.

- Haide să găsim caii și s-o întindem de aici. Pe legea mea, chiar că arăți zdruncinată. Ticăloșii, cu sperietoarea aia nenorocită! Sînt răzbunători tipii ăștia, să știi. Nu am agreat familia Cringle niciodată. Ce vină ai tu că Saul și-a luat viața? Că te legai mereu de el? Și ce-i cu asta? Ai pornit-o cu stîngul cu ăștia. Tot fanatismul ăsta religios îi duce de rîpă. Bătrînul Moses e un diavol credincios, deși se crede un înger. Ce i-o mai fi strunit pe copiii ăștia cînd erau mici! Și ce s-a ales de ei? Saul a ajuns în ștreangul din hambar și Jacob... păi, ăsta o ia încet-încet pe urmele lui taică-său. Iar dacă e și mîna lui la mijloc în chestia asta cu sperietoarea, e nebun de legat. Ar trebui să fie cu mare băgare de seamă acum, cînd tu ai controlul absolut. Ar trebui să știe că așa poate să-și piardă ferma. Știi, le e frică de schimbările pe care le vei face. Cît despre fata aia a lor... parcă Leah o cheamă, nu?

- Da, așa o cheamă. Am văzut-o în dimineața asta...

- Pun rămășag că ăștia îi fac viața un iad. Parcă și-a ieșit din minți, de frica lor.

Eram din ce în ce mai uluită. Deci Saul Cringle se spînzurase în propriul hambar! Și din cauza asta, eu tocmai fusesem închisă acolo, împreună cu o sperietoare de ciori spînzurată de grîndă. Casa Cringle avea un secret înspăimîntător, și Susannah nu fusese străină de el.

Deodată mă cuprinse frica. Pe lângă asta, se ivise o nouă problemă. Trebuia să aflu urgent cine este misteriosul meu salvator.

Călărirăm împreună spre castel. Vorbea tot timpul, în timp ce eu mă străduiam, cu disperare, să nu mă dau de gol cu ceva.

Cînd am intrat în grajd, mi se prezentă prima fărîmă de noroc din dimineața aceea, în persoana unui rîndaș, care mi se adresă:

- Așa deci, pîn' la urmă, conașu' Malcolm tot a găsit-o pe don' șoara Susannah!

Deci salvatorul meu era omul căruia îi furasem moștenirea.

Intrînd în castel, am găsit-o pe Janet în holul mare.

- Bună ziua, don'șoară Susannah, don'șoru' Malcolm.

I-am răspuns la salut amîndoi. Am observat că mă privea cumva cercetător.

- Masa e într-o oră, zise ea.

- Mulțam, Janet, îi aruncă Malcolm.

- M-am retras în camera mea și, cum era de așteptat, nu trecu mult și Janet își făcu apariția. Bătu la ușă. Am poftit-o înăuntru. Mă surprinse privirea aceea a ei vigilantă și puțin alarmată, aceeași pe care o observasem în hol.

- Ai idee cam cît o să stea domnișoru' Malcolm? mă întrebă ea. Acu mă întrebă și doamna Bates. Știi cît îi plăceau lui Malcolm toate alea cu șofran și buba e că s-au cam terminat proviziile. Și nu-i tocmai ușor de găsit acum.

- N-am nici cea mai vagă idee cît stă.

- Păi cum să n-apară el pe nepusă masă... Doar așa face mereu, de cînd a început bunicu-tău să o lase mai

moale cu supărarea, după necazu' ăla.

- Da, am murmurat eu. Cu Malcolm nu știi niciodată cum stai.

- Nu te-ai avut niciodată bine cu el, așa-i?

- Așa e.

- Bucățică ruptă din tine, Malcolm ăsta, întotdeauna am zis-o. Amîndoi visați să comandați. Știi, mă gîndeam mereu la bietu' don'șoru' Esmond cum picase la mijloc, strîns cu ușa între voi ăștia doi duri...

- Poate că ai dreptate.

- Păi, totdeauna gata să vă sfîșiați și să vă luați în gheare... Știi, eu cred că îți făceau bine vizitele lui Malcolm. Nu-ți strică puțină bătalie de la unu' la fel ca tine, așa drac împielițat cum erai.

- Da, m-am purtat de multe ori prostește.

- Pe cinstea mea, nu socoteam s-apuc ziua cînd o să recunoști. Ziceam: „Don'șoara Susannah vede lucrurile dintr-un singur punct de vedere - al ei“. Așa și domnu' Malcolm. Da' de iubit castelul, îl iubește ca pe ochii din cap. Și chiriașii îl plac pe Malcolm. Nu că nu le-ar fi plăcut de don'șorul Esmond. Da' era cam prea moale și după aia mai era și felu' ăla al lui de a promite, fără să se țină de cuvînt. Orice îi cereai, zicea da, pentru că vroia să le între în voie oamenilor și în ruptul capului n-ar fi zis nu. Nici n-a zis vreodată. Numai da, da, da... chiar dacă nu putea să facă treaba.

- O mare greșeală.

- Nu zic nu, don'șoară Susannah. Da' oamenii tot îl iubeau. A fost un șoc pentru noi cînd s-a dus așa; și localnicii l-au plîns.

Era o ușurare că măcar despre moartea lui Esmond puteam întreba în voie, pentru că Susannah nu fusese

aici la data survenirii ei.

- Aș vrea să știi mai multe amănunte despre boala lui Esmond.

- Păi, a fost cam ca atunci când a căzut înainte la pat. Știi, că doar erai aici... Aceleași simptome, slăbiciunea aia groaznică l-a apucat din nou. Exact ca atunci când ai venit-din Franța. Domnișoru' Garth era și el aici. Mai știi? Când și-a făcut Saul Cringle felu'. După aia, i-a fost mai bine. Ții minte, că doar cam pe atunci începuseși să te gîndești la plecare, să-l cunoști pe taică-tău. Înțelegeam ce simți. N-o să uit ziua aia când l-au găsit pe Saul Cringle atîrnînd în hambar. Nimeni nu știa ce l-a apucat. Putea să fie și vina lu' bătrînu' Moses. Ce-i mai muștruluia nebunu'. Pe Saul și Jacob, iar acuma pe ăia mici. Cred că Leah, Reuben și Amos sînt niște amărîți. Da' nu știi de unde li s-a năzărit că ai avea tu de-a face cu moartea lui Saul. Îl tachinai mereu... te legai de el și îl jigneai... Toată vremea erai la Cringle pe atunci, mai știi?

- Să văd dacă mergeau bine treburile la fermă.

Îmi aruncă o privire șireată, sau doar așa mi se păru mie.

- Asta era treaba lu' domnu' Esmond, nu? Știi, umbla vorba că Saul fusese crescut prea cu frica lu' Dumnezeu și credea că îl înghit focurile iadului dacă face o greșală cît de mică. Asta ar explica graba lui să moară.

- Chiar așa? am pufnit eu. Și eu care ziceam că, în loc să se grăbească, ar fi trebuit să amîne cît mai mult sosirea în iad, dacă se credea destinat flăcărilor lui!

- Genu' tău de remarcă, din cap pînă-î picioare, don'șoară Susannah. Așa ai fost mereu, n-ai avut nimica sfînt în tine. Îi și ziceam lu' madam Bates: „Don'șoara

Susannah n-are frică nici de Dumnezeu, nici de om".  
Maică-ta era înspăimîntată de tine.

- O, mama... am murmurat eu.

- Biata, scumpa de ea! Nu și-a revenit niciodată. Să fie părăsită așa... și ibovnica lui bărba-su să fie prietena ei cea mai bună.

- Au avut motivele lor.

- Păi n-avem toți?

Se îndreptă spre ușă, unde întîrzie puțin, cu mîna pe clanță.

- Oricum, continuă ea de acolo, mă bucur să văd că vă aveți mai bine, tu și domnu' Malcolm. Deși nu-i timpul pierdut să vă repeziți unu' la altu' ca șoarecele cu pisica, cum ați făcut mereu. Numa' castelul ăsta e pricina. Pe vremuri se duceau bătălii pentru el... Toate aiurelile alea, smoală încinsă și ulei clocotit, aruncate peste atacatori, berbecele care lovea în poartă, săgețile slobozite din ferestre... Toate astea, numa' și numa' ca să pui mîna pe un amărît de castel. Acuma se luptă cu alte arme...

- Acum nu mai e nevoie de luptă. Totul e clar, am zis eu.

Mă privi cu un aer prudent și viclean în același timp.

- Întotdeauna ai avut fixul ăsta, să fii stăpîna castelului. Eram sigură că de-aia vroiai să-l iei pe Esmond de soț. Da' uite că ai pus mîna pe el fără să te măriți cu Esmond. Acuma e numai al tău. Dacă te-ai fi luat cu Esmond, ai fi împărțit castelul cu el. Nu că n-ai fi pus tu bine picioru' în prag. Sînt sigură că te-ai fi descurcat. Da' acuma e cu totu' altceva. Ești stăpîna absolută.

- Da, am aprobat-o eu, gîndindu-mă cît de ciudat era ca Janet să caute mereu să rămînă singură cu mine,

pentru a-mi vorbi în felul acesta. Dar nu îmi permiteam să o descurajez. Aflasem mai multe de la ea decât de la oricine altcineva. Și aveam nevoie disperată de amănuntele pe care mi le furniza ea.

- De-acuma eu mă duc, zise Janet. Vrei poate să te pregătești de masă.

Nu puteam să nu îi fiu recunoscătoare. Deci Malcolm și cu mine eram dușmani vechi. Era pornit să aibă castelul. Și întrevăzuse o posibilitate de a-l moșteni, la moartea lui Esmond. Trebuie să fi fost o lovitură cumplită pentru el, văzînd că eu - de fapt Susannah - i-o luasem înainte.

Trebuia să fiu, cu atît mai mult, cu ochii în pătru. Malcolm o știa pe Susannah, dar n-o mai văzuse de mult. Din fericire, nu fuseseră niciodată în relații bune, ba mai mult, se urîseră. Asta nu însemna însă că nu era în deplinătatea facultăților sale mintale și că nu l-ar fi delectat, mai mult decât orice altceva, descoperirea escrocheriei mele.

Acesta era examenul meu. Restul fuseseră niște teste simple și foarte ușoare, prin comparație. Emerald mi-ar fi putut crea poate probleme, dacă nu ar fi fost pe jumătate orbă. Cu Malcolm însă era altceva. Era un tip viclean. Nimic nu i-ar fi surîs mai mult decât să descopere că sînt o impostoare, pentru că, Susannah fiind moartă, castelul i-ar fi revenit lui.

La masă am coborît numai eu, Emerald și Malcolm. Nu mă simțeam în largul meu. Aș fi preferat să am timp mai mult la dispoziție, să mă pregătesc pentru examenul cu Malcolm.

Emerald, plasată în capul mesei, privi curioasă în direcția lui:



- Mă gîndeam eu că trebuie să vii, zise ea.
- Nu știam că a venit și Susannah. M-am gîndit să arunc o privire pe la ferme, să mai văd ce e de făcut.
- Cred că Jeff Carleton s-a bucurat să te vadă.
- Încă nu l-am văzut. Era ieșit, așa că m-am dus după Susannah.
- Și ce m-am mai bucurat să te vad! am exclamat eu.
- O reacție total neașteptată, Malcolm, interveni Emerald.
- Chiar așa. Și în ce împrejurări! Cred că ăștia din familia Cringle trebuie scuturați puțin. De data asta au mers prea departe.
- Sper să nu se mai întîmple ceva rău, zise Emerald. Mă îmbolnăvesc toate supărările astea. Și Dumnezeu ne e martor c-am avut destule.
- Băieții Cringle au făcut asta, îmi pun capul, zise Malcolm.
- Da, am intrat eu în vorbă. Eram la ei și un puști mi-a zis că nu poate să-și scoată pisica din hambar. M-a dus acolo și m-a închis cu...
- Cu sperietoarea de Țiori, îmbrăcată în hainele lui Saul, adăugă Malcolm.
- Ce... oribil! țipă Emerald.
- Și atîrna ca un hoit, cu un laț în jurul gîtului, am spus eu.
- Mai avea și o șapcă de-a lui Saul pe cap, completă Malcolm portretul. Trebuie să recunosc că arăta veridic pînă se întorcea și îi zăreai fața. Te înfiora al dracu' de rău
- Păi cred și eu. De-aia ești așa... tăcută azi, Susannah.
- Familia Cringle trebuie să uite odată afurisita asta

de treabă, mai spuse Malcolm. Să nu mai arunce vina pe tine sau pe noi... pentru ce s-a întâmplat. Saul ăla nu era întreg la minte, dacă mă întrebî pe mine.

Mă privi cu subînțeles.

- Unii or ști de ce a făcut-o, continuă el, dar eu zic s-o lăsăm baltă.

- Da, zise Emerald, așa trebuie. Subiectul ăsta îmi dă dureri de cap.

Trecu atunci la descrierea unei noi rețete contra migrenelor, foarte eficientă.

- Conține rozmarin. Vă gîndeați voi că rozmarinul poate să aibă proprietăți tranchilizante?

M-am aruncat animată, într-o discuție înflăcărată despre ierburi. Nu încetam să îmi spun: „Trebuie să aflu ce făcea Susannah cînd a murit Saul Cringle”. Că era implicată, nu mai încăpea îndoială.

Am terminat masa și Emerald s-a retras în camera ei să se odihnească. Nu l-am întreat pe Malcolm ce are de gînd să facă. M-am dus și eu în odaia mea, cu gîndul să mai răsfoiesc cîteva caiete de-ale lui Esmond.

Aș fi dat orice să pot alunga amintirea acelei arătări monstruoase, bălăbănindu-se în laț.

Evitasem să reiau lectura jurnalelor lui Esmond. Ceva mă reținea. Rîdeam de propriile scrupule, atît de nepotrivite la cineva obișnuit deja să perpetueze impostura.

Erau momente cînd îmi venea să-mi strîng cîteva lucruri și să dispar, lăsînd un bilet în urmă... dar cui? Poate lui Malcolm, să îi spun că Susannah e moartă și eu am intrat în pielea ei. N-aveam nici un drept să fac așa ceva și, știind asta, plecam.

Dar unde? Să fac ce? Aș fi rămas repede fără

mijloace de trai. Aș fi putut face ceea ce ar fi trebuit să fac încă de la început. Să stau la familia Halmer pînă îmi găseam ceva de făcut.

N-am putut rezista în cameră. Mă înăbușeam. Am ieșit și am traversat pajșiștile, îndreptîndu-mă spre liziera pădurii. Acolo m-am așezat pe un petic de iarbă, chiar pe locul unde mă oprisem, cu ani în urmă, cu Anabel, pentru a admira castelul.

Intensitatea sentimentelor mele mă uimi și mă alarmă în același timp. Castelul mă prinsese în plasa lui vrăjită. Nu puteam să renunț la el. Dacă aș fi făcut-o, aș fi ținjit după el toată viața, visînd să mă întorc aici.

Mă vrăjise, e adevărat. Am înțeles că același lucru se întîmplase și cu Susannah. Fusesse gata să se mărite cu Esmond ca să obțină castelul. Căci, din ce auzisem despre Esmond, îmi era din ce în ce mai clar că una ca ea n-ar fi putut fi niciodată îndrăgostită de el. Ar fi avut, în cel mai bun caz, acea afecțiune blîndă și răutăcioasă în același timp, pe care i-o arătase și lui Philip.

Mi-o tot imaginam intrînd în camera lui Esmond, goală pe sub halatul ei. Parcă îl vedeam și pe el, uimit, dar extaziat. Bietul Esmond!

Dar Susannah? Ea vroia doar să fie constant admirată, iubită, adorată. Simțisem asta din prima clipă. Mă întrebam ce o făcuse să stea atîta pe insulă. Philip, mai mult ca sigur.

Ceva în umbra de la marginea pădurii mă liniștea. Eram în siguranță aici, de parcă spiritul tatălui și mamei mele s-ar fi întors să mă ocrotească în acest loc scump. Reluînd în minte împrejurările în care luasem hotărîrea să vin la castel, mă întrebam cum fusesse posibil ca o ființă atît de cuminte ca mine să se implice singură într-o

## Masca seducției

asemenea înșelătorie. Degeaba încercam să-mi găsec scuze. Pierdusem tot ce iubisem. Nu mai aveam nimic, nu aveam din ce trăi. Viața mă lovise cu cruzime și... îmi oferea o șansă. O aventură care mă putea scoate din disperarea în care căzusem. Măcar acum mai existau momente cînd nu mă mai gîndeam la părinții mei și la tot ce pierdusem odată cu ei. Nu, nu existau scuze.

Și totuși - mi-am zis, stînd acolo, la umbra copacilor - dacă aș avea o șansă să o iau de la început, aș face la fel.

Am tresărit, auzind un foșnet în tufișuri. Se apropia cineva. Inima îmi bătea deja nebunește, cînd Malcolm apăru dintre copaci.

- Bună, zise el, te-am văzut luînd-o înapoi. Mi se alătură, aruncîndu-se lîngă mine, pe perna de iarbă.

- Încă mai ești tulburată, așa-i?

Continua să mă cîntăreaască din priviri.

- Păi - am murmurat eu, încercînd să cîștig timp - o întîmplare ca asta cam are darul să te tulbure.

Mă privi amuzat.

- Pe vremuri, asta... - începu el, dar se opri brusc.

Așteptam cu sufletul la gură să continue.

- Da? nu m-am abținut să nu îl îmboldesc, deși nu știam dacă e bine să continuăm discuția.

- Haide, Susannah, nu mai fă pe neștiutoarea! Știi cum erai înainte. Fără milă. Cinică de-a dreptul. Mă așteptam să o iei ca pe o glumă.

- O glumă! Asta?

- Poate te-ai fi burzului puțin, dar în nici un caz nu mă așteptam să te apuce nevrivalele.

- Nici nu știu unde ai văzut așa ceva.

Rîse.

- Ei, exagerez și eu. Dar știi cum zicea Garth: „Susannah are platoșă și armură. O să treacă prin viață fără nici o zgîrietură de la săgețile cumplitei sorți. Nu că ar lăsa-o vreodată să fie cumplită cu ea...” Îți mai amintești?

- Aha, Garth... , am zis eu, evaziv.

- Și îl aprobam pe vremea aia. Dar uite, se pare că aiureala aia de hambar a străpuns armura.

Am căscat ușor.

- Cred că trebuie să mă întorc.

- Oricum, nu te-ai dat niciodată în vînt după compania mea, nu?

- Chiar trebuie să mă pisezi așa? Ai făcut o fixație cu trecutul?

- Mă simt înclinat să insist asupra subiectului, din moment ce pari alta.

- Mulți oameni îți par așa, cînd nu i-ai văzut de mult.

- Eu îți par schimbat?

- Îți spun mai tîrziu, după ce o să te văd mai mult.

M-am ridicat.

- Nu pleca încă, Susannah, zise el.

Așteptam, tulburată de privirea aceea a lui insistentă și nedumerită, care mă înnebunea.

- Vroiam să-ți vorbesc, adăugă el.

- Despre ce anume?

- Domeniul, bineînțeles. Acum trebuie să devii serioasă.

- Dar așa sînt mereu.

- Cît ai fost plecată mi-am petrecut ceva timp pe-aici, cu Jeff... și cu Esmond. Esmond m-a rugat să îl ajut. Domeniul ăsta are nevoie de multă atenție și grijă. Aici

ai de-a face cu oameni și... trebuie să-ți pese de grijile lor.

- Știu asta.

- Nu prea păreai să știi pînă acum.

- Se pare că ai avut o grămadă de păreri ciudate în legătură cu mine.

Sări în picioare, dominîndu-mă cu statura lui. Atunci am descoperit că apropierea lui mă tulbura.

- Acum, că ai venit tu, eu trebuie să plec? mă întrebă brusc.

Nu știu ce mă apucă în momentul acela. Să fi fost spiritul de aventură? Doar știam foarte bine că sosirea lui mă punea într-o primejdie permanentă de a fi descoperită. Dar mă provoca. Poate că eram, într-adevăr, o aventurieră, iar presimțirea pericolului adăuga sare și piper. În orice caz, m-am trezit replicîndu-i:

- Nu... nu. Nu vreau să pleci... nu acum.

Îmi strînse mîna și o ținu pentru cîteva clipe în a lui.

- În regulă, Susannah. Rămîn. Vreau s-o fac, să știi, chiar dacă te-ai întors tu.

Am întors capul. Mă luptam cu o emoție prostească, care nu voia să dispară. Era extraordinar efectul pe care acest bărbat începea să îl aibă asupra mea.

Ne-am întors împreună la castel, continuînd să vorbim despre domenii.

N-a apărut la cină în seara aceea. Lăsase vorbă că se duce să cineze cu Jeff Carleton. Eram dezamăgită, dar ușurată în același timp. Conversațiile cu Emerald erau odihnitoare pentru mine, căci nu mă consumau prea tare.

Devenea ușor sarcastică atunci cînd vorbea de

Malcolm.

- Scoate el totul de la Jeff, zicea ea. S-a deprins să se comporte de parcă domeniul ar fi fost al lui în anii ăștia din urmă, de cînd cu boala bietului Esmond.

- Săracul Esmond! am zis eu. Nu și-a revenit de fapt niciodată după prima criză.

Dădu din cap.

- N-o să uit niciodată ce bolnav a fost atunci bietul meu copil. Dar știi și tu ce rău a fost.

- O, da... , am încurajat-o eu să continue.

- Așa de bolnav era, că m-am mirat cum a supraviețuit. Mă durea să-l văd așa. Am avut grijă de el, cît am putut și eu, bolnavă cum eram. Și atunci s-a petrecut nenorocirea cu Saul Cringle, care ne-a zdruncinat pe toți. Atunci... ai plecat după taică-tău.

- Ai un fel de a povesti, că parcă am totul din nou în fața ochilor, am zis eu.

- N-o să uit niciodată. Convingerea mea e că după criza aia a lui Esmond, Malcolm și-a făcut speranțe. Chiar credea că îi va veni rîndul la moștenire. Bunicul tău era un om șiret și răutăcios. Cred că l-a amuzat să-l facă pe Malcolm să sper. Îl urîse întotdeauna pe frate-său și odată a și zis că Malcolm e leit bunicu-său. Mă întreb ce-i spunea lui Malcolm între patru ochi. Nu m-ar mira să-i fi întreținut speranțele... Așa că atunci cînd Esmond s-a îmbolnăvit, normal că s-a gîndit...

- Normal, i-am întărit eu spusele.

- El a stat o groază de timp aici, cît ai fost plecată. A făcut mai multă treabă cu fermele decît Esmond. Esmond se bucura să lase toate treburile pe mîna lui. Bietul puișor, poate că se simțea deja rău.

- Bietul Esmond! i-am ținut eu isonul.

## *Masca seducției*

- N-ar fi trebuit să-l lași singur atîta timp, Susannah.
- Nu, n-ar fi trebuit.

Am schimbat subiectul, întrebînd-o cum mai stă cu durerile de spate, ceea ce nu întîrzie să-i capteze interesul, așa cum o făcea întotdeauna. Cînd m-am întors în camera mea, nu aveam nici un chef de somn.

Nu mai puteam întîrzia. *Trebuia* să îmi abandonez scrupulele prostești și să citesc însemnările lui Esmond despre perioada cînd căzuse bolnav, despre moartea lui Saul Cringle și despre plecarea lui Susannah în căutarea tatălui ei.

M-am dezbrăcat și m-am vîrît în pat, luînd jurnalele cu mine.

L-am găsit pe cel pe care îl căutam. Am început să citesc:

*O noapte agitată. Am așteptat-o pe S. N-a venit. Îmi doresc din tot sufletul să fie de acord cu căsătoria. Răspunsul ei e mereu același: „Nu încă”. A venit și Garth. El și S. sînt la cușite. Am încercat s-o temperez, dar din parvenit nu-l scoate. S. mă amețește. O apucă niște antipatii așa de violente... față de Garth și bineînțeles, de Saul C., de pildă.*

*A sosit Malcolm. Între el și S. e o distanță rece, o antipatie reciprocă. Ea îl tratează cu dispreț, iar el o ignoră, sau așa pretinde. Nu cred că există cineva care să fie complet indiferent față de S.*

*S. pe afară toată după-amiaza. Mă întreb unde dispăre așa. N-are rost s-o întreb. Urăște ceea ce ea*



numește „să fiu spionată”. Am văzut-o mai târziu venind. Când a ieșit din grajd s-a întâlnit cu Garth. Au vorbit o vreme. Eu îi urmăream de la fereastră. Întotdeauna mi-e teamă când ei doi sînt împreună. Mi-e teamă că ea îi va spune ceva îngrozitor și va ieși scandal. Parcă de la un timp sînt mai potoliți. Ea a intrat apoi în castel și el a plecat mai departe. Am coborît să o întîmpin. Părea înfierbîntată. I-am și spus-o. M-a repezit: „Sîntem cumva în miezul iernii și nu știi eu?!”, cu vocea aia a ei stridentă pe care o are cînd e furioasă. „Mă urmăreai?”. „Da - i-am răspuns - te-am văzut cu Garth. Îmi pare bine că nu vă mai urîți așa”. „Ah, chiar așa, nu ne mai urîm?” a întrebat ea. „Da - am zis eu - e bine să fii mai amabilă cu el”. „Amabilă! - a urlat ea la mine - Cu omul ăla n-o să mă vezi niciodată amabilă”. Apoi a rîs cu poftă și m-a sărutat. Cînd mă sărută S. nu mă mai pot gîndi la nimic altceva. Ce n-aș da să fie mereu așa!

S. a venit la mine noaptea trecută. Vine cînd nu te aștepți. Face cele mai extraordinare lucruri. Ieri a adus cu ea o sticlă de cidru de la Carrie Cringle. „Bietul meu Esmond, cred că te simți groaznic cînd vin în camera ta așa. N-o să mai vin, să știi, dacă nu vrei”. Așa mă tachinează ea mereu. Știe că o doresc mai mult decît orice pe lume. Asta pare uneori să o încînte, alteori însă o irită. Mi-a zis: „Asta o să te înfierbînte. Și o să-ți omoare scrupulele. Haidel! - am adus să bem amîndoi din el”. A turnat în două pahare pe care le adusese cu ea. Mi-a întins unul și m-a forțat să-l beau, ducîndu-mi-l la buze și luînd și ea cîte o înghițitură din el. Am amețit de plăcere. Dimineața, cînd m-am trezit, plecase deja. Există o poezie a lui Keats care îmi amintește de S. „La

## Masca seducției

*belle dame sans merci". S. face ce vrăea din mine. Nu încapă nici o îndoială. Dimineața m-am simțit rău. M-am gândit că o fi fost cidrul cauza. S. a trecut să mă vadă și s-a speriat. „Nu putea să fie cidrul - mi-a zis ea - Eu n-am pățit nimic". I-am amintit că ea doar a sorbit câte pușin din el. „Prostiil - s-a răstit ea - Am băut un pahar întreg".*

Esmond își reluse însemnările de abia după o lună:

*Azi sînt mai bine. Mai pușin slăbit. S. e aproape gata de plecare. Zice că trebuie să-și vadă tatăl. Eu cred că a tulburat-o faptul că Saul Cringle a fost găsit spînzurat în hambar imediat ce am căzut la pat. S-au răspîndit tot soiul de bîrfe și unii au zis chiar că S. îi făcea viața un iad și că amenințase de multe ori că mă va convinge să le iau ferma înapoi. Nu-i deloc adevărat. N-a făcut niciodată asta. Ce-i drept, se ducea des la ferma Cringle. A fost văzută probabil prin zonă și gata zvonul. E neplăcut. Îi înțeleg dorința să plece de aici. Pe de altă parte, întotdeauna a intrigat-o dispariția tatălui ei.*

Însemnările ulterioare erau tot mai rare.

*O scrisoare de la S. azi. Printr-o firmă de avocați a descoperit unde se ascunde tatăl ei. E o insulă îndepărtată, scrie ea, unde se pare că e un soi de mare șef alb. De-abia așteaptă să-l vadă. Garth a fost azi pe aici. Malcolm ieri. E plăcut cînd sînt și ei pe aici.*

*Azi m-am simțit cam rău. Asta mi-a amintit de criza*

*de luna trecută. Aceeași amețeală și aceleași dureri. Stabilisem să ies călare cu Jeff. S-a dus Malcolm în locul meu.*

*Azi mi-a fost ceva mai bine, mai puțin seara. Cred că pînă la urmă va trebui să chem doctorul.*

*Ce n-aș da să vină S. mai repede! Mă întreb cînd va fi asta. Malcolm zice că, dacă am nevoie de ajutor, poate veni să locuiască la castel. Știu că mă consideră cam slab de înger. I-am mulțumit pentru ofertă. Oricum, mai stă pe aici. Cînd vine S. acasă, ne vom căsători. N-o să-l vrea pe Malcolm lîngă noi. Trebuie să fiu atent ce aranjamente fac.*

*Următoarea însemnare era datată cu o săptămînă mai tîrziu.*

*Am fost prea bolnav ca să mai scriu ceva. Prea obosit. Mă gîndesc tot timpul la S. Malcolm și Garth sînt foarte buni cu mine. Ah, de-aș putea scăpa de apatia asta!*

*Era ultima însemnare. Mi-am dat seama, după dată, că murise foarte curînd după aceea.*

*Am închis jurnalul și m-am întins pe spate, gînditoare. Aflasem prea puțin din aceste notițe. Nu făcusem nici măcar un pas înainte în rezolvarea misterului care plana în jurul familiei Cringle. Erau, în schimb, mai bine conturați Esmond și Susannah.*

*Mi-am amintit deodată ce spusese Cougabel despre ea. Că era o vrăjitoare, că făcea vrăji. Poate că exista*

## *Masca seducției*

un pic de adevăr în aceste afirmații ale ei.

Nu puteam să adorm. Nu mă păăsea gândul că mi-am asumat un rol primejdios.

Și unde mă vor duce toate acestea? m-am întrebat.

## Capitolul 8

### *Scrisori din trecut*



În dimineața următoare ne vizită Jeff Carleton. Casa lui se afla cam la o jumătate de milă de zidurile castelului. Fusese reședința supraveghetorului domeniului multe generații. Era o locuință plăcută, Jeff fiind priceput la crearea unei atmosfere liniștitoare pentru propriul confort. Era burlac și avea doar o pereche de servitori. Janet obișnuia să spună că Jeff trăiește la el acasă mult mai confortabil decît noi la castel, pentru că el nu avea de luptat cu vîntul de pe coridoare.

Jeff era mulțumit de viața sa. Se implicase puternic în problemele castelului, dar nu pînă la fanatism. Dacă ar fi plecat pe alte domenii, în scurt timp ar fi fost la fel de absorbit de munca sa ca și la Mateland. Era un om normal, căruia îi făcea plăcere să își organizeze viața după propriul gust și să o trăiască ca atare. Eram norocoși cu un asemenea supraveghetor.

În dimineața aceea venise să îmi spună că a aranjat

ca meșterul să treacă a doua zi pe la Baba Bell să îi repare acoperișul. I-am spus că mă duc să o anunț.

- Asta o va bucura, îmi zise el. Îi va face plăcere să te ocupi personal de asta. Le place să fie luați în seamă.

În ocazii de felul acesteia mă simțeam aproape fericită. Doream din tot sufletul să îi ajut pe acești oameni, să le fac viața mai ușoară. Aș fi vrut să ajung să pot spune: M-oi maimuțări eu, luînd chipul alteia, dar trebuie să recunosc că am făcut și fac mult mai mult bine decît ea.

Nu mă absolvea de vină, știam, dar era un punct în favoarea mea.

Așa că am pornit călare spre Baba Bell. Eram extrem de bine dispusă și de abia mă puteam stăpîni să nu cînt în gura mare, pe măsură ce lăsam în urmă garduri vii și pajiști înverzite, simțind mîngîierea brizei pe obraji.

Am ajuns la căsuță, mi-am priponit calul și am bătut la ușă. N-a răspuns nimeni, dar am intrat, deschizînd zăvorul.

Camera de zi era învăluită în tăcere. Pe masă era întins un șervet de lînă. Nu se auzea decît tic-tacul ceasornicului de pe polița de deasupra căminului.

- Doamnă Bell, am strigat eu. Sînteți acasă?

Camera dădea în dormitor. Cunoșteam de-acum planul acestor căsuțe și știam că Baba Bell folosea camera din spate de la parter ca dormitor, pentru că se descurca greu cu scările.

Am bătut la ușa despărțitoare. Auzind un zgomot slab, am împins-o, intrînd. Baba Bell zăcea în pat, lividă la față și schimonosită de durere, cu mîna încordată pe piept.

- Doamnă Bell, am strigat, ce s-a întîmplat?

Și-a întors ochii spre mine. Era limpede că suferă îngrozitor.

- Plec după doctor imediat, am zis și am luat-o la fugă.

Am forțat calul cât am putut. Știam unde îl găsesc pe doctorul Cleghorn, pentru că treceam deseori prin fața reședinței lui. Tata și Anabel îmi vorbiseră de casa aceea, căci acolo practicase el în primii ani. Din fericire, l-am găsit pe doctor acasă și ne-am grăbit înapoi, la coliba bătrânei.

Îi trecuse durerea. Doctorul i-a recomandat să stea liniștită și să nu se miște pînă ce el îi va trimite o soră medicală care s-o supravegheze.

- Pot ajuta cu ceva? l-am întrebat.

- Cu mare lucru, nu. Aveți doar grijă să nu se ridice. Nu are voie să se miște. O să vină șora și dacă stăm toți cu ochii pe ea e perfect.

Afară însă mi se adresa din nou:

- Mi-e teamă că n-are nici o șansă de însănătoșire. Are probleme cu inima de mult timp. E deja foarte bătrînă. Îi dau cel mult cîteva luni. De ridicat, n-o să se mai poată ridica din pat.

- Biata bătrînică! i-am răspuns. Trebuie să am grijă să nu-i lipsească nimic.

Doctorul îmi aruncă o privire bănuitoare.

- E frumos din partea dumneavoastră, domnișoară Mateland, îmi zise. Îi va face bine să primească vizite. Are nevoie de atenție. Ne lipsește un spital în zonă. Cel mai apropiat e la douăzeci de mile. Pe vremuri, era vorba să se construiască și aici unul...

Da, i-am răspuns în gînd, știu asta. Da, spitalul acela s-a construit pînă la urmă, dar foarte departe de aici, pe

o insulă din mijlocul oceanului, și apoi a fost distrus de Uriașul Urlător.

Am intrat înapoi în colibă, așteptînd să vină sora. Cînd a sosit, m-am întors la castel. La masă m-am întîlnit cu Malcolm și toate temerile mele s-au spulberat. I-am povestit despre Baba Bell.

- Mi-a spus Cleghorn că l-ai chemat, îmi spuse Malcolm. Zicea că dacă nu erai tu, bătrîna ar fi acum moartă.

Mă inundă o imensă satisfacție.

- După amiază mă duc pe la ea să văd ce face, i-am zis. Trebuie să lăsăm pe mai tîrziu repararea acoperișului. Nu pot să mișune pe acolo, cît timp bătrîna e bolnavă.

- Îi transmit lui Jeff să amîne treaba, zise Malcolm.

- Chiar vroiam să te rog.

În acea după amiază m-am ținut de cuvînt, pornind spre căsuța bătrînei Bell. Nu mă depărtasem prea tare de castel, cînd Malcolm mă ajunse din urmă, aducîndu-și calul lîngă al meu.

- Mă duc la căsuța Bell, l-am anunțat.

- Vin cu tine.

- Dacă-ți face plăcere... am replicat eu, încercînd să nu par prea bucuroasă.

- Se pare că ți-ai plecat urechea la vorbele mele.

- Care vorbe?

- Cînd ți-am spus că oamenii au nevoie să fie tratați ca indivizi, ca ființe umane distințte.

- Știam asta cu mult înainte, am ripostat.

- Nu țin minte să fi zărit la tine vreun semn, înainte să pleci.

- Ne mai și maturizăm cu timpul, nu găsești? Pînă și



tu erai aiurit cînd erai mic.

Mă privi cercetător.

- Adesea stau și mă gîndesc ce ți s-a întîmplat prin preumblările tale.

- Am văzut lumea, i-am răspuns. Călătoria, se știe, lărgeste orizontul.

- Și schimbă caracterul, pare-se.

- Da' știi că ții ranchiună!

- Departe de mine gîndul. Iată-mă-s gata să o iert pe noua Susannah pentru toate păcatele celei vechi.

Mi-am zis: Mă suspectează, mai mult ca sigur.

Mă privea intens și am simțit cum roșesc sub căutătura lui scrutătoare. M-am grăbit să spun ceva, orice:

- Trebuie să facem ceva cu Baba Bell.

- Nici o grijă. Dacă ne punem amîndoi capul la contribuție, ceva o să iasă.

Cînd am ajuns, bătrîna era prea bolnavă ca să ne dea atenție, deși am simțit că-i făcea bine să ne alibă în preajmă.

Veni iar sora medicală, care ne anunță că ar fi trebuit să găsim pe cineva care să stea la căpătîiul bătrînei toată ziua.

- Poate că familia Cringle se poate lipsi de Leah o perioadă, sugeră ea.

- O, ce idee excelentă! am sărit eu, plină de entuziasm. Observam cu coada ochiului privirea cercetătoare a lui Malcolm. Nu crezi? I-am întreat, ca să-mi ascund stînjeneala.

- O idee într-adevăr excelentă, îmi întări el spusele.

- Și dacă fac nazuri, zi-le că Leah va fi plătită pentru serviciile ei, am continuat eu. Să vină la castel să-și ia

banii.

- Asta e o adevărată ușurare, zise sora. Eu dau pe aici de două ori de zi, dar în situația ei este nevoie de îngrijire permanentă. Mulțumesc, domnișoară Mateland. Mă duc direct la Leah.

- Aștept aici pînă te întorci cu ea, am spus.

- Așteptăm, mă corectă Malcolm.

Odată plecată sora, i-am spus:

- Nu era necesar să rămîi și tu.

- Dar am vrut, ripostă el. Mă interesează.

Mi-am ieșit din sărite:

- Aș prefera să nu mă mai tot privești așa, de parcă aș fi cine știe ce ciudățenie a naturii.

- Nu ciudățenie, replică el. Nu pot însă să-mi revin, văzînd transformarea asta miraculoasă. Evident, îmi place. Îmi place chiar foarte mult, dar asta nu înseamnă că nu mă uimește la fel.

Am dat din umeri, cu prefăcută nerăbdare.

- Acum am și eu responsabilități, i-am explicat.

Leah își făcu repede apariția, pășind în cameră cu sfială. Îmi plăcea fata asta. Era atît de diferită de restul familiei. Dacă avusesem anumite bănuieli în legătură cu starea ei, acum eram deja sigură.

- Intră, Leah, i-am spus. Știi de ce te-am chemat.

Privirile ei alunecară speriate de la mine la Malcolm și mi-am dat seama atunci că el îi inspira mai multă teamă chiar și decît mine, ceea ce nu putu decît să îmi facă plăcere.

- Mi-a spus sora, zise ea.

- Atunci știi deja că treaba ta este să stai aici cu ea toată ziua și să îi dai medicamentele prescrise de doctor. Dacă starea ei se înrăutățește, dai fuga după ajutor. Ai

un lucru de mîină ca să-ți treacă timpul mai ușor?

Încuviință din cap, în timp ce eu o îmbărbătam, punîndu-i o mîină pe umăr. Aș fi vrut să aibă încredere în mine. Înțelesesem deja că era greu pentru cineva să se încreadă în Susannah, dar uneori uitam că jucam rolul ei. În plus, simțeam privirea bănuitoare a lui Malcolm veșnic ațintită asupra mea. Mai urma doar să dea drumul întrebărilor la care nu aveam nici un răspuns. Uneori aveam chiar impresia că deja știe de înșelătoria mea și că găsește delicioasă așteptarea ca eu să mă trădez singură.

- Recunosc, mi se adresă el pe cînd ieșeam, că te-ai descurcat binișor. S-ar putea zice că administrezi domeniile astea de-o viață.

- Mă bucur că gîndești așa.

Mă luă de braț, conducîndu-mă spre cai. Am devenit bătoasă și m-aș fi retras din strînsoarea lui, dacă asta n-ar fi făcut ca incidentul să pară prea important.

- Terenul e foarte accidentat, îmi zise el, într-o încercare de a-mi explica gestul afectuos. Să nu aluneci.

Am tăcut și cînd am ajuns în dreptul cailor mi-a strîns ușor brațul, ajutîndu-mă să urc în șa. Mă învălui cu zîmbetul cald, în timp ce în ochi îi citeam nedumerirea.

În acea seară Malcolm cină cu noi. El și Jeff Carleton.

Conversația se învîrtea în jurul chestiunilor legate de administrarea domeniilor, discuții care o plictiseau pe Emerald. După cîteva încercări de a ne împuia capul cu diferitele ei boli și tratamente, era clar că nimeni n-o ascultă.

- Doctorul Cleghorn spune că bătrîna Bell nu se mai face bine, interveni Jeff. Ar fi deja pe lumea cealaltă dacă n-ai fi ajuns la timp la ea, domnișoară Mateland.

Ai chemat doctorul la timp. O fi adevărată aia cu carul care scîrție și care ține mult, dar bunica Bell o duce așa de ceva vreme. Cu tot ajutorul din lume, tot n-o mai duce mai mult de cîteva luni. Și casa rămîne liberă. Apare problema noului proprietar.

- Tu cine zici că o merită, Jeff? Întrebă Malcolm.

- Păi, mă gîndesc la cei doi Baddock. Vor să plece de la tatăl ei. Acolo nu e loc pentru toți. Le-ar prinde bine casa asta. Unde mai pui că Tom Baddock e și băiat harnic!

- I-ai spus ceva de casă? Întrebă Malcolm.

- Nu, dar știu că au mare nevoie. Nu pot scoate o vorbă pînă nu ne părăsește bunica Bell.

- În nici un caz, am sărit eu. Ar putea să creadă că vrem să ne debarasăm mai repede de biata bătrînă.

- Colibebe pentru asta sînt: pentru muncitori, îmi reaminti Jeff.

- Și soțul doamnei Bell a lucrat pentru noi. N-ar fi cinstit să-și piardă și casa, pe lîngă soț.

- Așa e contractul, sublinie Jeff. Casa și salariul. În cazul ăsta, domnul Esmond i-a îngăduit bătrînei să rămîna în casă.

- O decizie corectă, m-am rățoit eu, infierbîntată.

- Așa e, mi se alătură Malcolm.

- Așa o fi, zise Jeff, dar nu face nici să ai un domeniu împînzit numai de asemenea case, locuite de văduve.

- Oricum, biata bătrînă nu mai are mult de trăit, zise Malcolm. Problema e dacă le dăm casa celor doi Baddock sau nu.

- Eu zic să lăsăm lucrurile așa pînă ce casa va fi cu adevărat liberă, am hotărît eu. Nu-mi place să vorbim așa despre băbuța, de parcă ar fi murit deja.

Mi se urcase sîngele în obraji, știam, și păream aproape bățăioasă. Mă gîndeam că trebuie să fie groaznic să ajungi așa, săracă și bătrînă și toată lumea să se împiedice de tine.

- Și mai ales nu suflați nici un cuvînt celor doi Baddock. Or să bată toba și nu vreau să se afle. Problema asta o s-o rezolvăm la vremea ei.

Am trecut la alte subiecte. O dată sau de două ori l-am surprins pe Malcolm fixîndu-mă cu privirea. Zîmbea și asta m-a făcut pentru cîteva clipe fericită.

A doua zi am trecut pe la bătrînică. Am găsit-o pe Leah cosînd ceva. Văzîndu-mă, aruncă în grabă lucrul sub un maldăr de haine, prefăcîndu-se că trebăluiește la ele. Se înroșise toată, purpura din obraji accentuîndu-i drăgălășenia.

- Cum se simte? am întrebat.

- Nu face nimic, don' șoară. Zace așa toată vremea.

- O să stau puțin cū ea, am zis eu. Poți să lași lucrul și să dai o fugă acasă. Ar fi bine să aduci niște lapte. Îl treci în contul castelului. Îți mai dezmorești și tu picioarele.

Leah se ridică ascultătoare, lăsîndu-și lucrul pe masă. În cîteva secunde nu mai era în cameră, parcă se evaporase, fără un sunet, ca o capră neagră.

Bătrîna Bell zăcea nemișcată, cu ochii închiși. Am privit în jurul meu, conținutul colibeii făcîndu-mă să mă gîndesc la vremurile cînd domnul Bell își adusese prima oară aici tînăra soție, pentru a începe o nouă viață. Ea îi purtase în pîntece doi copii. Aceștia au crescut și s-au dus, cu timpul, la casele lor. Ceasul ticăia zgomotos, întrerupt doar de respirația grea a bătrînei. M-am ridicat la un moment dat să văd ce ascunsese Leah sub

maldărul de haine. Așteptările mele nu au fost înșelate. Era o hăinuță neterminată.

Biata copilă! La șaisprezece ani, pe cale să devină mamă. Fără un soț care să o ocrotească, ci doar familia aceea a ei teribil de puritană. Sărmană, micuță Leah! Cît îmi doream să o ajut. Și o voi face, mi-am promis eu. Reușesc eu cumva.

M-am îndreptat spre pat. Bătrîna Bell deschise ochii și mă privi cu o scînteie de recunoaștere în adîncul lor.

- Don'șoara Su...

- Da, am sărit eu, sînt aici. Nu încerca să vorbești. Avem grijă de matale.

Mă sorbea din ochi, cu o expresie uluită, făcînd eforturi să vorbească:

- Să... să...

- Nu vorbi, am implorat-o eu.

- Să fii binecuvîntată.

I-am dus mîna la buze și am sărutat-o. O umbră de zîmbet îi curbă colțurile gurii.

- Nu-i do... don'șoara...

Nu-i domnișoara Susannah. Asta ar fi vrut să spună. Susannah nu-și făcuse niciodată probleme cu bătrîne bolnave. Nu ar fi stat la căpățiul lor. Știam că nu-mi joc bine rolul, dar nu-mi păsa. Tot ce-mi doream acum era să o fac fericită pe Baba Bell. Vroiam să-i spun că deja am aranjat cu meșterul să vină să repare acoperișul, că totul avea să fie bine, că putea să-și petreacă ultimii ani ai vieții fără griji. Cred că, prin prezența mea acolo, reușisem să-i transmit toate acestea, fără cuvinte.

Îmi ținea mîna în a ei, liniștită, cînd apăru Leah cu laptele.

- Încălzește-l puțin - i-am spus eu - și vezi dacă vrea

să bea o gură.

Leah dispăru în bucătărie, aprinzînd lampa. Bătrîna ațipise și am urmat-o pe Leah.

- E-n regulă, Leah.

Își ridică spre mine ochii aceia imenși, de căprioară hăituită.

- Ești un om bun, don'șoară Susannah - mi se adresă ea - orice-ar zice ei. Nu ești ca înainte... Parcă ești alt om.

Nu bănuia cît mă tulbură cuvintele acestea.

- Mulțumesc, Leah. Și acum aș vrea să-mi spui ce te doare. Dacă ai nevoie de ceva... Vreau să vă ajut pe toți. Toți oamenii de pe domeniile Mateland. Înțelegi?

Încuviință din cap.

- Deci, Leah, ce te roade? Ceva te îngrijorează, nu-i așa?

Scutură energic din cap.

- Nu, nimic, don'șoară.

Am lăsat-o să îi dea bătrînei laptele și am pornit înapoi spre castel.

Eram, deci, altfel. Mă interesa soarta celorlalți. Lui Susannah nu-i păsase niciodată de nimeni, în afara propriei persoane. Și oamenii începuseră deja să observe diferența.



În aceeași seară, la cină, Emerald ne anunță că îi va scrie lui Garth, întrucît nu mai avea nici o veste de la el.

Personajul acesta mă intriga. Aveam prea puține date despre el. Doar că era fiul lui Elisabeth Larkham, pe vremuri doamna de companie a lui Emérald. Singurul copil al acestei văduve, de fapt.

Gîndul mi-a zburat repede de la el. Eram prea preocupată de soarta bătrînei Bell și de necazul tinerei Leah Cringle.

Mi-era teamă că fata va face, din disperare, vreun gest necugetat. Nu vedeam cum ar fi putut ieși din impas, cu o familie ca a ei. Nu avea stofă de rebel în ea. Mi se năzărea uneori că o văd înecîndu-se în apele rîului care curgea pe domeniul castelului, plutind ca Ofelia, cu flori în păr. Mă obseda gîndul că va găsi un mijloc să-și ia viața. Încercasem să o fac să-și deschidă sufletul, dar nu scosesem nimic de la ea. O ținea una și bună, că n-are nici o problemă.

Pînă cînd, două zile mai tîrziu, mergînd la coliba bătrînei, am aflat că sărmana Bell își dăduse duhul.

Cîteva zile nu s-a vorbit despre nimic altceva pe domeniul. Sora veni să o pregătească, iar Jack groparul îi făcuse groapa. M-am dus la înmormîntare, întovărășită de Malcolm. M-a uimit să înțeleg că pînă și acest amănunt îi surprindea. Susannah, se pare, nu participase în viața ei la vreo înmormîntare pe domeniul, deși Esmond o mai făcuse din cînd în cînd. De promis, el promitea adesea și, cînd nu se ținea de cuvînt, mergea apoi la familia îndoliată să explice de ce n-a putut veni. Poate că nu folosea ca scuză întotdeauna adevărul, dar oamenilor le plăcea să vadă că Esmond arăta respect celor plecați dintre vii.

Iată de ce prezența mea acolo făcu senzație. Faptul că eu și Malcolm eram prezenți sporea fastul ceremoniei



În ochii celor porniți să o conducă pe Baba Bell pe ultimul ei drum.

Mi-au dat lacrimile cînd am auzit zgomotele înfundate ale bulgărilor de pămînt căzînd peste sicriu. Lacrimi pentru biata bătrînică Bell. Mă mîngîiam cu gîndul că se dusesse liniștită.

Malcolm mă luă de braț, la plecare.

- Te-a afectat serios, îmi zise el.

- Cine n-ar fi afectat? am replicat. Moartea te cutremură oriunde și oricînd.

- Mai știi și persoane care nu s-ar sinchisi de moartea cuiva străin. Ba mai mult, ar găsi chestiunea de-a dreptul plictisitoare. Dacă îmi amintesc bine, cam așa gîndeai și tu odată, Susannah.

Îmi prinse brațul ca într-o menghină, întorcîndu-mă spre el, forțîndu-mă să îl privesc în ochi. Mă înspăimîntau asemenea momente. Aveam senzația că în sfîrșit îmi va arunca în față că sînt o ticăloasă și o escroacă.

- Uneori mă întreb dacă... , începu el.

- Ce? am întrebat eu, cu voce pierdută.

- Susannah, ce naiba s-a întîmplat cu tine, de te-ai schimbat în halul ăsta? Ești chiar... umană.

- Să știi că am făcut parte dintotdeauna din specia asta.

- Nu duci pe nimeni cu tonul ăsta frivol.

- Atunci află că sînt aceeași dintotdeauna.

- Și tu află că, în cazul ăsta, joci foarte bine rolul alteia.

- Eram tînără pe atunci și iresponsabilă, bănuiesc.

- Nu e vorba aici de tinerețe sau iresponsabilitate.

Erai... un mic monstru.

M-am făcut că ignor replica, continuînd:

- Biata Baba Bell! Era o femeie tare cumsecade. Și-a făcut toată viața datoria și s-a mulțumit cu traiul ăla, de pe o zi pe alta, în cocioaba ei întunecată.

Malcolm păstră tăcerea, adâncit în gânduri, ceea ce mă neliniștea mai mult decît cuvintele. Călărirăm în liniște spre castel.

A doua zi dimineța sosi la castel un tînăr care ceru să mă vadă. Îl chema Jack Chivers și era angajat la mai multe ferme, unde dădea o mîină de ajutor oricînd era solicitat. L-am primit în salonașul care dădea în holul mare. Stătea în picioare în fața mea, frămîntîndu-și nervos șapca în mîini.

- Trebuie să vă vorbesc urgent, don'șoară Susannah, zise el într-un tîrziu. Vroiam să știu dacă am vreo șansă la casa doamnei Bell.

- Păi, drept să-ți spun... am început eu. Noi am hotărît deja.

I-am citit disperarea pe chip.

- Atunci îmi cer scuze că v-am deranjat, don'șoară, îmi zise el, întorcîndu-se să plece.

Era atîta înfrîngere în felul în care îi atîrnau umerii încît n-am putut să nu-l opresc. Avea vreo optsprezece ani și era extrem de chipeș.

- O clipă, l-am strigat eu. Nu pleca. De ce ești atît de nerăbdător să obții casa?

- Vreau să mă însor, don'șoară.

- Deci poți să mai aștepți puțin, nu? Se eliberează și alte colibe și, la vremea potrivită...

- Noi nu putem aștepta, mă întrerupse el. Mulțumesc, don'șoară. Mă gîndeam că poate am vreo șansă.

- Nu putești aștepta? Spune-mi, cu cine vrei să te însori?

- Cu Leah Cringle, don'șoară.

- Așa deci... la loc, te rog.

Se așeză. L-am întrebat, fixîndu-l cu privirea:

- Leah o să aibă un copil, nu-i așa?

Se înroși pînă în vîrfurile urechilor. Apoi încercă să zîmbească, dar nu reuși decît o schimă de stînjeneală și panică.

- Da, don'șoară, așa e. Dacă am avea unde sta, ne-am putea lua.

- Fără casa aia n-ați putea?

- N-am avea cum... Leah ar trebui să stea la ei. Aia n-ar fi viață pentru ea. Singura șansă e să ne luăm pe ascuns... și să ne mutăm la casa noastră.

- Înțeleg. Da, înțeleg. Știi, acoperișul nu-i tocmai bun. Trebuie să-l reparați. Toată casa are nevoie de reparații.

Mă privea cu gura căscată, așa că am continuat:

- Îmi dau seama ce greu i-ar fi lui Leah la ferma Cringle. Bănuiesc că s-ar cădea să-ți atrag atenția că trebuia să te gîndești înainte...

- Știu, don'șoară. Întotdeauna trebuie să te gîndești, da' nu știu cum se face că... E foarte frumoasă și odată am găsit-o plîngînd. Se întîmplase ceva, nu știu ce... Mereu se întîmplă ceva în casa aia a lor. Toată vremea numai rugăciuni și fapte bune și toți sînt nefericiți. Și eu am... înainte să mă dezmeticesc bine, s-a întîmplat. O iubesc pe Leah, don'șoară, și ea mă iubește pe mine și nimic pe lume nu ne dorim mai mult decît ca bebelușul nostru să vină pe lume...

Am simțit un nod în gît. Nu-mi pasă ce va zice Jeff, m-am gîndit. Sau ce va zice Malcolm. Eu sînt stăpîna Castelului.

- Bine, atunci, am spus. Vei avea casa. N-are rost să

amînați. Căsătoriți-vă și mutați-vă imediat. Te descurci cu reparațiile, nu? Mai bine nu spuneți nimic pînă după căsătorie. Cei din familia Cringle sînt cam ciudați.

- Don'șoară, vorbiți serios?

- Serios. Casa e a voastră. Mergi și spune-i lui Leah și nu uita că încă e un secret.

- Don'șoară, păi eu nu știu ce să spun...

- Atunci nu spune nimic. Știu ce simți, așa că nu mai e nevoie să-mi explici.

M-am dus, imediat după aceea, acasă la Jeff. Malcolm era și el acolo, cum era de așteptat. Ai fi zis că-i castelul lui, judecînd după interesul cu care se implica în afacerile domeniilor.

I-am anunțat dintr-o suflare:

- Am stabilit în problema căsuței Bell. I-o dau lui Jack Chivers.

- Jack Chivers! ripostă Jeff. E doar un copil. Familia Baddock venea înaintea lui.

- Ei, uite că trebuie să mai aștepte! O ia Jack Chivers

- De ce el? întrebă Malcolm.

M-am întors spre el.

- Domeniile astea îmi aparțin, i-am spus. Eu hotărâsc. I-am spus deja lui Jack Chivers că poate lua casa.

- Dar nu pare prea responsabil, spuse Jeff, împăciuitor.

- De fapt există un motiv foarte serios. Leah Cringle e însărcinată cu el. Vor să se căsătorească imediat. Au nevoie de căsuța aia.

Mă priveau amîndoi uluiți.

- Imaginați-vă - am continuat eu, cu pasiune în glas - ce ar însemna să afle părinții ăia groaznici ai ei. Ca să nu mai vorbesc de bunicu-său. E o situație delicată și

am avut tot timpul senzația ciudată că dacă nu fac ceva pentru ea, o să facă o prostie. Eu sînt cea care trebuie să aibă grijă de ei. Căsuța e acum a lui Leah și Jack Chivers și cu asta am încheiat discuția!

Se vedea cît de colo că nici unul din ei nu înghițea prea ușor ca o femeie să le comande. Femeile, păreau să gîndească ei, judecă cu inima și nu cu mintea. Iar ei, ca oameni de afaceri inteligenți ce erau, știau mai bine. Capul trebuie să conducă întotdeauna.

A doua zi, m-am dus pînă la colibă și aflîndu-mă în dormitor, am auzit ușa deschizîndu-se încetîșor. Am coborît în grabă scările, ca să mă trezesc în fața lui Leah și Jack. Se uitau în jurul lor, cu o expresie de extaz pe chip. Transformarea suferită de Leah era spectaculoasă. N-am văzut în viața mea un chip pe care să citesc atîta fericire.

Și era opera mea. Am trăit atunci un moment din acela încîntător de mulțumire, de care rareori ne putem bucura în viață. Cum vin, asemenea momente și trec.

- Ați venit să vă admirați noua locuință? i-am întrebat.

Leah dădu fuga spre mine. Și atunci făcu un gest ciudat. Îngenunchind, îmi luă poala fustei, o duse la buze și o sărută.

- Leah, am zis eu, încercînd să nu par gîtuită de emoție, ridică-te imediat! la zi, ce faci cu tapetul? Te-ai gîndit dacă-l schimbi?



Timp de câteva săptămîni am fost de-a dreptul fericită. Treceau uneori ore întregi în care alungam din minte scena oribilă a insulei distruse sau îngrozitorul sentiment al pierderii tuturor celor dragi. Pe de altă parte, nu mai nutream nici gîndurile acelea negre în legătură cu mascarada în care mă lăsasem antrenată luînd locul lui Susannah.

Pentru că eram tot mai implicată în viața de pe domeniu. Preocuparea aceasta mă încînta peste măsură. De parcă mă născusem anume pentru asta! Dacă aș fi fost Susannah, totul ar fi fost perfect.

Schimbarea lui Leah mă încînta; era o fată frumoasă, iar fericirea îi sporise această frumusețe. Ea și Jack Chivers continuau să plutească într-un extaz prelungit. Își petreceau tot timpul în căsuță, pregătind-o pentru marele eveniment. Acoperișul fusese reparat și interiorul avea cu totul alt aspect decît pe vremea răposatei Bell. Le-am dus niște draperii de la castel, pe care să le ajusteze ei pentru ferestre. Leah mă privea cu adîncă recunoștință.

Bineînțeles că n-au lipsit bețele în roate, mai cu seamă dinspre familia Baddock. Părea, umbra bîrfa, că unii sînt răsplătiți pentru păcatele lor, în timp ce corectitudinea te aruncă la coadă.

Jeff Carleton părea să împărtășească această părere. Malcolm, în schimb, părea că înțelege. Oricum, hotărîrea îmi aparținea și, oricare ar fi fost comentariile, nimic n-o putea influența.

I-am liniștit, în cele din urmă, pe cei doi Baddock, promițîndu-le că următoarea căsuță care se eliberează va fi a lor.

Îmi descopeream noi talente. Mă interesaseră, e

adevărat, întotdeauna oamenii. Îi înțelegeam, pentru că știusese să mă pun în locul lor și încercasem să le fiu folositoare. Începusem deja să le câștig încrederea, ceea ce era o mare realizare, căci Susannah fusese schimbătoare - prietenoasă într-o zi, pentru ca într-a doua să ignore total oamenii din jur. Îmi câștigam tot mai mult respectul lor. Înțelegeam asta din felul în care își discutau problemele cu mine. Începusem să șterg imaginea lăsată de Susannah în memoria lor și să o întipăresc pe-a mea proprie.

Nu numai că îmi făcea plăcere să îi pot ajuta pe oameni, dar nu îmi dădea pace un gând: Oare e așa de rău că le fac bine? Dacă îi fac mai fericiți decît îi făcea Susannah, oare sînt chiar atît de ticăloasă? Nimic nu schimba faptul că eram o escroacă, dar iată că prin escrocheria mea puteam aduce bucurii în sufletele oamenilor. Susannah nu mai exista, așa că nu se putea spune că o privam de ceva ce era al ei. Ceea ce nu se putea spune însă și despre Malcolm.

Malcolm! El nu părăsea nici o secundă gîndurile mele. Din ziua aceea, cînd îi anunșasem că i-am promis casa lui Jack Chivers, îmi petrecusem foarte mult timp în compania lui.

La nunta lui Jack Chivers și a lui Leah, spre surpriza mea, veni și Malcolm. Biserica era aproape goală. Nu venise nici un membru al familiei Cringle. Își manifestau astfel dezaprobarea față de această căsătorie.

- Să stea acasă, i-am șoptit eu lui Malcolm. Ocazia e de o mie de ori mai fericită fără ei.

- Ca de obicei, ai dreptate, răspunse el.

Și cît de fericită am fost cînd a apărut Leah la brățul lui Jack! Ochii ei de căprioară străluceau de fericire.

Cînd mă zăriră, se umplură de lacrimi. O clipă mi-a fost teamă că se va opri și va da fuga să-mi sărute poalele rochiei.

La ieșirea din biserică, i-am felicitat pe amîndoi.

- Don'șoară Susannah, zise Leah, numai dumneavoastră ați făcut asta. Niciodată n-o să vă pot mulțumi destul.

- Acum gata, Leah. Ești doamna Chivers. Veți fi fericiți pînă la adînci bătrîneți.

- E un ordin, interveni Malcolm. Un ordin de la domnișoara Susannah, și doar știți amîndoi că aceste ordine trebuie respectate.

Leah nu cuteza să-l privească în ochi. Era prea timidă. În schimb, ochii ei imenși de ciută nu mă slăbeau nici o clipă.

Cînd, în sfîrșit, ea și Jack se retraseră îmbrățișați în colibă, am rămas nemișcată, privind după ei. Malcolm, am observat la un moment dat, mă privea cu atenție.

- Susannah, murmură el cu blîndețe.

Mi-era teamă să îl privesc în ochi, căci pe chipul meu emoția era evidentă.

- Le-ai îmbrățișat cauza... ai făcut-o a ta, nu-i așa? continuă el. Bănuiesc că vei fi și nașa copilului, cînd va veni pe lume.

Se apropie de mine și văzînd că nu răspund continuă:

- Par mulțumiți de viața lor. Un punct în favoarea instituției căsătoriei. Ești de acord, Susannah?

- Da... bineînțeles.

- Odată ai nutrit și tu asemenea gînduri, îți mai amintești? Tu și Esmond...

Tăceam. Pășeam deja pe teren periculos.

- Susannah, continuă el, sînt cîteva lucruri care nu-mi



sînt clare.

- Cred că e vremea să mergem acasă, i-am replicat eu, deja în panică.

Mă prinse de braț.

- Ce-i cu tine Susannah? Ți-e frică de ceva?

- Frică! Am izbucnit în rîs, sperînd că sînt destul de convingătoare. Ce naiba vorbești acolo? Haide, vino! Trebuie să ne întoarcem la castel.

- Descopăr eu și fără ajutorul tău, mai spuse el.

În momentul acela am fost sigură că mă suspectează. Am pornit încet spre casă, iar el m-a urmat îndeaproape, fără însă să schimbăm nici un cuvînt tot drumul pînă la castel.



În după-amiaza aceleiași zile, cînd mă pregăteam să fac obișnuitul tur al domeniului, Malcolm îmi ieși în cale.

- Te deranjează dacă vin și eu? mă întrebă el.

- Sigur că nu... dacă asta vrei.

- Vreau chiar foarte mult.

Nu mă mai necăji cu remarcile lui usturătoare, așa că fu o după-amiază plăcută pentru mine. Simțeam o plăcere imensă călărind alături de el, în lumina soarelui. Eram fericită. Încercam să uit că n-aveam dreptul la această fericire, eu fiind aici sub o identitate falsă. Mă amăgeam cu ideea că sînt într-adevăr Susannah, una îmbunătățită, care ajută oamenii și își găsea astfel

propria fericire.

Am trecut de căsuța familiei Thorn, fără să ne oprim.

- Domnișoara Thorn și-a petrecut bunătate de ani avînd grijă de cutra aia de maică-sa, am zis eu.

- O soartă rezervată multor femei.

- Nu-i drept. O să fac eu ceva pentru ea. Sper să existe o cale.

- Care?

- Femeia asta e mereu tulburată de ceva. Gîndește-te ce viață duce! Aș vrea s-o fac să cunoască și bucuria.

Călăriserăm o bună bucată de vreme. Eram deja în pădure. Pădurea care întotdeauna avea să rămînă fermecată pentru mine, din cauza episodului din copilărie.

- Să ne oprim puțin aici, propuse Malcolm. A fost întotdeauna locul meu preferat.

- Și al meu, am zis.

- De aici, priveliștea e minunată. Castelul pare desprins dintr-o pictură.

Ne-am legat caii de un copac și ne-am întins pe iarbă.

Mai aproape de liniște și calm nu mă găsisem niciodată după moartea părinților mei. Și deodată am înțeles, într-o singură clipă, că mai pot încă găsi fericirea. Și mai învățasem ceva, în acea clipă de aur. Că fericirea nu se datora numai bucuriei pe care o aduceam în viețile oamenilor, ci, în și mai mare măsură, lui Malcolm.

Îmi amintea de tata. Era evident că prin vinele lui curgea sînge de Mateland. Mi-am spus atunci că prietenia cu Malcolm umplea golul teribil din viața mea.

Cuvintele lui mă treziră din visare.

- Ce frumos el Știi, Susannah, locul ăsta este pentru mine cel mai frumos din lume.

- Ai iubit întotdeauna castelul.

- Da. Ca și tine.

- Un castel are mereu ceva care te subjugă, o fascinație specială, am adăugat eu. Te gîndești, fără să vrei, la toate cîte s-au întîmplat între zidurile lui. Numai privindu-l și te trezești transportat în trecut, departe, prin secolul al doisprezecelea sau în cel următor, cînd au apărut primii Mateland.

- Văd că ești tare în istoria familiei.

- Tu nu?

- Ba da. Dar tu, Susannah, erai... altfel.

Ajunsese iarăși la cuvîntul acela care mă îngrozea.

- Oare? am bîiguit.

- Îmi displăceai profund cînd erai mică. Erai o pramatie fără suflet.

- Mulți copii corespund descrierii.

- Tu în mod special. Trăiai sub impresia că întreaga lume exista cu unicul scop de a hrăni capriciile lui Susannah.

- Eram chiar atît de rea?

- Mult mai rea, accentuă el. Chiar și mai tîrziu...

- Și? I-am îmboldit eu, cu inima bătînd să-mi spargă pieptul.

- De cînd te-ai întors însă din Australia, nu conținesc să mă minunez. Toată tevatura asta pe care ai făcut-o cu Jack și Leah...

- Nu e nimic ieșit din comun. Vechea poveste, care se repetă mereu.

- Ce e ieșit din comun nu e povestea în sine, ci rolul jucat de Susannah în ea. Vreau să spun, chiar ți-a păsă de ei, nu? Și prin asta ți-ai cîștigat recunoștința veșnică a micuței Leah.

## Masca seducției

- Ce-am făcut eu n-a fost mare lucru.
- I-ai arătat lui Jeff Carleton că tu ești stăpîna.
- Ei bine, și nu sînt? Știe și el asta.
- Și dacă nu, a aflat acum.
- Presupun că nu ești de acord ca o femeie să se găsească într-o asemenea poziție.

Nu răspunse imediat.

- Depinde de femeie, spuse, în cele din urmă.
  - Și crezi că *această* femeie merită?
  - Cu vîrf și îndesat, îmi răspunse el, pe un ton grav.
- Am tăcut amîndoi. Am fost prima care, ceva mai tîrziu, am rupt tăcerea.

- Malcolm, spune-mi... cînd a murit Esmond, ai... ai sperat că o să moștenești...

- Da, zise el prompt. M-am gîndit că e posibil.
- Și îți doreai asta. Cu disperare.
- Da. Așa e.
- Îmi pare rău, Malcolm.

Izbucni în rîs.

- Să-ți pară rău! Nu trebuie să te simți prost. Așa a vrît soarta. Deși niciodată n-am putut crede că bunici-tău va lăsa totul pe mîna unei femei. Trebuie să te fi îndrăgit al naibii de mult.

- Ai făcut multe pentru castelul ăsta. Aș vrea...
- Ce anume?

M-am oprit la timp. Nu îmi puteam spune ce gîndesc. Așa că am continuat, ocolind răspunsul.

- Acum probabil că o să pleci. O să-ți ducem lipsa... Jeff și cu mine.

Se aplecă spre mine și își puse palma peste a mea.

- Mulțumesc, Susannah. Știi, aș putea fi convins chiar să mai rămîn.

Inima îmi bătea nebunește. Ce vroia să spună? Era oare posibil ca asta să însemne că el și cu mine ne-am putea căsători... așa cum intenționaseră Susannah și Esmond?

Mă privea cu intensitate. Gata, m-am gândit, a venit momentul visat. Dacă mă cere de soție, trebuie să îi spun adevărul despre mine. Și atunci ce-o să creadă, aflînd că sînt falsă, că sînt doar o copie, că l-am înșelat?

M-am trezit spunîndu-i:

- Dar tu ai viața ta. Ce faci în rest, cînd nu ești aici?

De abia cînd i-am văzut privirea uluită am înțeles ce eroare fatală făcusem. Bineînțeles că Susannah trebuia să știe cu ce se ocupă el în rest.

După o mică pauză, zise:

- Ei bine, știi și tu că Stockley are nevoie de atenția mea. Din fericire, îl am pe Tom Rixon, un administrator pe cinste. Mă bazez pe el, cînd plec. Dacă apare vreo problemă care cere o hotărîre majoră, ia legătura cu mine. Altfel, se descurcă admirabil.

Deci Stockley era casa lui. Mă întrebam unde. Trebuie să fiu atentă, mi-am zis, să nu mă trădez prosteste. Era atît de ușor să fac un pas greșit - așa cum tocmai făcusem. Reușisem să spulber atmosfera magică, îl oprisem din ceea ce avusese de gînd să spună. Orice ar fi fost, acum nu mai puteam să aflu. Momentul trecuse.

Continuă să-mi vorbească despre Stockley, comparînd domeniul lui cu castelul Mateland.

- N-are nimic din fascinația castelului, bineînțeles, dar țin la bătrîna mea casă. În definitiv, e a mea de cînd mă știu.

Și stînd așa lîngă Malcolm și ascultîndu-l cum

vorbește, mi-am dat deodată seama că poziția mea a devenit mai complicată ca oricînd, din motivul evident că reușisem să mă îndrăgostesc de el.



Idila asta, sau ce o fi fost, continua. În fiecare dimineață călăream împreună. Într-o asemenea împrejurare calul meu a rămas fără o potcoavă și a trebuit să îl ducem la fierar. Cît am așteptat să îl potcovească ne-am dus într-un han din împrejurimi, unde am băut cidru și am servit pîine prăjită cu brînză. Rareori în viața mea mîncasem ceva cu un gust mai bun; ceva în aer îmi amintea aproape dureros de limpede picnicul din pădure, cînd părinții mei îmi ceruseră să îmi pun trei dorințe. De-aș fi putut să-mi pun trei dorințe ACUM! Mi-aș dori, m-am gîndit, să nu fiu Susannah. Nu, nu asta... ci să fiu cumva moștenitoarea de drept a castelului, Malcolm să se îndrăgostească nebunește de mine și - a treia dorință - să pot uita tragedia de pe insula Vulcano.

Era absurd. De uitat, nimic pe lume nu mă putea face să uit. În cel mai bun caz puteam suprapune o altă imagine, nouă, peste cea a trecutului. Și se mai putea ca prezentul și viitorul să devină atît de pasionante încît să nu mai fiu niciodată tentată să privesc înapoi, tînjind după zilele minunate ale copilăriei, înainte de dezastru.

Și de ce mi s-ar fi rezervat asemenea clipe minunate? Ce făcusem ca să le merit? Îi înșelasem pe ceilalți și

trebuia să plătesc pentru ticăloșia mea. Aș fi dat orice să schimb lucrurile, dar nu aveam nici o ieșire.

În ziua aceea, îmi amintesc cu claritate, am discutat cu el despre Emily Thorn. Reușisem să îi înfrîng rezerva și să o fac să-și recunoască spaimele. O încolțisem, cu o zi înainte, în bucătăria fermei lor. Era ca de obicei, plină de nervozitate. Se pregătea să îmi facă un ceai, iar eu îi vorbeam. Tocmai deschidea cutia cu ceai, cînd se auziră lovituri în tavan. Deodată deveni stîngace, agitată, fremătînd toată. Cutia îi căzuse din mîină și ceaiul se împrăștiase pe masă.

- Dumnezeule, ce timpită sînt! exclamase ea. Mama are dreptate.

- E o nimica toată, am zis eu liniștită, încercînd să pun ceaiul înapoi cu lingurița. Mergi și vezi ce vrea mama ta. Fac eu ceaiul pînă te întorci.

Cînd s-a întors, ceaiul era gata.

- S-a întîmplat ceva? am întrebat-o.

- Nu. Vroia limonadă. Cred că a auzit voci...

Deci asta era! Dacă înțelesese că fiică-sa are vizitatori, trebuia neapărat să o deranjeze.

Tristețea domnișoarei Thorn, mai accentuată în dimineața aceea, mă apropiase de ea. Mi-a povestit, la o ceașcă de ceai, cîte ceva din modesta ei viață.

Fusese fată în casă. Îi plăcuse munca ei.

- Aveam o stăpîină minunată, îmi zise ea. Avea un păr de vis și numai eu știam cum să-l aranjez. Era așa de mulțumită de mine! Mi-o spunea mereu. Îmi tot dăruia rochii, panglici și alte nimicuri. După aia s-a măritat și a vrut să merg și eu cu ea, da' mama avea nevoie de ajutor și a trebuit să vin acasă, să stau cu ea.

Sărmana domnișoară Thorn, a cărei singură oază

de fericire fusese să aranjeze părul alteia  i să primească haine purtate.  i atunci am înţeles care era de fapt problema ei. Că maică-sa  i făcea viaţa un iad, era limpede, ca  i faptul că era condamnată să aibă grijă de ea până la capăt. Se resemnase cu ideea, dar ce avea să facă după moartea b tr nei? Unde se va duce? Va trebui să găsească un post  i un cămin.  i asta va fi din ce în ce mai greu, pentru că ea însăşi  mb tr nea.

I-am zis:

- Să nu-ţi faci probleme. C t trăieşte mama ta, lucrurile r m n cum sînt, dar să nu-ţi fie teamă că vei fi alungată din casă înainte să-ţi găsim altceva. Cine știe, p n  atunci poate mă decid să-mi caut  i eu o fată în casă.

 i povesteam toate astea lui Malcolm, la han. Mă privi tăcut, parcă studiindu-mă.

- Nu a a se conduce cu succes un domeniu. Bănuiesc că  tii asta, Susannah,  mi zise el într-un t rziu.

- Nu cu succes, dar în mod fericit, am replicat eu. Schimbarea pe care am produs-o în biata femeie ține de domeniul miracolului.

-  ncerci să iei locul z nei bune.

-  i ai ceva împotriva z nelor bune?

- Nu, dacă au magia în bagheta lor fermecată...

- O am  i eu... Într-un fel. Adică am mijloacele potrivite pentru a rezolva unele probleme.

Se aplecă brusc spre mine  i îmi sărută v rful nasului.

Am tresărit.

- Nu m-am putut abţine, îmi zise, ridic nd din umeri. Ar tai a it de drăguţ, cu aura asta de sf nt , virtutea strălucindu-ţi în toţi porii.

 i sprijinindu-se în coate, se aplecă iar spre mine,



întrebându-mă pe un ton enigmatic:

- Susannah, îmi spui acum ce s-a întâmplat cu tine în Australia?

- De ce întrebi asta?

- Trebuie să fi fost un șoc formidabil. Te-a schimbat. Te-a schimbat total.

- Scuză-mă, dar...

- Scuze! De ce să te scuz? E ceva care mă bucură din tot sufletul. O nouă Susannah! Ai devenit conștientă... vulnerabilă. Înainte eram convins că ai o carapace de nepătruns. Nu conta nimic din jur pentru tine, doar dorințele tale erau sfinte. Ceva trebuie să se fi întâmplat în Australia...

- Mi-am găsit tatăl, nu uita!

Mă privi adânc în ochi și intensitatea acestei priviri sfredelitoare îmi dădu fiori.

- Dacă stau și mă gândesc bine, nici măcar nu arăți ca înainte. Aș zice că... Dar eu nu cred în povești cu zâne. Tu?

M-am gândit la cele trei dorințe puse în pădurea fermecată și am ezitat.

- Deci crezi! exclamă el. Deci a venit vreo cotoroașă de vrăjitoare, nu? Și ți-a zis așa: Te transform în ce vrei, în schimbul sufletului tău. Doamne, Susannah, sper că nu ți-ai vândut sufletul... Spune-mi că nu!

Nu îl puteam privi în ochi. Da, într-un fel am făcut-o, i-aș fi răspuns.

- Numai să nu te întorci la vechea Susannah. Te rog, rămii așa.

Atunci l-am privit și am știut că nu mai am cale de scăpare. Îl iubeam pe Malcolm Mateland. Am avut câteva clipe de extaz, după care m-a cuprins disperarea, căci

situația mea era fără ieșire. Eram o escroacă, o mască într-o jalnică mascaradă. Trebuia să nu mă las prinsă mai tare în laț.

Dar ce folos! Trecusem dincolo de punctul în care mai puteam fi salvată.



Trecură alte câteva zile. Mă vedeam cu Malcolm zi de zi. Janet observase. Probabil că îmi trădasem sentimentele. Janet era dotată cu un spirit de observație ieșit din comun și uneori mă făcea să mă simt prost, căci îmi dădea senzația că mă pîndește, deși trebuie să recunoască că mă ajutase - cu bîrfele ei - în repetate rînduri.

În purtarea ei nu era nimic servil. Se considera ocupanța unui post privilegiat și îndreptățită întotdeauna să își împărtășească părerile.

- Te-ai împrietenit cu domnu' Malcolm. Eu zic că-i bună treaba asta, dacă mă întrebi, îmi zise ea într-o zi.

- Nu te întreb, Janet. Prietenia - oricum și oriunde - e un lucru bun.

- Îmi amintești de o persoană pe care am cunoscut-o, și încă îndeaproape. Avea răspuns la toate. O fi prietenia bună oricum, da' de-i între alde matale și domnu' Malcolm, eu zic că-i deja ceva mai mult, orișicît, decît alte prietenii de-astea.

- Așa să fie?

- Ei bine, ce vreau eu să spun e că tu ai castelul pe

care l-a vrut el, iar el ți-ar fi de mare ajutor în administrarea domeniului. Și eu zic că de vă aveți și la suflet...

- Janet, tu zici cam multe.

- Bine, bine, spuse Janet, împăciuitor. Oi cam sări eu pragul uneori, nu zic ba. Dar tot e o idee bună, și asta nu poți să negi. Ar rezolva o mulțime de treburi și unde mai pui că ar fi un lucru drăguț și plăcut.

Deci Janet știa! Mă întrebam cine mai observase.

Întotdeauna am fost o fire optimistă. Am văzut întotdeauna partea bună a lucrurilor. Așa se face că-mi ziceam: Dacă Malcolm m-ar iubi și dacă m-aș mărita cu el, dacă amîndoi am fi stăpînii castelului, aș mai fi făcut vreun rău? L-aș lăsa să conducă el totul. Mi-aș aminti mereu că el este moștenitorul de drept. Aș avea dreptul, atunci, să-mi uit vina? Răul săvîrșit ar fi, în cazul acesta, îndreptat. L-aș fi întotdeauna alături, la bine și la rău, l-aș ajuta în tot ce ar întreprinde. Ar fi cum ar fi trebuit să fie la moartea lui Susannah. Doar că moștenitorul de atunci al castelului m-ar fi luat de soție și aș fi devenit, prin această alianță, stăpînă a castelului. Era ca și cum zeul norocului mi-ar fi oferit pe tavă ispășirea păcatelor.

Eram într-o stare euforică. Mă simțeam în al nouălea cer, de bucurie că aveam libertatea să mă îndrăgostesc de Malcolm, să-i devin soție - dacă mă vrea - și să trăiesc în liniște tot restul vieții.

Și poate că mai tîrziu, peste vreo zece ani, cînd vom avea deja amintiri comune și proprii noștri copii, îi voi mărturisi totul. Atunci nu se va mai putea pune problema că nu mă înțelege și mă va ierta cu ușurință.

Era soluția ideală. Și, după cîte se părea, foarte posibilă. Rîdeam împreună, lucram împreună, eram

## *Masca seducției*

fericită cu el. Castelul revenea constant în discuțiile noastre - și anume ce trebuie făcut și cum, pentru ca treburile să meargă bine pe domenii. De parcă deja am fi fost asociați și parteneri.

Într-o zi mă luă prin surprindere, întrebându-mă:

- Te-ai gândit vreodată să te căsătorești totuși, după moartea lui Esmond?

Am întors capul. Nu îndrăzneam să îl privesc în ochi. Știam că sentimentele lui pentru mine erau total diferite de cele pe care le nutrise pentru Susannah și totuși, ori de câte ori eram pe punctul de a ne apropia mai tare, ceva îl reținea - cine știe ce mister ascuns din trecutul meu, care, credea el, ne despărțea. Pur și simplu nu putea crede în schimbarea care părea să se fi petrecut în caracterul lui Susannah și, în timp ce din punct de vedere afectiv se simțea atras de mine, bunul simț îl avertiza împotriva mea. Cred că îi era teamă că într-o bună zi mă voi întoarce la vechile mele toane și uneori mă bănuia chiar că joc teatru, încercînd să îl păcălesc. Și avea, în definitiv, dreptate. Doamne, și de câte ori nu fusesem pe punctul de a-i spune adevărul! Mi-era însă teamă că îl pierd. Îl doream atît de mult, încît aș fi vrut să îl prind în mrejele mele în așa fel încît să nu mai poată scăpa, chiar dacă ar afla ce am făcut și asta l-ar umple de dezgust. Pasiunea mea era fără margini și vroiam să cred că și el simțea același lucru, dar vinovăția de care știam că nu pot scăpa și neîncrederea lui în mine ne despărțeau ca o sabie cu dublu tăiș.

Am murmurat:

- Căsătoria nu e un lucru de glumă. Tu, care n-ai fost niciodată căsătorit, trebuie să-mi dai dreptate.

- Niciodată n-am fost de părere că e de glumă, ceva

în care să te arunci pe negîndite. Cred că moartea lui Esmond a fost o lovitură groaznică pentru tine, nu?

Am întors capul, sperînd că va lua acest gest drept un semn al pretinsei mele emoții.

- Parcă îi luaseși mințile, continuă el. Mi-era milă de el. Pe atunci erai cu totul altfel. Păreai o altă persoană, pur și simplu. Aș fi fost gelos... pentru Susannah cea de acum.

Mi-am ridicat ochii spre el. Nu îmi doream nimic altceva decît să mă ia în brațe și să îmi spună că mă iubește. În schimb, mă luă de umeri, zgîntîindu-mă ușor, cu ciudă în ochi.

- Ceva s-a întîmplat, Susannah! aproape țipă el. Ce? Ce Dumnezeu a fost?

Pentru un moment, am vrut să îi spun adevărul. Și totuși, nu îndrăzneau. Nu eram sigură de el, așa cum nici el nu era de mine.

- Nu uita că mi-a murit tatăl, am bîguit. A fost un șoc...

Îmi dădu drumul, dezamăgit. Nu mă credea. Nu asta ar fi vrut să audă.

Se oprise aici, dar eram sigură că într-o zi, în curînd, va merge mai departe. Mă va cere în căsătorie, și atunci ce aveam să fac? Voi îndrăzni să-i spun adevărul?

Ce logică ar avea? mi-am spus atunci. De ce să fie nevoie de mărturisirea mea? Doar va deveni și el stăpînul castelului, deci se va face automat dreptate.

Era răspunsul la toate. Destinul îmi arăta o cale de ieșire din acest impas.



Poate că ar fi trebuit să știu că era prea frumos ca să fie adevărat. Viața nu merge pe căi atât de simple.

Am găsit scrisorile într-o după-amiază, într-un birou din camera lui Susannah. Un birou elegant, o piesă din secolul optsprezece, pe care o admirasem din primul moment când pusesem ochii pe ea. Avea sertare și sertărașe, pe care le foloseam pentru diverse hîrtii și pentru jurnalele lui Esmond, pe care le răsfoiam des, pentru că mă ajutau să aflu mai multe despre oamenii care lucrau pe domeniile castelului.

Eram într-una din tot mai dese stări de euforie cauzate de faptul că îmi petrecusem aproape toată ziua cu Malcolm. Despărțindu-mă de el, am trecut pe la Jack și Leah. Erau fericiți. Draperiile de la castel dădeau un aer elegant căsuței, ceea ce pe Leah, am descoperit eu, o încînta la culme. Nu atât de mult însă ca interesul meu pentru ea. Mă privea ca pe o protectoare cu puteri magice și asta mă emoționa teribil.

Ajungînd înapoi la castel, m-am pregătit de culcare. Din obișnuință, m-am îndreptat spre birou, vrînd să iau hîrțile cu mine în pat, unde să trec prin ele, în liniște, așa cum făceam întotdeauna. Scoțîndu-le însă, am observat că se agățaseră în fundul sertarului. Am tras de ele, dar nu vroiau să iasă, așa că m-am lăsat în patru labe, ca să văd ce le ține. Mi-am vîrît mîna în sertar să aflu ce e, și mi-am dat seama că singura soluție era să-l scot cu totul. Ceea ce am și făcut. Și atunci l-am descoperit. Era un sertar secret, în spatele celui în care

Îmi țineam hîrtiile. Am tras de el. Conținea un sul de hîrtii prinse cu panglică roșie. Dezlegînd-o, am desfășurat hîrtiile, care se dovediră a fi scrisori. Inima începu să îmi bată nebunește. Erau scrisori pe care le primise Susannah.

Cîteva secunde am rămas așa, cu scrisorile în poală. Nu eram de felul meu o persoană care ascultă pe la uși sau care deschide și citește corespondența altora și am avut cîteva clipe de ezitare, așa cum avusesem și în cazul jurnalelor lui Esmond.

Și totuși, instinctul îmi spunea că aceste scrisori pot conține informații vitale pentru mine și că nu e momentul să fac pe mironosița. Am pus sertarul secret la locul lui, l-am împins pe celălalt în fața lui și, muștrîndu-mă pentru slăbiciunea mea de o clipă, am luat scrisorile cu mine în pat.

Și le-am citit. După aceea am rămas trează mult timp, gîndindu-mă la conținutul lor. Mă răvășiseră aceste scrisori. Autorul lor nu se semna, dar nu era prea greu de ghicit identitatea lui. Oricît aș fi încercat să găsesc o altă explicație, era evident că o singură persoană ar fi putut să le scrie.

Erau datate și puse în ordine. Fuseseră scrise chiar înainte ca Susannah să părăsească Anglia, pentru a veni în Australia.

lat-o pe prima:

*Dulce și Prea Minunato (de aici înainte și pentru vecie cunoscută ca DPM)*

*Ce extaz am trăit cu tine noaptea trecută! N-am visat niciodată că ar putea fi astfel. Și cînd te gîndești că partea cea mai frumoasă încă n-a venit... Nu mai trebuie*

## Masca seducției

să te prefaci mult timp. Când îți joci rolul, gîndește-te cum va fi, o nuntă răsunătoare și noi doi, uniți pe vecie, Regele și Regina, stăpînii castelului. Nu-i greu să-l duci pe SC cu zăhărelul. Face tot ce-i ceri tu. E îndrăgostit lulea. Ai dovedit un talent extraordinar în a-l face să-ți cînte în strună. Ține-l așa. Eu n-o să te-ntreb nimic, pentru că înțeleg că trebuie, și o să încerc să nu devin cumva gelos pe rusticul tău amant. Avem nevoie de el, dacă nu renunțăm la plan, să ne aducă... Știi, pentru că trebuie să vină dintr-o sursă imposibil de depistat, pentru orice eventualitate. Dacă indiciile duc spre el, el va trage ponoasele. Dar nu se va ajunge aici. Avem noi grijă să meargă totul ca pe roate.

DPM, n-am ce face, trebuie să mă mulțumesc să-ți scriu, nu e indicat să fiu prin preajma ta în momentul ăsta. Nu se știe niciodată. Ne-am putea da de gol cu ceva, așa că arde scrisorile mele imediat ce le citești. N-am chef să-ți scriu cifrat. Anunță-mă cînd obții ce trebuie de la SC. Păcat că a trebuit să-l bîgăm și pe el în treaba asta, dar rezolvăm noi cu el mai tîrziu. Regele și Regina vor decreta.

În așteptarea zilei, dragostea mea,  
Sclavul Devotat și lubitul pe  
Vecie (de aici încolo SDIV)

A doua scrisoare conținea următoarele:

DPM,  
Zici că SC bate în retragere. Că nu mai are substanța, chestii de genul ăsta. Trebuie să o iei de la el. Spune-i că o vrei pentru ten. Nu se poate să nu aibă la fermă, pentru uzul lor. Știi tu cum să-i smulgi informația. Devin



chiar tot mai gelos. Am senzația că ți-e drag. Sînt convins că-ți joci la perfecție rolul, dar haide să ducem treabă la bun sfîrșit și să nu mai aud lucrurile astea după aia, da? Aș vrea să ne căsătorim imediat, dar nu poți, îmi dau seama, pînă ce nu se eliberează scena. De cînd te știi ai fost un drac împlișat, DPM. Te faci frate cu dracul ca să treci puntea, nu? Nu-l lași din lăbuțe pe văru' E pîră nu-i redus iremediabil la tăcere. Vrei puterea supremă, nu-i așa? Amintește-ți că prin vinele noastre cîrge același sînge - sîntem două creaturi nechibzuite, intrigante, ambițioase, din același aluat trăznit. Ia marfa de la SC și nu ezita s-o folosești. Deja nu mai am răbdare. Număr zilele pînă la ziua cînd vom fi știu tu unde, împreună.

Pentru a mea DPM  
de la ai ei SDIV

Iar ultima scrisoare suna așa:

DPM,

Am înnebunit de îngrijorare, în lipsa veștilor de la tine. Ce n-a mers bine? N-ai folosit concentrația necesară. Știu, bineînțeles, că n-ai vrut să trezești bănuielile. A fost pe moarte... Dar nu e de ajuns pentru noi, nu? Și sinuciderea aia a lui SC, ce melodramă siropoasă! Păcat că a trebuit să ne folosim de el! Și totuși, cred că ai dreptate. Nu trebuie, o perioadă, să mai încercăm nimic. Da, ai dreptate, trebuie să lăsăm să treacă un an. Și apoi boala o să-i revină iar, aceeași boală. Sună foarte plauzibil. Cine ar fi crezut că SC asta era atît de nătîng! Să sperăm că n-a ciripit pe undeva. Oamenii de genul lui se scapă ușor. Genul care face

mărturisiri. M-aș simți mai liniștit dacă n-am fi făcut rost de „marfă” prin el. Dar ar fi fost și mai greu să cumpărăm, sau să căutăm cine știe ce altă sursă. Ne-am șters atît de bine urmele și deodată cretinul ăsta atrage atenția asupra lui. Auzi, să se sinucidă!

Acum ascultă-mă bine, DPM, să știi că-mi place planul tău. Adică chestia asta cu plecarea ta. Și ai găsit o acoperire perfectă. Le zici că pleci să-ți regăsești tatăl, pentru că ai descoperit unde e. Foarte bine. Tu nu trebuie să mai fii la castel cînd se va întîmpla a doua oară. E corect ce zici. Dar ce mă fac eu fără tine atîta timp? Mai bine vin și eu cu tine... și mă întorc înaintea ta. Și peste un an totul se va rezolva. Trebuie să avem răbdare. Nu avem decît să ne amintim ce răsplată minunată ne așteaptă la capăt. Tu și cu mine, acolo unde ne e locul.

Fac o prostie, știu, să aștern totul pe hîrtie așa, dar cînd e vorba de tine, întotdeauna am făcut prostii. Chiar și tu comiți imprudențe cînd te gîndești la mine. I-am indus în eroare pe toți cu certurile dintre noi. O să-i prostim și mai departe. Eu o să mă întorc mai devreme. Tu o să primești vestea cînd treaba va fi făcută și o să vii acasă. Atunci va părea că am descoperit că ura noastră reciprocă e o greșeală, că de fapt ne iubeam fără să ne dăm seama. Toată lumea o să danseze la nuntă și castelul va fi al nostru. Mateland pentru vecie.

Arde hîrtia asta, așa cum sper că ai făcut cu toate. Îți dai seama că ar putea fi condamnarea noastră la moarte, nu? Am încredere în tine. În orice caz, sîntem amîndoi la fel de implicați.

În curînd vin la castel, cînd tu vei fi în toiul pregătirilor de plecare. Fii foarte drăguță și iubitoare cu Esmond,

dar grăbește-ți plecarea. Familia C poate să-ți facă probleme.

Cu tine în curînd,

al tău SDIV

Scrisorile acestea, trădînd atîtea fapte cumplite, m-au cutremurat. Deci Esmond fusese asasinat. Fusese o victimă a lui Susannah și a iubitului ei. Susannah încercase prima dată să îlucidă, iar iubitul ei făcuse a doua încercare, de astă dată cu succes. Astfel Susannah devenise proprietara castelului. Susannah trebuise să îl seducă pe Saul Cringle, care îi furnizase otrava care îlucidă pe Esmond - probabil arsenic, pentru că, la un moment dat, se pomenise ceva de proprietățile ei cosmetice. Și ea fusese atît de neglijentă încît să uite aceste scrisori incriminatoare în sertarul secret al biroului ei, în ciuda dispozițiilor lui repetate să le distrugă. Și așa se făcuse că le găsisem eu. Ce neglijentă fusese! Sau poate că avusese vreun motiv anume să le păstreze, cine știe?

Încercam să amîn momentul cînd voi lua în considerare faptul cel mai cumplit, cel mai copleșitor, care reieșea din toate acestea. Nu, nu voiam să îl conștientizez. Nu îndrăzneam.

Mi-au revenit în minte momentele acelea groaznice din hambar, cînd mi se arătase în fața ochilor pocitania aceea oribilă, atîrînd din tavan. Un lucru era clar. Cei din familia Cringle știau că Saul fusese încurcat cu Susannah și, crezînd că sînt Susannah, mă confruntaseră cu arătarea aceea oribilă.

Situația devenea explozivă.

Dar, căscîndu-se în fața mea ca un hău monstruos,

era frica aceea, pe care nu o mai puteam ocoli. O frază din scrisoare îmi apărea, batjocoritoare, în fața ochilor: „Amintește-ți că prin vinele noastre curge același sânge...”

O singură persoană pe lume ar fi fost îndreptățită să scrie acest lucru: Malcolm!

Deci probabil că știa deja că sînt o impostoare. Scrisorile arătau cît de apropiați erau. N-ar fi avut cum să mă ia drept Susannah. Era de fapt clar ca bună ziua că știe că mă maimuțăresc, încercînd s-o imit. În cazul ăsta, de ce nu m-a demascat? Dacă ar fi făcut-o, castelul ar fi acum al lui. De ce să mă lase să continui mascarada asta? Ce să însemne toate acestea? În ce mă băgasem? Eram o impostoare, adevărat. Luasem locul altei femei. Dar Malcolm, omul de care mă îndrăgostisem nebunește, era un criminal.

Malcolm, deci, era sclavul devotat al lui Susannah și iubitul ei pe vecie. Dar urmărea ceva cu jocul lui. Ce anume?

Mi s-a făcut rău de spaimă.

Știa probabil că Susannah e moartă, iar el era, la rîndul lui, un ucigaș. Era și un actor excelent. Altfel nu ar fi reușit atît de ușor să mă înșele. Iubea castelul. Bineînțeles că făcea orice pentru castel.

Și totuși, de ce nu îl revendica acum, cînd era al lui de drept? Susannah era moartă. De ce nu mă demasca?

Gîndurile îmi galopau frenetic în cap, amețindu-mă. N-am închis un ochi toată noaptea. M-am răsucit și m-am perpelit în pat, așteptînd ivirea salvatoare a zorilor.

Eram copleșită de spaimă. Știam că situația va exploda, într-un fel sau altul, curînd.



Nu m-am văzut cu nimeni la micul dejun. Am pornit apoi spre pădure. Nu puteam da ochii cu Malcolm. Îmi dădeam seama acum că nu numai eu, ci și el purtase o mască și încă una mai reușită decît mine. Oare, cînd renunța la chipul acela exterior, puternic și blînd, ce se ascundea în spate? Probabil un alt chip, unul rece și viclean, crud, senzual și... ucigaș.

Nu puteam trăi cu gîndul acesta. Doamne, cît fusesem de înșelată! Îmi impuneam să nu mă mai gîndesc la el, dar nu puteam. Îngăduisem deja sentimentelor să se deschidă prea mult. În plus de asta, nu eram numai o fată care s-a încrezut prea tare într-un bărbat - care s-a dovedit pînă la urmă cinic și rău, capabil de cele mai îngrozitoare fapte - dar mă arătasem eu însămi lipsită de onoare, fără scrupule.

Ce proastă fusesem! Ce pînză încurcată țesusem, rămînînd prizonieră, ca un păianjen, în centrul acestor mistere, intrigi și crime, la care, indirect, mă făceam părtașă.

Și unde mai pui că trebuia să mă port de parcă nimic nu s-ar fi întîmplat, de ieri și pînă astăzi.

M-am întors la castel la prînz. Malcolm, din fericire, nu se zărea nicăieri. Lăsase vorbă că ia masa la Jeff Carleton, așa că am prînzit doar cu Emerald. A trebuit să suport un raport al insomniei ei de noaptea trecută și a dificultății pe care o întîmpina cînd încerca să-și odihnească spatele. Apoi îmi spuse:

- I-am scris lui Garth să-i spun că te-ai întors. A trecut

afîta timp de cînd n-a mai fost pe aici. Probabil că nu-i mai face plăcere ca altădată, acum, că maică-sa a murit.

După masă am ieșit din nou. M-am dus la locul meu din pădure și am zăcut acolo, pe iarbă, privind castelul și rememorînd ziua aceea fermecată a copilăriei mele. Atunci începuse totul. Și cît de diferită eram acum, față de copilul inocent de atunci!

Cînd m-am întors la castel, am găsit-o pe Janet trebăluind în camera mea. Tocmai punea lucrurile spălate la loc, în sertare.

- Sfinte Sisoe, făcu ea, da' știu că arăți de parcă ți s-ar fi scufundat toate corăbiile.

- N-am nimic, am replicat eu. Sînt doar puțin obosită. N-am dormit prea bine noaptea trecută.

Mă privi în felul acela iscoditor al ei, care mă făcea să vreau să intru în pămînt.

- Asta-i limpede ca lumina zilei! Ai pățit ceva, don'șoară Susannah?

- Nu, i-am răspuns. Absolut nimic.

Încuviință din cap și continuă să deretice prin cameră.

În momentul acela am auzit apropiindu-se un călăreț. M-am dus spre fereastră și am văzut că era Malcolm. Ținu o clipă calul în loc, pentru a admira castelul. Îmi imaginam satisfacția pe care o simțea. Iubea castelul la fel de mult ca Susannah, iar eu o luam pe urmele lor. Asupra acestui castel se revărsau valuri de dragoste, care bîntuiseră timp de secole această familie Mateland. Îl iubeai pentru o mie și unul de motive, cel mai important nefiind acela că fusese căminul familiei de generații întregi, ci vraja pe care o exercita asupra ta, pînă acolo că ajungeai să minți sau să jefuiești pentru a intra în posesia lui. Unii dintre noi mergeau pînă la crimă.

N-am coborît la cină, pretextînd o durere de cap. Nu puteam da ochii cu Malcolm... încă.

Janet îmi adusese bucatele pe o tavă.

- Nu mi-e foame, i-am spus.

- Haide, haide! mă apostrofă ea, de parcă aş fi fost un copil mic. Oricare ar fi necazu' ăla, nu-i bine să-l iei în piept pe stomacul gol.

Mă privea îngrijorată. Uneori aveam impresia că Janet ține cu adevărat la mine.

Noaptea următoare fu la fel de chinuitoare. Cînd în sfîrșit reușisem, cu chiu cu vai, să plutesc în lumea uitării și viselor, acestea s-au transformat în oribile coșmaruri în care actorii principali eram eu, Malcolm și Susannah.

Dimineața următoare m-am trezit foarte devreme. Am coborît cu gîndul să ciugulesc cîte ceva, deși nu prea aveam poftă. În timp ce mă luptam cu micul dejun, intră Chaston, pentru a mă anunța că mă căuta Jack Chivers. Mă aștepta afară și părea peste măsură de tulburat.

- Io i-am zis, coniașă Susannah, că nu vă pot deranja la masă, zise Chaston, da' zice că-i al naibii de important și că-i despre nevastă-sa și, nu știu cum se face, da' m-a convins să viu la matală.

- Despre nevasta lui! am exclamat eu. Ai făcut foarte bine. Trebuie să-l văd numaidecît.

- Bine, coniașă. Să-l chem?

- Da, te rog. Repede.

Jack intră în salonaș, după care intrarăm amîndoi într-o cameră mai mică. Credeam că venise să mă anunțe că pe Leah au apucat-o durerile și eram îngrijorată, pentru că nu era încă vremea.

- Ce e, Jack? am întrebat repede.

- E Leah, don'șoară. E dată peste cap.

## Masca seducției

- Copilul?

- Nu, nu copilul, don'șoară. Zicea că trebuie să vă vadă. Zice să veniți imediat.

- Bineînțeles, Jack. Despre ce e vorba?

- Păi vrea să vă spună ea. Dacă puteți să veniți...

Eram deja îmbrăcată în costum de călărie. I-am spus că voi merge cu el pînă la colibă.

Leah stătea la masă, albă ca varul, părăind înspăimîntată de ceva.

- Dumnezeuule, Leah, ce-ai pățit?

- E vorba de tata... Nu știu cum m-am scăpat.

- Cu ce, Leah? Ce vrei să spui?

- M-a amenințat că mă bate, don'șoară Susannah. N-aș fi spus în ruptu' capului... mai ales acum... n-aș fi spus-o. Da' mi-a fost frică... nu pentru mine, ci pentru ăla mic. I-am spus tot și el a zis că se răzbună el...

- Ce i-ai spus?

- Despre mata și... Saul.

- Ce anume despre noi?

- Don'șoară Susannah, m-a amenințat că mă omoară de nu-i spun tot. N-am avut încotro. Trebuia să-l apăr pe ăla mic.

- Sînt de acord, dar... ce anume i-ai spus?

- Io nu mai înțeleg nimic, don' șoară. Parcă a venit alta în locu' ei. Parcă matale nu ești don'șoara Susannah. Ești bună. Io nu-s proastă. Cred că erai posedată de diavol. L-au scos din tine, așa îi? Am mai auzit io lucruri de-astea. Acuma ești bună, don'șoară. N-o să uit în vecii vecilor ce-ai făcut pentru mine și Jack al meu... și pentru ăla micu'. Și ce, parcă Jack poa' să uite? Da' înțelege-mă, trebuia să spun... da' ce făceai atuncea era pentru că-l aveai pe dracu'n tine.



- Dar ce i-ai spus, Leah?

- Tot ce știi... Unchiu' Saul era tot timpul chinuit că sufletu' lui îi pierdut, că pierde în flăcările iadului și toate alea. Îmi vorbea mereu, îmi spunea de necazurile lui. De câte ori m-a salvat el s-o iau pe coajă! Era bun, unchiu' Saul... Da' cine poa' să țină piept dracului, don'șoară... că mata' îl aveai în tine atunci...

- Leah, dragă, îmi spui sau nu ce i-ai zis tatălui tău?

- Păi ce mi-a zis unchiu' Saul într-un rînd. Io vă văzusem intrînd în hambar și ieșind tîrziu, și rîdeați amîndoi. Acuma știu că era diavolu', da' pe-atuncea ziceam că ești ticăloasă... o vrăjitoare rea. Da' unchiu' Saul strălucea tot și arăta de parcă ar fi fost între îngeri... asta pînă a'nțeleș și și-a făcut felu'.

- Doamne ajută-mă, am murmurat.

- El vorbea cu mine. Ca și noaptea dinainte de-și lua viața. Era pe cîmp la lucru și eu i-am dus ceai rece și șuncă. Stăteam amîndoi pe gardu' viu și mi-a zis: „Nu mai suport, Leah. Trebuie să spun cuiva... Am păcătuit. Am făcut ceva groaznic. Nu văd nici o scăpare. Pentru așa ceva răsplata îi moartea și io mi-am cîștigat-o cu vîrf și îndesat“. Așa mi-a zis, don'șoară. „M-a ademenit diavolul“, zicea. Io i-am zis atunci: „Da', adică don'șoara Susannah. Ea îi diavolu'“. Atunci el a'nceput să tremure. „Nu pot să stau departe de ea, Leah - a zis - Cînd nu-i lîngă mine știu că-i rău, da' cînd o văd nu mai văd nimic în jur“. I-am zis: „Cere-ți iertarea păcatelor și nu mai păcătu'i“. „Da' am păcătuit rău, tu nu știi“, a spus el. Și eu: „Mulți oameni păcătuiesc așa. Uite la Annie Draper. A făcut un bebeluș și după aia s-a luat cu fermierul Smedley și merge regulat la biserică. Și e văzută ca o persoană cumsecade. E vorba de ispășirea păcatelor.

Poți și tu, Saul". Da' el tot dădea din cap, zicînd că a mers prea departe. Și io o țineam una și bună că îi tot aia, de-i don'șoara Susannah sau una ca Annie Smedley. Da' el nu vrea s-audă. Și-atunci a zis lucru' ăla groaznic: „Îi ceva mult mai groaznic. Mai rău ca preacurvia. O s-o sfîrșesc în flăcările iadului. Îi vorba de omor, Leah, despre asta-i vorba. Mi-a cerut s-o ajut să-i facă felu' lu' don'șoru Esmond. Nu poa' să-l înghită. N-o să-l ia de bărbat. Înțelegi tu, ea vrea doar castelu' ăla...” L-am întreat: „Ce tot spui? Ce treabă ai tu cu ăștia de la castei?” Și el mi-a zis: „Tu nu înțelegi. Trebuie să fac cum zice don'șoara Susannah. Trebuie. Am și făcut-o. Și nu-i decît o soluție...” Io nu știam la ce se referea, don'șoară... da' am înțeles a doua zi, cînd l-au găsit spînzurat în hambar.

- Și asta i-ai zis tatălui tău? am întreat-o, cu glas pierdut.

- N-aș fi spus, don'șoară. Nu după ce ai făcut pentru noi. Nu, n-aș fi spus nimic... dacă nu era copilu'. Știu că erai posedată de diavol, don'șoară. Știu acuma. Fără dracii ăia, ai fi fost bună ca acum. N-am vrut să pățească copilașu' ceva, de-aia am spus. Da' trebuia să te anunț...

- Mulțumesc, Leah. Îți sînt recunoscătoare.

- Don'șoară Susannah - zise ea serioasă - diavolu' era de vină, nu? N-o să te faci rea la loc? O să rămii așa cum ești de fapt, nu-i așa? Adică bună și blîndă, de ne simțim toți liniștiți...

- Da, Leah, am exclamat eu, fii sigură de asta.

- Don'șoară Susannah, tata poa' să facă ceva groaznic. Prea îi om cu frica lu' Dumnezeu ca să nu lupte cu tot ce zice el că-i rău ... oriunde ar fi. Zice că nu lasă lucrurile așa. O să-l răzbune pe Saul. Face el ceva...

nu știu ce. Poa' să fie groaznic de crud, cînd se pune el pe îndreptat răul.

- Leah, am spus eu, nu trebuie să te necăjești. Gîndește-te la copil.

- Ba mă necăjesc, don'șoară. Că nu pot să nu mă gîndesc la ce-ai făcut pentru noi. Să fi văzut cînd a venit... Mi-a fost frică.

- Nu te îngrijora. Totul se va aranja, i-am spus.

Tot ce îmi doream era să fug de acolo, să pot cugeta în liniște la această întorsătură a evenimentelor.

Am părăsit coliba lor și m-am adîncit în pădure. Căzusem deci în propria capcană. Luasem locul altei femei și, făcînd astfel, îmi pusesem masca unei ucigașe.

Teama mă paraliza. Nu aveam putere să fac planuri. Nu știam încotro să mă îndrept.

Deci răzbunătorul Jacob Cringle aflase de ce își luase Saul viața. Pentru că știuse că la castel se punea la cale o crimă, care mai tîrziu a fost dusă la bun sfîrșit.

Nu era nici o șansă să lase lucrurile așa. Avea de gînd să îi hăituiască pe ucigași și să îi confere justiției. Nu avea cum lăsa moartea fiului său nepedepsită.

Știam și eu că se plănuiše o crimă. Aveam dovada, în scrisorile găsite în sertar. Totul începea să prindă contur.

Fără să vreau, alesesem rolul unei ucigașe.

Eram prizonieră la castelul Mateland, în pielea unei alte femei.

Cum ar fi comentat Cougabel, mă ademenise diavolul. Desfășurase în fața ochilor mei, în toată splendoarea, priveliștea aceluia castel, promițîndu-mi că într-o zi ar putea fi al meu... în schimbul sufletului meu și a unui legămînt cu Necuratul.

## Masca seducției

Și căzusem pradă acestei ademeniri. Iată-mă într-o situație care se agrava cu fiecare ceas. Căzusem în propria mea plasă.



Nu știu cum am reușit să mă tîrăsc în ziua aceea. Nu puteam pune nimic în gură, așa că am umblat toată ziua, explicînd la castel că am avut treabă și am mîncat la un han, pe drum.

M-am întors seara. A trebuit să inventez o altă durere de cap. Pur și simplu nu puteam da ochii cu ceilalți. Mai ales cu Malcolm. Era la fel de implicat ca și mine în aceste evenimente și numai cînd îmi reveneau în minte scrisorile, mi se făcea greață. Reieșea clar de acolo ce fel de relație avusese el cu Susannah. Nu puteam însă să înțeleg de ce încerca să mă facă să cred că m-a acceptat. Trebuie să fi știut din primul moment că sînt o impostoare. Ce joc făcea? Aveam nevoie de timp, foarte mult timp, pentru a mă dumiri.

Intră Janet, cu veșnica ei tavă cu bucate.

- Sînt îngrijați, îmi zise ea. De două zile nu cobori la cină. Ce-ai păjit?

- Doar o durere de cap.

- Fetele tinere nu au asemenea dureri. Ia vezi mata' un doctor.

Am scuturat din cap, așteptînd să plece.

Revenind după tavă, observă că nu pusesem nimic în gură. Veni lîngă pat, privindu-mă cu o căutătură

ciudată.

- Mai bine mi-ai spune, zise ea. Oleacă de probleme, ai?

N-am răspuns.

- Haide, dă-i drumul. Aș putea să te ajut. Te-am ajutat al naibii de mult de la bun început, încă de cînd ai venit aici dîndu-te drept don' soara Susannah.

- Janet! am țipat eu.

- Credeai că nu știi? Că mă păcălești pe mine? Pe doamna Emerald, cu vederea aia slabă a ei, o duci poate ușor de nas, că nu-i pasă decît de persoana ei. Da' nu pe una ca mine... Am știut că ești fata don'șoarei Anabel de cum am pus ochii prima dată pe tine.

- Cum... știi?

- Suewellyn! spuse Janet. Te-am văzut o dată cînd erai puștoaică. Erau și Anabel și Joel. Ce pereche de nechibzuiți! Da, am ghicit din primu' moment cine ești. Poate că aduceai un picuț cu Susannah... Da' voi două n-aveți nimic în comun. Trebuia să fac tot ce pot pentru puștoaica lui Anabel. Mi-era cu adevărat dragă. Era o făptură minunată. Am făcut ce-ar fi vrut ea să fac. O, Doamne, cum să nu te recunosc?

- Janet! a fost tot ce am putut să spun, căzînd în brațele ei, pe care le întinsese spre mine afectuos. Această etalare a emoției la ea era cu atît mai spectaculoasă, cu cît nu era exuberantă de felul ei.

- Așa, micuța mea, zise ea. Cît pot, te ajut. N-ar fi trebuit să-ncerci să-i iei locul lui Susannah. E ca și cum un porumbel ar vrea să se dea drept șoim. Îl avea pe dracu' în ea, Susannah a noastră. Au fost de-ăștia de-o vedeau bine și știau ce-i poate pielea și tot nu-i puteau rezista.

- Dar a mers prea departe.

- Era și normal. Nu poți să te porți cum o făcea ea și să ieși basma curată. Mai devreme sau mai târziu trebuia s-o faci lată. Viața nu e un joc în care să schimbi rolurile și măștile după bunul plac.

- Nu știu ce să fac. Va trebui să plec de aici.

- Da, încuviință ea. Să pleci de aici și să o iei de la început. Și totuși or să fie toți pe urmele tale. Iar domnu' Malcolm o să vrea să știe pe unde-mi ești, nu crezi? Se pare că ați ajuns să vă-ndrăgiți.

- Te rog Janet, am șoptit eu.

- Bine, bine. Ce caraghios! Pe Susannah nu putea s-o sufere. La fel și cu Garth. Cred că ăștia doi erau cam singurii pe care nu i-a prins în mreje. Cine știe, poate că ar fi căzut și ei în plasă dacă și-ar fi dat ea silința. Cunoștea toate tertipurile din lume, fata asta. Dar îl avea pe dracu' în ea... eu am zis asta întotdeauna.

Nu îi puteam împărtăși lui Janet adevărul despre scrisori. Și nu îi puteam spune despre mărturisirea lui Leah.

Era de ajuns că știa cine sînt. Și asta mă liniștea puțin.



Simțeam dezastrul în aer. Nu știam ce să fac, ce să spun. Malcolm mă dezamăgise îngrozitor. Oare ce avea de gând cu mine? Se prefăcuse că mă crede, că mă ia drept Susannah. De ce? Jucase un teatru perfect. Dar,

pe de altă parte, eu nu făcusem la fel?

Eram amețită. M-am gândit să fug, să mă ascund undeva, poate în Australia... Să muncesc undeva, sau să cer ajutor și azil pe proprietatea Laurei.

Sau mai bine nu. Mai bine aș vorbi mai întâi cu Malcolm. I-aș spune: „Da, sînt o impostoare și o mincinoasă și faci bine că mă disprețuiești. Dar tu ești un criminal. Ai plănuit cu Susannah să îl uideți pe Esmond. Ea a plecat, iar tu ai dus planul la îndeplinire. Cel puțin eu n-am ucis. Am luat doar ceea ce ar fi aparținut lui Susannah, dacă ea ar fi trăit. Iar eu îi sînt soră de tată. Știu că este de fapt moștenirea ta acum, dar... ai ucis pentru asta.”

Nu, nu puteam pleca. Trebuia înainte să vorbesc cu Malcolm. Trebuia să îi explic de ce făcusem ce făcusem.

Ziua trecu îngrozitor de greu. De abia cu puțin înainte de cină am primit următoarea lovitură.

Coboram să iau cina în salonaș, așa cum obișnuiam să facem cînd nu aveam musafiri. Încă de pe scări am zărit în holul mare un bărbat.

Cînd mă zări, la rîndul lui, necunoscutul încremeni. După care, scuturîndu-se, ajunse parcă dintr-un salt lîngă mine.

- Susannah! țipă el. Apoi vorbele lui rămaseră în aer. Se opri, încurcat.

- Bună, am zis eu, zîmbind. Era limpede că se presupunea că îl cunosc.

Nu făcea decît să mă fixeze cu privirea.

Am coborît treapta care mă mai despărțea de el. Îmi luă mîinile în ale lui și ne privirăm ochi în ochi.

- Îmi pare bine să te văd, am bîiguit eu.

Și chiar în acel moment, Emerald apăru în capul

treptelor.

- Garth, sînt bucuroasă că te-ai întors, zise ea.  
Deci aflasem.

- Nu am văzut-o pe Susannah de cînd a plecat în Australia, zise Garth.

- Nu, așa e, am răspuns cu glas stins.

- Să mergem la masă, interveni Emerald. Ah, uite-ți și pe Malcolm. Malcolm, a venit Garth!

- Așa se pare, zise Malcolm.

L-am privit cu prudență. Era la fel ca întotdeauna. Nimeni n-ar fi ghicit că ar putea fi capabil să plănuiască o crimă cu sînge rece.

Am încercat să îmi amintesc ce auzisem despre Garth. Era fiul lui Elisabeth Larkham, care o ajuta pe Emerald, cînd Anabel locuise la castel. Încă își mai făcea vizitele sale periodice.

Veni cu noi în încăperea unde se servea cina.

- Și cum ți-a priit Australia? mă întrebă el.

I-am răspuns că totul fusese minunat pînă în clipa tragediei.

- Tragedia?

Bineînțeles, m-am muștră eu, el n-are de unde să fi auzit. I-am explicat:

- Insula pe care trăia tata a fost distrusă de erupția unui vulcan.

- O adevărată nenorocire, nu-i așa?

- O tragedie, am spus eu, conștientă că îmi tremură glasul.

- Și tu, din fericire, ai scăpat.

- Eram în Australia cînd s-a întîmplat.

- Nici n-aveam alte pretenții de la tine.

- Sper să nu vă luați acum la pumni, ne întrerupse



Emerald. Știu eu cum faceți voi după cinci minute împreună.

- O să fim cuminți de data asta, nu-i așa, Susannah?

- Să încercăm, am adăugat eu.

Mă descusu mai departe în legătură cu insula, iar eu îi răspundeam cu o emoție greu de înfrînat. Apoi Malcolm schimbă subiectul aducînd vorba de castel, discuție în care ne-am aruncat toți. Mi-am dat ușor seama că Malcolm nu îl agreea pe Garth cine știe ce, iar sentimentul acesta era, după cîte se părea, reciproc. O dată sau de două ori l-am surprins pe Garth privindu-mă, cu o căutătură întrebătoare în ochi.

Mă simțeam tot mai stînjinită, sub privirea lui iscoditoare.

- S-a schimbat, zise el pînă la urmă. Nu găsești, Malcolm?

- Susannah? răspunse Malcolm. Ba bine că nu! Vizita asta în Australia a avut efect fantastic asupra ei.

- Nu uitați -î-am înterupt eu - că a fost o aventură în toată regula și, avînd în vedere ce s-a întîmplat...

- Da, așa e, mă îngîină Garth.

- Susannah dă semne că poate fi un conducător excelent, zise Malcolm, zîbindu-mi. Trebuie să spun că am fost surprins.

- Nu aveai o părere prea bună despre mine, deci... murmurai eu.

- De ce să mint, nu prea. Nici prin cap nu mi-a trecut că vei găsi cheful și timpul să te dedici unei munci, de orice fel. Sau că vei manifesta un interes atît de activ pentru lucrătorii de pe domenii.

- Să înțeleg că s-a preschimbat într-un model de virtute, nu? zise Garth. Trebuie să recunosc că asta mă

dă gata.

- Garth, te rog, nu începe! sări Emerald.

- Bine, bine, răspunse Garth. Dar nu pot să nu fac observația că poți să mori de rîs numai gîndindu-te la o Susannah căreia i-au crescut aripioare de înger. Ei, bag seama că va trebui să mă obișnuiesc și cu asta. Și cum ți-a reușit, Susannah? Ai început o viață nouă, biată oiță rătăcită?

- Mă interesează cu adevărat castelul.

- Da, asta da... Întotdeauna te-a pasionat. Acum, că-i al tău, bănuiesc că e altceva.

Nu știu cum am răzbit în acea oră infernală a cinei. Cînd ne ridicarăm de la masă, Malcolm mi se adresă direct:

- Nu prea te-am mai văzut zilele astea. Unde te-ai ascuns?

- Nu m-am simțit bine.

Păru îngrijorat.

- Te implici prea mult în viețile oamenilor ăștia.

- Nu, sînt bine de fapt. Doar puțin obosită.

Am urcat în camera mea.

Nu conteneam să-mi spun: Nu mai pot continua așa. Ceva trebuie să se întîmple. Am răsucit în cap pe toate părțile ideea să cobor și să vorbesc cu Malcolm despre ce am aflat. Sau să merg să îi mărturisesc totul lui Emerald.

Mi-am scos rochia, înlocuind-o cu un halat de mătase. M-am așezat în fața oglinzii, privind fix imaginea mea reflectată acolo, de parcă aș fi așteptat să mă inspire, să mă sfătuiască ce să fac mai departe. Purtam încă masca lui Susannah. Și totuși, parcă alunecase puțin de la locul ei.

Am auzit pași pe coridor. În dreptul ușii mele încetară. Apoi ușa se deschise și Garth apăru în cadrul ei.

Rînjea, în timp ce se apropia de mine. Ochii lui nu mă slăbeau.

- Nu știi cine ești, zise el, dar un lucru e clar. Nu ești Susannah.

Am sărit în picioare.

- Ești drăguț să părăsești camera?

- Nu, nu sînt, replică el. Cine naiba ești? Și ce faci aici, dîndu-te drept Susannah? Aduci binișor cu ea, nu zic nu. Dar pe mine nu mă duci. Ești o impostoare. Ia zi, cine ești?

Neprimind un răspuns, mă luă de umeri și mă întoarse spre el, forțîndu-mă să îl privesc în ochi. Fața lui se apropie de a mea.

- Dacă e cineva pe lumea asta care s-o cunoască pe Susannah, atunci eu sînt ăla. Îi știi fiecare pîrticică din ea. Unde e? Ce-ai făcut cu ea? De unde vii?

- Dă-mi drumul! am țipat.

- Cînd îmi spui.

- Eu... Eu sînt Susannah.

- Ești o mincinoasă. Și zici că te-ai schimbat, da? Ai devenit o sfîntă peste noapte, ai? Bună ca pîinea caldă cu oamenii din ținut. Care-i treaba? Zici că ești Susannah. Atunci haide s-o luăm de unde am rămas, ce zici? Haide, doar Susannah a mea n-a fost niciodată așa de sfioasă. Îți dai seama ce mult a trecut de cînd nu ne-am văzut?

Mă trase violent spre el, începînd să mă sărute cu brutalitate, ca un sălbatic. În momentul următor, îmi sfîșia halatul. Intrase într-o stare de transă. Părea nebun.

- Oprește-te! am țipat eu.

Își încetă atacul, cu un hohot de rîs care avea în el ceva cu adevărat diavolesc.

- Dacă zici că ești ea, făcu el, atunci hai, arată-mi! N-aș putea spune că te-am văzut vreodată făcînd fițe. Erai de nestăpînit, greu de satisfăcut, Susannah a mea. Mă doreai la fel cum te doream și eu. Uite de-aia era așa bine.

Am slobozit un țipăt îngrozită.

- Dă-mi drumul. Nu sînt Susannah.

Slăbi strînsoarea.

- Aha, zise el, așa mai merge. Unde-i Susannah?

- Susannah a murit. În timpul erupției vulcanice de pe insula Vulcano.

- Sfinte Sisoe, și tu cine mai ești?

- Sora ei după tată.

- Să dea naiba! Ești plodul lui Anabel. Și al lui Joel.

- Părinții mei.

- Și erai cu ei pe insula aia...

- Da. Și a venit Susannah. Eu am plecat în Australia la nunta unei prietene și, în timp ce eram acolo, a erupt vulcanul. Toți din insulă au fost uciși.

- Și ce-ai zis tu? Hai să-i iau locul - făcu el, în ochi sclipindu-i un fel de admirație. Deșteaptă fată! Deșteaptă micuța noastră!

- Și acum o să le spui, bănuiesc. Am mărturisit. Și-mi pare bine. Nu puteam continua așa.

- Ce plan ingenios! zise el, iscodindu-mă din priviri. Ai pus mîna pe castel, nu? Și Malcolm a rămas cu degetu-n gură. Ce farsă perfectă!

Începu să rîdă sălbatic, continuînd, printre hohote de rîs:

- Cum Esmond a murit, castelul i-a revenit lui

Susannah... și atunci mica soră bastardă iese în față și zice: de ce să nu-l iau eu? Asta zic și eu lovitură de teatru. Știi că-mi place gluma asta? Numai că nimic nu e sigur pe lumea asta. E de ajuns să apară iubitul veșnic și sclavul devotat al lui Susannah și planul se duce naibii.

În momentul acela am înțeles. El era autorul scrisorilor. Mă înspăimînta.

- Am făcut un lucru rău, m-am grăbit să-i spun. Acum îmi dau seama bine. Le voi spune totul și voi pleca de aici.

- Te-am putea judeca pentru fraudă, intrigantă mică. Nu, nu trebuie să mărturisești nimic. Ar fi o prostie. Eu n-o să te dau de gol. Găsesc eu o cale. Așa deci, e moartă! Susannah, moartă... Era o vrăjitoare, o ademenitoare. Tu n-o să fii niciodată seducătoarea Susannah, micuța mea impoartă. Nu ai stofa ei. Păi cine are? O, Doamne, Susannah... și cum mai așteptam noaptea asta, visînd că va fi ca înainte. De ce s-o fi dus pe insula aia blestemată...

Era profund emoționat. Deodată se luminează la față, continuînd:

- Niciodată nu lăsa necazurile să te copleșească. Morții cu morții, viii cu viii. Eu n-o să plîng după oalele sparte, îți promit. Acum tu ești stăpîna castelului. Perfect. Am putea face în așa fel încît să și rămîi stăpîna lui, cu condiția să îl împarți cu mine.

- Ce vrei să spui?

- Susannah și cu mine aveam de gînd să ne căsătorim după moartea lui Esmond.

- Voi... l-ați omorît?

Mă înșfăcă de încheieturi.

- Să nu mai spui în viața ta chestia asta! Esmond a

murit. I-a revenit boala aia veche a lui. Numai că de data asta criza i-a fost fatală.

Mi se făcu greață. Aflam tot mai multe lucruri neplăcute, și totuși o veste mă bucură peste măsură: greșisem, deci, văzînd în Malcolm pe autorul acelor scrisori. Nu le scrisese Malcolm, ci Garth.

Sentimentele mele erau amestecate: groaza pe care mi-o treziseră amenințările lui Garth era diminuată de fericirea pe care o încercam știind acum, cu siguranță, că Malcolm nu fusese niciodată amantul lui Susannah și că nu avea nici o legătură cu uciderea lui Esmond.

Garth se trase mai aproape de mine, înconjurîndu-mă cu brațele.

- Tu și cu mine știm prea multe unul despre altul, micuță imitație de Susannah. N-avem ce face, trebuie să lucrăm împreună, și eu știu cum s-o facem. Ai încredere în mine!

Îmi ridică bărbia spre el și mă privi în ochi. Am încercat să dau înapoi. Fulgerele din ochii lui mă înspăimîntau.

- Am venit acasă sigur că îmi voi petrece noaptea asta cu Susannah. Mi-era foame de ea. Tînjeam după ea. Și acum e moartă... vrăjitoarea aia dulce, minunată, ticăloasă și nesătulă. Seducătoarea de bărbați s-a dus. Diavolul a chemat-o înapoi la el.

Aproape că mă azvîrli într-o parte și se prăbuși pe un scaun, obosit și greoi. Mă îngrozi, trîntind cu pumnul în masa de toaletă, după care privi în gol, făcîndu-mă să mă întreb ce va face mai departe. Alese să izbucnească în hohote de rîs.

- Deci mi-ai murit, Susannah. M-ai lăsat baltă... Nu-i nimic. Mă descurc eu și fără tine. Mi-ai trimis pe una care seamănă binișor cu tine. Aș putea chiar să mă

prefac că ești tu, uneori. Vino aici!

- Nici prin cap nu-mi trece așa ceva. Te rog, pleacă.

- Vreau să te văd mai bine. Trebuie, în definitiv să mă faci să uit că am pierdut-o pe Susannah.

- Voi părăsi castelul, l-am înfruntat eu. Mîine trebuie să pleci și tu.

- Nu zău! Vorbește Regina Castelului! Ce-are a face că a uzurpat coroana și că eu știu asta! Crezi că o să stau la cheremul ordinilor tale? Nu, micuță regină fără coroană, tu ești cea care va face cum spun eu. Și atunci vei putea să-ți vezi de cariera ta de Regină, dar ținută în scurt de mine.

- Ascultă, am insistat eu. Eu le spun. Plec de aici. Faci ce vrei.

- Ce tare sîntem! sări el. Explicabil, de altfel. Dacă ai fi fost de paie, nu erai aici, nu? Am eu un plan al meu care ne va prinde la amîndoi bine. Îmi placî, micuța mea escroacă. Într-un fel, semeni cu Susannah, și asta ar putea adăuga sare și piper relației noastre.

Mă luă de mîină, trăgîndu-mă spre el.

- Haide să încercăm. Să vedem ce iese. Dacă te găsesc suficient de picantă, te iau de nevastă. Și o să domnim la castel așa cum trebuia să domnim eu și Susannah.

- Te rog ia mîna de pe mine! am țipat eu. Pleacă imediat! Dacă n-o faci, sun după ajutor.

- Și ce te faci dacă le spun ce fată rea ești?

- Poți s-o faci liniștit. Oricum, dacă n-o faci, o fac eu.

- Te cred în stare. Ar fi o prostie. Ai strica totul. Malcolm ar deveni moștenitorul castelului și noi nu vrem asta, nu-i așa? Îți ții gura. Am eu un plan. Va fi ca și cum aş face planuri mai departe cu Susannah.

- Nu fac nici un plan cu tine.
- N-ai de ales. Ori ești drăguță cu mine, ori gata cu micul tău joc!
- Micul meu joc s-a terminat oricum.
- Nu neapărat.
- Dacă singura alternativă e să fac planuri cu tine, atunci sigur s-a terminat.
- Ce cuvinte frumoase. Ce nobilă rostire, se maimuțări el. Îmi placi tot mai mult cu fiecare clipă. La început m-a cam zguduit să aflu că nu ești Susannah. Dar n-are nici un rost să înviu morții, nu? Acum te las, dacă așa vrei. Dar am eu niște idei în cap. O să facem treabă bună, în colaborare.
- Te rog... acum... pleacă, a fost tot ce am mai putut spune.
- Încuviință din cap. Apoi se aplecă spre mine și mă sărută cu brutalitate pe gură.
- O, da, șopti el. Să știi că-mi placi, micuță imitație de Susannah. Te dai tu pe brazdă... Vom face lucruri mari împreună.
- După care ieși. Mi-am acoperit umerii goi cu halatul. Îmi lăsase urme roșii pe piele. Eram bolnavă de spaimă.
- Ce trebuia să fac?



Cum stăteam așa, încremenită de groază, se auzi o bătaie în ușă. Am tresărit puternic, crezând că s-a întors.

- Cine e? am reușit să întreb, cu voce răgușită.



- Cine să fie? Janet.

Am deschis ușa.

- Măculițal Ce-ai pățit?

- Nimic... nimic... îi repetam, mecanic. E-n regulă, Janet.

- Nu mă lua pe mine cu d-astea. Știu eu mai bine. A fost Garth la tine. L-am văzut ieșind. Ce mai pune la cale?

- Știe, Janet.

- Afîta lucru am înțeles și eu. Mi-a fost teamă de cînd l-am văzut. Era ceva între el și Susannah. De fapt, era ceva între ea și mulți dintre bărbați. Nu se putea abține... și bărbaților le plac femeii d-astea.

- Janet --m-am tînguit eu, distrusă - ce să fac? Nu trebuia să fac niciodată așa ceva.

- Ei bine, ai făcut-o și cu asta basta. Te-ai întors înapoi la castel, unde e locul tău de drept. Ar fi trebuit să vii și să spui cine ești. Nu cred să te fi alungat cineva de aici.

- Janet... Cine e de fapt Garth?

- Băiatul lui Elisabeth Larkham. Venea des pe aici cînd era mic. Pe atunci trăia și maică-sa.

- Da, știu toate astea. Dar cine a fost tatăl lui?

- Bineînțeles că David. Se spunea că Elisabeth e văduvă, dar... era amanta lui David încă înainte s-o aducă el aici. Rezultatul a fost Garth. A inventat că e văduvă și a adus-o sub același acoperiș cu el. Știi, bărbații ăștia din familia Mateland au o adevărată tradiție în treburi de soiul ăsta. Lupul își schimbă blana, dar năravul ba.

Deci asta era. În vinele lui Garth curgea sînge de Mateland. Nu era deci vorba de Malcolm. Eram ușurată și fericită, să îl văd pe Malcolm eliberat de vină.

N-am putut să mă abțin și i-am povestit lui Janet tot ce aveam pe suflet. Era un sentiment grozav, să pot împărtăși totul cu cineva. Știam că îmi e prietenă adevărată. I-am spus cum m-am întâlnit cu David, pe drumul spre casă, cum venise Anabel să mă ia și cum plecaserăm împreună.

Mă ascultă, sorbindu-mi cuvintele de pe buze. Vroia să știe cum o dusesse Anabel pe insulă, cât fusese de fericită.

- Ți-a vorbit vreodată despre mine? întrebă ea, sfioasă.

- Deseori. Și întotdeauna cu afecțiune.

- Trebuia să mă ia cu ea, zise Janet. Dar atunci aș fi sărit și eu în aer și n-aș mai fi putut să am acuma grijă de tine.

- Ce să fac, Janet? Trebuie să le spun adevărul, n-am ce face. Mîine îi spun totul lui Malcolm.

- Da, răspunse Janet, gînditoare. Dar înainte, să ne gîndim cum e mai bine.

Am stat de vorbă pînă tîrziu, după care m-am culcat. Și eram atît de istovită încît, spre marea mea surpriză, am dormit buștean pînă dimineața.



Cînd m-am trezit, a doua zi, am aflat că Malcolm a plecat și nu se va întoarce pînă seara, ceea ce îmi dădu răgaz o zi, pentru că ajunsese la concluzia că cel căruia trebuia să îi fac mult amînata mărturisire era

Malcolm.

Am coborît la micul dejun. M-am bucurat să nu mă întîlnesc cu nimeni și să-mi beau cafeaua în liniște. În timp ce o savuram astfel, apăru Chaston, să mă anunțe că Jack Chivers mă caută din nou.

M-am retras din nou cu Jack în salonașul unde îl primisem și prima dată.

- Tot Leah îi baiul, mă anunță el.

- Ceva cu copilul?

- Nu, tot cu taică-său. Zicea să veniți repede la ea.

Am urcat în cameră unde m-am schimbat, alegînd costumul de călărie, și am plecat cu el spre căsuța lor.

Leah mă aștepta, cu o expresie îngrijorată în ochii ei mari.

- Tata v-a lăsat asta. A zis să v-o dau în mîină.

Am luat plicul, l-am desfăcut și am citit biletul:

*Am ceva să vă spun, domniță Susannah, și asta repede. Ai încercat să-l omori pe conașu Esmond și frate-meu te-a ajutat. El era un flăcău de treabă da mata ești o vrăjitoare și de voi astea nici naiba nu se poate păzi. Acum trebuie să plătești. Vreau un contract care să-mi lase casa cît oi mai trăi și după aia să îi rămînă lui Amos și Reuben. Și mai vreau unelte noi și tot'ce-mi trebuie să pun ferma pe picioare. O să zici poate că ăsta-i șantaj. O fi. Dar n-o să mă trădezi pen' că atunci te trădezi singură. Vino la hambar, la ăla unde s-a spînzurat bietu Saul. Vino la ora 9 diseară și vezi de adu cu tine o hîrtie cu tot ce ți-am cerut, și promit că n-o să te dau de gol cu ce știu. Da și dacă nu apari, apăi atunci să vezi cum o afla mîine toată suflarea cam ce-ai luat tu de la Saul al meu și de ce și-a luat de fapt viața.*

Încremenisem cu scrisoarea în mână, privind în gol. Leah mă privea plină de îngrijorare.

Am pus scrisoarea la loc în plic și l-am îndesat în buzunar.

- Don'șoară Susannah, se tîngui Leah. Sper să nu fie prea grozav.

Am privit-o cu tristețe și mi-am zis: „Nu voi vedea niciodată copilul ei. Cînd se va naște, voi fi departe”. Unde? Mă întrebam și eu, fără să găsesc un răspuns. N-o să mai văd nici castelul. Și n-o să-l mai văd pe Malcolm.



Nu știu cum am reușit să trec cu bine ziua aceea.

De dimineață a trecut pe la mine Janet. Ascultînd de prima pornire, i-am arătat scrisoarea de la Jacob Cringle.

- Asta cam miroase a șantaj, comentă ea.

- O urăște pe Susannah, am remarcat eu. E de înțeles. E convins că din cauza ei a murit Saul.

- Nu trebuie să te duci la întîlnire.

- O să-i spun lui Malcolm, cînd îl văd.

- Da, zise Janet. Să-ți descarci sufletul. Nu cred să fie prea dur cu tine. Are o slăbiciune pentru tine... Ai fost atît de diferită de Susannah pe care-o cunoștea el... și pe care o disprețuia.

- Și va trebui apoi să plec de aici, Janet. Să las totul în urmă...

- O să te întorci tu. Ceva îmi spune c-o să vii înapoi.

Da' nu plăca pînă nu-i spui totul lui Malcolm. E cea mai bună soluție.

- Așa mi-am zis și eu.

Am ieșit, hoinărind fără țel. Mai aveam deci o zi aici pentru că, Malcolm fiind plecat pînă tîrziu, probabil că nu aveam să-i vorbesc decît a doua zi.

M-am întors la castel în jurul prînzului, urcînd direct în cameră. Am scos scrisoarea lui Jacob Cringle pentru a o parcurge din nou.

Ironia soartei era că de multe ori pînă atunci întorsesem pe toate părțile în minte ideea să încerc să fac ceva pentru familia Cringle, să îi ajut cu strictul necesar pentru fermă, ca un imbold pentru ca Jacob Cringle să muncească mai serios, căci știam că e un fermier priceput. I-aș fi dat deci, cu timpul, tot ce îmi cerea el acum. Dar omul mă ura... și pe bună dreptate, căci credea că sînt în continuare Susannah. Îmi venea să-i spun cît de bine îl înțeleg. Era normal să vrea să se răzbune. Dar cum să fac așa ceva?

Cum stăteam așa, cu scrisoarea în mîină, ușa odăii mele se deschise și, spre groaza mea, în cadrul ei apărură Garth!

- Ei, micuță impoastă, făcu el, te bucuri că mă vezi?

- Nu, i-am răspuns.

- Și ce-avem noi aici?

Îmi smulse hîrtia din mîină. După ce o citi, chipul i se întunecă.

- Ce timpit! zise el. Știe prea multe.

- N-am de gînd să mă duc, oricum.

- Ba nu, trebuie să te duci.

- Îi spun lui Malcolm totul și n-o să mai fie nevoie să-l văd pe Jacob Cringle.

## Masca seducției

Mă privi gînditor, îngustîndu-și ochii.

- Dacă nu te duci, ne pomenim cu prostu' ăsta la castel. Și o să strige totul în gura mare. Trebuie să-l vezi și să-i spui cine ești de fapt. Spune-i, și cu asta îl lași mască. Susannah a murit. Șantajul lui nu mai are obiect. E singura șansă.

- Eu cred că trebuie să vorbesc mai întîi cu Malcolm.

- Malcolm se întoarce la noapte. Înainte trebuie să-l vezi pe Jacob.

Șovăiam.

- Haide, vin și eu să te apăr de el, se oferi Garth.

- N-am nevoie de protecția ta.

- Foarte bine, atunci. Dar trebuie să-l oprim să bată toba prin tot țînutul.

- O să mă văd diseară cu el, atunci. Și o să-i explic totul.

Încuviință din cap.

Și, spre surprinderea mea, se mulțumi cu atîta și dispăru.



Mă hotărîsem, deci. Mă voi duce la întîlnirea cu Jacob Cringle. Îi voi spune că nu sînt Susannah, că nu l-am cunoscut niciodată pe fratete lui, Saul, și că Susannah a murit. Presupuneam că toate aceste lucruri aveau să îl satisfac și să îi potolească întrucîtva pofta de răzbunare. După care urma să mă întorc la castel și să îi mărturisesc lui Malcolm totul.

Eram, în sfârșit, ușurată. Mascarada mea nebunească se apropia de sfârșit. Oricare ar fi prețul, trebuia să plătesc și să suport, căci meritam tot ceea ce avea să se întâmple, oricît de rău.

Ziua părea că nu se mai sfîrșește odată. Cînd s-a făcut ora cinci, am fost bucuroasă, deși nu mi-era foame. La masă am sporovăit cu Garth și Emerald, nu-mi amintesc subiectele de conversație, pentru că eram cu gîndul în altă parte. Nu încetam să mă gîndesc la discuția pe care urma să o am cu Jacob Cringle și mai cu seamă la felul în care aveam să îi fac lui Malcolm mărturisirea, după aceea.

Așteptam cu groază, dar și nerăbdare, să se lase noaptea.

Imediat după masă m-am repezit în camera mea unde m-am schimbat în fugă, trăgîndu-mi pe mine costumul de călărie. Era deja opt și jumătate, iar întîlnirea cu Jacob Cringle era la nouă. Călăre, aveam să ajung acolo cam în zece minute.

Janet dădu buzna în cameră, cu un aer îngrijorat.

- N-ar trebui să mergi, zise ea. Nu-mi sună bine.

- Trebuie, Janet. Trebuie să vorbesc cu Jacob Cringle. Îi datorez o explicație. Fratele lui a murit și el știe că Susannah e vinovată, și cum eu i-am luat locul...

- Cine scrie o scrisoare ca aia, e șantajist curat... și șantajștii sînt oameni răi.

- Nu cred că e așa de simplu. În cazul ăsta e altceva. Oricum, sînt hotărîtă.

Cum vorbeam așa, de jos răzbătu tropot de copite.

- Trebuie să fie Malcolm, sări Janet, privindu-mă cu intensitate.

- Cînd mă întorc îi spun tot.

- Nu pleca... te rog, mă imploră Janet, înfiorată.  
Am scuturat din cap.

Cînd am ieșit, rămase neclintită, urmărindu-mă din priviri. În grajd, pregătindu-mă să încalec, l-am zărit pe Malcolm. Deci pe el îl auzisem apropiindu-se. Trebuia să mă grăbesc. Cînd băiatul de la grajduri îi va prelua calul, trebuia să fiu plecată.

Am ieșit călare, reușind să îl evit.

Hâmbarul arăta nefiresc și sumbru în lumina lunii. Nu puteam depăși momentul acela de groază în care dădusem cu ochii de arătarea care atîrna de bîrne.

Mi-am priponit calul și, în timp ce o făceam, am auzit zgomot de copite. Se apropie Jacob, m-am gîndit. M-am întors să privesc în direcția aceea. Călărețul sări cu agilitate din șa. Era Garth.

- Vin cu tine, zise el.

- Dar...

- Nici un „dar”, îmi tăie el vorba. Nu te poți descurca singură. Ai nevoie de sprijin.

- Nu de sprijinul tău.

- Fie că vrei, fie că nu, o să-l ai.

Mă luă de braț. Am încercat să mă eliberez, dar nu se lăsă intimidat, întărindu-și strînsoarea.

- Haide, mă zori el.

Ușa hambarului scîrșii lugubru cînd o deschiserăm. Am intrat.

Jacob mă aștepta, cu un felinar în mînă. Și atunci am observat că sperietoarea atîrna încă de bîrne.

- Deci veniși, coniașă, făcu Jacob, dar se opri brusc, observînd că nu sînt singură.

- Da, i-am zis, am venit. Am venit să-ți spun că te-nșeli.



- Io nu, coniță. Nu mă duci mata' cu zăhărelu'. Frate-meu Saul și-a făcut felu', așa umblă vorba, da' mata' ești aia de l-a împins la asta.

- Nu, nu înțelegi. Eu nu sînt Susannah Mateland. Sînt sora ei după tată. I-am luat doar locul.

Garth mă înhăță de braț, făcîndu-mă aprăape să țip de durere.

- Taci din gură, prostuțo, îmi șopti el. Apoi continuă, cu voce tare, făcînd pe grozavul: Ce-i Cringle, zarva asta? Te pomenești că-ncerci s-o șantajezi pe don'șoara Mateland!

- Don'șoara Mateland asta ne-a ruinat cînd l-a făcut pe frate-meu să-și facă felu'. Nu mai aveam nici o speranță, la moartea lui. Acuma uite că s-a ivit o șansă... și vreau s-o iau de la început, atîta tot... Să prospere iar ferma asta a mea. Cum ne-a luat-o cucoana, tot ea să ne-o dea înapoi.

- Și ce-o să faci mătăluță, zise Garth, dacă-ți voi spune că, după treaba din seara asta, va trebui să spui cu adevărat la revedere fermei ăleia?

Mi s-a tăiat răsuflarea.

- Nu... nu-i adevărat...

- Păi să-ți spun io ce-o să fac! țipă Jacob. Fac io așa ca locu' ăsta să nu vă mai încapă. O să hotărască justiția.

- Știi ce-ai făcut, Cringle, în momentul ăsta? șopti Garth. Tocmai ți-ai semnat condamnarea la moarte.

- Ce tot zici acolo... biîgui Jacob.

Am început să țip. Garth scosese un pistol din buzunar și îl îndreptase spre Jacob. Dar Jacob fu mai rapid ca el. Se aruncă spre Garth și îl apucă de mîna care ținea arma. A urmat o luptă corp la corp, în timp ce eu mă făcusem mică de groază, lipită de perete.

Atunci am auzit ușa hambarului deschizându-se și pe cineva intrînd, exact în momentul cînd răsună împușcătura. M-am holbat îngrozită la peretele împroșcat cu sînge.

Pistolul căzuse pe pămînt, iar Jacob Cringle privea cu ochi goi trupul prăbușit al lui Garth.

Malcolm apărură chiar atunci din întuneric, iar vederea lui mă umplu de ușurare. Îngenunchie lîngă Garth.

- E mort, rosti el calm.

Hambarul era cufundat într-o tăcere cumplită. Doar felinarul lumina slab scena macabră. De bîrne atîrna impasibilă oribila sperietoare de ciori, bălăbănindu-se încet, cu fața spre noi. Arăta înspăimîntător, cu tăietura aceea roșie care voia să sugereze un rînjit.

Iar pe podea zăcea trupul neînsuflețit al lui Garth.

Jacob Cringle își ascunse fața în mîini și izbucni în hohote de plîns.

- L-am omorît! L-am omorît! Am făcut o crimă. Este făcătura Satanei.

Malcolm păștră pentru un moment tăcerea. O tăcere cumplită, care aveau senzația că va dura veșnic. Trăiam un coșmar. Nu puteam să cred că sînt trează, că toate acestea sînt reale. Și speram cu disperare să mă trezesc, cît de curînd.

Atunci Malcolm sparse tăcerea:

- Trebuie să facem ceva... repede.

Jacob își scoase fața din palme și se holbă la el. Malcolm era palid. Arăta mohorît, dar părea că știe ce trebuie să facă mai departe.

- E mort, zise el. Nu încape nici o îndoială.

- Și io l-am ucis, șopti Jacob. Blestemat să fiu pe vecie.

- L-ai ucis în legitimă apărare, îl liniști Malcolm. Dacă n-o făceai tu, te-ar fi ucis el pe tine. Asta nu e crimă. Trebuie să acționăm rapid. Acum ascultă aici, Jacob. Ai lăsat ca dorința ta de răzbunare să-ți întunece mintea. Tu ești un om cu suflet bun, Jacob, și nu știi de ce cred că ai putea fi chiar mai bun dacă n-ai fi atât de exagerat de cuvios. Trebuie să acționăm imediat. Planul meu e înjghebat la repezeală, așa că poate avea defecte. La prima vedere, mi se pare că trebuie să mergă. Și tu o să mă ajuți.

- Cu... ce, domnule?

- De mâine o să ai contractul ăla de închiriere a fermei pentru tine și pentru copii, și o să primești tot echipamentul care-ți trebuie s-o pui pe picioare. Această domnișoară nu e Susannah Mateland. S-a maimuțărit dîndu-se drept stăpîna castelului. O să înțelegi mai bine toată tărășenia la timpul potrivit. Dar se pot isca necazuri dacă nu sîntem atenți. Un om a fost totuși ucis în noaptea asta și, indiferent de cum s-a petrecut treaba, or să apară întrebări și învinuiri. Tu și cu mine o să dăm foc hambarului ăsta, Jacob. O să ștergem orice urmă. Lăsăm felinarul în fîn. O să pară că a luat foc din întîmplare și că și-au pierdut viața două persoane în accidentul ăsta: Garth Larkham și această domnișoară. Și acesta va fi sfîrșitul domnișoarei Susannah Mateland și al domnului Garth Larkham.

Se întoarse spre mine.

- Ascultă-mă cu atenție, zise el. Te întorci la castel și iei cîți bani găsești. O să mergi cu calul meu. Pe al tău îl lași aici. Încearcă să nu fii zărită, dar dacă totuși ești, poartă-te normal. Să nu afle nimeni că ești cu calul meu. Să nu-l duci în grajd. Leagă-l de vreun copac, în pădure,

pînă te întorci de la castel. După ce ai luat banii, întoace-te la el și mergi pînă la gara Denborough. Sînt douăzeci de mile. Rămii la han și îmi lași calul acolo. Trec eu mîine să-l recuperez. Apoi iei trenul spre Londra. E unul la șase dimineața. Și odată ajunsă la Londra, îți reiei propria identitate și... te faci nevăzută.

Eram copleșită de disperare. Mascarada se sfîrșise și, odată cu ea, tot ceea ce dăduse un sens vieții mele. Sesizasem răceala în vocea lui. În tonul acela glacial se simțea disprețul. Avea, bineînțeles, toate motivele să mă disprețuiască. Ar fi trebuit să fiu mulțumită că îmi dă măcar o șansă să scap.

- Dă-mi inelul de la mîină, îmi zise el.

- Mi l-a dat tata... am murmurat eu.

- Dă-mi-l! continuă ei, pe un ton tăios. Și mai vreau cingătoarea și broșa.

Le-am scos și i le-am întins. Îmi tremurau mîinile.

- Or să fie o dovadă a prezenței tale aici, după ce va arde hambarul, chiar dacă trupul nu va fi găsit. Ei, Jacob, tu ce zici?

- Io fac cum ziceți, domnule. Îi adevărat că n-am vrut să-l omor. A fost un accident.

- Vroia să te omoare, Jacob, să-ți închidă gura pentru totdeauna. Dă-mi pistolul. E adus de la castel. Îl duc înapoi.

Se întoarse spre mine, continuînd:

- Ce mai aștepți? Consideră-te norocoasă. Și acum e timpul să pleci.

M-am depărtat de ei, tulburată. Malcolm strigă după mine:

- Știi ce trebuie să faci. E foarte important să nu faci nici o greșală. Pleacă fără să te vadă cineva, dacă

poți, și nu uita să iei trenul de șase dimineața în direcția Londra.

Înaintam împiedicată, de parcă totul se învîrtea în jurul meu. Nu știu cum am ajuns în dreptul calului, am încălecat, și am pornit spre castel.



Nu m-a văzut nimeni. Am urcat în odaia mea. Janet mă aștepta, fiind foarte agitată.

- L-am trimis după tine, zise ea. I-am arătat biletul lui Jacob și i-am spus cine ești. -

- Janet, asta-i sfîrșitul. Plec... în noaptea asta.

- În noaptea asta? strigă ea.

- Da. O să afli ce s-a întîmplat. Garth e mort. Totul o să arate altfel decît s-a petrecut în realitate. Iar eu trebuie să fug imediat... departe de voi toți, Janet.

- Vin cu tine.

- Nu, nu se poate. N-ar mai avea rost planul... Trebuie să dispar și oamenii să creadă că am ars în hambar, odată cu Garth.

- Nu înțeleg nimic, zise Janet.

- Vei înțelege, cînd vei afla totul. E sfîrșitul. Așa trebuie. Trebuie să ascult de el. A zis să plec cît pot de repede. Trebuie să fug. Să iau bani cîți găsesc, și să plec la Londra să încep o altă viață.

Janet dispăru din cameră, în timp ce căutam ceva bani. Nu erau prea mulți, dar cîteva luni aveau să-mi prindă bine. Se întoarse repede, cu un săculeț cu

monede de aur și cu un medalion.

- Ia-le, zise ea. Și anunță-mă ce faci. Scrie-mi. Promite-mi. Ba nu... mai bine jură. Jură să mă anunți întotdeauna unde ești. Medalionul e de la Anabel. Iei ceva pe el.

- Nu pot să ți-l iau, Janet.

- Ba poți, și dacă n-o faci mă jignești de moarte. Ia-l și anunță-mă pe unde ești... întotdeauna.

- Asa o să fac, Janet.

- Fii atentă, e un jurământ solemn.

Mă luă-n brațe și câteva minute am rămas așa, strâns îmbrățișate. Era pentru prima oară când o vedeam pe Janet manifestînd o mare emoție.

Apoi ne-am desprins din îmbrățișare. Am părăsit castelul. M-am îndreptat spre locul unde lăsasem calul lui Malcolm. M-am oprit doar o clipă, pentru a privi înapoi spre castelul care strălucea nefiresc și fantomatic în lumina lunii, poleit de razele ei.

Cînd am încălecat și am dat pîteni calului am văzut de cealaltă parte a pădurii cerul aprins de o vîlvătaie imensă. Se simțea în aer mirosul înțepător al fumului și am știut atunci că hambarul luase foc. Că dovezile cumplitelor lucruri care se petrecuseră în noaptea aceea erau distruse. Garth era mort; Susannah, moartă și ea. Masșarada luase sfîrșit.

## Capitolul 9

### *Epilog*

**A**u trecut trei luni de la această întâmplare. Nu pot să spun că n-am avut noroc. Doamna Christopher se poartă foarte frumos cu mine. Mă trezesc în fiecare dimineață la șase și jumătate, îi pregătesc ceaiul, i-l duc, trag transperantele și o întreb dacă a dormit bine. Apoi îmi iau micul dejun, care îmi este adus de una din fete, cam în silă, pentru că nu înțelege de ce trebuie să slugărească pe lângă doamna de companie a stăpînei. Apoi o ajut pe doamna Christopher să-și facă toaleta. E infirmă din cauza reumatismului și are dureri mari la mers. După aceea o duc de obicei pe afară, în fotoliul ei cu rotile. Ne plimbăm pe promenadă (ne aflăm în Bournemouth), iar ea se oprește și sporovăie cu diverse cunoștințe. În timpul ăsta eu rămîn în picioare, tăcută, iar uneori mă aleg și eu cu vreun „bună dimineața” amărit, aruncat peste umăr de vreuna din aceste cunoștințe.

Apoi o duc înapoi acasă, iar după-amiaza, în timp ce se odihnește, încerc să mă distrez cu pechinezul ei, o făptură prost crescută și cam la fel de atașat de mine pe cât sînt și eu de el, ceea ce înseamnă că sîntem amîndoi într-o stare de neutralitate armată, care ar putea izbucni în război civil în orice moment. Uneori mă duc la bibliotecă și împrumut cărți - povești romantice de dragoste și pline de pasiuni, care o încîntă pe doamna Christopher. După care, evident, i le citesc.

Așa îmi trec mie zilele.

Doamna Christopher este o femeie blîndă, căreia îi place să le înfrumuseze viața celor din jurul ei, și eu știu să apreciez acest lucru pentru că, înainte de asta, mi-am petrecut trei săptămîni întregi în slujba unei văduve bătrîne și bogate din Belgrave Square. Eram ceea ce îi plăcea să numească „secretara sa socială”, ceea ce însemna că aveam o varietate de sarcini, toate, pînă la ultima, trebuind să fie îndeplinite cu maximă viteză și eficiență. Cred că aș fi scos-o la capăt cu munca, dar nu și cu firea cîrcotașă a respectivei doamne, așa că am abandonat postul și am avut șansa să o găsesc pe doamna Christopher.

Am trecut de la nesfîrșite umilițe la nesfîrșită plictiseală. Pe aceasta din urmă o găsesc mult mai suportabilă acum, că am experimentat-o pe prima.

Mi-am ținut promisiunea și i-am scris regulat lui Janet. I-am descris în amănunțime viața mea la văduva cea bogată și la doamna Christopher. Sînt sigură că a fost scandalizată să vadă că un Mateland, chiar dacă bastard, are parte de o astfel de soartă.

Din scrisorile ei am aflat ce s-a întîmplat după plecarea mea.



S-a presupus că Garth și Susannah s-au dus dintr-un motiv necunoscut în hambar, luînd cu ei un felinar. Felinarul a căzut și finul uscat a luat foc, iar flăcările au cuprins șura cît ai zice pește. N-au reușit să iasă și au ars. S-au găsit rămășițe din corpul lui Garth și, deși nu s-a găsit nici o urmă din trupul lui Susannah, a fost identificată după bijuteriile și centura găsite în hambar, pe care le purtase în ziua aceea.

Malcolm devenise proprietarul castelului. Ferma Cringle începuse să își recapete prosperitatea dinaintea morții lui Saul. Leah dăduse naștere copilului - un băiețel. Fusese zdruncinată teribil de moartea lui Susannah.

Asta era totul în legătură cu castelul. Cît despre mine, ar trebui, scria ea, să fiu bucuroasă că am scăpat așa de ușor. Tot ce mai aveam de făcut acum era să continui viața pe care o duceam și, cu timpul, acea mascaradă necugetată a mea se va pierde în negura uitării.

Plimbîndu-mă pe promenadă cu pechinezul năpustindu-se mereu în picioarele mele, adeseori m-am gîndit la Malcolm. Nu avea cum să nu fie dezgustat de escrocheria mea. M-am gîndit la asta chiar și atunci, în hambar. Și totuși, m-a salvat. L-a salvat și pe Jacob Cringle de implicațiile omorului săvîrșit de el, căci, oricît de nevinovat ar fi fost, cu greu ar fi putut dovedi acest lucru. Și ce s-ar fi ales de mine, dacă nu mă ajuta Malcolm? Să zicem că Garth l-ar fi ucis pe Jacob... Asta m-ar fi pus într-o situație foarte primejdioasă. Aș fi putut fi implicată într-un omor. Mă trec fiori reci numai cînd mă gîndesc la asta. Aș fi fost probabil acuzată de crimă. Aveam motive puternice să vreau să scap de Jacob. Și ce ar fi spus Garth sau ce ar fi făcut după asta? Știam cît de lipsit de scrupule putea fi. Poate ar fi fugit și m-ar

fi lăsat la locul crimei, pentru a fi acuzată în locul lui. Dar am fost salvată... de Malcolm. El a creat condițiile necesare ca Susannah cea pe care o creasem eu să poată muri, lăsându-mi mie, lui Suelwyn, libertatea de a pleca nestingherită și de a-mi urma propriul destin.

Încerc să nu mă gândesc la el, dar găsesc că e imposibil. Întotdeauna a fost în gândurile mele. De multe ori, când citeam cu voce tare, înțelesul cuvintelor îmi scăpa pentru că gândurile mele erau de fapt la castel, în acele timpuri - care acum îmi păreau atât de îndepărtate - când eu și cu Malcolm făceam lungi plimbări călare, discutînd înflăcărați problemele ivite pe domeniile castelului.

Doamne, și cît îmi doresc, în asemenea momente, să fiu acolo din nou! Să intru călare pe sub imensa poartă, să mai privesc o dată acele ziduri crude și cenușii, să simt iar acea înțepătură a orgoliului, a bucuriei că mă găsesc în casa strămoșilor mei.

Dar toate astea sînt pentru totdeauna pierdute pentru mine. S-au dus și n-o să mai trăiesc niciodată zbuliumul și fericirea acelor momente.

- Iar visezi cu ochii deschiși, îmi spune uneori doamna Christopher.

- Îmi pare rău, obișnuiesc să-i răspund, tresărînd.

- Cineva care și-a fost necredincios? mă întrebă atunci ea, sperînd să afle amănunte.

- Nu... i-am spus o dată. Nu am avut de fapt niciodată pe cineva.

- Deci... un bărbat care nu și-a mărturisit niciodată sentimentele...

Mi-a mîngîiat mîna. Este o ființă foarte romantică, genul care trăiește prin cărțile pe care ie citește, plîngînd

odată cu năpăstuiții și înfuriindu-se în fața ticăloșilor.

Odată mi-a zis:

- Ești prea tânără să stai așa, încuiată în casă, lângă o bătrână ca mine. Nu-i nimic, nu-ți pierde speranța. Sînt sigură că o să întâlnești într-o zi pe cineva drăguț... poate chiar pe promenadă.

O îndrăgesc tot mai mult. Bănuiesc că și ea pe mine. Deși nu cred să-i placă gîndul de a mă pierde, știu că ar fi fericită dacă vreun erou chipêș s-ar îndrăgosti de mine, numai văzîndu-mă la plimbare pe promenadă, și m-ar face numaidecît mireasa lui.

Nu mă pot plînge. Cînd îmi amintesc de văduvă, sînt chiar recunoscătoare pentru soarta care m-a scos în calea doamnei Christopher.



Îmi amintesc și azi cu claritate acea zi de octombrie. Era întotdeauna un frig mușcător pe promenadă în asemenea zile și cu greu izbuteam să-mi țin pălăria pe cap cu o mîină, să nu o ia vîntul, în timp ce cu cealaltă mă luptam să țin neastîmpăratul cățel în lesă. Ticălosul îmi înțelegea greutățile, sînt convinsă, și se încapățîna să stea în șezut refuzînd să se urnească de acolo, fapt pentru care m-am descurcat pînă la urmă pur și simplu tîrîndu-l după mine.

Cînd am intrat în casă, servitoarea m-a înștiințat că stăpîna vrea să mă vadă.

Era agitată, cu obrajii roșii și părul în dezordine,

pentru că avea obiceiul să se joace cu el când era emoționată.

- Te caută cineva, sări ea de cum mă văzu, cu ochii mari de curiozitate nestăpînită.

- Pe mine? Sînteți sigură?

- Exact. Un bărbat care ți-a pronunțat numele perfect.

- Un bărbat?!

- Și ce bărbat! făcu ea, arătîndu-și, cochetă, gropițele din obraji. Un bărbat foarte elegant și distins.

- Unde e?

- L-am reținut în sufragerie. N-aveam de gînd să-l las să plece. I-am spus că trebuie să pici din clipă-n clipă și l-am închis acolo cu „Ghidul pentru doamne”.

- Mulțumesc...

- Nu te aranjezi puțin înainte? Ești cam ciufulită... și n-ar strica să-ți pui o bluză mai drăguță, ce zici?

Mi-am trecut mîinile prin păr și m-am dichisit cîteva clipe în fața oglinzii, după care am intrat la el.

Malcolm se ridică imediat.

- Bună, îmi zise.

- Bună, i-am răspuns.

Stătea în picioare, privind-mă.

- Deci aici locuiești. Îi ții de urit bătrînei?

Am încuviințat din cap.

- Ar fi trebuit să vin mai devreme, zise el.

- O, nu... E drăguț din partea ta că ai venit și acum.

S-a întîmplat ceva?

- Nu. Totul merge foarte bine.

- Îmi mai scrie Janet din cînd în cînd.

- Da, prin ea te-am găsit. A ieșit totul așa cum am sperat. Toată lumea a acceptat varianta că Garth și Susannah erau în hambar. Deja existau zvonuri despre

relația lor, așa că totul s-a potrivit. O vreme au tot căutat trupul ei, dar pînă la urmă s-au mulțumit cu rămășițele arse ale centurii și cu bijuteriile găsite în hambar. Janet le-a recunoscut oficial, și nu numai ea. Am lăsat calul tău acolo, lîngă al lui Garth, pentru a fi găsiți împreună. Pe al meu l-am luat a doua zi. Totul a decurs conform planului.

- Un plan ingenios.

- Deci Susannah a murit; continuă el. Leah Chivers a fost distrusă, dar i s-a născut copilul și acum e fericită.

- Și castelul?

- Totul bine. L-am lăsat în seama lui Jeff Carleton.

Se descurcă el cît lipsesc.

- Lipsești mai mult, deci?

- Cred că merg în Australia.

- Asta e foarte interesant.

Îmi doream să nu-l fi văzut iar. Îmi amintise ce simțisem odată pentru el, reînviindu-mi vechile sentimente, dorința cumplită de a mă afla în preajma lui mereu.

- Am un motiv serios să merg acolo, mai zise el. Sper să mă căsătoresc.

- Atunci... îți doresc noroc. E vorba de cineva din Australia?

- Nu... Dar ne vom duce acolo după nuntă. Adică, dacă ea va fi de acord.

- Bănuiesc că vei ști s-o convingi.

Aș fi vrut să urlu la el: „Pleacă de aici. Pleacă odată. De ce vii aici să mă chinuiești?”. În schimb, i-am zis:

- Cred că ai fost foarte șocat cînd ai auzit ce-am făcut. Trebuie să mă fi disprețuit pentru asta.

- A fost, într-un fel, un șoc, da. Dar, pe de altă parte,

ar fi trebuit să știu că nu poți fi Susannah.

- Atunci... înseamnă că nu te-am dezamăgit chiar așa de rău.

- O antipatizam îngrozitor. Dintotdeauna, de când eram copii. Schimbarea aia... ar fi fost prea de tot, ceva de domeniul miracolului. Cred că undeva, în subconștientul meu, am simțit că se întâmplă ceva... ceva straniu. Susannah nu se putea schimba în felul ăsta.

- Ei bine, atunci... eu îți doresc numai bine... în călătoria ta.

- Suewellyn, ce naiba, te faci că nu înțelegi? Totul depinde numai de tine.

L-am privit, neîncrezătoare.

- Am vrut să vin mai repede. M-a durut sufletul să te alung așa. Dar părea singura ieșire dintr-o situație atât de dificilă. De abia după aia am aflat că Janet a păstrat legătura cu tine.

- Janet, draga de ea, am murmurat eu.

- Și acum am un nou plan.

- Ești priceput la făcut planuri.

M-am înfiorat din cap pînă-n picioare. Îmi luase mîna în a lui. Eram în al nouălea cer de fericire.

- Iată planul, spuse el, înfierbîntat. Voi face o călătorie în Australia și acolo, printr-o miraculoasă coincidență, îmi voi descoperi o rudă pierdută de mult... o verișoară îndepărtată... ceva de genul ăsta... Oricum, o cheamă Suewellyn. A trăit pe insula Vulcano, cu părinții ei, dar se pare că era în vizită la niște rude din Sydney cînd a erupt vulcanul. A rămas în Sydney și așa se face că într-o zi, mergînd pe stradă, am întîlnit o tînără uluitor de asemănătoare cu membrii familiei mele. Ne-am îndrăgostit pe loc și ne-am căsătorit fără întîrziere. Am

convins-o să părăsească Sydney cu mine... O singură chichiță are planul ăsta.

- Și care ar fi asta?

- Păi, ne căsătorim *înainte* de plecare, dar asta trebuie să rămână un secret. Plecăm în Australia imediat după asta. Poate reușim să vizităm și insula Vulcano. Sau ar fi prea dureros pentru tine? Gata cu tristețea, nu voi mai îngădui nici un pic de durere... Apoi ne întoarcem acasă... la castelul nostru. Un singur lucru mai rămîne să aflu.

- Ce anume?

- Dacă ești de acord.

Am început să rîd.

- Nu visez, nu-i așa?

- Nu. Ești chiar foarte trează.

Atunci, în sfîrșit, m-a strîns la piept, și m-am agățat de el, dorind să nu mă mai desprind niciodată din acea mult așteptată îmbrățișare. Sufrageria doamnei Christopher - decorată cu tablouri înfățișînd numai mopși și pechinezi - era, pentru mine, în momentul acela, cel mai frumos loc din lume.

Am anunțat-o că ne căsătorim. Radia de fericire și ne zise, încîntată, că totul semăna cu poveștile din cărțile pe care i le citeam. Nu a supărat-o deloc faptul că trebuia să dea un nou anunț la Ghidul pentru doamne, pentru că avea nevoie de o altă tînără care să-i plimbe potaia și să-i citească interminabile și ireale povești de Jragoste, care se găsesc în general numai în cărți.



## Masca seducției

Peste o lună, eram căsătoriți. Am părăsit Anglia cu vasul Ocean Queen și câtă fericire, ce extaz prelungit a fost pentru mine acea călătorie pe mare spre celălalt capăt al lumii! Eram atât de fericiți!. O fericire sporită de faptul că ne pierduserăm unul pe altul pentru un timp, crezînd că nu ne vom mai regăsi. Am stat un timp în Sydney, trăind printre fermieri și mineri. Am făcut un drum și pînă la insula Vulcano.

Mi-a plîns inima cînd am văzut canoele acelea ca niște semiluni ieșindu-ne în întîmpinare. M-am întins pe plajă, în nisipul udat de apa oceanului, și am privit spre Uriașul care distrusese totul. Era liniștit acum. Terminase cu blestematele lui urlete. Deja apăruseră, din loc în loc, colibe colorate. Iar palmierii care supraviețuiseră holocaustului erau proaspeți și de un verde incredibil. Gemeau de povara fructelor. Se plantau deja alții. Probabil că Vulcano va fi, în curînd, aceeași insulă locuită dintotdeauna.

Cînd am considerat că a venit vremea, ne-am întors în Anglia. Castelul, același de sute de ani, ne aștepta, neschimbat.

• Servitorii s-au grăbit să îi întîmpine pe stăpîn și pe proaspăta sa mireasă, pe care acesta o descoperise în Australia și care se dovedise a fi o Mateland ea însăși.

Janet era la datorie.

De cum am reușit să mă retrag în odaia mea, m-am pomenit cu ea în cameră. Și atunci a avut o a doua manifestare de emoție din viața ei. Și asta pentru că i-am pus la gît, cu mîna mea, medalionul pe care i-l păstrasem cu sfințenie.

M-a privit mișcată.

- Deci totu-i bine, zise ea, apăsat. Ai scăpat cu bine,



ce zici? După toate păcatele tale...

- Da, Janet, am recunoscut eu. După toate păcatele mele, uite că am scăpat cu bine.

*Sfârșit*